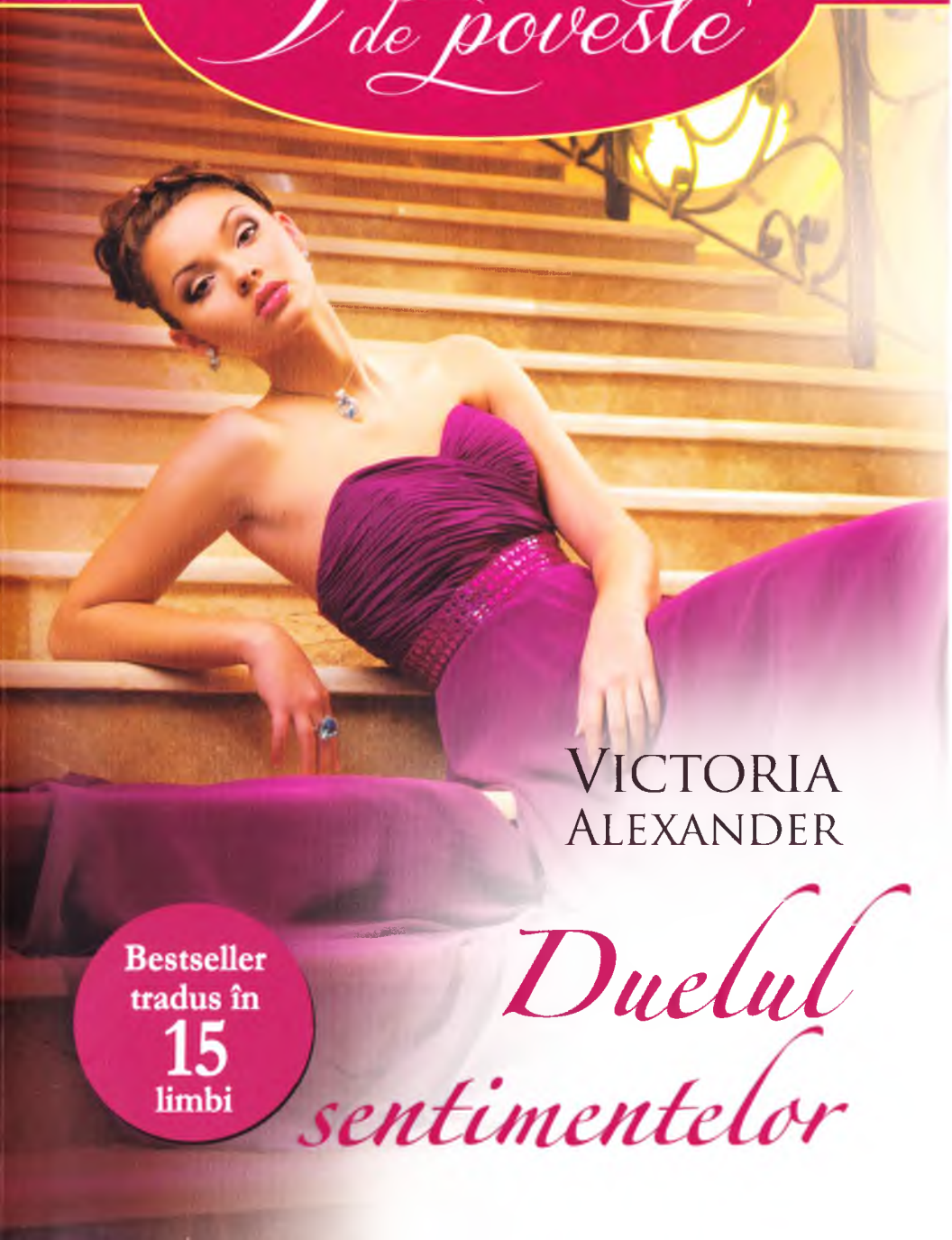

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VICTORIA
ALEXANDER

Bestseller
tradus în
15
limbi

*Duelul
sentimentelor*

Dragostea adevărată
nu se lasă înșelată de aparențe...

Ca fiică de actor, Ofelia Kendrake a învățat să stăpânească la perfecție nu numai arta disimulării, dar și pe cea a jocului de cărți, lucru care s-a dovedit de mare folos pentru a-și câștiga existența după moartea prematură a tatălui. Ajunsă din întâmplare în Dead End, Wyoming, Ofelia are parte de o primire surprinzătoare, când este confundată cu contesa de Bridgewater. Tânăra aventurieră nu vede nici un motiv de a nu-și însuși falsa identitate, cu gândul să profite de ocazie pentru a-și rotunji veniturile pe seama naivității localnicilor. Însă ceea ce nu a putut să prevadă a fost întâlnirea cu fermecătorul Tyler Matthews, tânărul primar al aceluia orașel uitat de lume.

Abia întors după anii petrecuți la studii departe de casă, Tyler își dorește doar să se bucure netulburat de viața liniștită de la țară. Însă unchiul și mătușa lui au planuri mari – nu numai că Tyler trebuie să aibă o contribuție importantă la „civilizarea” orașelului, dar trebuie să-și întemeieze grabnic o familie. Întâlnirea cu Ofelia îl face pe tânărul inițial reticent la această idee să-și schimbe total opinia, căci „contesa” îi răpește cu ușurință inima. Însă acest lucru nu-l împiedică să-și dea seama că Ofelia joacă un rol și, înainte de a se însura cu ea, promite să-i descopere cele mai ascunse secrete – și să o învețe că dragostea vede dincolo de aparențe.

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile de bestselleruri ale *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:

 www.littera.ro

ISBN 978-606-686-497-8

9 786066 864978

VICTORIA ALEXANDER

*Duelul
sentimentelor*

The Emperor's New Clothes
Victoria Alexander
Copyright © 2004, 2013 Cheryl Griffin

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Duelul sentimentelor
Victoria Alexander
Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Duelul sentimentelor / Victoria Alexander. trad.: Graal Soft.
–București: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-497-8
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

*Duelul
sentimentelor*

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

Această carte este dedicată dragei mele prietene Carol Schrader, care întotdeauna m-a ajutat să văd realitatea din fața ochilor mei.

Capitolul 1

– Trebuie să plecăm naibii din acest oraș!

Ofelia Kendrake smuci sertarul dulapului din camera de hotel, smulse cele câteva lucruri care-i aparțineau și le aruncă într-o geantă mare din material textil care îi servea drept valiză, loc de depozitare și cămin improvizat, totul asamblat într-un colet ușor decolorat.

Jenny Kendrake se ridică în capul oaselor în pat și clipi, năucită din pricina strălucirii bruste a lămpii cu gaz, stăpânită de confuzia totală a celui trezit dintr-un somn profund, în toiul nopții.

– Ce-i asta? Ce naiba se întâmplă?

– Trebuie să plecăm de-aici, asta-i tot, rosti Ofelia înșfăcând singura rochie de călătorie prezentabilă a surorii ei și azvârlind-o spre fata care o privea uluită. Îmbracă-te. Acum!

Jenny se zgâi la ea pentru un moment, apoi făcu ochii mari când pricepu. Își ridică brațul și aținti un deget, într-un gest teatral, spre sora ei.

– Ai trișat, nu-i așa?

Ofelia se îndreptă de spate, înălțându-se atât cât îi permitea destul de impresionanta statură de 1,70 metri și îi aruncă surorii ei o privire semeață.

– Cu siguranță, n-aș spune că am trișat.

Jenny își îngustă ochii, suspicioasă.

– Altcineva ar zice că ai trișat?

– Altcineva exact așa a spus, rosti Ofelia cu asprime. Este un bărbat josnic, meschin și de-a dreptul dezgustător, și de aceea trebuie să plecăm de aici. Traversă camera, se apropie de un șifonier ponosit și smuci ușa, murmurând: Nu am trișat.

– Atunci, de ce trebuie să plecăm? întrebă Jenny pe un ton atotștiutor.

Ofelia o fixă din nou cu privirea.

– Deoarece el crede că am trișat. Sincer, nu știu ce s-a întâmplat. Clătină din cap, încă încercând să-și dea seama ce se petrecuse cu adevărat. Dar se pare că au fost prea mulți ași în pachet, iar câțiva dintre ei – deși nu din vina mea, ca să știi – au ajuns în mâna mea.

Jenny gemu și se prăbuși pe spate, în pat.

– Ai trișat!

– Nu, sincer. Sprâncenele Ofeliei se împreunară din pricina nedumeririi. Nu eu am trișat. Probabil că altcineva a făcut-o.

Jenny se ridică în coate.

– Cine?

– Am o bănuială oribilă în legătură cu asta. Ofelia se lăsă să cadă pe pat, alături de sora ei. Când această problemă referitoare la cărțile mele a devenit evidentă, acea bestie dezgustătoare pe care am pomenit-o mai devreme mi-a dat de ales între a putrezi în închisoare și a ceda dorințelor sale de o natură oarecum personală.

Jenny își acoperi gura cu mâinile.

– Dumnezeu!

– Dumnezeu n-a avut nimic de-a face cu acea propunere, spuse Ofelia zâmbind strâmb. Totuși, ca să-i recunosc meritul acelei creaturi revoltătoare, trebuie să spun că s-a oferit totuși să se însoare cu mine. A zis că era vremea să se așeze la casa lui și să-și ia o nevastă. Pufni disprețuitoare. De parcă ar fi cumpărat un catâr de povară.

Jenny se luminează la față.

– Dar căsătoria...

– Nici vorbă de căsătorie. Omul avea – Ofelia se cutremură la acest gând – păr pe degete.

– O, Doamne! rosti Jenny șoptit.

– Și, din acest motiv, trebuie să plecăm.

Ofelia se ridică brusc de pe pat și începu din nou să-și adune diversele obiecte mari și mici care reprezentau întreaga lor avere. În cele din urmă, Jenny își dădu seama de gravitatea situației și începu să se îmbrace cu iuțea necesară.

Draga, scumpa de Jenny. La doar 16 ani, fata era imaginea purității, cu părul ei de un blond aproape alb, cu o siluetă delicată

și chipul unui înger. Ofelia era hotărâtă ca lucrurile să rămână exact așa cum erau în privința ei.

Jenny era o moștenire de la tatăl Ofeliei, la fel ca și părul rebel, de un roșu întunecat, instinctul pentru jocurile de noroc și mintea diabolic de inteligentă și de creativă. Edwin Kendrake fusese, cel puțin conform cronicilor personale, un mare actor shakespearian care colindase țara împreună cu diverse trupe de comedianți, târându-și fiicele după el ca pe niște bagaje în plus. La moartea lui petrecută cu șase ani în urmă, Ofelia, care pe atunci avea 17 ani, se pomenise singurul sprijin al unei fete în vârstă de zece ani.

Jenny era sora Ofeliei din toate punctele de vedere, mai puțin în privința legăturii de sânge. Edwin o găsisese abandonată la ușa din spate a unui teatru, când copilul avea mai puțin de doi ani, și o crescuse ca și cum ar fi fost a lui. Bărbatul avusese mai multe defecte decât îi era permis unui om obișnuit, dar într-o anumită privință fusese un sfânt: iubea copiii și se purta cu ei ca și cum ar fi fost adevărate daruri de la Dumnezeu. Ofelia se întreba adesea dacă nu cumva numai această calitate îi asigurase locul în rai.

– Ești gata?

Ofelia cercetă cu privirea micuța cameră de hotel, în căutarea obiectelor pe care era posibil să nu le fi observat în grabă.

Jenny înghesui în geanta ei – o versiune mai mică a celei deținute de sora ei – o păpușă de cârpe vechi și zdrențuită și o carte jerpelită.

– Cred că da. Dar unde putem merge în toiul nopții?

Ofelia ridică fereastra.

– Nu este toiul nopții, aproape că mijește de ziuă. Și este un tren care trece pe-aici în zori.

– Deci, ai câștigat ceva bani în noaptea asta?

– Nu chiar, răspunse în doi peri Ofelia. Dar am reușit să procur două bilete de tren pentru noi.

Jenny o privi cu atenție.

– Ai câștigat două bilete?

– Hai să spunem doar că am biletele și s-o lăsăm baltă.

Ofelia se uită în susul și în josul străzii din fața ferestrei. Era încă liniște în acest orașel de frontieră prăfuit.

Jenny suspină și își dădu ochii peste cap.

– Le-ai furat, nu-i așa?

– Să le fur? murmură Ofelia cu cea mai indignată privire pe care izbuti s-o afișeze. Sunt îngrozită și numai că te poți gândi la așa ceva.

Jenny își propti mâinile în șolduri și se încruntă la ea.

– Spune-mi doar dacă ai câștigat biletele sau le-ai furat.

– Foarte bine. Ofelia ridică din umeri. Am profitat de ocazia de a-mi însuși biletele atunci când s-a ivit, însă le-aș fi câștigat dacă jocul nu s-ar fi întrerupt. Fostul proprietar al biletelor, un gentleman englez destul de rafinat, era fără îndoială gata să le joace. Se aplecă spre sora ei și rosti pe un ton confidențial: Bărbatul era extrem de șarmant, în genul continental, dar juca groaznic cărți. Biletele ar fi fost ale mele dacă Hairy Knuckles¹ nu s-ar fi amestecat.

– Chiar acesta e numele lui adevărat? întrebă Jenny, curiozitatea răzbătându-i din voce.

– Nu, dar... – Ofelia suspină cu un aer dramatic care l-ar fi făcut mândru pe tatăl ei – pentru mine, va fi întotdeauna Degete Păroase.

Jenny râse, iar Ofelia scoase un rânjet.

– Acum, rosti repede Ofelia, arătând cu capul spre fereastră. Să pornim!

– Dar avem banii să plătim camera, nu-i așa? spuse Jenny plină de speranță.

– Nu.

Ofelia își aruncă pe fereastră geanta, care ateriză cu o bufnitură surdă pe pavaj. Jenny pâlă.

– N-o să fugim pe fereastră din nou. Nu suport să fugim pe fereastră.

Ofelia își trecu un picior peste pervaz.

– Chiar n-avem de ales. Haide!

– Nu putem să ne furișăm pe ușa din față? întrebă Jenny cu un glas rugător.

– Categorie nu.

¹ Degete păroase

Ofelia privi în jos, calculând cât avea de sărit până la pământ. Își încruntă sprâncenele, gânditoare. Se aflau la primul etaj, într-o cameră care dădea spre aleea din spate. O simplă săritură de la fereastră putea avea drept consecință ruperea unei mâini ori a unui picior, sau mai rău. O bordură îngustă, care nu avea mai mult de 30 de centimetri, dădea ocol clădirii. Dacă reușeau să meargă pe acea bordură până la colț, ajungeau la verandă. De acolo, era simplu să se lase în jos pe stâlpul care susținea acoperișul acesteia. Ofelia dădu satisfacută din cap.

– Bordura asta-i foarte bună.

Ofelia își trecu și celălalt picior peste pervaz și se ridică precaută în picioare. Îi aruncă surorii sale un zâmbet liniștitor.

– E simplu ca bună ziua.

Jenny deschise gura de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi păru să se răzgândească și oftă ca un martir condus la eșafod. Își aruncă geanta pe fereastră, apoi strânse din dinți și ieși pe geam, urmând-o cu grijă pe sora ei.

Ofelia ajunse la colț și se lăsă să alunece pe stâlp, aterizând cu o bufnitură surdă pe pământul prăfos. Își ridică privirea și vorbi precum un sufleor:

– N-a fost chiar atât de rău. E rândul tău.

În ciuda întunericii, putea zări lucirea fricii din ochii lui Jenny și fu străbătută de un fior de vinovăție. Aceasta nu era o viață potrivită pentru o tânără impresionabilă. O aținti cu privirea pe fata înspăimântată, iar grija care creștea în ea de câteva luni se materializă brusc într-o hotărâre fermă. Trebuia să găsească o cale sau, mai bine zis, trebuia să găsească banii care să le ajute să se stabilească într-o comunitate drăguță și respectabilă. Frumusețea lui Jenny care începuse să capete contururi precise era tot mai dificil de ascuns, iar Ofelia nu știa cum avea s-o protejeze de avansurile obscene ale diversilor bărbați din orașele de frontieră în plină dezvoltare prin care fetele treceau.

– Imediat, șopti Jenny.

– Ai grijă!

Ofelia o privi cu îngrijorare pe sora ei. Lui Jenny nu-i plăceau deloc înălțimile. Nici în copilărie nu ne urcase niciodată

pe căpriorii și pasarelele de deasupra scenei, așa cum făcea Ofelia. Draga de ea era dulce și blândă, dar pur și simplu nu avea deloc agilitate în mișcări, poate cu excepția coordonării necesare pentru a ține în echilibru o umbrelă și a merge în același timp.

– Ai grijă! Nu, Jen. Urcă! Nu da dru...

Prea târziu. Jenny căzu peste Ofelia cu toată grația unui sac de cartofi, făcând-o să rămână fără suflare și să se prăbușească la pământ. Surorile se pomeniră întinse în țărână, Jenny aflându-se parțial deasupra Ofeliei.

– Trăiești? întrebă Jenny precaută.

– Da, draga mea, spuse Ofelia, sperând că mai era într-adevăr în viață. Dumnezeu, pentru o micuță atât de delicată, Jenny reușise s-o bușească zdravăn când căzuse ca un bolovan de sus. Acum, dacă te-ai da la o parte de pe mine...

– Scuză-mă!

Jenny se ridică în picioare și o ajută și pe sora ei să se scoale. Ofelia își înăbuși un geamăt, masându-și posteriorul dureros, care dusesese tot greul aterizării lui Jenny. Ofelia suspină, suferind amar.

– Presupun că putea fi și mai rău. Dacă-mi rupeam vreo mână sau vreun picior... Bătu cu palma în materialul fustei, încercând s-o scuture de praf. Totuși, ideea de a sta în tren vreme de o zi întreagă sau chiar două...

– O zi? Surpriza însufleți vocea lui Jenny. De fapt, unde mergem mai exact?

– Nu sunt sigură... de fapt. Ofelia zări gențile și se îndreptă spre ele. Își înșfăcă valiza, întinzându-i-o lui Jenny pe a ei și porniră în direcția gării. Mi-e indiferent unde, atâta vreme cât plecăm de-aici cât mai departe și cât mai repede posibil.

Jenny se chinui să țină pasul cu sora ei, care mergea cu repeziciune.

– Vrei să spui că habar n-ai încotro ne îndreptăm?

– Nu-mi pot aminti numele orașului. Ofelia ridică din umeri. Undeva în Wyoming, cred.

– N-am fost niciodată în Wyoming, spuse Jenny cu nostalgie în glas. Pare încântător.

– Nu-i așa?

Ofelia se sili să vorbească pe un ton vesel, dar inima i se strânse. De ani întregi intenționa să ajungă în Wyoming, dar, cumva, nu i se ivise niciodată ocazia. Ar fi fost cu adevărat încântător dacă acest micuț oraș ar fi putut să-i asigure mijloacele necesare pentru a obține casa și viața pe care Jenny și le dorea din suflet și de care avea atâta nevoie. Dar probabil că acolo n-avea să fie nici mai bine – și, era de sperat – nici mai rău decât în celelalte zeci de orașe de frontieră pe care fetele le văzuseră în ultimii ani.

Cele două surori înaintară încet spre gară. Ofelia trebuia să născocească un plan pentru viitorul lui Jenny. Poate că avea să-i vină vreo idee în Wyoming. Fără îndoială, era un loc la fel de bun ca oricare altul.

Totuși, când numele orașului trecut pe biletul de tren îi veni în minte, se strâmbă în sinea ei. Era destul de incert că vor putea să-și construiască un viitor acolo.

La urma urmelor, câtă speranță putea să-și pună cineva într-un loc cu un nume atât de deprimant de profetic precum Dead End¹, Wyoming?

– Acum, primul lucru care trebuie făcut... Randolph Watson făcu o pauză dramatică, iar toți ceilalți care ședeau în jurul mesei de conferință din încăperea din spate a băncii lui își ținură răsuflarea. Este să schimbăm numele orașului!

Tyler Matthews gemu ca pentru sine și își frecă fruntea. De îndată ce aceia care treceau drept liderii societății civile din Dead End îl invitaseră să participe la această mică ședință, știuse că se punea ceva la cale. De fapt, nu-i păsa cum se numea orașul, însă bănuia că schimbarea denumirii localității era doar începutul. Avea un presentiment rău în privința asta. Un presentiment cu adevărat rău.

Tyler își ridică privirea și descoperi șase perechi de ochi care se uitau la el în expectativă.

– Înțeleg, spuse el cu un zâmbet plăcut, deși ușor forțat. La ce v-ați gândit?

¹ Fundătură

Adunarea scoase un suspin colectiv de ușurare, iar el își dădu imediat seama că bănuielele lui inițiale erau corecte. Se petreceau mult mai multe aici, nu doar o simplă schimbare de nume.

– La început, ne-am gândit să-i dăm numele unchiului dumitale, zise Randolph. Din moment ce Big Jack Matthews deține o bună parte din pământurile ce înconjoară Dead End, părea potrivit. Oricum, el conduce în general treburile în oraș.

Henrietta Watson dădu din cap cu convingere.

– Ar fi fost o adevărată onoare.

– Dar suna prea al naibii de biblic, pufni Joe Simmons, iar soția lui Anna Rose își hâțână capul încuviințând.

– Nu e bine pentru afaceri. Părul Annei Rose, de un negru ca pana corbului artificial, sări în sus și în jos. Nu-i deloc bine.

– Nu știu cum de v-ați aștepta să mă ocup de o cârciumă așa cum se cuvine într-un oraș numit Matthew City, bombăni Joe.

– Mă îndoiesc că „așa cum se cuvine“ are vreo legătură cu ceea se petrece în acea așa-zisa afacere a dumitale.

Maize Johnson îi aruncă o privire disprețuitoare cârciumarului, care i-o întoarse în același mod văduvei care deținea magazinul universal, dar însoțită de un rânjat batjocoritor. Tyler își dădu ochii peste cap. Se părea că nu conta cât de mult lipsise – unele lucruri nu se schimbau niciodată.

– Încetați, Joe, Maize. Șeriful Sam Parker dădu din cap către văduvă și se întoarse spre Tyler. Ideea este, fiule, că ne aflăm în anul 1888 și suntem de părere că ar fi timpul să facem niște schimbări în acest oraș.

– E vremea să devenim respectabili, spuse bancherul.

– Sofisticați, adăugă soția lui.

– Civilizați, interveni văduva.

– Da, rosti cârciumarul fără nici o tragere de inimă, civilizați.

Lui Tyler i se zbârli părul de pe ceafă.

– Și puteți face asta schimbând numele orașului? întrebă el.

Sam ridică din umeri.

– Pentru început.

– Ei bine, nu văd nimic rău în numele Dead End pe care îl are acum. E un nume istoric, dacă te gândești bine, și e al naibii

de potrivit. Acesta este locul unde s-a oprit construcția căii ferate, din cauza iernii grele, în anii '60. Dead End se potrivește.

– Vremurile s-au schimbat, Tyler, rosti Randolph brusc.

Henrietta încuviință cu entuziasm.

– Trăim zorii unei lumi cu totul noi.

– Ei bine, în mai puțin de 12 ani, vom intra într-un secol nou.

Vocea lui Maize răsună cu fervoarea unui clopot bisericesc care vestește sosirea noului an, iar Tyler își reprimă un rânjat.

– Așadar, spuse Tyler mușcându-și buza pentru a-și stăpâni un hohot de râs, cum aveți de gând să numiți orașul?

Membrii grupului se uitară unul la altul.

– Am vrut ceva care să sune civilizat, adăugă Randolph. Și impresionant.

– Ne-am gândit la Presidents' City, zise Henrietta.

– Mi-a plăcut numele ăsta, murmură Joe.

Maize îl ignoră.

– Ne-am gândit și la King City.

– Și ăla mi-a plăcut, zise Joe ca pentru sine.

Sam îi strecură o privire enervată.

– Totuși, încă ne place ideea de a-l numi după Big Jack.

– Atâta vreme cât nu seamănă prea mult cu ceva din Biblie, rosti Anna Rose și își strânse buzele cărnoase într-o linie fermă.

Randolph trase adânc aer în piept.

– Așa că ne-am decis să-l numim... Făcu o pauză, ca un actor așteptând răsunetul tobelor. Empire City.

– Empire City? Tyler se înecă rostind cuvintele. Nu e puțin cam exagerat? Adică, n-aveți decât să-l numiți Dead End sau Empire City, sau Paradisul pe Pământ dacă doriți, dar rămâne tot același oraș vechi.

– Asta nu pentru mult timp, replică Randolph pe un ton confidențial.

– Ce vrei să spui? întrebă Tyler în vreme ce neliniștea începea să-i încolțească în minte.

– Am stabilit o întrunire a Comitetului pentru Progresul Comunității, rosti Maize nerăbdător.

– Noi suntem Comitetul pentru Progresul Comunității, îl corectă Sam.

– Asta am spus și eu, se răsti Maize.

Sam își ridică privirea, parcă vrând să consulte o putere superioară în privința înțelepciunii de a include femeile în acest proiect special, sau poate chiar punând la îndoială rostul existenței lor.

– Iar comitetul a decis...

Din nou, Randolph făcu o pauză pentru a sublinia dramatismul momentului. Nevasta lui se grăbi să continue:

– Comitetul a decis că un oraș respectabil...

– Un oraș sofisticat, interveni Maize.

– Un oraș așa cum se cuvine, mârâi Joe.

– Un oraș civilizat, spuse Sam dând din cap.

Randolph reluă propoziția de unde o întrerupsese:

– ... trebuie să aibă un primar.

– Un primar?

Sprâncenele lui Tyler se împreunară într-o încruntare plină de uluire.

– Corect! rosti Randolph radios. Un primar.

– Și? Nedumerit, Tyler își miji ochii. Alegeți unul.

Pentru prima dată de la începutul întrunirii, Jos zâmbi plin de automulțumire.

– L-am ales deja.

– Cum adică l-ați ales deja? întrebă Tye.

– Tyler, până acum, n-am simțit niciodată nevoia să avem un primar. Maize suspină de parcă lipsa unui asemenea edil făcea cumva ca lor să le lipsească legitimitatea. Așa că n-a trebuit niciodată să avem alegeri adevărate. Și, în acest moment anume, pare mult mai important să avem un primar deja în funcție decât să trecem prin toată agitația și tot deranjul unor alegeri complicate.

Tyler își ridică mâinile în față.

– Stai. Oprește-te. Stop! Clătină din cap. Am crezut că ai zis că ați ales deja un primar.

Membrii grupului schimbă priviri pline de bunăvoință.

– L-am ales, spuse Randolph. Apoi, ridică din umeri. Mai mult sau mai puțin. În orice caz, am vorbit cu o grămadă de oameni din oraș. Toată lumea a fost de acord că întâiul primar ar trebui să fie ales de comitet.

– E chiar simplu, Tye, zise Sam răbdător. Înainte să putem deveni un oraș așa cum se cuvine...

– Civilizat, intonă Maize.

– Respectabil, îi cântă în strună Henrietta.

– ... trebuie să punem la punct toate aceste mici detalii, continuă Sam. Cum ar fi să avem un primar și tot ce mai e necesar.

– Înțeleg, zise Tyler încet. Se temea că începea să-și facă o idee despre ceea ce se întâmpla. Și nu-i plăcea absolut deloc. Și ce legătură au toate astea cu mine?

Din nou, membrii adunării se uitară unul la altul. Randolph trase adânc aer în piept.

– Tyler, băiete, noi credem...

– Sau, mai degrabă, asta este opinia noastră, rosti Henrietta.

– După ce ne-am gândit îndelung, adăugă Maize.

– O, spune odată! se încruntă Joe. Vrem ca tu să fii afurisitul de primar.

– „Afurisitul de primar” este probabil cea mai potrivită expresie din tot ce-am auzit aici, zise Tyler ca pentru sine. Studie chipurile celor care îl priveau în expectativă. Sunt onorat. Mulțumesc... dar nu, mulțumesc.

Joe gemu. Doamnele icniră. Randolph oftă din adâncul sufletului. Sam își îngustă ochii.

– De ce nu?

– De ce nu? O sută de motive, o mie de scuze justificate îi trecură prin minte. În primul rând, n-am mai trecut pe-acasă de ani întregi.

– Exact de asta te vrem pe tine, rosti Henrietta nerăbdătoare. Ți-ai petrecut tot acest timp în Est, la școală.

– Știi mai multă carte decât oricine din district, spuse Joe morocânos.

– Dar învățătorul? Domnul Robinson? zise Tyler cu o notă de triumf în voce.

- N-are coloană vertebrală, pufni Sam.
 - N-are personalitate, ridică Randolph din umeri.
 - Și nu este cu adevărat unul dintre noi, clătină din cap Maize.
 - În regulă, dar trebuie să existe și altcineva. Tye își scotoci mintea, încercând să găsească un alt candidat posibil. Ce spuneiți de Maize? Este o membră respectabilă a comunității și, în plus, o bună femeie de afaceri.

- Vai, Tyler, ce drăguț din partea ta, rosti văduva, în vreme ce pete roșu-deschis înfloriră pe chipul ei.

Joe clătină dezgustat din cap.

- E femeie, Tye.

Tyler se cutremură zărind privirea din ochii lui Maize.

- Și ce legătură are una cu alta? se răsti ea, îmbujorarea stânjenită transformându-se rapid în vinețiul furiei. Trebuie să-ți reamintesc, domnule Simmons, că, în acest stat, femeile votează de aproape 20 de ani?

- Altă prostie și asta, murmură Joe.

- Haide, Maize. Tonul lui Randolph era conciliant. Nimeni nu spune că femeile nu sunt calificate pentru o astfel de funcție. Joe chicoti, iar Randolph îi aruncă o privire în semn de avertisment. Dar cu toții am fost de acord că Tyler este persoana potrivită pentru a fi primar.

- Îmi pare rău, oameni buni. Tyler se ridică în picioare și străbătu scurta lungime a încăperii. Am fost plecat vreme de cinci ani lungi. Întâi, mi-am pierdut vremea ducându-mă la facultate, iar apoi, călătorind prin Europa, și am făcut toate astea la insistențele mătușii și ale unchiului. Se opri, își puse palmele pe masă și se aplecă înainte. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost să mă ocup de pământul pe care mi l-a lăsat părinții mei. Acum m-am întors și exact asta voi face.

- Big Jack s-a gândit că tu ai fi omul potrivit pentru treaba asta, spuse Sam încet.

Tye gemu și se cufundă la loc în scaunul lui. Dacă unchiul lui se afla în spatele acestei povești, Tyler n-avea nici o șansă. Big Jack și mătușa Lorelie îi oferiseră un cămin după moartea părinților săi, pe când el avea 12 ani. Asta se petrecuse exact după ce ei își

pierduseră propriul copil, și astfel îl trataseră ca pe un fiu. Exact acesta fusese motivul pentru care, după ce se opusese cu îndârjire vreme de ani întregi, cedase îmbufnat în cele din urmă și acceptase să se ducă la o universitate plină de ifose din Est. După absolvire, marele tur al Europei fusese o altă parte a planului conceput pentru viața lui de către tutorii exagerat de drăgăstoși. Și, cu toate că era un bărbat în toată firea, îi iubea pe mătușa și pe unchiul lui, fiind dispus să-și lase deoparte propriile dorințe pentru fericirea lor. Dar această ultimă propunere...

- Nu! Tyler clătină cu vehemență din cap. Oricum, nu înțeleg. De unde această nevoie bruscă de respectabilitate și civilizație?

- N-aș putea spune că-mi pasă de-i într-un fel ori altul, bombăni Joe.

- Ne apropiem de intrarea într-un nou secol. Miracole sunt inventate în fiecare zi. Lumea însăși devine mai mică, explică Sam.

Randolph dădu din cap, încuviințând.

- Odată ce oamenii vor descoperi beneficiile vastelor noastre teritorii, ascultă ce-ți spun, populația din Vest va crește simțitor. Într-un an sau doi, Wyoming va deveni chiar stat.

Henrietta pufni.

- Va fi la fel ca oricare alt stat din Est.

Maize dădu nerăbdătoare din cap.

- Trebuie să le arătăm locuitorilor marilor orașe că totuși civilizația nu se oprește la fluviul Mississippi.

- Vrem să atragem noi afaceri și oameni noi, adăugă Randolph.

- E o chestiune legată de progres, zise Sam.

- E o chestiune de dezvoltare, spuse Henrietta.

- De afaceri, adăugă Maize.

- De mândrie. Randolph bătu cu pumnul în masă. Și... de respectabilitate.

- Și trebuie să avem un primar pentru a fi respectabili, rosti Anna Rose.

- Eu nu vreau să fiu primar, spuse Tyler printre dinții încleștați. Voi singuri ați zis-o. Unchiul meu se ocupă, în general, de toate. De ce să schimbați asta?

- Jack este de acord cu noi, rosti Randolph ferm.

– Avem nevoie de tine, fiule, spuse Sam și zâmbi prozaic.

Tyler se holbă la mulțimea din cameră. Îi știa pe acești oameni dintotdeauna. Și mai știa și că, dacă aceasta era dorința unchiului său, putea să se lupte cât pofta, însă ar fi fost doar o pierdere de vreme.

Big Jack era un om extrem de influent prin partea locului și nu și-ar fi impus niciodată voința în mod arbitrar în fața nepotului său. Dar Tye era conștient de faptul că unchiul lui – și mătușa, de fapt – aveau să se țină de capul lui cu îndârjirea cu care un câine se ține de un os, la fel cum făcuseră când el refuzase să meargă la școală, însă, în final, se văzuse nevoit să cedeze înfrânt. Tye avea o voință de fier, dar nimeni nu putea face față eforturilor combinate ale lui Jack și Lorelie Matthews. Ei reprezentau punctul lui slab. Aproape că era mai ușor să cedeze acum și să accepte inevitabilul.

Tye se lăsă pe spate în scaunul lui și analiză opțiunile pe care le avea. De fapt, nu avea nici una. Ei bine, la naiba, cât de rău putea să fie? Scoase un suspin înfrânt.

– Ce-aș avea de făcut, mai exact?

Sam afișă un rânjel. Randolph zâmbi cu bunăvoință. Doamnele fremătară de emoție. Iar Joe mormăi ceva care ar fi putut trece drept aprobare.

– Există câteva lucruri de care comunitatea trebuie să se ocupe, spuse Maize.

– Dar asta pe viitor, adăugă Randolph repede. Deocamdată, avem nevoie de tine să reprezinti orașul la evenimentele oficiale.

– Și să le oferi cheia orașului vizitatorilor distinși, rosti Henrietta cu o voce plină de entuziasm.

– Ce cheie? râse Tye. Care vizitatori distinși? Cine credeți că va veni în Dead End?

– Empire City, îl corectă Maize.

– Ei bine... începu Randolph, iar Tye își miji curios ochii. Ei bine... repetă Randolph.

– Ai mai spus asta, se răsti Tye.

Îl studie pe bărbatul mai în vârstă. Despre ce mai era vorba acum?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Randolph, spune-i odată, zise Henrietta oftând exasperată. Nu știu de ce nu-i zici de-a dreptul. Se răsuși îndreptându-și spre Tye ochii strălucitori. Este cu adevărat cel mai încântător lucru care s-a întâmplat vreodată în Dead End.

– Empire City, o corectă Sam.

– Ce anume? întrebă Tye pe un ton precaut.

– Regalitatea, Tyler. Maize se îmbujoră entuziasmată. O contesă engleză adevărată vine aici. În Dead End.

– Empire City, rosti Tye absent, mintea lui luptându-se cu absurditatea celor afirmate de femeie. De ce ar veni o contesă aici?

Randolph rânji.

– Face un tur al Vestului. Acum vreo lună, am primit o scrisoare în care ni se cereau informații despre posibilitățile de cazare din Dead End. Mândria umflă pieptul bancherului. Se pare că o persoană dintre însoțitorii ei a auzit despre frumusețea acestei zone, iar contesa dorea să o vadă cu ochii ei.

– Hotelul chiar nu se ridică la standarde regale, așa că vor sta la Big Jack, spuse Maize.

– Am camere, bombăni Joe.

– Ha! Maize îi aruncă o privire ucigătoare. Nici o ființă omească respectabilă, ca să nu mai vorbim de o contesă din Anglia, nu s-ar gândi măcar să pună piciorul în acel... acel... acel bordel al tău.

– Nu este un bordel, zise Joe cu trufie. E o cârciumă.

Maize pufni, nevenindu-i să creadă.

– Și presupun că fetele alea ale tale sunt toate chelnerițe?

Joe își miji ochii într-o amenințare nerostită.

– Fetele mele sunt...

– Opriți-vă amândoi! se răsti Sam, aruncându-le o privire severă.

Tye suspină în sinea lui. Dezbaterea publică despre activitățile reale ale fetelor din stabilimentul lui Joe și al Annei Rose nu era o noutate. Dar, în particular, toată lumea știa precis ce făceau fetele și cum își câștigau banii.

Sam se răsuși spre Tye.

– În orice caz, Tye, contesa sosește mâine. Am plănuit o mare ceremonie de întâmpinare, la care va cânta o trupă.

– O trupă? De unde ați făcut rost de-o trupă? întrebă Tye în zeflema.

– Ei bine, de fapt nu-i chiar o trupă, recunosc Henrietta.

– De fapt, e vorba de un acordeon, două viori și o muzicuță, spuse Joe, clătinând disprețuitor din cap.

– Iar mâine-seară, declară Joe ignorând întreruperile, Big Jack va găzdui o petrecere uriașă pentru contesă și însoțitorii ei.

– Ne-am gândit că ai putea să-l aduci pe prietenul acela englez al tău, zise Maize nerăbdătoare.

Tye făcu ochii mari, privind la grupul din jurul lui.

– Dar eu de ce n-am auzit nimic despre asta?

– Tyler, ești acasă de două luni deja, spuse Randolph. Și ți-ai petrecut tot acest timp la ferma ta. Astăzi este – a câta? – a doua oară când vii în oraș.

– A treia oară, bombăni Tye.

Iar dacă ar fi avut habar de planul acesta, n-ar fi venit nici azi, nici altă dată.

– Tyler! Randolph se aplecă în față sobru, pentru a-și sublinia cuvintele. Fapt este că noi considerăm această vizită drept primul pas pe calea schimbărilor pe care le dorim pentru comunitate. Dacă această femeie va fi impresionată, ar putea atrage mulți alți vizitatori, ceea ce va duce la apariția de noi afaceri, la dezvoltare și la prosperitate. Am putea fi chiar un Chicago al Vestului.

– St. Louis, adăugă Henrietta.

– Boston, rosti Maize visătoare.

– Abilene. Joe se încruntă la ceilalți, apărându-se. Îmi place Abilene.

Frustrat, Tye își trecu degetele prin păr. Avea atât de multă treabă pentru a pune ferma din nou pe picioare, încât detesta ideea de a-și pierde vremea făcând pe primarul pentru a impresiona vreo străină snoabă. Poate că ar fi trebuit să apeleze la ajutorul lui Sedge. Omul era din Anglia, al doilea fiu al unei familii aristocrate – cu siguranță, știa cum să distreze o contesă. Tye se luminează la acest gând. Sedge ar fi putut chiar să preia unele dintre atribuțiile

de gazdă care, fără îndoială, fuseseră plănuite pentru el de către mințile diabolice care alcătuiau Comitetul pentru Progres.

Tye ridică mâinile în semn că se predă.

– Când trebuie să încep?

Randolph rânji triumfător.

– Ea ajunge cu trenul de după-amiază. Este doar începutul unui nou mod de viață pentru noi, băiete, doar începutul.

Tye își ridică ochii spre tavan.

– Și sfârșitul pentru Dead End.

Grupul intonă în cor:

– Empire City.

– Ce facem acum? întrebă Jenny cu un oftat obosit.

– Încă nu sunt sigură. Ofelia încercă să dea tonului ei un optimism pe care nu-l simțea. Dar hai să ne așezăm aici și să ne gândim vreme de un minut.

Ce aveau să facă? Ofelia își potrivea umbreluța și se așeză pe uriașa grămadă de cufere și valize îngrămădite lângă tren. Maldărul de bagaje în mod evident scumpe fusese descărcat din trenul lor, însă ea și Jenny erau singurii pasageri care coborâseră. Jenny se așeză alături de ea.

Ofelia se uită prin gara minusculă, iar privirea îi căzu pe un panou șters de vreme, care era sprijinit de perete și proclama că acest loc era Dead End, Wyoming. Se întrebă dacă nu cumva panoul căzuse și nimeni nu se deranjase să-l pună la loc. N-ar fi fost deloc surprinsă. Fără îndoială că oricine locuia într-un loc numit Dead End nu avea prea multă ambiție sau mândrie civică.

Apoi își ridică privirea într-o doară și se pomeni că se zgâiește, surprinsă. Se părea că, la urma urmelor, semnul nu căzuse. Fusese înlocuit. O placă proaspăt vopsită anunța un nume nou.

– Empire City, rosti ea încet.

Din cine știe ce motiv ciudat, noul nume îi ridică moralul. Cu siguranță, o comunitate numită Empire City avea mult mai multe de oferit unei tinere întreprinzătoare, așa cum era ea, decât un oraș numit Dead End. Și, dacă aici exista vreun salon decent de jocuri de noroc, probabil că ar fi putut obține suficienți bani

pentru ca ele să se pună pe picioare și să se îndrepte din nou către acel țel îndepărtat de a se stabili undeva.

– O, Doamne! Am crezut că nu mai veniți. Un bărbat scund, cu început de chelie, ieși din birou și se grăbi spre ele. Adică, vreau să spun că am primit telegramă dumneavoastră și am anulat totul.

Ofelia și Jenny se uitară una la alta. Ofelia îl privi precaută pe funcționar.

– Ați anulat... totul?

– Da, așa e. Capul chel se mișcă în sus și în jos. Cu toate astea, sunt încântat să constat că planurile dumneavoastră s-au schimbat.

– Da, bine, spuse Ofelia vag. Despre ce Dumnezeu vorbea omul acela? Planurile au tendința să se schimbe din când în când.

– Toată lumea va fi extrem de încântată.

Micul bărbat aproape că radia de entuziasm.

– Va fi?

În cuvintele lui Jenny se citea confuzia. Ofelia îi aruncă o privire în semn de avertisment. Cel mai bine era să nu spună prea multe, înainte să-și dea seama despre ce era vorba.

– Desigur. Tot orașul plănuiește asta de când am aflat că veniți. Funcționarul se opri brusc și suspină adânc. Doamne, Dumnezeu, sunt sigur că nu mă port așa cum se cuvine.

Se aplecă adânc, într-o imitație ciudată a unei plecăciuni sau a unei reverențe, sau a ceva ce probabil că nu mai văzuse niciodată. În ce fel de orășel straniu nimeriseră?

– Maiestate!

– Maiestate?

Se părea că omul o confundase pe Ofelia cu altcineva.

– Nu e bine, nu-i așa? Clătină îngrijorat din cap. Nici unul dintre noi nu era foarte sigur cum trebuie să te adresezi unei contese.

– Contesă? repetă ea încet.

Jenny o înghionti și se uită spre unul dintre cufere. Ofelia îi urmări privirea și, pentru prima dată, observă că pe fiecare cufăr și valiză se afla un blazon. Sub blazon era scris numele Bridgewater. Ofelia întinse mâna cu un gest grațios.

– Milady este acceptabil.

Jenny îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Ofelia îi zâmbi, avertizând-o să nu se amestece. Funcționarul îi strânse mâna și începu să bolborosească incoerent, copleșit se pare de entuziasmul de a fi singurul din Dead End sau Empire City, sau cum s-o fi numit orașul, care o întâmpina pe contesă.

În cele din urmă, omulețul păru să-și vină în fire și privi curios prin gară.

– Unde este restul însoțitorilor dumneavoastră?

Ofelia ridică din umeri și suspină.

– N-au putut să vină la timp.

Jenny ridică o sprânceană auzind noul accent englezesc al Ofeliei.

– Îndrăznesc să spun că ne vom întâlni cu ei la o dată ulterioară. Deocamdată – se ridică ușor, cu cel mai maiestuos gest de care era în stare și îi adresă bărbatului un zâmbet generos –, presupun că rezervările noastre sunt încă valabile.

– Da, desigur. Veți sta la Big Jack, la mică distanță de oraș, rosti el și aruncă o privire întrebătoare spre Jenny.

– Aceasta este... camerista mea, zise Ofelia repede. Bănuiesc că se poate aranja ca ea să fie cazată cât mai aproape posibil de apartamentul meu.

– Desigur, milady. Funcționarul se mai înclină o dată în modul său ciudat, se răsuci pentru a pleca, apoi se întoarse din nou spre ele. Vă rog să mă scuzați doar un minut, milady, ca să aranjez deplasarea dumneavoastră. Se înclină iarăși și o luă din loc, murmurale sale entuziasmate plutind în urma sa: Imaginează-ți că a sosit cu adevărat. Iar eu am fost primul care a întâlnit-o. Cine va crede că...?

– Camerista ta! Fulgere de revoltă țâșniră din ochii lui Jenny. Tu ajungi să fii contesă, iar eu – cameristă?!

– Ei bine, nu puteai fi contele, draga mea, spuse Ofelia pe un ton absent, în timp ce privirea ei îl urmărea pe funcționarul năucit.

– Dar cameristă? gemu Jenny.

– S-ar putea foarte bine ca aceasta să fie oportunitatea pe care o așteptam, murmură Ofelia.

– Ce oportunitate? Ochii lui Jenny se îngustară. Doar nu intenționezi cu adevărat să pretinzi că ești această femeie, nu-i așa?

– Jenny, nimeni nu poate întoarce capul în altă parte atunci când soarta îi scoate în cale o șansă pe care o ai o dată în viață.

– Nu vorbești serios. Neîncrederea se citi pe chipul lui Jenny. N-o să reușești s-o scoți la capăt.

– Sigur că o să reușesc. Nu zicea tata mereu că m-am născut actriță?

– Dar tu urăști să joci teatru, scânci Jenny.

– Nu, draga mea, o corectă Ofelia. Îi urăsc pe actori. Însă ador să joc teatru. Este o diferență netă.

– Dar... O licărire de panică străluci în ochii tinerei. Dacă apare contesa adevărată?

Ofelia ridică din umeri.

– N-o să apară. Ai auzit că domnul acela a spus că a trimis o telegramă prin care își anula vizita.

– Dar ce-i cu bagajele ei? Întrebă Jenny fluturându-și mâna spre maldărul de bagaje.

– O coincidență fericită, atât tot. Ofelia studie cuferele puse unul peste altul. Oricum, bănuiesc că asta este doar o mică parte din bagajul cu care călătorește. Mă îndoiesc că, o bună bucată de vreme, o să-și dea seama că îi lipsesc. Iar apoi, să le dai de urmă în această parte a țării va fi aproape imposibil. Se uită gânditoare la bagaje. Sper că avem aceleași măsuri.

– O să fii prinsă. Noi o să fim prinse. Jenny clătină din cap. Nu poți să protestezi un oraș întreg.

Ofelia îi aruncă un zâmbet condescendent. Fata era atât de inocentă.

– Jenny, dragă, privește în jur. Ne aflăm în mijlocul pustietății. Nu este chiar capătul lumii, dar îmi imaginez că îl poți zări de-aici. Oamenii care locuiesc într-o astfel de comunitate – deși sunt, fără îndoială, onești și muncitori – pur și simplu nu sunt din cale-afară de sofisticăți. L-ai auzit pe omulețul acela. Habar n-au la ce să se aștepte din partea unei contese.

– Dar tu poți să te porți ca o contesă? Întrebă Jenny, din vorbele ei răzbătând îndoiala.

Ofelia râse.

– Am fost crescută alături de regii și reginele, și nobilimea de tot felul din operele lui Shakespeare însuși. Aș îndrăzni să spun că a întruchipa o contesă va fi o joacă de copil.

– Bine. Jenny oftă resemnată. Cât timp plănuiești să dureze această mică farsă a ta?

– Atâta timp cât va fi necesar pentru a strânge o sumă decentă. Presupun că oamenilor cumsecade din – își ridică privirea – Empire City le place uneori să joace cărți seara. Unul sau două jocuri cu câștiguri substanțiale îi vor permite contesei de Baywater să plece cu primul tren.

– Bridgewater, mormăi Jenny.

– Voi avea grijă să-mi studiez replicile, murmură Ofelia. În orice caz, șederea noastră aici, cu casă și masă gratis, îmi va oferi un răgaz pentru a pune la punct următoarea noastră mișcare și, să sperăm, pentru a face niște planuri definitive legate de viitorul nostru.

– Planuri să ne stabilim undeva? Întrebă Jenny cu o voce plină de speranță.

Ofelia se simți brusc extrem de hotărâtă. Trebuia să găsească un cămin pentru ele.

– Da, draga mea. Dar, deocamdată... Ofelia își îndreptă umerii și îi zâmbi grațioasă omulețului care se grăbea înapoi spre ele, pășind repede pe strada prăfuită. Deocamdată, sunt contesa de Backwater.

– Bridgewater, șopti Jenny, furioasă.

Ofelia dădu din cap și îl întâmpină cu cea mai încântătoare expresie pe bărbatul care se apropia. Prea puțin conta dacă își spunea contesa de Bridgewater sau regina din Saba. Instinctul perfecționat în anii în care se străduise să-și protejeze sora și să facă rost de banii necesari supraviețuirii îi spunea – chiar dacă ea nu era sigură de ce tocmai acum – că, de data aceasta, era posibil să fi pus mâna pe potul cel mare.

Iar Dead End era posibil să fie doar începutul.

Capitolul 2

– ... Iar eu sunt blestematul de primar, rosti Tye clătinând dezgustat din cap.

– Ăsta-i un inconvenient afurisit, spuse Sedge solemn, dar sclipirea săcăitoare din ochii săi contrazise consensul cu prietenul său.

– Nu este amuzant, bombăni Tye.

Sedge izbucni în râs.

– De fapt, bătrâne, e chiar amuzant.

Tye îl privi posac. De obicei, aprecia modul britanic al lui Sedge de a privi viața, însă astăzi nu vedea nimic amuzant în această situație neplăcută.

Cei doi bărbați se aflau pe veranda modestei case a lui Tye, de la ferma de care părinții acestuia se ocupaseră până la moartea lor. Unchiul Jack avusese cât de cât grijă ca zidurile să rămână în picioare de-a lungul anilor, dar o casă nelocuită prea mult timp avea nevoie de multă muncă pentru a oferi din nou condiții decente de trai. Aceasta era doar una dintre multele sarcini de pe lista care îi solicita atenția lui Tye. N-avea vreme pentru prostia asta cu primăria.

– Când intri oficial în funcție? întrebă Sedge pe un ton obișnuit, însă Tye intui rânjetul din spatele cuvintelor.

– În seara asta, oftă el, cedând. Nu e mare lucru, dar este un fel de amânare. Trebuia să apar în după-amiaza asta, însă am primit de veste că oaspetele, o contesă, nu mai vine. Apoi, blestemata de femeie a apărut totuși, așa că se vor ține toate festivitățile.

– Contesă? Sedge înălță curios o sprânceană. Avem o contesă în Dead End?

– Empire City.

– Empire City? Sedge râse din nou. Tye, se pare că nu mi-ai dat toate detaliile fascinante ale vizitei tale în oraș.

– Detaliile sunt cele care tulbură apa, zise Tye în silă. Privind retrospectiv, totul părea puțin ridicol, așa că până

și el putea vedea partea amuzantă. Hai să te lămuresc cum stau lucrurile. Dacă vrei să fii un oraș civilizată, trebuie să ai un primar.

– Iar acesta, firește, ești tu.

– Eu sunt. Apoi, ai nevoie de un nume respectabil.

– Să presupun că Dead End nu se ridică la standardele de respectabilitate cerute? întrebă Sedge, pe un ton din care răzbătea amuzamentul.

Tye pufni.

– Nu, dar mă gândesc că ar fi putut găsi ceva chiar și mai ridicol. Și, ca să fie și o cireășă pe tort, o blestemată de contesă poposește aici în călătoria ei prin Vest.

– Înțeleg, spuse Sedge încet. Și bănuiesc că tu, ca primar, ești gazda oficială din partea orașului.

– Ceva de genul ăsta, mormăi Tye.

Își încrucișă brațele la piept, se sprijini de balustrada verandei și își privi prietenul.

Îl cunoscuse pe Sedgewick Montgomery la școală. Cei doi erau puțin mai în vârstă decât ceilalți studenți, din cauza reticenței fiecăruia de a urma cursurile învățământului superior, și amândoi se aflau departe de casă. Fusesse firesc să devină rapid cei mai buni prieteni, în ciuda diferenței uriașe dintre viețile lor de până atunci: Tye abia sosit din vastele spații deschise din Wyoming, iar Sedge fiind cel de-al doilea fiu al unui lord englez și oaia neagră a familiei. Cei doi bărbați se sprijiniseră unul pe celălalt de multe ori, iar fiecare știa că poate conta pe celălalt.

Tye trebuia să se bazeze pe el acum.

– Am nevoie de o mică favoare.

Sedge își îngustă ochii.

– Ce fel de favoare?

– Am nevoie ca, în seara asta, să vii cu mine la petrecerea pe care Big Jack o dă în cinstea contesei.

Sedge rânji.

– Aș spune că am nevoie de puțină distracție. Am muncit mult prea mult în ultima vreme. Îndreptă un deget acuzator spre Tye. Atunci când m-ai convins să-mi abandonez casa și țara și să-mi

cumpăr o proprietate aici, nu m-ai avertizat cât de al naibii de dificilă va fi munca la fermă.

Fu rândul lui Tye să rânjească.

— Nu m-ai întrebat. Oricum, ridică el din umeri, dacă îmi amintesc bine, nu prea ai abandonat tu Anglia, ci mai degrabă Anglia te-a abandonat pe tine.

— Depinde cum privești lucrurile. Sedge își întinse mâinile în față, într-un gest de resemnare. Prefer să mă gândesc la plecarea mea nefericită ca la o întorsătură oportună a sorții. Arată spre pământul din jurul lui. Am șansa să-mi creez o viață așa cum doresc. Asta înseamnă ceva, zâmbi strâmb. În clipa asta, nu știu exact ce, dar înseamnă ceva, fără îndoială.

— Fără îndoială, râse Tye.

— Cine-i contesa asta?

— Numele ei este Bridgewater. Ai auzit vreodată de ea?

Sedge clătină din cap.

— Nu, dar am părăsit înalta societate britanică de ceva timp. Îi aruncă lui Tye un zâmbet răutăcios. E suficient să apar pentru a crea suficient haos și scandal.

Tye îl privi cu asprime.

— Hai să evităm asta pentru moment. Speram să mă ajuți cu această femeie. N-am cine știe ce experiență când vine vorba de contese.

— Iar eu am foarte multă experiență, în toate sensurile cuvântului, cu femeile care au sânge nobil. Sedge făcu o plecăciune în zeflemea. O să vă fiu alături în fiecare minut al acestei seri, milord.

— Minunat. Dar asta nu-i tot. Tye trase adânc aer în piept. Ea va sta aici cel puțin o săptămână, sau poate mai mult. Cei din oraș plănuiesc tot soiul de festivități. Știu că ești la fel de ocupat ca și mine, dar în nici un caz nu vreau să rămân singur cu femeia asta pe cap. Dacă ai putea găsi o modalitate de a... ei bine... de a împărți cu mine îndatoririle de a o însoți...

Sprânceană britanică se ridică din nou.

— Vrei s-o împart pe această femeie cu tine?

Tye îi aruncă un rânjet strâmb.

— Când o spui în felul acesta, sună atât de...

— Grosolan? Brutal? Insensibil? rosti Sedge vesel.

Tye râse.

— Mda.

— Presupun că așa este. Sedge ridică nepăsător din umeri. Desigur, aș face orice îmi stă în puteri ca să te ajut, dar, înainte de a-mi lua un angajament ferm, spune-mi ce știi despre contesă. Este bătrână sau tânără? E drăguță ori hidoasă? Și, cel mai important, are bani?

Sprâncenele lui Tye se împreună în vreme ce acesta se încruntă gânditor.

— Nu știu sigur. Știu că este văduvă, așa că-mi imaginez că-i în vârstă. Călătorește prin Vest, așa că, probabil, e bogată. Tot ce știu cu siguranță este că această toană a ei de a vizita partea noastră de lume va fi un adevărat ghimpe în coastă.

— Un ghimpe în coastă regal, fu Sedge de acord.

— Sunt gata să-mi pariez ferma pentru asta, zise Tye trist.

— Înveselește-te, bătrâne. O s-o fac, dar cu o condiție.

Tye fu cuprins de ușurare.

— Spune.

— Dacă este tânără și frumoasă, și bogată, îmi rezerv dreptul de a o păstra pentru mine. Sedge rânji. S-ar putea să nu vreau deloc s-o împart cu tine.

— Hei, chiar dacă este tânără și frumoasă, și bogată, poți s-o păstrezi.

— Poftim? Sedge icni de parcă ar fi fost surprins. Nu va fi nici o competiție pentru o doamnă frumoasă? Nu vor exista încercări de o seduce pe femeia pe care și eu încerc s-o seduc? Nu vor fi jocuri, nu vor fi întreceri, nu vor fi rămășaguri?

— Nu de data asta, zise Tye pe un ton ferm.

Sedge îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ești sigur că te simți bine, Tye? Tot aerul ăsta proaspăt nu te-a făcut s-o iei razna, nu?

— Mă simt bine. Tye îi zâmbi trist. Dar, zilele astea, singurul lucru de care *nu* am nevoie în viața mea este o femeie. Indiferent

de femeie. Înseamnă prea multe bătaii de cap. Dacă o vrei, prietene, o poți avea.

– Excelent. Trebuie să-ți spun că simt o oarecare ușurare știind că am cale liberă în privința contesei, dacă, desigur, merită deranjul. Cu toate că s-ar putea să nu fie cine știe ce provocare dacă nu ești și tu implicat.

– Sunt sigur că te vei descurca totuși, cumva, râse Tye.

Sedge dădu din cap și coborî de pe verandă, îndreptându-se spre calul care îl aștepta.

– Atunci, ne vedem diseară, la Big Jack?

– O, categoric voi fi acolo. Tye îl salută scurt pe Sedge. Indiferent dacă vreau sau nu.

Drept răspuns, Sedge îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă călare. Tye își urmări prietenul, gânditor. Cu toate că Tye cunoscuse mulți alți englezi în Europa, Sedge era singurul pe care îl putea numi prieten. Și până și Tye își dădea seama că Sedge nu era asemenea conaționalilor săi.

Oare cum era această contesă? Tye nu se gândise prea mult la asta, până când Sedge nu deschisese subiectul. Cum avea să se simtă dacă ea chiar se dovedea a fi tânără, frumoasă și bogată?

Clătină din cap și porni către hambar. Nu prea îi păsa de bani, cu toate că bogăția i-ar fi fost de folos acum. Erau vremuri grele pentru fermele de vite. Big Jack investise masiv în căile ferate și făcuse o avere care îl ajutase să-și mențină imperiul în domeniul afacerii cu vite. Dar banii lăsați de părinții lui Tye se epuizau rapid. Dacă nu reușea să-și facă ferma profitabilă... ei bine, eșecul era ceva la care prefera să nu se gândească. Iar o soție bogată i-ar fi făcut viața mult mai ușoară.

Tye râse în hohote de această idee. Nici vorbă să înceapă o relație cu o femeie, fie ea bogată sau nu. Avea mult prea multe lucruri care îi solicitau atenția. În plus, era mult mai probabil ca ea să fie în vârstă și neatrăgătoare, și de asemenea o aristocrată snoabă. Dacă nu... chiar și așa, Sedge n-avea decât să aibă o relație cu ea.

Intră cu pași mari în hambar și își alungă din cap toate gândurile legate de contesă. Avea zeci de lucruri de făcut înainte

de a se putea spăla și de a se pregăti pentru petrecerea din seara aceea. Totuși... gândul îi zăbovi într-un ungher al minții.

Dacă era frumoasă?

– Ei bine, unde este? mârâi Tye.

– Încă n-am văzut-o, spuse Sedge pe un ton nepăsător și își ridică paharul studiind vinul spumos pe care îl conținea. Vai, dar este o adevărată ocazie. Big Jack a destupat șampania. Sorbi din pahar. Și mai este și un an bun.

– Grozav!

Tye luă o sorbitură lungă din paharul lui. Șampanie. Ce absurd! Jack și Lorelie scosese tot ce aveau mai bun pentru această mică petrecere.

Sedge ridică din sprânceană.

– Relaxează-te, bătrâne. Arăți de parcă te-ai duce la spânzurațoare, nu la bal. În afară de asta, încă mai sunt dispus să te asist când îi vei prezenta contesei tale minunata noastră comunitate.

– Nu este contesa mea.

Tye își îngustă enervat ochii. Cum de se lăsase atras în toată povestea asta?

– Tyler, dragul meu. Lorelie se năpusti asupra lui și îl strânse într-o îmbrățișare caldă. Bună seara, domnule Montgomery.

Sedge dădu politicoș din cap.

– Doamnă Matthews!

– Cât despre tine – se răsuci spre Tye cu o expresie amenințătoare –, de ce abia dacă te-am văzut de când te-ai mutat în casa părinților tăi? Ce mai faci?

Iritarea lui Tye se topi la vederea chipului drăgăstos al mătușii sale. Lorelie Matthews era micuță de statură, creștetul ei blond abia ajungând la mijlocul pieptului lui. Avea tendința de a fi capricioasă și frivolă, și aiurită, cu un mod destul de vag de a relaționa cu lumea din jurul ei, astfel încât străinii se întrebau uneori dacă ea nu cumva era ca o casă ale cărei ziduri nu ajungeau complet până la acoperiș. Dar, dincolo de toate astea, era bună și amabilă, și chiar deșteaptă într-un fel unic. Tye o iubea cu toată pasiunea protectoare a unui fiu.

Îi sărută obrazul rozaliu pe care îl întinse spre el.

– Mătușă Lorelie. Făcu un gest arătând spre uriașul salon decorat cu flori și panglici, și mici stegulețe britanice și americane. Cea mai mare parte a mobilei fusese mutată pentru a se obține un spațiu pentru dans, iar un grup de muzicieni își acordau instrumentele în capătul îndepărtat al încăperii. Ce se petrece? Nu cred că am mai văzut vreodată casa asta atât de dichisită.

– Ei bine, nu în fiecare zi primim pe cineva care aparține înaltei societăți. Lorelie zâmbi, făcând gropițe în obraji. Este minunat, nu-i așa? Jack a vrut casa, adică reședința.

Tye își stăpâni un hohot de râs.

– Reședința?

– O, da, dragă, nu știai? zâmbi Lorelie. Nu mai este casă. Acum, e reședință. Reședința Matthews. Dădu din cap spre Sedge. Voi aveți reședințe în Anglia, știi?

– Da, doamnă. Sedge vorbi pe un ton serios, însă Tye deslușă licărul de amuzament din ochii lui. Și conace, și abații, și chiar câte un castel sau două.

– Un castel, rosti ea cu un zâmbet visător. Lui Jack i-ar plăcea la nebunie un castel.

– Cum numești asta? Tye arătă spre imensa încăpere. Casa voastră este, probabil, cea mai mare dintre Chicago și San Francisco.

– Ei bine, este frumoasă dragă, iar noi n-am vrut să impresionăm pe nimeni când am construit-o, dar... Lorelie făcu un gest vag. N-are acea... acea...

– Atmosferă, sugerează Sedge.

– Asta-il! zâmbi Lorelie. Jack vorbea să-l chemăm pe unul dintre acei arhitecți din Est sau poate chiar din Europa, ca să vadă ce poate fi făcut pentru a-i adăuga un pic de atmosferă.

– S-o facă să se ridice la înălțimea noului ei nume, rosti Tye sarcastic.

Lorelie sporovăi mai departe, ignorând total tonul comentariului său:

– Exact. Acum...

Privi de jur împrejurul încăperii. Era deja ticsită cu orășeni și fermieri locali, toți îmbrăcați în hainele de duminică, femeile în mod evident entuziasmate, iar bărbații clar stingheriți.

– Nu-l văd pe Jack nicăieri și contesa nu cred că a coborât încă. Poate că se mai află încă în camera ei.

– Împreună? întrebă Tye precaut.

– Vai, dar asta-i o dovadă de ospitalitate, rosti Sedge aruncându-i femeii un zâmbet inocent.

– O, noi suntem foarte ospitalieri și prietenoși, spuse ea cu sinceritate. O să te convingi de asta cu cât vei locui mai mult aici, domnule Montgomery.

– Spuneți-mi Sedge, vă rog. Dădu din cap spre Tye. M-am obișnuit cu lipsa de ceremonie din țara dumneavoastră. Și trebuie să recunosc că-mi place.

– Ca să-ți spun adevărul, și mie îmi place. Se aplecă spre el, făcându-i o confidență. Nu mă deranjează să-ți mărturisesc că exact acesta a fost motivul pentru care eram un pic îngrijorată în legătură cu șederea contesei aici. Nu știi niciodată cu ce sunt obișnuiți oamenii, și mai ales străinii. Iar felul nostru de-a fi mă tem că poate fi destul de copleșitor.

– Ce anume din felul de a fi? întrebă Tye. Ca de obicei, mintea lui se lupta să urmărească firul logic al conversației mătușii lui, care sărea de la o idee la alta. Lipsa de formalism? Ospitalitatea? Faptul că suntem prietenoși?

– Totul, desigur. Oftă. N-ai de unde să știi la ce se așteaptă un membru al regalității, iar eu vreau din tot sufletul să nu o dezamăgesc.

– Apropo, cum arată? întrebă Sedge pe un ton firesc.

– O, e minunată. Lorelie deborda de entuziasm. Desigur, n-am prea avut ocazia să stăm de vorbă. Ele au ajuns foarte târziu în după-amiaza aceasta și au avut nevoie de odihnă.

– Ele? întrebă Tye ridicând o sprânceană.

– Da, contesa și camerista ei.

– Nimeni altcineva? se miră Sedge.

– Nu, doar ele. Lorelie clătină din cap. Contesa – apropo, numele ei este Ofelia – este încântătoare și foarte prietenoasă.

Mi-am făcut griji degeaba. Oricum, a spus că restul însoțitorilor ei s-au decis să meargă în California, iar ea urmează să-i întâlnească acolo. Lorelie radia de încântare. A zis că n-a vrut să rateze șansa de a vizita micuțul nostru colț de lume. Nu-i încântător?

– Încântător, bombăni Tye.

– Într-adevăr, zise Sedge.

– Sunt sigură că vor sosi dintr-o clipă în alta. Jack a urcat s-o escorteze. O femeie care făcea semne cu mâna din cealaltă parte a sălii îi atrase privirea, iar Lorelie îi răspunse nerăbdătoare. O, iat-o pe Henrietta! Trebuie să-i spun totul despre contesă, rosti ea, apoi dădu din cap și plecă zorită de lângă ei.

Tye și Sedge priviră în urma ei.

– Nu ne-a dat nici măcar un detaliu răătăcit despre contesă, nu-i așa? zise Sedge amuzat.

Tye suspină resemnat.

– Asta-i un lucru pe care trebuie să-l afli despre mătușa mea, Sedge. Poți să vorbești cu ea ore întregi și apoi să închei conversația fără să știi mai mult decât știai la început. Ești norocos dacă reușești să pricepi tot ce-i iese pe gură.

– Totuși, e o femeie încântătoare, murmură Sedge.

– Așa este. Tye rânji. Acea minunată zăpăceală inocentă o face irezistibilă. Unchiul Jack a aflat-o pe pielea lui. S-au cunoscut în St. Louis. Este o poveste ciudată, în care e vorba de cai duși unde nu trebuia, de umbrele de soare puse unde nu le era locul și o confuzie în privința identităților. Râse. Ori de câte ori spune ea povestea, firul narațiunii se modifică puțin, iar eu n-am reușit niciodată să pun totul cap la cap. Oricum, Jack a cerut-o de nevastă și i-a zis tatălui ei că el e singurul bărbat de pe lumea asta capabil să-i poarte cu adevărat de grijă. Probabil că l-a speriat de moarte pe bătrân. Bani tatălui ei l-au ajutat să pornească tot ce-i aici. Iar Jack, în schimb, l-a ajutat pe tatăl meu.

– Nu se compară cu poveștile dinastiei Tudor – Sedge ridică paharul în semn de omagiu –, însă, oricum, este o excelentă istorie de familie.

Tye zâmbi și ridică la rându-i paharul.

– Mulțumesc!

Tye sorbi din băutura lui. Sedge își duse paharul la buze, dar incremeni înainte de a apuca să ia o înghițitură. Încet, își lăsă mâna în jos și îi adresă cuvintele lui Tye, însă privirea îi era ațintită în altă parte.

– Tye, bătrâne, îți amintești că mi-ai promis c-o pot păstra pe contesă dacă e tânără și frumoasă și bogată?

– Desigur, rosti Tye rotind vinul în pahar și dorindu-și să fi fost whisky-ul scoțian de calitate pe care unchiul lui îl avea de obicei prin casă.

– N-o să te răzgândești, nu?

Oare ce naiba mai punea la cale Sedge acum? Tye își ridică paharul.

– Este numai a ta.

– Excelent!

Sedge îi dădu lui Tye paharul său și străbătu cu pași mari încăperea. Privirea lui Tye îl urmări în timp ce se îndrepta către treptele scării uriașe pe care Big Jack tocmai le coborâse.

Jack reprezenta mereu o priveliște impresionantă. Un bărbat înalt, vânos, îi depășea în înălțime pe cei mai mulți dintre cunoscuții lui. Chiar și la vârsta lui, în jurul său plutea un aer poruncitor intimidant. Gura lui Tye se arcui într-un zâmbet automat. La mai puțin de două minute după ce îl cunoșteai pe Big Jack Matthews, dacă nu îi erai partener de afaceri sau dușman declarat, impresia de autoritate și dominare se risipea, lăsând loc unei imagini de umor blând, generozitate și farmec.

Privirea lui Tye trecu pe lângă unchiul lui, îndreptându-se către femeia aflată la brațul său, și simți că i se taie răsuflarea. Nu se putea ca aceasta să fie contesa. Era mult prea tânără și mult prea drăguță pentru a fi o văduvă care călătorea singură. Era mai înaltă decât avea dreptul orice femeie să fie, iar părul ei – roșcatul întunecat și bogat al mahonului fin – era răsucit cu o eleganță neglijentă în creștetul capului. Pielea ei nu era atât de palidă cum cerea moda, în schimb avea o nuanță care indica un spirit aprig și o pasiune intensă. De la distanță, nu-și putea da seama exact ce nuanță aveau, dar ochii îi erau distanțați și migdalați. Iar buzele îi erau pline și pârguite, și bogate în promisiuni. Dar viziunea

nu era doar minunată. Coborî plutind pe scări, cu un aer de grație și perfecțiune pline de noblete, care îi dovedeau oricărui privitor că aceasta era o femeie de calitate.

– La naiba!

Tye trânti paharele goale pe o masă din apropiere și se îndreptă spre scări. O familiară dorință de a se implica în competiție făcu sângele să-i fiarbă. Dacă Sedge credea că își va ține promisiunea ridicolă după ce o văzuse pe femeie, bunul lui prieten era nebun. El și Sedge fuseseră rivali în privința multor femei, iar de-a lungul anilor, scorul era egal.

Tye străbătu cu pași mari încăperea, oprindu-se să înșface două pahare pline cu șampanie de pe o tavă, alungând cu fermitate toate motivele îndreptățite pentru care nu dorea să aibă acum o relație. Ignoră orele nesfârșite de lucru care îl așteptau la fermă. Ignoră orice gând legat de angajamentul luat față de Sedge că nu va interveni în încercarea lui de a o cuceri. Dar Sedge, dintre toți oamenii, avea să înțeleagă. Se apropie de scări, un zâmbet larg arcuindu-i buzele.

La naiba, chiar era frumoasă!

– Dacă ești gata, dragă...

Big Jack Matthews îi zâmbi Ofeliei cu bunăvoința unui tată. „Ce bărbat cumsecade!” se gândi ea. Oamenii cumsecade erau atât de fermecători de creduli.

– Abia aștept.

Ofelia își așeză mâna pe brațul lui și îi permise s-o conducă în jos pe treptele largi. Sala de dedesubt era ticsită cu oameni, toți privind nerăbdători în sus, iar ea simți un gol în stomac. Era doar trac, nimic altceva. Trase adânc aer în piept și se concentra asupra afișării unui comportament de așteptat din partea unei contese, cu replicile corespunzătoare, oricare ar fi fost acestea. O, Doamne, era foarte greu fără un scenariu.

Ofelia se uită spre fețele ridicate și se relaxă puțin. Aceștia erau cu adevărat oameni simpli, iar ea ar fi trebuit să fie în stare să-și joace destul de ușor rolul. Se simți încrezătoare. Dacă îi prostise pe Big Jack și pe Lorelie, ce era mai rău trecuse.

Casa uriașă, la fel de impresionantă cum fuseseră toate locuințele pe care le văzuse vreodată în Kansas City sau în Denver, o descumpănise inițial. Decorată cu un ciudat, dar interesant amestec de antichități din Lumea Veche, alături de fermecătoare obiecte banale, în acea reședință se găseau porțelanuri fragile și picturi magnifice, păzite de privirea feroce a unor diverse animale moarte. Cele mai multe erau capete fără trup, care, de pe plăci montate pe pereți, se uitau urât spre muritorii care mișunau pe sub ele, dar exista și un gigantic urs împăiat, într-o poziție uimitor de realistă, și enorme piei de animale care serveau drept covoare, în aproape fiecare cameră. Totuși, în ciuda măreției casei și a decorului, acesta era în mod clar un cămin.

Big Jack și Lorelie erau la fel de deschiși și de prietenoși precum locuința lor. Ofelia nu era deloc obișnuită să aibă de-a face cu oameni atât de nevinovați și de onești precum cei doi soți Matthews, așa că trebui să alunge cu fermitate orice urmă de vinovăție pricinuită de faptul că îi înșela. La urma urmelor, nu lua de la ei decât puțină mâncare și cazare. Dacă reușea să pună la cale niște pariuri sau jocuri de noroc în zilele imediat următoare, cu atât mai bine. Nu era ca și cum cineva ar fi fost rănit de mica ei șaradă. De fapt, dacă priveai situația dintr-un punct de vedere imparțial și complet obiectiv, puteai chiar spune că ea era amabilă că-i ajuta. Ei așteptaseră o contesă pe care s-o distreze, pe care s-o impresioneze și în jurul căreia să se agite, iar ea era dispusă să le ofere una. Își ridică bărbia și coborî grațioasă ultimele câteva trepte, până în salon.

– Se pare că e prezent tot districtul, în această seară, zise Big Jack, un zâmbet de gazdă satisfăcută arcuindu-i buzele.

– Este o adunare impresionantă.

Ofelia aruncă o privire în jur. Jenny ar fi fost încântată, dar fata era închisă în camera ei, cu ordine stricte de a rămâne acolo. Jenny nu era deloc fericită de această situație, însă acceptase posomorâtă să rămână ascunsă vederii.

Ofelia și Big Jack se aflau în centrul atenției, însă deocamdată nu-i abordase nimeni. Se aplecă spre gazda ei.

– Sper că n-am ofensat pe nimeni cu toată această confuzie legată de sosirea mea.

– Doamne, nu, dragă! Big Jack rânji. Sunt puțin intimidat de faptul că au de-a face cu o contesă adevărată. Nu suntem obișnuiți cu regalitatea.

– Ca să fim mai exacti, domnule Matthews... Un accent britanic se auzi din spatele ei, iar Ofelia se răsuci și dădu cu ochii de un bărbat elegant, atrăgător, cu păr închis la culoare și ochi strălucitori. Cu toate că titlul de contesă este unul de noblețe, nu e de fapt un titlu regal.

Bărbatul îi luă mâna și o ridică spre buze.

– Totuși, chiar și grandoarea unui împărat ar păli pe lângă o asemenea frumusețe.

– Poți să mai spui asta o dată, Sedge. Cu siguranță, te pricepi la cuvinte. Hohotul de râs al lui Big Jack bubui în toată încăperea. Contesă, acesta este străinul nostru local, un compatriot de-al dumitale, Sedgewick Montgomery.

Ea îi oferă un zâmbet grațios, dar inima i se opri în piept pentru o clipă. Un englez? Aici? În mijlocul pustietății? Pentru numele lui Dumnezeu, se afla în Dead End, Wyoming. Șansele de a da peste un gentleman englez erau infime. La naiba, va trebui să-și analizeze fiecare cuvânt rostit și, mai rău, felul în care îl pronunța. Nu-și permitea să renunțe la accentul englezesc nici măcar pentru o secundă. Ofelia își îndreptă puțin umerii. Cu siguranță, era capabilă să facă față și acestei provocări. Ultimii ani fuseseră plini de astfel de încercări.

– Bună seara, domnule Montgomery.

– Nu vă pot spune cât de încântat sunt să vă cunosc. Îi prinse mâna într-o strânsoare fermă. Aici se întâmplă atât de rar să întâlnești pe cineva din Anglia. Sunteți contesa de Bridgewater, nu-i așa?

– Da, zise ea cu glas slab și își trase mâna.

De ce se uita la ea în felul acesta?

– Au trecut luni întregi de când n-am mai fost pe-acasă și îndrăznesc să spun că, probabil, avem multe cunoștințe comune.

Un zâmbet amuzat îi juca pe buze. Va trebui să avem o discuție lungă.

– Desigur.

Sigur că nu! Trebuia să scape de acest bărbat. Își trase din nou mâna, dar el i-o prinse cu abilitate în îndoitura cotului.

Big Jack chicoti.

– Sedge, băiete, de-acum se află în mâinile tale capabile. Ai grijă să cunoască pe toată lumea. De asta se află toți aici. Dădu din cap către Ofelia, iar ea își dădu seama că avea de gând s-o abandoneze în grija pretinsului ei compatriot. Văd pe cineva cu care vreau să stau de vorbă, adăugă Big Jack. Contesă!

– Domnule Matthews! replică ea.

Big Jack dădu din cap și se îndepărtă. O cuprinse disperarea. Acest Sedgewick Montgomery era probabil singura persoană care putea s-o demaște. Trebuia să scape de el – cel puțin până când își intra mai bine în rol. Însă mâna îi era prinsă ferm la brațul lui și, pentru moment, era captivă.

Montgomery se răsuci și o conduse de lângă scări.

– Așadar, milady...

Era prea ocupată să-și facă griji în privința bărbatului de lângă ea pentru a-l observa pe cel care le bloca drumul.

– Milady, rosti cel de-al doilea bărbat.

Până acum.

– Șampanie?

Era mare și blond, și bronzat, și un zâmbet dansa pe chipul lui frumos. Îi întinse paharul cu o mână care-o făcea pe a ei să pară pipernicită.

– Mulțumesc.

Se uită în ochii lui întunecați, adânci și fermecători. Gura i se uscă instantaneu, iar ea sorbi recunoscătoare din șampanie.

Alături de ea, Montgomery oftă.

– Mi-ai promis, bătrâne.

Blondul rânji.

– Am mințit.

Montgomery oftă din nou și dădu drumul mâinii ei.

– Atunci, cred că ar fi mai bine să vă fac cunoștință.

– O idee excelentă, Sedge.

Cuvintele îi fură adresate lui Montgomery, dar privirea lui cercetătoare nu o părăsi nici o clipă. Inima ei îi bubuia în piept.

– Contesă, acesta este Tyler Matthews. Montgomery ridică din umeri. Tye, dumneaei este contesa de Bridgewater.

– Contesă! Tye îi înșfăcă mâna liberă și o duse repede la buze, iar atingerea ușoară a gurii lui îi trimise fiori în tot trupul, ceea ce o făcu să se întrebe brusc ce fel de promisiuni făcea un astfel de bărbat. Este o plăcere să ne cunoaștem în sfârșit, spuse el. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră.

– O? Neliniștea spulberă efectul ciudat pe care el îl avusese asupra ei. Ce-ați auzit?

– De fapt, nimic. Un licăr de flirt străluci în ochii lui, iar ea fu invadată de un val de ușurare. Doar că sosiți.

– Înțeleg. Îl studie vreme de un moment. Matthews? Sunteți rudă cu gazdele mele?

– Oare este? pufni Montgomery.

Tye îl ignoră.

– Sunt mătușa și unchiul meu.

– Practic, ei l-au crescut, adăugă Montgomery.

Din nou, Tye nu-i acordă atenție celui alt bărbat.

– Deci, să înțeleg că nu există nici un conte de Bridgewater?

– Știi doar că este văduvă, bombăni Montgomery.

– Nu, răspunse ea foarte repede. El încă îi ținea mâna, iar în cealaltă avea paharul, astfel încât era cu adevărat captivă. Căldura degetelor lui care le cuprindeau pe ale ei fu brusc excitantă și răscolitoare. Rosti fără să se gândească: Conte este mort.

Brusc, el dădu drumul mâinii ei și se încruntă compătimator.

– Îmi pare rău.

Ea își duse dosul palmei la frunte și suspină adânc.

– Conte, scumpul, dragul meu Alfred, a murit cu un an în urmă. Îmi este atât de dor de el.

– Doar de un an? Montgomery se încruntă. Și deja ați încheiat perioada de doliu?

Ofelia își coborî privirea spre rochia de culoarea safirului, pe care o purta. Din fericire, adevărata contesă avea o siluetă doar

puțin mai plinuță decât a ei, astfel încât câteva pense fuseseră suficiente pentru a o face să i se potrivească de parcă ar fi fost făcută pentru ea.

– Am spus un an? se miră ea cu inocență. Am vrut să zic doi ani. Se uită la Tye printre genele coborâte. Poate, exagerat de dramatic, dar, în orice caz, eficient. Uneori, este atât de dificil să-ți continui viața singur.

– Îmi pot imagina prea bine.

Tye își coborî spre ea o privire buimacă, iar Ofelia simți bucuria triumfului. Nepotul lui Lorelie era un bărbat obișnuit să aibă de-a face cu femei prostuțe. Dincolo de accentul englezesc, acesta era evident modul de a-l manipula. Și de a-l ține la distanță. Era mult prea atrăgător pentru binele ei. Cât despre englez, era mai bine să-l evite cu totul.

– Tye, n-ai de gând să ne faci cunoștință? O femeie scundă și îndesată, cu atitudinea plină de afectare a unei dive se năpusti asupra lor, urmată îndeaproape de un bărbat înalt, cu o înfățișare distinsă. Pur și simplu, ne-am ieșit din minți de nerăbdare.

– Haide, Tye, rosti însoțitorul ei, nu poți s-o păstrezi pe contesă doar pentru tine, să știi.

Tye îi aruncă Ofeliei o privire care spunea că exact asta ar fi vrut să facă, iar ea fu străpunsă de o durere ciudată. Dar nu avu vreme să se întrebe ce anume era această nouă senzație. Prezentarea nerăbdătorului cuplu aflat în fața ei păru să deschidă zăgazurile pentru ceilalți oaspeți. În câteva momente, o înconjurară, adresându-i salutări agitate și făcând tot felul de remarci entuziasmante. Ofelia își dădu repede seama că, de fapt, nu era nevoie să le spună mare lucru acestor oameni. Câte un comentariu ocazional, o înclinare inteligentă din cap și un răs politicos, dar sincer, erau suficiente. Presupunea un efort surprinzător de mic și era un rol de care se putea bucura foarte ușor.

Seara continuă într-un vârtej de conversații și muzică și dans, muzica și dansul fiind asigurate de muzicieni aduși special din Omaha. Singurele aspecte deranjante erau nepotul și englezul. Se părea că, ori de câte ori se răsucea într-o direcție, îl descoperea pe unul sau pe celălalt uitându-se la ea – cel cu părul negru,

cu o privire plină de curiozitate care o făcea să nu se simtă în largul ei, iar cel blond, cu o privire la fel de deranjantă, care spunea că dorea mai mult decât era ea dispusă să-i ofere.

Râse, sincer încântată, la auzul comentariului unui gentleman care se pare că era bancherul orașului, și se întreabă în treacăt dacă era interesat și de jocurile de noroc. Acela nu era un prilej bun de a pune la cale o partidă, însă era o oportunitate de a evalua posibilitățile existente în Dead End.

– Noi încă n-am dansat, se auzi vocea lui Tye, iar Ofelia se încordă, cuprinsă de un amestec ciudat de anticipare și groază.

– O? Îi aruncă o privire trufașă. Nu mi-am dat seama că v-am promis un dans.

Sprâncenele lui se ridicară deasupra ochilor căprui, profunzi, de culoarea ciocolatei fine. La naiba, ea adora ciocolata.

– Poate că pur și simplu n-am reușit să vă invit.

Ea ridică din umeri.

– Poate.

El râse încântat, iar sunetul păru să se amplifice înlăuntrul ei.

– În cazul acesta, contesă – făcu o plecăciune adâncă, în glumă –, îmi acordați acest dans?

Era imposibil să-l refuze, mai ales că mulțimea din jurul ei privea așteptând. Dar același instinct care le ajutase pe ea și pe Jenny să rămână în viață și tefere, de-a lungul anilor, țipa acum în semn de avertizare înăuntrul ei. Acest bărbat era primejdios. Totuși, în clipa aceasta, nu avea de ales.

– Ar fi minunat, rosti ea cu toată grația posibilă.

El o conduse pe ringul de dans și o luă în brațe, iar apoi începură să se miște la unison, într-un mod surprinzător de lipsit de efort.

– Așadar, cum vă place în Empire City?

Răsuflarea lui îi mângâie urechea. Trupul lui dur era subtil lipit de al ei, iar ea fu învăluită de parfumul greu de bay rum¹ și de căldură masculină.

¹ Lichid aromatic preparat inițial prin distilarea frunzelor de dafin în rom și apă, dar care în zilele noastre se obține prin amestecarea uleiului acestor frunze cu diverși alți solvenți. (n.tr.)

– Empire City?

Despre ce vorbea?

El zâmbi, iar ea simți fluturi în stomac.

– Am schimbat numele orașului. Ridică din umeri într-un gest prin care se detașa de asta. E ridicol, dar asta au vrut oamenii de-aici. Ei sunt de părere că noul nume sună mai respectabil și mai civilizat.

– Oare așa să fie?

Abia dacă îi putea urmări cuvintele. Căldura trupului său părea să-i ardă carnea prin rochie, iar ea nu-și dorea decât să se topească la picioarele lui. Ce se petrecea cu ea? Pentru Dumnezeu, bărbații frumoși nu erau ceva nou în viața ei. Nu-i puteai evita pe bărbații frumoși atunci când creșteai într-un teatru. Dar acest zeu bronzat îi stârnise emoțiile într-un mod cu totul neașteptat.

El își împreună confuz sprâncenele.

– Ce să fie așa?

Dumnezeule, ochii lui erau negri. Negri și adânci și veșnici.

– Ce să fie?

– Cum adică?

Expresia lui năucită îi atrase din nou atenția spre discuția legată de – despre ce vorbeau? –, ah, da, Empire City.

Trase adânc aer în piept.

– Întrebam doar dacă o schimbare minoră de nume poate asigura respectabilitatea.

– Cine știe? Clătină din cap. Dar, odată cu numele, avem și un nou primar.

– O?

– Mda. Râse din nou, iar ea se întări împotriva efectului pe care îl avea asupra ei. Eu.

– Dumneavoastră?

El o privi gânditor.

– Păreți surprinsă.

– Sunt. Ridică din umeri cum putu mai bine, dat fiind faptul că se afla în brațele lui. Nu păreți genul de bărbat care să fie interesat de politică.

–Asta n-are nimic de-a face cu politica. Pur și simplu, e vorba de respectabilitate. Adoptă o atitudine trufașă. Este vorba de civilizație.

Ea râse la vederea expresiei prefăcut arogante.

–Este civilizația chiar atât de importantă aici?

El pufni surprins.

–Nu s-ar crede, nu-i așa? Cel puțin, eu n-am crezut niciodată. Dar acum, din senin, bătrânul Dead End vrea să atragă oameni, și afaceri, și să se dezvolte. Deci, din cine știe ce motiv, este important să fim respectabili și civilizați.

–Înțeleg, murmură ea, minuscula sămânță a unei idei începând să incolțească în creierul ei fertil.

–Dar presupun că implicațiile nu sunt toate neplăcute, rosti el și în ochii întunecați se zări o scânteie.

–Implicațiile civilizației?

–Treaba asta încă nu s-a lămurit. Chicoti. Însă a fi primar oferă câteva beneficii interesante, la care nu m-am așteptat.

–Serios? Ce fel de beneficii?

–Ei bine, pentru început – își apropie și mai mult capul de al ei, iar privirea lui pătrunzătoare contrazise ușurătatea tonului său –, ca primar, se așteaptă de la mine să fiu gazda oaspeților.

–O? rosti ea încet.

–Iar, dumneavoastră, contesă, sunteți un oaspete.

Fluturarea aceea enervantă reveni. Era o promisiune sau o amenințare? Nu ținea neapărat să afle.

–Plănuiesc să petrec mult timp cu dumneavoastră, în următoarele câteva zile. Vocea îi era aspră, dar ochii îi râdeau. Este responsabilitatea mea oficială.

–Ei bine, n-aș vrea să fac nimic care să vă afecteze sarcinile administrative.

Se sili să rostească vorbele pe un ton vesel, care să ascundă emoțiile ce se involburau în sufletul ei.

Bărbatul care o rotea pe ringul de dans exercita asupra ei o atracție cum nu mai cunoscuse vreodată. Pentru binele ei și al surorii sale, evitase orice relație cu vreun bărbat. Acum nu era momentul pentru a permite ca un lucru atât de trecător cum

era o pasiune nou descoperită să-i întunece mintea. Avusese dreptate când se gândise că Tye Matthews era primejdios.

Dar ea era mult mai îngrijorată în legătură cu altceva.

În orice caz, englezul nu era sigurul locuitor din Dead End pe care ea trebuia să-l evite.

Prin mulțimea de dansatori care îi înconjura, Sedge îi studie pe Tye și pe contesă. Contesa Ofelia râse ușor și își ridică ochii spre Tye, încântată. Sedge mai văzuse privirea asta.

El și Tye fuseseră întotdeauna atrași de aceleași femei și, în ciuda promisiunii făcute de prietenul lui, Sedge știa foarte bine că Tye se va arunca fără ezitare în bătălia seducției dacă farmecele doamnei meritau. Iar Ofelia avea în mod evident un farmec deosebit.

Sedge îi urmări pe cei doi și un rânjet îi apără încet pe chip. Nici vorbă să-i permită lui Tye să aibă parte de un succes atât de rapid. Nu, bătrânul lui tovarăș va trebui să muncească pentru victorie. Totuși, în cele din urmă, avea să-l lase pe Tye s-o câștige pe frumoasa Ofelia. Avea să-i prindă bine. Va învăța o lecție. Îi va plăti pentru toate dățile când Sedge se crezuse îndrăgostit de o femeie, iar aceasta ajunsese în patul lui Tye. În mod convenabil, Sedge preferă să ignore numărul egal de ocazii când el ieșise victorios în lupta pentru inima unei femei.

Sedge chicoti ca pentru sine și sorbi gânditor din șampanie. Zilele următoare vor fi cu adevărat interesante. Aștepta cu o nerăbdare oarecum crudă competiția pentru cucerirea favorurilor minunatei Ofelia. Cu toate că el deja plănuise să piardă.

Cuplul alunecă pe lângă el, iar Sedge se întrebă în treacăt când și dacă Tye își va da seama că femeia folosise cuvântul greșit când se referise la titlul de noblețe al soțului ei¹.

¹ În Anglia, cuvântul folosit pentru conte este *earl*, în vreme ce unui conte din Europa i se spune *count*. Ofelia îl numise pe soțul ei, în mod greșit, *count*. (n.tr.)

Capitolul 3

– ... și... Ofelia se trânti pe pat și rămase cu ochii ațintiți în tavan. Plănuiesc o vânatoare de vulpi.

– O vânatoare de vulpi? Sprâncenele lui Jenny se împreunară de îngrijorare. Tu nu știi nimic despre vânatoarea de vulpi.

Ofelia îi aruncă o privire tristă.

– Exact asta este problema, draga mea soră.

– N-a scris Shakespeare nici o piesă despre vânatoarea de vulpi? întrebă Jenny plină de speranță.

– Din câte-mi aduc aminte, nu.

Ofelia suspină și se ridică în picioare. Se îndreptă către șifonierul voluminos aflat în uriașa încăpere care îi fusese oferită și deschise larg ușile acestuia. Jenny despachetase toate hainele contesei, iar Ofelia trecu în revistă țesăturile bogate, cu croieli de înaltă calitate.

– Printre toate astea, ai găsit cumva un costum de călărie?

– Cred că da. Jenny traversă încăperea, studie hainele agățate pe umerașe și alese una. Poftim! Îi aruncă surorii ei veșmântul de culoarea vinului. Dar mă îndoiesc că-ți va fi de vreun folos.

– O? Ofelia examinează cu grijă rochia. La fel precum cea pe care o purtase în seara aceea, avea nevoie de foarte puține modificări pentru a se potrivi siluetei sale. Mai ales că era vorba de două fete crescute în nevoia permanentă de a ajusta costume care erau schimbate întruna. De ce nu? întrebă ea.

Jenny se lăsă să cadă pe un fotoliu bine căptușit și rânji.

– Pentru că nu știi să călărești.

– Îmi dau seama de asta, rosti Ofelia vag, încă studiind veșmântul. Nici n-am de gând să încerc.

Jenny își îngustă suspicioasă ochii.

– Și cum plănuiești să eviți asta? Adică, este destul de dificil să participi la o vânatoare de vulpi dacă nu ești călare.

Ofelia își ridică privirea spre sora ei.

– Știu și asta. Dar nu pot refuza să particip la această ridicolă caricatură de sport din moment ce motivul pentru care organizează această partidă este tocmai vizita mea.

– Vrei să zici vizita contesei, sublinie Jenny.

– Da, da, a contesei. Ofelia înlătură cu un gest nerăbdător cuvintele lui Jenny. Cred că, la o vânatoare de vulpi, o contesă adevărată ar insista să aibă o șa care să-i permită să călărească pe-o parte. Și, din moment ce nu cred să existe o astfel de șa pe o rază de câteva sute de kilometri – rânji triumfătoare –, o să mă aflu în perfectă siguranță pe pământ ferm.

– Mi-ar plăcea să învăț să călăresc.

O expresie melancolică apăru pe chipul lui Jenny, iar Ofeliei i se strânse inima văzând-o.

– Cândva, scumpo, în curând. Vom avea o casă drăguță, într-un orașel drăguț și un cal pentru tine, și o trăsură pentru mine. Ofelia îi aruncă un zâmbet încrezător. Dar, deocamdată, acești oameni drăguți din acest orașel drăguț ne vor oferi tot ce ne trebuie, cel puțin pentru o vreme.

Jenny se încruntă.

– Bănuiește cineva că nu ești cine spui că ești?

– Nu cred. Ofelia își mușcă gânditoare buza de jos și revăzu evenimentele serii. Domnul și doamna Matthews mi se par mult prea amabili pentru a fi, fără motiv, bănuitori în legătură cu cineva, iar deocamdată eu nu le-am oferit nici unul. Se află un englez aici...

– Dumnezeu! exclamă Jenny, iar chipul ei păli.

– Nu, nu cred că ne va da vreun motiv de îngrijorare. Cu siguranță, dacă ar fi găsit vreun cusur rolului meu, m-ar fi dat de gol. Dădu cu nonșalanță din umeri. N-a făcut-o, așa încât bănuiesc că suntem în siguranță.

– Se pare că totul merge bine deocamdată, rosti Jenny, dar cu îndoială în voce.

– Deocamdată.

Ofelia ezită să-i pomenească de primarul-cowboy bronzat, cu părul auriu și cu ochi de culoarea ciocolatei, care, în seara aceasta, păruse a fi oriîncotro se uita ea. Nu voia să-i transmită surorii

ei neliniștea pe care o simțea în legătură cu Tye Matthews. Neliniște care n-avea nimic de-a face cu șarada ei. În privința asta, avea unele griji. O, omul părea suficient de inteligent, însă era doar un bărbat, iar temerile nejustificate n-aveau nici un rost. Din experiența ei știa că, atunci când era vorba despre femei și jocul de cărți, bărbații rar vedeau dincolo de ceea ce vroiau să vadă sau de ceea ce se afla în mâna lor.

Absentă, strânse mai tare în mâini costumul de călărie. Nu, nu spaima de a fi demascată făcea să-i stăruie în minte imaginea ochilor lui glumeți și a zâmbetului atotștiutor. Într-un fel, putea suporta să-i fie dezvăluită identitatea reală. Dumnezeu știa că scăpaseră din situații mult mai dificile. Dar cum să se descurce cu senzațiile ciudate care o asaltau atunci când el își ridica o sprânceană întunecată sau râdea, iar gestul îi înfierbânta sângele și făcea să i se taie respirația?

„Cine a iubit vreodată și nu s-a îndrăgostit la prima vedere?” Cuvintele nemuritoare ale Bardului îi bubuiră în cap.

– La naiba! rosti ea încet.

Nu era posibil. Își petrecuse întreaga viață evitând exact o astfel de soartă. Pentru bărbați, dragostea nu era decât un pretext convenabil pentru a obține ceea ce doreau.

Îl urmărise pe tatăl ei frângând inimile a zeci de femei, poate chiar sute, de-a lungul anilor, toate victime dornice, sacrificându-se în numele acelei emoții nestatornice. Iar el nu fusese singurul. În timpul copilăriei, fusese înconjurată de bărbați, majoritatea actori, toți donjuani cu vorba dulce care se foloseau de femei, iar apoi le lepădau ca și când ar fi fost niște gunoaie. Ofelia Kendrake refuza să fie una dintre ele.

Hotărârea o făcu să-și ridice bărbia și să-și îndrepte umerii. Indiferent de cuvintele lui Shakespeare, nu credea în dragoste la prima vedere. Nu acum. Nici altădată. Nici dacă venea deghizată precum un seducător zeu al soarelui. Poate că Tye Matthews se considera irezistibil pentru alte femei, dar, în ceea ce o privea, el reprezenta un obstacol și nimic altceva decât un alt actor în mica ei piesă de teatru. Putea să-i facă față. Iar emoțiile pe care i le stârnea puteau fi probabil puse pe seama vreunei boli care

o păștea, guturai poate sau eventual vreo molimă, ambele fiind preferabile acelei sorți cumplite numite dragoste.

– Când va avea loc această vânatoare de vulpi? întrebă Jenny întrerupându-i gândurile rătăcitoare.

– Poimâine. Ofelia azvârli veșmântul pe pat și începu să studieze din nou garderoba. Dar trebuie să alegem hainele pentru mâine. Big Jack îmi va arăta ferma lui. Iar soția lui plănuiește un mic dineu. Ofelia zâmbi cu satisfacție. Cred că au spus ceva despre o seară cu un joc amical de cărți.

Jenny oftă.

– O să încerci să le iei banii, nu-i așa?

– Desigur, draga mea, doar pentru asta ne aflăm aici. Ofelia alese o rochie de un galben strălucitor și o a doua verde-închis. Acestea două sunt destul de potrivite. O aruncă pe una din ele surorii ei. Dacă te ocupi tu de rochia de zi, eu o s-o aranjez pe cea de seară.

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să fii tu contesa, iar eu, camerista. Jenny se ridică în picioare și se năpusti în micuța odaie de lângă încăperea mult mai spațioasă a surorii ei, comentariile murmurate plutind în urma ei ca niște pene desprinse de pe trupul unei păsări agitate. Pot juca un rol la fel de bine ca și tine. Puteam interpreta rolul unei contese sau, și mai bine, al unei prințese. Aș fi o prințesă minunată.

– În piesa asta nu este necesară nici o prințesă, dragă. Ofelia se luptă să-și ascundă amuzamentul. Doar o contesă... și camerista ei.

– Ha! Jenny reveni cu pași apăsăți în cameră, ținând în mână geanta ei de pânză. Numai pentru că așa spui tu.

– Jenny. Ofelia ridică din sprânceană cu superioritate. La urma urmelor, eu sunt regizorul acestei mici farse.

Jenny se încruntă.

– Sper să-ți fie la fel de clar planul ăsta și atunci când va veni vremea să joace cineva rolul celei care intră în temniță.

Ofelia izbucni într-un hohot de râs.

– Nimeni nu va sfârși la închisoare. În plus, noi chiar n-am făcut nimic rău.

– N-am făcut? rosti sceptică fata.

– Chiar n-am făcut. Ofelia clătină din cap pentru a accentua cuvintele. N-am venit în oraș pretinzând că suntem cine nu suntem. Acel domn încântător care ne aștepta la gară a presupus că eu eram contesa. Dacă privești lucrurile așa cum trebuie, toată povestea asta e din vina lui.

– Serios? se miră Jenny, încruntându-se sceptică.

– O, da. Ofelia își încrucișă brațele la piept și o țintui pe sora ei cu o privire fermă. Și, chiar dacă reușesc să câștig destui bani sau, cel puțin, niște bilete de tren pentru a pleca din acest oraș – dar sper să fie mult mai mult de-atât – nu este ca și cum aș fura.

– Nu e? rosti Jenny, îndoiala persistând în tonul ei.

– Jenny. Ofelia își îndreptă trupul și îi aruncă de sus o privire regească, având întipărită pe chip expresia falnică a indignării. Era unul dintre cele mai bune roluri ale ei. Nu am de gând să trișez.

– Evident că nu. Am crezut doar... Adică, tu ai... Nu este ca și cum...

Jenny ridică neajutorată din umeri și se lasă pe pat.

– Nu-mi vine să cred că te gândești la așa ceva...

Ofelia își acoperi ochii cu mâna și clătină din cap, într-o imitație convingătoare a ofensei.

– O, Ofelia, îmi pare atât de rău. Jenny sări de pe pat și își aruncă brațele în jurul surorii ei. N-am vrut să te supăr, zău că n-am vrut.

– Scuzele sunt acceptate, spuse Ofelia cu o voce cântată, iar Jenny se dădu brusc îndărăt.

– Ai jucat din nou teatru, nu-i așa? Scântei țâșniră din ochii albaștri ai fetei, iar ea întinse un deget acuzator spre sora ei. Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut una ca asta.

Ofelia ridică din umeri, într-un gest menit să respingă învinuirea.

– Numește-o repetiție.

– O numesc ticăloșie. Jenny se uită urât la ea și înșfăcă geanta, începând să scotocească iritată printre obiectele din ea. Unde naiba sunt acul și ața aia afurisită?

Ofelia își dădu ochii peste cap. Trebuia să găsească un loc decent și drăguț unde să se stabilească, și asta repede. Una era ca Ofelia să folosească un astfel de limbaj, și cu totul altceva ca Jenny să facă același lucru. Jenny avea înaintea ei un viitor și un destin mult mai bune. Ofelia se va îngriji de asta.

– Știu că sunt pe-aici pe undeva.

Jenny scutură geanta și un potop de mărunțișuri se revărsă pe pat, micuțe simboluri ale copilăriei deosebite a lui Jenny. Un afiș îngălbenit al unei piese jucate demult de Edwin Kendrake, într-un oraș uitat de lume. O panglică de păr murdară, de pe vremea unei sărbători petrecute pe când Edwin mai trăia încă, iar rolul Ofeliei era doar acela de fiică și de soră, nu de întreținător al familiei și de protector. Ofelia se scutură de sentimentul de nostalgie stârnit de amintirile surorii ei. Acum nu era vremea pentru sentimentalisme.

Jenny răscoli impacientată printre obiectele împrăstiate pe pat, împingând deoparte păpușa de cârpe pe care fetița o ținea într-o mână când Edwin o găsise, la fel și cartea cu povești pentru copii pe care o avusese în cealaltă mână. Ofelia se uită la puținele lucruri rămase de la adevărata familie a surorii ei. Ambele erau ponosite și zdrențuite de atâția ani de iubire. Pe fusta păpușii era scris cu o broderie fină numele lui Jenny, iar cartea era povestea *Hainele cele noi ale împăratului*. Privirea Ofeliei se îndepărtă de ele, apoi reveni brusc, parcă trasă înapoi de un fir invizibil.

„*Hainele cele noi ale împăratului*.”

– Jenny, spuse Ofelia încet, străduindu-se să controleze entuziasmul care creștea în ea. Dă-mi cartea ta.

– Cartea mea? Jenny înșfăcă prețiosul obiect de pe pat și îl strânse cu putere la piept. De ce o vrei?

– Am o idee. Făcu un gest nerăbdător. Nu-i fac nimic.

– Ar fi bine să nu-i faci.

Fără tragere de inimă, Jenny îi întinse surorii ei cartea ponosită. Ofelia n-o putea învinovăți că se arăta temătoare, dar, în acel moment, era posibil ca aceasta să aibă o importanță mai mare pentru viitorul lor decât pentru trecut.

Ofelia o răsfoi repede. Obişnuia să-i citească lui Jenny povestea aproape în fiecare seară, dar renunţaseră la acest obicei cu mulţi ani în urmă. Povestea era aşa cum şi-o amintea.

– Ce pui la cale? întrebă Jenny cu o voce plină de suspiciune.

– Nu sunt foarte sigură, murmură Ofelia, privirea ei trecând de la o pagină la următoarea. Cel puțin, nu încă.

Jenny clătină din cap.

– Nu înțeleg de ce, brusc, ești atât de interesată de cartea mea. Ce cauți?

– Nu știu. Mă întreb... Făcu ochii mari, iar gândul care-i dădea târcoale în fundul minții înflori, devenind o idee perfect conturată. O intrigă strălucită. Una demnă de Shakespeare însuși. Închise brusc cartea și o privi fix pe sora ei. Asta-i!

– Ce-i? întrebă Jenny, ridicând tonul, nedumerită.

– Răspunsul la toate problemele noastre. Ofelia strânse cartea la piept și făcu câteva piruete prin cameră, râzând cu o bucurie pură. Nu pricepi?

– Nu, răspunse Jenny clătinând neajutorată din cap.

– Gândește-te, draga mea soră. Ofelia se opri și-i întinse cartea. Spune-mi povestea, îi ceru ea. *Hainele cele noi ale împăratului*. Despre ce-i vorba în ea?

– Știi foarte bine despre ce-i vorba, zise Jenny precaută.

– Nu! Ofelia plesni cu zgomot răsunător coperta cărții. Spune-mi tu.

– Ei bine, rosti Jenny încet, în primul rând, este un împărat căruia îi plăceau hainele frumoase.

– Voia numai lucruri de cea mai bună calitate, nu-i așa?

Jenny dădu din cap.

– Continuă.

– Bine. Jenny își strânse gânditoare sprâncenele. Doi croitori au venit în oraș pretinzând că au cel mai grozav material din lume. O țesătură magnifică, demnă de împăratul însuși.

– Dar nu toată lumea o putea vedea, corect? interveni Ofelia.

– Corect. Numai oamenii care erau foarte deștepți și... cum era? Jenny se opri o clipă. A, îmi amintesc, cei care își meritau titlurile pe care le aveau.

– Și? rosti nerăbdătoare Ofelia, așteptând ca Jenny să ajungă la esența poveștii.

– Și – Jenny ridică din umeri – nimeni nu a văzut-o.

– Pentru că?

Dumnezeule, copila asta chiar nu vedea ce se afla exact sub nasul ei?

– Pentru că... nu exista cu adevărat. Nimeni nu voia să recunoască faptul că nu vedea hainele pentru că ar fi părut prost. Croitorii au pus toată mascarada asta la cale pentru a obține bani de la împărat... sau nu, poate bijuterii. Jenny făcu ochii mari, holbându-se la sora ei în timp ce-și dădea seama despre ce era vorba. O, nu, Ofelia. Nu poți face asta. N-o s-o faci!

– Pot s-o fac și o s-o fac. Hotărârea îi accentuă cuvintele. Este o idee minunată, un plan perfect.

– O să ajungem la închisoare, se văicări Jenny.

– Prostii. Ofelia alungă ideea cu o fluturare a mâinii. N-o să ajungem la închisoare dacă nu suntem prinse. Și, în afară de asta – bătut cu degetele în coperta cărții –, pe-aici nu domnește decât un singur împărat adevărat.

– Big Jack Matthews? Jenny se prăbuși neîncrezătoare pe pat. Dar ai spus că e atât de cumsecade.

– E cumsecade și prea obscen de bogat pentru a nu profita de el. Acesta-i motivul pentru care planul va funcționa de minune. Nu înțelegi? Ofelia se trânti pe pat, lângă sora ei. În primul rând, oamenii cumsecade au numai gânduri bune despre ceilalți. De asta sunt atât de ușor de păcălit. În al doilea rând, oamenii cumsecade care au bani au și tendința de a nu se supăra foarte tare dacă pierd din ei, spre deosebire de oamenii nesuferiți care au bani, sau de cei care nu au bani deloc.

– Chiar ai de gând să-l jecmănești? rosti Jenny aruncându-i surorii ei o privire care oscila între uluire și groază pură.

Ofelia suspină.

– Cum crezi că am făcut rost de bani pentru a ne întreține în ultimii șase ani?

– Întotdeauna ai spus că nu păcălești pe nimeni, zise Jenny încruntându-se la ea.

– Ei bine, în general, n-am păcălit pe nimeni, replică Ofelia pe un ton tăios.

Jenny își îngustă ochii.

– De furat, furi?

– În general, nu, se eschivă Ofelia. Mi s-a mai întâmplat. Ofelia își încheștă dinții. Dar nu cred că în sensul strict al cuvântului, cel puțin nu în mod semnificativ.

– Deci, până acum, tu, adică noi n-am făcut nimic cu adevărat groaznic de ilegal.

Ofelia se gândi pentru o clipă.

– Nu ceva groaznic, nu.

Jenny îi aruncă surorii ei o privire rugătoare.

– Atunci, de ce să începem acum?

– Jenny. Ofelia făcu un efort să nu-și piardă răbdarea. Trebuie să ne stabilim undeva. Avem nevoie de un cămin adevărat. Dar, pentru asta, este nevoie de bani, iar noi nu avem. Aceasta este o oportunitate perfectă de a schimba situația. O șansă care se ivește doar o dată în viață. Refuz s-o ratez.

– Dar e greșit, se plânse Jenny.

– Oamenii au păreri diferite referitor la ce e greșit sau nu. Ofelia își flutură veselă mâna. Nu e ca și cum aş sugera o ticăloșie excepțională. De exemplu, n-aș fura niciodată de la orfani.

– E bine de știut că ai totuși o limită, se răsti Jenny.

– Ei bine, am standardele mele, rosti Ofelia cu o atitudine măreață. Și, dacă privești lucrurile din perspectiva corectă, noi înșine suntem orfane. Sunt sigură că pe Big Jack nu l-ar deranja să contribuie la bunăstarea unor orfane.

Speranța licări în ochii lui Jenny.

– Atunci, de ce nu-i ceri pur și simplu bani?

– Jenny! Ofelia suspină adânc. Asta ar fi pomană. Clătină din cap. N-aș putea primi niciodată bani dați din milă.

– Nu, mârâi Jenny, preferi să-i furi.

– E mult mai distractiv în felul acesta. Ofelia zâmbi. Dar chiar nu vorbesc despre o hoție adevărată. De fapt, aproape că este o... slujbă cinstită. Ai putea chiar s-o numești o muncă onestă.

Muncă? Jenny în îngropă fața în palme și gemu. Se uită la nota ei pe furiș, printre degete. Numai mintea ta sucită ar putea considera escrocheria drept muncă.

– Mulțumesc, spuse Ofelia cu modestie.

Jenny luă cartea de pe pat, unde o azvârlise Ofelia, se uită fix la ea vreme de un moment îndelungat, apoi, resemnată, oftă adânc.

Ce plănuiești mai exact să faci?

Ofelia își împreună sprâncenele, gânditoare.

– Încă nu știu. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Am impresia că există mult potențial aici, dar, deocamdată, nu mi-e clar cum să-l folosesc.

– Ei bine, nu te poți apuca să le vinzi o țesătură ireală, spuse Jenny pe un ton neutru. În plus, mă îndoiesc că există cineva în Dead End, Wyoming, care să fie foarte interesat de ultima modă.

– Nu, nu de modă, zise Ofelia gânditoare.

Oare ce îi interesa pe oamenii aceștia? Răspunsul părea să fie la îndemână, și totuși de neatins. Ce spusese Tye Matthews în seara asta?

– Asta-îl exclamă ea și bătu din palme încântată.

– Minunat. Vocea lui Jenny avea tot entuziasmul unui condamnat care-și aștepta rândul la spânzurătoare. Ce-i?

– Ceea ce îți doresc locuitorii orașului Dead End, pardon, voiam să zic Empire City.

– Și ce-și doresc? întrebă Jenny privind-o îngrijorată.

– Civilizație. Respectabilitate. Sofisticare! țipă Ofelia de încântare.

– Ai de gând să le vinzi asta? Sceptică, Jenny își ridică o sprâncenă. Este greu de crezut că poate fi cineva atât de nătărău, cu excepția personajelor din basme.

Ofelia zâmbi dulce.

– Nu uita că aceștia sunt oameni cumsecade.

Jenny clătină dezgustată din cap.

– Ce-ai de gând să faci?

– N-am nici cea mai vagă idee. Ofelia își puse mâinile în șolduri și îi aruncă o privire supărată surorii ei. Și vreau să încetezi să mă mai întrebi. O să inventez un plan și va fi strălucit.

– Strălucit? Jenny ridică o sprânceană. Ar fi cazul să fie dacă vrei să vinzi respectabilitate acestui oraș.

– Nu eu o s-o vând. Ofelia îi aruncă o privire triumfătoare. Contesa de Bilgewater.

– Bridgewater, gemu Jenny.

Ofelia abia dacă auzi corectura surorii ei. Mult prea multe idei și planuri îi treceau prin minte pentru a mai fi atentă la detalii nesemnificative. În orice caz, nu conta aproape deloc cum se numea. Era doar un rol într-o piesă care acum căpătase proporțiile unui spectacol de gală.

Un spectacol de gală care putea să aranjeze scena pentru tot restul vieții lor.

Stelele împânzeau cerul negru tivit cu albastru din Wyoming, care părea să se întindă la nesfârșit, pacea nopții fiind tulburată doar de zgomotele naturii și de ropotul surd și ritmic al copitelor calului său. Era o noapte nemaipomenită.

De când Tye o luase spre casă – la mult timp după ce petrecerea se terminase și mult după ce el renunțase să mai spere că frumoasa contesă va coborî pentru o gură de aer proaspăt sau o gustare târzie, sau pentru a vedea dacă el se mai afla încă acolo –, îl invadase un sentiment nebun de speranță. Nu se putea abține să nu zâmbească. Simțea nevoia să râdă în hohote. Își dorea ca noaptea să nu se mai sfârșească.

În mod clar era o femeie strașnică. Frumoasă, cu mintea ageră, cu o logică întortocheată care aprindea scânteii în ochii ei și un licăr amuzat în ai lui. Pe deasupra, era bogată și era văduvă. Nu că i-ar fi păsat de bani, desigur, chiar dacă aceștia i-ar fi făcut viața mai ușoară.

În ciuda privirilor încurajatoare pe care i le aruncase mătușa lui, ori de câte ori se apropiase de contesă, el nu avea nici o dorință să-și ia o soție. Și bănuia că tocmai soția urma pe lista lucrurilor pe care mătușa lui le dorea pentru el. Nu era suficient că își petrecuse

cinci ani lungi pentru a obține ceea ce Lorelie numea „lustru”. Ea nu spusese nimic deocamdată, dar privirea scrutătoare din ochii ei, în seara asta, îl avertizase în legătură cu noul plan diabolic care se cocea în creierul ei. Probabil că Lorelie Matthews nu era în stare să găsească drumul spre casă pe întuneric, însă Tye aflase cu mult timp în urmă că nu era nici pe departe atât de aiurită cum părea de obicei.

Dar, de data asta, avea să piardă. El nu-și dorea o soție. Nici acum. Nici altădată. Dar o văduvă – zâmbetul lui se lărgi – era cu totul altceva. Văduvele erau femei de lume, cu experiență și relaxate în privința intimităților, care apăreau în mod firesc atunci când exista o atracție reciprocă atât de intensă cum era cea dintre el și contesă. Iar el, datorită felului cum trupul ei păruse să se potrivească atât de perfect cu al lui, era încrezător că și ea era atrasă de el la fel de mult ca și el de ea.

Totuși, era amuzant. Se încruntă când îi veni în minte acest gând tulburător. Afurisita de femeie aproape că păruse să-l evite în seara asta. Poate că, pur și simplu, era mult mai rezervată sau mult mai timidă decât părea.

– Ce părere ai, Whisky?

Iapa pursânge de sub el își necheză asentimentul. Tye chicoti. Întotdeauna putea fi sigur că Whisky avea să fie de acord cu el. La urma urmelor, dacă un bărbat nu se putea baza pe calul lui, atunci pe cine să conteze?

Cu siguranță, nu pe cel mai bun prieten. Cel puțin, nu când era vorba de o femeie. Văzuse felul cum o privise Sedge pe contesă când o zărise întâia oară. Totuși, pe măsură ce seara trecea, interesul englezului față de ea păruse să scadă. Ciudat. Nu era modul obișnuit al lui Sedge de a proceda.

– Poate că a renunțat deja. Tye mângâie absent grumazul lui Whisky. Poate că pe asta mi-o cedează.

Iapa necheză, iar Tye râse.

– Ai dreptate, bătrânico, Sedge nu se va recunoaște niciodată înfrânt atât de ușor. Nu când este vorba de o asemenea femeie.

Nu, nu când era vorba de această femeie. Ea era aproape irezistibilă, cu părul de un roșcat intens, întunecat, doar o nuanță

mai deschis decât pielea calului său, iar ochii aveau verdele profund al unei nestemate exotice sau al ierbii de primăvară. Iar vocea ei... Ritmată și senzuală, și puțin răgușită, cu un accent care-l făcea să se topească pe dinăuntru. La naiba, când venea vorba de femei, îi plăcea la nebunie un accent străin. Mai ales când era rostit de buze pline și pârguite, și făcute pentru a fi sărutate.

Totuși, remarcă faptul că inflexiunile din glasul ei erau întrucâtva diferite de ale lui Sedge. Pronunția ei părea mult mai precisă decât a prietenului său. De fapt, îi amintea lui Tye de piesele lui Shakespeare pe care îi plăcuse atât de mult să le urmărească când fusese în Est. În sfârșit, nu conta prea mult. Se părea că Sedge și contesa nu erau din aceeași parte a Angliei, ceea ce explica diferența dintre accentele lor. Probabil că și în țara lor existau diferențe de pronunție între regiuni, la fel ca în Statele Unite.

Nu că i-ar fi păsat cu adevărat. Oricum, nu-i pasa dacă femeia avea să mai deschidă gura vreodată. În orice caz, nu pentru a vorbi. Oricât de mult îi plăcea vocea ei, nu era singurul și nici cel mai important lucru care îl făcea să se înfierbânte și sângele să-i clocotească în vine.

Chiar și numele îi era desprins din piesele maestrului. Ofelia. Dintre toate subiectele inutile pe care fusese silit să le studieze la facultate, Shakespeare fusese aproape singurul care îi plăcuse cu adevărat. Chiar își adusese acasă o colecție a operelor Bardului, care acum era etalată cu mândrie pe un raft din salonul lui. Poate că le va șterge de praf când va ajunge acasă și își va îmbroșta memoria. Cine știe? Poate că niscaiva fraze clasice îi vor fi utile în campania de cucerire.

Trecuse multă vreme de când o femeie nu-i mai stârnise o dorință atât de imperioasă și de nestăpânit. La acest gând, își schimbă deranjat poziția în șa. O dorea pe această femeie și o dorea tare. Poate doar pentru că era prima femeie care părea să-i merite atenția, întâlnită de când revenise acasă. Sau poate că era doar provocarea unei alte întreceri amicale cu Sedge, pentru a cuceri drepturile asupra încă unei femei. Sau poate că doar trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie frumoasă în patul lui.

Din nou, un rânjel larg i se întinse pe chip. Ea îi va încălzi patul, și asta curând. Se întâmplase să piardă în fața lui Sedge, dar îi plăcea să creadă că, în acele cazuri, prietenul lui câștigase numai pentru că el nu se străduise prea mult. De data asta, nu va fi înfrânt. Contesa de Bridgewater, Ofelia, va fi a lui atâta vreme cât o va dori. Și după aceea? Tye ridică din umeri. Acesta era unul dintre aspectele pozitive ale curtării văduvelor. Foarte rar, erau în căutarea unui angajament pe viață.

Râse amuzat.

– Femei de lume, Whisky.

Iapa își ciuli urechile.

– Nimic nu se compară cu ele.

Avea să fie acolo mâine, când Big Jack promisese că îi va arăta ferma. Și mâine-seară, la dineul plănuț. Și în fiecare zi, și în fiecare seară, oricât va fi nevoie pentru a o cuceri pe încântătoarea doamnă. Chiar dacă Sedge avea să facă tot posibilul pentru a-i distrage atenția, Tye nu se îndoia de succesul lui. Nu exista nici un dubiu în privința asta.

Cât de curând, frumoasa Ofelia avea să fie a lui.

Capitolul 4

Ofelia păși pe veranda largă a reședinței Matthews și scoase un oftat de ușurare. O trăsurică strălucitoare, verde-închis, se afla la câțiva metri de treptele de la intrare. Eleganta șaretă cu două locuri era perfectă. Slavă Domnului că nu se așteptau să facă turul fermei în spinarea unui cal. Desigur, oricum n-ar fi putut. Sora ei știa că Ofelia nu putea să călărească, dar nici măcar Jenny nu bănuia totala ei aversiune față de cai. Însăși ideea de a fi silită să se cocoate pe una dintre acele creaturi uriașe, amenințatoare și sălbătice o făcea să se cutremure, îngrozită. Până și vederea dosului unui cal de la adăpostul oferit de o trăsură era preferabilă echilibrului precar din șaua unui animal.

Dar nu avea să se confrunte cu această problemă astăzi. Ofelia dădu satisfacută din cap, își desfăcu umbreluța de soare și coborî cu pași ușori scările, privind în jur, după Big Jack. Spusese că se vor întâlni aici, dar, deocamdată, nu se zărea nicăieri. Nu conta. Îi prindeau bine câteva momente de singurătate pentru a se bucura de ceea ce promitea a fi o zi încântătoare.

Închise ochii, își scoase pălăria și își ridică fața spre soarele dimineții. Căldura îi sărută chipul ca un prieten drag, iar ea întâmpină încântată razele revigorante, care îi încălzeau trupul și sufletul. Era teribil de lipsit de eleganță, dar ea adora mângâierea soarelui pe piele. La atingerea lui, se simțea vie și plină energie, și puternică, de parcă ar fi putut cuceri întreaga lume. Sau doar o mică parte din ea. Zâmbi. Această mică parte din ea era de preferat. În curând, Big Jack și locuitorii din Dead End aveau să-i ciugulească din palmă, dornici să-i ofere lucrurile de care ea avea nevoie în viață. Doar dacă și-ar fi putut da seama cum anume să procedeze...

– Contesă?

Ochii Ofeliei se deschiseră brusc la auzul vocii familiare, iar stomacul i se strânse. Își trânti pălăria la loc pe cap, sperând că tonul calm va ascunde iritarea care o cuprinsese.

– Domnule sau, mai degrabă, domnule primar Matthews.

– Doamnă.

Tye își atinse borul pălăriei, în ceea ce putea trece drept un gest de salut, și îi zâmbi de sus, de pe spinarea unui masiv cal roșcat. Dumnezeuule, era cu siguranță atrăgător!

– Unchiul meu spunea că astăzi o să vă arate împrejurimile.

– Așa este, zise ea cu o atitudine sobră. Poate că, dacă era suficient de rece cu el, afurisitul avea să-și vadă pur și simplu de drum. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Tye chicoti.

– Probabil că a fost prins cu altceva. Se întâmplă adesea. Jack are groaznic de multă treabă pe-aici.

– Poate că ar trebui să intru, să verific cât timp va întârzia.

Ofelia dădu scurt din cap în semn de rămas-bun, se răsuci pe călcăie și urcă scările, nerăbdătoare să scape de privirea

scrutătoare a ochilor care păreau și mai întunecați în lumina zilei decât fuseseră seara trecută.

– Unde vă grăbiți așa, contesă?

Cuvintele târăgănate îi trimiseră un fior pe șira spinării și se opri brusc. În tonul lui exista o provocare pe care ea n-o putea ignora. Chiar dacă își dorea asta.

Se întoarse încet către el. Un zâmbet jucăuș îi arcuia buzele, iar în ochi avea o lucire aparte. Mai văzuse acea strălucire. Întotdeauna, în ochii bărbaților care nu păreau să-și dea seama că, dacă o fată știa să joace bine pocher, asta nu însemna că era dornică să se implice și în alt gen de distracții. Jocuri cu mize mult mai mari decât fusesse ea vreodată dispusă să riște. Spinarea îi deveni rigidă, iar ea se uită la el cu cea mai regală atitudine pe care o putea afișa.

– Vă înșelați, domnule primar. Nu mă grăbesc deloc. Ridică nepăsătoare dintr-un umăr. Totuși, aș presupune că nenumăratele responsabilități pe care le implică funcția dumneavoastră vă solicitează atenția în altă parte.

Amuzat, el ridică din sprânceană.

– Dar, contesă, dumneavoastră sunteți una dintre responsabilitățile mele. Datoria îmi cere să vă însoțesc cu prilejul prezentării fermei.

– Acest lucru nu pare deloc necesar. Se sili să vorbească pe un ton vesel. Sunt destul de sigură că unchiul dumneavoastră este mai mult decât capabil să-mi arate împrejurimile. Îi aruncă un zâmbet binevoitor. Cu siguranță, primarul unei comunități cum este aceasta are de rezolvat probleme mai presante decât să joace rolul de... ghid turistic.

Zâmbetul lui nu dispăru, dar ochii o scrutară străbătuți de o lucire interesată. Bine. Prefera ca el să fie mai curând curios decât curtenitor. Cu bănuielele lui se putea descurca. În privința dorințelor lui, nu era la fel de sigură.

– Ei bine, contesă... Își scoase gânditor pălăria și o lovi de coapsa fermă, musculoasă. Un nor de praf se ridică, iar ea se stăpâni să nu strănute. Când am fost pe continent...

– În Europa? rosti ea, ridicând tonul plină de uimire.

–Ăăă, mda. Despre acest continent e vorba. Își puse pălăria la loc. V-am luat din nou prin surprindere, nu-i așa?

–O, nu. Cuvintele îi ieșiră grăbite. Întotdeauna, am considerat Europa a fi Continentul.

Pe chipul lui se citi confuzie, iar încordarea ei mai scăzu în intensitate. Avusese dreptate seara trecută. Cea mai bună modalitate de a menține un bărbat cu garda coborâtă era să-l derutezi cât mai mult posibil. Iar cea mai sigură metodă pentru a realiza acest lucru era să imite farmecul aiurit al mătușii lui. Zâmbi cu inocență.

–Ce spuneți?

–Spuneam ceva, nu-i așa? Clătină din cap și îi aruncă un zâmbet năucit, care îi arcui în sus colțurile buzelor și o străpunse adânc în suflet. A, da, vorbeam despre ghizi turistici. Îi poți depista de la un kilometru distanță, conducându-i pe turiștii care arată ca o turmă de oi proaste și confuze. Chicoti. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată, mai ales printre ruinele de la Roma și Pompei. Nu sunteți de acord?

Ea răsă ușor. Nu văzuse în viața ei un ghid turistic.

–O, într-adevăr. Uneori, pare ridicol.

–Bănuiesc că face parte din experiența călătoriilor. Clătină din cap cu neîncredere amuzată. Mătușa și unchiul au insistat să fac turul Europei. Lorelie a spus că asta îmi va lărgi orizonturile.

–Călătoriile îți lărgesc extrem de mult orizonturile, zise ea pe un ton superior, ca și cum ar fi știut despre ce vorbește.

Ea chiar călătorise toată viața ei, însă numai de la un teatru la altul. Tatăl ei se alăturase unor diverse trupe de teatru în drum spre California, până să moară, și obișnuia să spună că, într-o zi, vor ajunge în Europa. Ofelia nu mai văzuse marile orașe din Est de pe vremea când era foarte tânără, și niciodată nu plecase din America.

El își ridică o sprânceană.

–Îmi imaginez că persoanele cu poziția dumneavoastră socială călătoresc foarte mult.

–Constant.

Oftă ca și cum subiectul ar fi fost prea banal pentru a zăbovi asupra lui, dar mintea îi funcționa înfrigurată. Ce naiba știa ea despre modul în care călătorește o contesă? De fapt, ce știa ea despre cum era să călătorești cu bani în buzunar?

–Trebuie să recunosc că, în ciuda rezervei inițiale, mi-au plăcut peisajele Europei, spuse el aruncându-i un zâmbet ambiguu.

–Ei bine, zise ea râzând ușor, cui nu-i plac?

El se așează mai bine în șa, de parcă avea de gând să înceapă o lungă disertație despre plăcerile oferite de turismul în Lumea Veche. În afară de recuzita vreunei piese, ea nu știa nimic despre Europa. Și detesta un spectacol fără scenariu.

–Mi-a plăcut Parisul, rosti el gânditor. Cu toate că francezii par să-i privească de sus pe toți cei care nu sunt de-un neam cu ei.

Dumnezeule, ce se întâmplase cu tonul lejer al vocii lui? Dintr-odată, se exprima precum un distins gentleman de viță nobilă. Ce se întâmplase cu primarul-cowboy? Brusc, se întrebă care dintre ei era un actor mai bun...

–Asta-i mereu foarte neplăcut, spuse ea repede, sperând că avea dreptate.

–Totuși, presupun că nu poți să-i condamni cu adevărat. Parisul este chiar deosebit.

–Fără îndoială.

Parisul? Scotoci înnebunită prin minte. Oare se petrecea acțiunea vreunei piese a lui Shakespeare la Paris?

–Probabil că nu-i nimic deosebit pentru dumneavoastră. O privi cu curiozitate. Îmi imaginez că ați vizitat multe orașe mari care sunt la fel de impresionante. Pe unde ați călătorit?

–O, prin diverse locuri. St. Louis, Chicago, Kansas City. Își flutură vag mâna. Pe ici, pe colo. Înțelegeți.

El dădu din cap.

–A călătorit și soțul dumneavoastră?

–Soțul meu? „Cine?”

Sprâncenele lui se încruntară, unindu-se întrebător.

–Soțul dumneavoastră? Conte?

„O, acel soț.”

– Sigur că da. Dragul, scumpul meu Albert. Îi plăcea atât de mult să călătorească. Și, mereu, Parisul i-a plăcut cel mai mult.

– Cred că mie Italia mi-a plăcut cel mai mult, spuse Tye. V-a plăcut Roma?

„Roma? Decorul pentru *Iulius Cezar*?”

– Sigur că da. Dădu entuziasmată din cap. Orașul lui Cezar. Este cu adevărat fascinant.

– Dar cred că Veneția a fost orașul meu preferat...

„Neguțătorul din Veneția.”

– Veneția e minunată.

– Ce v-a plăcut cel mai mult?

– Cel mai mult?

Își chinui mintea, încercând să găsească totuși ceva. „Nu tot ce strălucește e aur.” Minunat, replica asta și-o amintea. Nu era nimic în blestemata aia de piesă despre orașul în sine? Absolut nimic nu-i venea în minte. Ridică din umeri într-un gest vag.

– Este atât de teribil de dificil să vorbești despre ceva anume. Este pur și simplu un loc minunat. Dumneavoastră ce v-a plăcut cel mai mult?

– Presupun că modul în care orașul este construit pe apă, zise el. Este un spectacol fascinant de măiestrie inginerescă.

– Fascinant, repetă ea.

– Însă cred că lumina din Veneția mi-o amintesc cel mai bine.

– Lumina?

Despre ce naiba vorbea?

El dădu din cap.

– Lumina soarelui. Este diferită față de oriunde altundeva. Pare aproape aurie. Cred că de aceea este atât de apreciată de artiști. Privirea lui se aținti într-a ei. Și de îndrăgostiți.

– De îndrăgostiți?

Chiar și pentru urechile ei, vocea sună mai strident decât în mod normal.

El încuviință.

– Lumina aruncă un fel de strălucire magică asupra tuturor lucrurilor. Nu doar că strălucește, dar parcă pare să te mângâie.

Și intensitatea vocii lui părea mângâietoare. Ofelia înghiți în sec.

– Serios?

– Îhâm...

Fiindcă el era pe cal, iar ea, pe verandă, se aflau la aceeași înălțime. Era un loc primejdios. Părea că nu se poate smulge din atracția profundizii care ardea mocnit în ochii lui. Privirea lui parcă o atrăgea și, fără să se gândească, pași spre el.

– Și nu doar ziua. Cu siguranță, vă amintiți lumina lunii din Veneția.

– Lumina lunii? Vocea ei era o șoaptă. O... da.

– Lumina lunii are o magie aparte.

Vocea lui era la fel de seducătoare ca și privirea, iar ea pași din nou spre el, până când ajunse la o distanță de doar câțiva centimetri. Brusc, dori să se piardă în acea voce, să se înece în acei ochi, să simtă apăsarea buzelor lui pe ale ei.

– Magie, oftă ea.

– Luna din Veneția a fost făcută pentru dragoste.

Se aplecă spre ea, iar Ofelia se întrebă dacă intenționa s-o sărute.

Desigur, mai fusese sărutată. Înșfăcată și silită să îndure gustul neplăcut al bărbaților care credeau că o puteau avea datorită unei întorsături elegante de frază. Întotdeauna, plățiseră pentru asta. De obicei, o palmă trasă peste față îi exprima cel mai bine punctul de vedere. Din când în când, trebuise să-și fluture revolverul pe care îl ținea mereu ascuns asupra ei. Iar alteori, trebuise să apeleze la un genunchi tras rapid în cel mai vulnerabil loc al mândriei și dorințelor carnale masculine. Dar absolut niciodată nu răspunsese cu aceeași pasiune. De fapt, absolut niciodată nu-și dorise să fie sărutată. Absolut niciodată. Până acum.

– Chiar crezi că a fost? rosti ea încet apropiindu-se și mai mult de el. Atât de mult, încât parfumul greu de bay rum și de bărbat o învălu. Făcută pentru îndrăgostiți?

– Sunt sigur de asta. Se aplecă înainte, într-un echilibru precar, îi ridică bărbia cu două degete puternice și bronzate și o privi fix în ochi. Respirația ei se precipită la vederea dorinței evidente

și din cauza propriei dorințe șocante. Pentru prima dată în viață, voia ceea ce știa că acest bărbat era pe cale să-i ofere. Se afla atât de aproape de ea, încât îi putea simți căldura răsufării pe chip.

– Iar Veneția este minunată în această perioadă a anului.

– Minunată, șopti ea.

Dumnezeule, avea s-o sărute! Și, Dumnezeu s-o ajute, ea avea să-i răspundă la sărut.

Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, iar ea icni datorită șocului stârnit de acea senzație care îi cuprinsese tot trupul. Poate că s-a întâmplat din cauză că ea a trăsesse brusc aer în piept. Poate, din pricina poziției lui în șa. Sau poate că bidiviul lui n-o agrea, așa cum și ea îl displacea.

Brusc, animalul scoase unul dintre acele sunete revoltătoare, un fel de combinație între furnăit și chicotit. Ea sări îndărăt și se încruntă spre cal.

– Pe toți dracii! se răsti ea.

– Poftim? rosti Tye, făcând ochii mari.

– O, Doamne! Adică... ăăă... Oare ce voise să spună? La naiba! exclamă ea.

Creatura îi răspunse cu același sunet oribil. În mod cert, era un chicotit. Animalul râdea de ea.

Tye izbucni în râs și se lăsă să alunece din șa. Din doi pași ajunse lângă ea, pe verandă, și o strânse în brațe.

– Unde rămăsesem înainte ca Whisky să intervină?

Ea se uită fix la el și, pentru o fracțiune de secundă, fu tentată să se lasă pradă dorinței care încă mai zăbovea în ea, și care fusese atât de ademenitoare. Dar privirea satisfăcută de pe fața lui chipeșă o făcu să-și bage mințile în cap. Unde rămăseseră? Ea tocmai era pe cale să se sacrifice pentru acest cowboy mult prea încrezător în sine, pentru acest bărbat fermecător, care vorbea mult prea repede.

Îl împinse cu asprime și se îndepărtă.

– Mergeți prea departe, domnule primar.

– Serios? Zâmbetul îngâmfat rămase la locul lui. Tye își încrucișă brațele și se sprijini de balustrada verandei. N-a părut să vă deranjeze cu o clipă în urmă.

– Eram doar... politicoasă.

– Politicoasă? o luă el peste picior. Dacă asta numiți a fi politicoasă, aș fi încântat să vă văd când sunteți de-a dreptul prietenoasă.

– Domnule Matthews!

– Mi se pare că, pur și simplu, aveam o conversație plăcută despre Veneția și lumina lunii.

– Da... Făcu un efort să-și recapete atitudinea demnă. Nu ne aflăm la Veneția și este ziua în amiaza mare. Nici vorbă de lumină lunii.

– Aveți dreptate în privința asta. Un zâmbet leneș i se întinse pe chip, iar o sclipire ghidușă îi dansă în ochi. Dar, imediat după Veneția, cea mai frumoasă lumină a lunii este în Wyoming. Luna de aici este atât de mare, încât practic poți să întinzi mâna și s-o atingi. Bănuiesc că artiștii ar aprecia-o, la fel și... îndrăgostiții.

– Ei bine, spuse ea pe un ton trufaș, aranjându-și umbreluța de soare, n-am nici o intenție să verific acest lucru. Nu am o fire artistică.

– Am zis că – vocea lui era joasă și seducătoare – ar aprecia-o artiștii și...

– Nu mai repetați asta. Fu cuprinsă de enervare. Printre sarcinile dumneavoastră de primar se numără și seducerea femeilor care vă vizitează?

El ridică nepăsător din umeri.

– Nu știu. Sunt începător într-ale primăriei. Îi aruncă un rânjet provocator. Dar, cu siguranță, abia aștept să afl.

– Domnule Matthews!

Dumnezeule, bărbatul ăsta o înfuria la culme! O mânca palma să-i șteargă expresia de automulțumire de pe chip. Sau, și mai bine, putea să-l împuște. Ce idee excelentă! Oare unde își lăsase revolverul?

– Contesă. Tye. Big Jack ieși cu pași mari pe ușă și se apropie de cei doi. Dădu din cap spre nepotul lui. Mă bucur să văd că ai reușit să ajungi.

– N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, spuse Tye pe un ton firesc.

– Sper că tu și contesa v-ați descurcat și fără mine. Jack se răsuci spre Ofelia. V-a povestit despre micuțul nostru colț de lume?

– Mi-a povestit, fără doar și poate, zise ea pe un ton ușor insinuant. Mai ales despre îndatoririle de primar. Sunt mult mai solicitante decât bănuiam.

Tye zâmbi.

– Se pare că eu și contesa avem multe în comun.

– Nu tocmai, spuse ea încet.

– O? Jack ridică dintr-o sprânceană stufoasă. Ce aveți voi doi în comun?

– Călătoriile și altele asemenea, zise Ofelia făcând un efort să afișeze un surâs amabil.

Tye dădu din cap.

– Mda. Tocmai discutam despre meritele și atracțiile pe care orașe precum Veneția le au pentru artiști și pentru...

– Turiști, rosti ea repede.

Tye încuviință.

– Turiști.

– Știam eu. Jack îl bătu pe Tye pe spinare, cu un gest binevoitor, dar și plin de forță. Știam eu că a fost o idee bună să te trimit în Est și în Europa. Să vezi cum este restul lumii. Ca să capeți, cum îi zice mătușa ta?

– Lustru? zise Ofelia cu inocență.

Tye râse.

– Am fost într-adevăr lustruit, nu glumă. Cuvintele îi erau adresate unchiului său, dar privirea îi rămase ațintită asupra ei. Doar că nu m-am gândit niciodată că-mi va folosi la ceva. Până acum.

– Un om nu știe niciodată când îi vor fi utile experiențele vieții, zise ea pe un ton semeț. Totuși, probabil că e bine de știut că nici cel mai fin lustru nu poate ascunde anumite asperități.

– Și nici să le faci să dispară cu totul, spuse el încet, aruncându-i o privire care i-ar fi înmuiat genunchii dacă i-ar fi dat cea mai mică șansă.

Privirea gânditoare a lui Jack trecu de la Ofelia la Tye și înapoi, după care el zâmbi de parcă ar fi înțeles perfect semnificațiile ascunse ale conversației.

– În fine, Tye, mătușa ta a avut dreptate în privința asta. Pun rămasăg că are dreptate și în altele.

Brusc, expresia îngâmfată de pe chipul lui Tye fu umbrită de o urmă de îngrijorare.

– Acesta-i un pariu pe care eu nu l-aș face, Jack.

– Nu se știe niciodată, rosti Jack gânditor. Pur și simplu, nu se știe niciodată.

În mod evident, în spatele cuvintelor era un înțeles ascuns. Ofelia habar n-avea despre ce era vorba și nici nu-i păsa. Tot ce-și dorea în clipa asta era să se afle cât mai departe de Tye Matthews.

Se întoarse spre Jack.

– Domnule Matthews? Poate că ar trebui să pornim la drum.

– Sigur că da, draga mea. Jack îi oferî brațul, iar ea îl acceptă recunoscătoare. Dar trebuie să îți spun ceva. Noi nu prea ne formalizăm pe-aici. Și din moment ce cred că vom fi foarte buni prieteni, mi-ar plăcea să-mi zici Jack.

– Aș fi încântată, spuse ea.

Fu cuprinsă de ușurare. Nu-i era simplu să răspundă întruna la apelativul „contesă”. Să se afle permanent în pielea personajului se dovedea a fi mult mai dificil decât se așteptase. Să răspundă la propriul nume avea măcar să micșoreze șansele de a greși. Totuși, o contesă adevărată nu s-ar oferi să renunțe la titlul ei, fără îndoială. Însă chiar și o contesă adevărată ar fi suficient de amabilă încât să se conformeze etichetei locale, sau lipsei acesteia. Cel puțin, contesa din accepțiunea ei ar fi făcut-o.

– Ai perfectă dreptate.

– Vom fi prieteni, iar dumneata trebuie să-mi spui Ofelia.

– Ofelia să fie atunci.

Jack zâmbi și o conduse pe scări, spre trăsura, Tye urmându-i îndeaproape.

– Ofelia, rosti Tye gânditor. E un nume neobișnuit, nu-i așa?

– Deloc. Se răsuci spre el. E din Shakespeare. Tata a fost un mare act... învățat, mare iubitor al operelor lui Shakespeare.

L-a studiat pe Bard cea mai mare parte a vieții sale. El mi-a pus numele Ofelia.

– Hamlet? spuse Tye.

– Așa este.

În vocea ei se putea citi surpriza. Dumnezeu, exista oare ceva ce acest bărbat să nu știe?

Tye zâmbi satisfăcut.

– Se pare că nu încetez să vă uimesc.

– Da, uimire e cuvântul potrivit, murmură ea.

Din nou, Jack se uită cu o privire gânditoare la cei doi. Ce-i trecea oare omului prin minte? O ajută să se urce în șaretă și ocoli cu pași mari vehiculul, pentru a se sui pe partea cealaltă. Tye ajunsese acolo înaintea lui.

– Vino călare, Jack, zise Tye sărind în șaretă și luând frâiele. Știu cât de mult urăști trăsurile.

Jack îi aruncă un zâmbet ușurat.

– Mulțumesc, Tye. Dădu din cap spre Ofelia. Lorelie m-a convins să cumpăr jucărica asta elegantă. E drăguță, dar nu e bună pentru nimic altceva decât o vizită mondenă. Clătină din cap cu exasperarea tolerantă a unui bărbat căsătorit de mult timp, dar care încă își adora soția. S-a gândit că este vremea să ne bucurăm de unele dintre atracțiile vieții de la oraș. Să ne facă viața puțin mai civilizată.

– Înțeleg, spuse ea gânditoare. „Iată din nou. Dorința de civilizație.” Este un vehicul foarte respectabil și sofisticat.

– De fapt, este o risipă de bani, pufni Jack. Dar, dacă asta a vrut Lorelie...

Ridică din umeri ca și cum continuarea explicației nu mai era necesară.

– Ești gata... Ofelia?

Surprinsă, se întoarse și zări fața zâmbitoare a lui Tye la doar câțiva centimetri de a ei. Fusesse atât de preocupată să se concentreze asupra comentariilor lui Jack, încât abia dacă remarcase că Tye se instala alături de ea.

Ofelia? Îi rostise numele ca pe o sugerare a intimității sau ca pe o promisiune a păcatului. Coapsa lui se mula perfect

pe a ei, piciorul lui atingându-l pe al ei. Căldura părea să se intensifice între ei, trecând prin veșmântul Ofeliei și stârnindu-i dorința nebună de a o lua la goană sau de a se lipi și mai mult de el. Își îndreptă spinarea și se încruntă la el.

– Ați putea să vă așezați puțin mai departe?

Tye își împreună sprâncenele și clătină din cap, prefăcându-se cuprins de o părere de rău.

– Nu, nu pot. Șareta este prea mică. N-am unde să mă duc.

Ea își îngustă ochii.

– Sunt sigură că mă pot gândi la un loc unde să vă duceți.

Râsul licări în ochii lui de ciocolată.

– Unde?

Ea trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Dorința de a-l împușca devenea tot mai puternică. Habar n-avea cât de norocos era că nu avea arma la ea.

– Dacă sunteți gata, vom porni la drum, spuse Jack.

Se urcase pe un cal enorm, aproape auriu, cu coama și coada albe. Ar fi fost un animal extrem de frumos dacă n-ar fi fost cal. Ar fi fost un câine absolut superb sau, și mai bine, o carpetă splendidă.

– M-am gândit s-o luăm spre sud, spre terenurile din spate.

Tye plesni din hățuri, iar calul negru care trăgea șareta o luă din loc la trap ușor. Jack călărea alături de ei, vorbind întruna despre meleagurile lor, despre vite și Dumnezeu mai știe despre ce. Din când în când, ea dădea din cap sau zâmbea, sau rostea câte un răspuns de genul: „Chiar așa?” ori „Ce interesant!”, ori „N-aș fi crezut niciodată asta”, dar, în cea mai mare parte a timpului, mintea ei rătăcea aiurea, revenind iarăși și iarăși la prezența enervantă a bărbatului de lângă ea.

Se trase într-o parte, într-o poziție cât se poate de inconfortabilă, într-un efort inutil de a se depărta măcar puțin de el. Tye se uită la ea, rânji și se trase și mai aproape, de parcă așa ceva ar fi fost posibil. Ea își încheștă degetele pe umbreluța de soare și strânse din dinți. Existase oare vreodată în istoria omenirii un bărbat mai enervant decât acesta?

Se uită la profilul lui puternic și frumos. Nu. N-avea dreptate. Nu era deloc atrăgător. Nasul lui era prea aristocratic, maxilarul era prea ferm sculptat, ochii îi erau prea misterios de întunecați, iar acele gropițe... ei bine... Ridică din umeri în sinea ei și își întoarse privirea. Iar la toate astea se mai adăugau și înălțimea lui impresionantă, mușchii duri, puternici, pe care îi remarcase când o luase în brațe, și modul revoltător în care părea să emane căldură, de parcă ar fi fost un furnal. Și la ce ajungeai dacă trăgeai linie? La nimic. Absolut nimic. În fond, ea cunoscuse zeci de actori, poate chiar sute, care erau mult mai frumoși decât el.

Nu, nu era deloc atrăgător, iar ea nu era deloc atrasă de el. Dădu din cap cu fermitate.

- Totul e bine când se termină cu bine.
 - Poftim? Tye ridică întrebător din sprânceană. Ai spus ceva? Spusese oare ceva? Îi adresa un zâmbet nevinovat.
 - Nu, n-am zis absolut nimic.
 - Ciudat, mi s-a părut că am auzit ceva.
 - Domnule Matthews. Îl privi inocentă. Cred că unchiul dumitale încercă să ne explice un detaliu pertinent, spuse ea și arată spre Jack, care trâncănea întruna, aparent fără să bage de seamă că auditoriul lui nu-i acorda nici o atenție.
 - Tye, rosti Tye cu vocea plină de semnificații ascunse. Trebuie să-mi spui Tye.
 - Da, desigur. În orice caz, Tye - aproape că scuipă numele -, cred că ar trebui să-l ascultăm pe Jack.
 - De ce? Insolența se desluși în tonul lui. Nu i-ai acordat nici o atenție până acum.
 - Sigur că am fost atentă, rosti ea indignată.
- Se uită la Jack, care continua să vorbească neîntrerupt.
- Nu. Tye clătină din cap. Sunt sigur că n-ai fost.
- Replica ei fu plină de sarcasm:
- Și ce făceam mai exact?
 - Te gândeai la sărutul nostru, spuse el domol.
 - Care sărut? șuiera ea încet. Nu ne-am sărutat.
 - Știu. Și exact la asta te gândești.

Zâmbetul îngâmfat îi arcuia din nou buzele. Ar fi dat orice să fi avut revolverul la ea. Nu. Să-l împuște ar fi fost prea simplu pentru el. L-ar fi torturat mai degrabă. Da, asta era. Să-l lege de un stâlp în soarele arzător și să-l oblige să privească la nesfârșit tragediile lui Shakespeare interpretate de niște actori incredibil de slabi, până când moartea avea să-i pară o dulce izbăvire.

- Deci, ce părere ai, Ofelia? rosti Jack fluturându-și mâna spre panorama care îi înconjura, iar mintea ei reveni la realitate.

Se aflau pe un mic dâmb. Pământul se întindea la nesfârșit în fața lor, presărat ici și colo cu cirezi de vite care arătau ca niște jucării, de la distanță. În depărtare, munții atingeau cerul care era atât de albastru, încât i se tăie respirația.

- Este frumos, Jack, rosti ea cu o venerație tăcută, care părea să se potrivească perfect cu împrejurimile.

Jack dădu din cap satisfăcut și își împinse pălăria pe ceafă.

- Acesta este motivul pentru care nu înțeleg toate discuțiile din oraș și ale lui Lorelie despre respectabilitate și civilizație. Asta - făcu un gest spre panorama din jur - înseamnă civilizație pentru mine. Fiecare acru de teren îmi aparține, fiecare metru pătrat. Cândva, a fost al nimănui. Acum, bărbați ca mine i-au dat o utilitate. Crescând vite, hrănind restul țării. N-are toate atracțiile orașului, dar înseamnă totuși civilizație.

Ochii lui Tye se îngustară, iar el privi peisajul din fața lor.

- Ai dreptate, Jack. Pământul și modul cum îl folosești, asta este cu adevărat ceea ce ne desparte de celelalte creaturi ale acestei lumi.

Jack chicoti.

- Fac pariu că n-ai văzut niciodată ceva asemănător, i se adresa el Ofeliei.

- Nu. Fata suspină admirând frumusețea peisajului. Niciodată.

- Îmi imaginez că acest lucru este valabil oriunde. Supunerea pământului reprezintă modul omului de a civiliza lumea asta. Ce poate fi mai civilizat, și chiar mai respectabil, decât să folosești pământul în modul în care a intenționat Dumnezeu? Jack se uită la ea. Desigur, ne-am stabilit aici de puțină vreme. În țara ta, pământul este îmblânzit de mult timp.

– O, da.

Oare ce știa despre pământul din Anglia?...

– Sedge spune că, de secole, averea și titlul unui om depind de pământul pe care îl are în posesie, zise Tye.

– Așa este, încuviință ea. Alford obișnuia să spună asta tot mereu.

– Alford? se miră Tye ridicând o sprânceană.

– Soțul meu, răspunse ea cu un aer de superioritate. Confuzia se citi pe chipul lui, iar ea se grăbi să continue: Alford credea cu convingere că domeniul era cel care îl împiedica pe el și titlul lui să nu devină doar o umbră a ceea ce fusese cândva nobilimea.

– Treaba asta cu titlul face diferența între țara ta și a mea, spuse Jack. Pentru mine, acest domeniu este cât o țară. Scoase un oftat îndurerat. Însă draga mea Lorelie tot nu crede că e suficient. Dacă titlurile s-ar acorda și aici, în Wyoming, împreună cu pământurile, așa cum se întâmplă în Anglia, ar fi la fel de fericită ca o vacă într-un câmp de trifoi.

– Titlurile sunt ceva extrem de civilizat, zise Ofelia privind în pământ, iar grupul căzu într-o tăcere amabilă.

„Titlurile sunt ceva extrem de civilizat?!“

Cât de idioată era? Oare își pierduse mințile cu totul? Asta era! Acesta era răspunsul pe care îl căutase. Cum de nu își dăduse seama până acum? Era atât de evident.

– Totuși, e atât de cumplit de trist, suspină ea cu convingere.

– Ce anume? întrebă Tye.

– O, Doamne! Oftă din nou. E atât de neplăcut să pui povara problemelor tale pe umerii altcuiva.

– Ce este, draga mea? rosti Jack aruncându-i o privire compătimitoare.

Dumnezeule, omul era cu adevărat cumsecade!

– Ei bine. Dădu să suspine din nou, dar se stăpâni. Nu trebuia să fie exagerat de dramatică. În clipa asta, vremurile sunt extrem de dificile în Anglia, pentru familiile vechi. Cu toate taxele... și alte dificultăți. Mai ales pentru o văduvă. Singură.

– Ce alte dificultăți? întrebă Tye.

Jack îl privi pieziș, avertizându-l să-și țină gura.

– Continuă! îi spuse el Ofeliei.

– Mi-e teamă că a venit timpul... O, nu știu cum să spun asta. Își coborî privirea în poală, ca și cum încerca să-și păstreze cumpătul, după care se uită la Jack cu curaj. Această călătorie este ultima mea distracție, ca să spun așa. Am ceva fonduri, dar sunt minime. Mă tem că, atunci când mă voi întoarce acasă, voi fi silită să-mi vând pământul și titlul aferent.

O mică lacrimă i se ivi la colțul ochiului, iar ea își trase cu delicatețe nasul. Dumnezeu, era bună!

În tăcere, Tye îi întinse o batistă, iar ea dădu din cap în semn de mulțumire.

– Dumnezeu, e păcat. Jack clătină din cap. Nu-mi place deloc să văd pe cineva pierzându-și pământul.

– Chiar e păcat.

Tye o studie cu o intensitate stânjenitoare, însă ea îl ignoră.

– Dar ce pot să fac? Își flutură mâna liberă. Trebuie să-l vând pentru a obține banii care îmi sunt necesari pentru a supraviețui. N-am de ales. Ofelia clătină îndurerată din cap. Măcar dacă aș ști că omul căruia i-l vând este cumsecade și onest. Un om care să merite străvechiul, extrem de respectabilul și foarte civilizatul titlu de conte de Brickwater.

Tye se încruntă, nedumerit.

– Am crezut că e Bridgewater.

„La naiba!“ Dădu din cap.

– Desigur.

El clătină uimit din cap.

– N-ai zis Brickwater?

– Firește că nu, dar – își trase nasul din nou și își tamponă ochii – e posibil s-o fi făcut. Tot subiectul ăsta este atât de cumplit de trist, chiar și numai când mă gândesc la el. Am tendința să devin teribil, teribil de confuză. Câteodată, îmi uit propriul nume.

– Gata, gata, draga mea. Jack o privi cu expresia pierdută a unui bărbat neajutorat în fața chipului înlăcrimat al unei femei. Sunt sigur că totul se va rezolva.

– Nimic nu se va rezolva. Nu există nici o speranță.

Își acoperi chipul cu batista și izbucni în hohote.

Vreme de un moment îndelungat, nu se auzi decât plânsul ei. Tăcerea celor doi bărbați se prelungi până când ea începu să se întrebe câte lacrimi mai putea storce. Zău așa, cât de mult îi trebuia lui Jack să-și dea seama care era răspunsul la pretinsa ei dilemă, dar și la a lui.

– Ofelia?

Vocea lui Jack răzbătu printre suspinele ei.

– Da? răspunse privindu-l cu tot patosul din arsenalul ei.

– Te-ai putea gândi să i-l vinzi... Jack făcu o pauză, ca și cum ar fi cântărit cuvintele. Unui american?

Se simți invadată de un sentiment de triumf și trebui să facă un efort pentru a nu-l lăsa să i se citească pe chip.

– Care american? spuse ea ca și cum n-ar fi cunoscut deja răspunsul.

Un zâmbet îi luminează chipul lui Jack.

– Mie.

– Jack! rosti Tye cu o voce șocată.

– Dumneata! icni Ofelia. Vai, n-aș putea.

Tye suspină ușurat.

– Ai perfectă dreptate, la naiba!

Jack îi aruncă o privire aspră.

– Nu te amesteca în asta, Tye. Vorbesc serios, Ofelia. Aș dori să-mi oferi șansa de a-ți cumpăra domeniul.

– Ești un om extraordinar, dar nu-mi pot imagina ca un american să fie următorul conte. Ofelia clătină din cap. Vai, scandalul ar fi fenomenal.

Buzele lui Jack se strânseseră într-o linie fermă, semn sigur că bărbatul era hotărât.

– Mai gândește-te la asta, Ofelia. Ți-aș oferi un preț bun.

– Jack, asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Neîncrederea și exasperarea accentuau cuvintele lui Tye. Nu poți vorbi serios. De ce te-ai gândi măcar să pleci din Wyoming pentru a te merge în Anglia?

– Ce te face să crezi că aș pleca? se miră Jack privindu-și nepotul ca și cum acesta și-ar fi pierdut mințile.

– N-ai pleca?

Confuzia se citi din nou pe chipul lui Tye, iar Ofelia zâmbi în sinea ei. Îi plăcea teribil de tare să-l vadă nedumerit pe acest bărbat arogant.

– Firește că nu. Jack râse. O să-l angajez pe unul dintre acei avocați englezi și un bun administrator care să se ocupe de toate treburile în locul meu. Eu și Lorelie vom merge acolo, poate, o dată pe an. Se aplecă spre Ofelia. Ea n-a fost niciodată în străinătate, iar eu i-am tot promis c-o s-o duc. Iar ea va călători ca o contesă. Sprâncenele i se împreună. Va fi contesă, nu-i așa?

Ofelia dădu din cap.

– Evident.

Jack zâmbi de satisfacție.

– Va fi cât de respectabilă și de civilizată poate fi o femeie, iar tot ce trebuie să fac eu este să cheltuiesc ceva bani.

– Nu știu, Jack. Ofelia se uită neajutorată la el. Nu știu sigur ce să spun. Și, de fapt, nici ce să cred.

– Eu cred că-i ridicol, se răsti Tye.

– De ce? întrebă ea uitându-se la el cu ochi mari.

El își încleștă dinții.

– Pentru că, pur și simplu, este.

– Eu cred că este o idee minunată, zise Jack entuziasmat. Deci, Ofelia, ce spui?

– E o decizie foarte greu de luat. Nu sunt cu adevărat... Ridică din umeri și privi în jur, ca și cum răspunsul ar fi putut fi găsit undeva acolo, în regiunea rurală din Wyoming. Brusc, își îndreptă umerii și îl privi pe Jack drept în ochi. Foarte bine. Ți-l vând.

– Să fiu al naibii! Jack clătină din cap și râse. Voi fi un conte englez.

– Mai grabă, un măgar din Wyoming, murmură Tye.

Ofelia se răsuci spre Tye și îi zâmbi dulce, rostind cu o voce menită doar pentru el:

– S-ar putea zice că e mai bine să fii un măgar din Wyoming – lăsa batista udă să cadă în poala lui – decât un îndrăgostit în Veneția. Cel puțin, animalul nu trebuie să depindă de capriciile nestatornice ale lunii pentru a obține ce-și dorește.

Tye făcu ochii mari de parcă nu-i venea să creadă ce auzise. O invadă un sentiment minunat de automulțumire. Apoi, un zâmbet răutăcios arcui colțurile buzelor lui, iar inima ei tresări. Oare ce avea de gând să facă?

– N-am considerat niciodată că lumina lunii e capricioasă. Ochii lui străluciră a provocare, sau amenințare, sau promisiune, iar ea se cutremură, străbătută de un sentiment nedorit de anticipare. Iar eu obțin întotdeauna ceea ce-mi doresc.

Ea trase adânc aer în piept și îi susținu privirea.

– În locul tău, nu mi-aș paria ferma pe asta. Nu de data aceasta.

El râse, iar ea își ridică bărbia și se răsuci spre Jack. Lucrurile mergeau prea bine ca să-și piardă timpul făcându-și griji în legătură cu Tye Matthews. În plus, după ce ea și Jack se înțelegeau asupra unui preț pentru titlul și domeniul ei fantasmagoric și după ce încasa banii, ea și Jenny aveau să plece atât de repede din Dead End, încât Tye nici n-avea să-și dea seama ce se petrecuse. Apoi, va putea să treacă hotărâtă peste toate aceste discuții despre îndrăgostiți și lumina lunii și ideea netoată că ea ar fi vrut să-l sărute. Oftă în sinea ei.

La urma urmelor, era posibil să fie nevoită să-l împuște.

Pe drumul înapoi către casă, Tye ignoră mare parte din conversația dintre Ofelia și Jack. Avea mult prea multe lucruri la care să se gândească pentru a acorda atenție discuției lor entuziasmate. Avea o presimțire sumbră în legătură cu asta. O presimțire cu adevărat sumbră.

Nu-și putea da seama exact despre ce era vorba. Deocamdată. Dar ceva era în neregulă. Nu era vorba doar despre hotărârea lui Jack de a cumpăra pământul și titlul Ofeliei, cu toate că ideea era una dintre cele mai idioate pe care le auzise vreodată.

Nu era vorba nici despre faptul că Ofelia nega atracția lor reciprocă. La naiba, doar era femeie, așa că nu te puteai aștepta să știe prea bine ce vrea. În ciuda reținerii ei din acea dimineață, nimic nu-i știrbise încrederea – era convins că o va cuceri în cele

din urmă. Iar ea avea să ajungă în patul lui, înainte să-și dea seama. Și se va bucura de fiecare clipă petrecută acolo.

Clătină din cap parcă pentru a pune într-o ordine rațională piesele unui puzzle ciudat, care nu se potriveau. Răspunsul parcă-i făcea cu ochiul, însă nu putea ajunge la el. Dar intuiția nu-l înșela niciodată. Iar presimțirea care-l încerca era cea mai puternică pe care-o avusese vreodată.

Brusc, o mică piesă se așază la locul ei. Îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită înainte. Dumnezeuule, era încântătoare! Era sigur că trupul ascuns sub acea pretențioasă rochie galbenă era făcut pentru dragoste. Iar el deja reușise să întrezărească firea pasională care clocotea sub exteriorul englezesc sobru.

Oare era posibil ca mintea ei să fie la fel de întortocheată ca a matusii lui? Sau motivul era cu totul altul? Maxilarul i se încleștară, iar el se gândi îndelung și profund. Oare asta însemna ceva? Sau însemna totul?

Oricum, care naiba era, de fapt, numele soțului ei mort?

Capitolul 5

Jenny oftă dezgustată și azvârli costumul de călărie pe pat. Dacă mai trebuia să coasă o singură pensă, avea s-o ia razna de-a binelea. În plus, nimic din toate astea nu era cinstit. Ofelia era plecată să se distreze vizitând zona împreună cu Big Jack, în vreme ce ea era captivă aici, fiindcă i se ceruse să nu părăsească încăperile lor, și era obligată să facă o muncă de servitoare, de sclavă. În fine, recunosc fața de sine, poate că nu era tocmai o muncă de sclav, dar efectul era oricum același.

Se uită prin camera Ofeliei și suspină din nou. Jenny terminase deja modificarea costumului de călărie și mai avea două rochii de aranjat, dintre care una era pentru ea însăși. Trebuia să recunoască măcar atâta lucru: Ofelia îi cedase câteva dintre hainele contesei. Și trebuia să admită că existau, probabil, lucruri mult mai neplăcute de făcut decât să strămteze veșmintele luxoase,

cu lucrătură fină, pe care le găsiseră în garderoba contesei. Chiar dacă ea era plictisită până la lacrimi.

Se ridică în picioare, își încrucișă brațele la piept și se uită urât la nevinovatul costum de călărie. Nu exista nici un motiv pe lumea asta pentru care Ofelia să fie contesă, iar ea să se aleagă cu rolul de cameristă. Cu siguranță, sora ei era mai mare și mult mai experimentată decât ea în privința escrocheriilor iscusite, dar Jenny se considera o actriță cel puțin la fel de talentată.

Dintr-un impuls, înșfăcă de pe pat costumul și se apropie de o oglindă înaltă, aflată pe un suport din stejar. Ridică rochia în fața ei și privi imaginea. Poftim! Se uită urât la Jenny care o privea din oglindă. Putea să fie o contesă la fel de bună, poate chiar mai bună.

Desigur, la fel ca și sora ei, nici ea nu știa să călărească. Nu cunoștea nimic despre socializare. Și nu avea absolut nici un fel de experiență în privința bărbaților. Se părea că Ofelia era hotărâtă s-o țină departe de aceste ființe interesante. Jenny lăsa să-i scape un alt suspin. Poate că se considera o actriță la fel de bună ca și Ofelia, dar nu era nici pe departe o mincinoasă atât de convingătoare precum sora ei. Azvârli costumul pe pat, din nou. Poate că, la urma urmelor, Ofelia era cea mai bună alegere pentru acest rol.

Totuși, cu siguranță, până și cameristele aveau parte de libertate din când în când. Îi zâmbi fetei din oglindă. Ofelia nu se va întoarce decât peste câteva ore bune. Nu avea decât să se furișeze din cameră și să exploreze această casă impresionantă. Poate chiar să iasă și să arunce o privire în jur. Ce rău putea fi în asta? Jenny din oglindă îi zâmbi inocentă în semn de încuviințare. Nu era absolut nici un rău.

Privirea lui Jenny căzu asupra tăvii pe care îi fusese adus micul dejun și care fusese lăsată în fața ușii ei, în această dimineață. Ce motiv perfect pentru a coborî la bucătărie! În plus, returnarea veselei de la micul dejun ar fi fost un lucru politic, iar făcând-o, ar fi avut posibilitatea să-i mulțumească ea însăși bucătăresei. Jenny dădu din cap, luă tava cu o mână, deschise ușa cu cealaltă

și ieși pe coridor. Ignoră ușorul sentiment de vinovăție că nu dădea ascultare ordinelor clare ale surorii ei de a rămâne în cameră. Dar Ofelia trebuia să afle că putea avea încredere în ea. La urma urmelor, avea aproape 17 ani, era practic o femeie în toată firea.

Jenny își înălță bărbia, fluturându-și pe umeri părul blond și lung, și străbătu cu pași hotărâți coridorul, îndreptându-se spre scara din spate, pe care o remarcase la sosire. Coborî ușor treptele întunecate, până când ajunse într-o bucătărie scăldată în lumina soarelui. Jenny clipi din pricina strălucirii intense și ezită în pragul ușii.

— Intră, copilă! O femeie rumenă la față, plină de viață, cu părul argintiu, se năpusti spre ea și îi luă tava din mâini. Așază-te aici și lasă-mă să te privesc.

Jenny se îndreptă spre o masă mare, de lemn și se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun. Femeia mai în vârstă puse tava pe un bufet și îi zâmbi în semn de bun venit.

— Uită-te la tine! Ești așa drăguță. Ochii cenușii ai femeii o studiară cu o intensitate care ar fi făcut-o să se simtă stânjenită dacă n-ar fi fost căldura care radia din ei. Probabil că ești camerista contesei.

— Numele meu este Jenny, rosti ea, zâmbindu-i prietenoasă.

— Eu sunt Alla. Vocea femeii era la fel de robustă ca și trupul. Eu sunt bucătăreasa, menajera și tot ce mai e nevoie pe-aici.

— Serios? spuse Jenny surprinsă. Aș fi zis că o casă atât de mare are nevoie de o întreagă trupă de servitori.

— Eu sunt o întreagă trupă. Alla râse, scoțând un sunet buibitor, care păru să reverbereze în încăpere. Avem niște fete din oraș care vin uneori, atunci când e nevoie de ele, dar aici nu sunt decât domnul Jack și doamna Lorelie, iar de ei este ușor să te ocupi. Nu e ca și cum ar fi o casă plină de oameni. O umbră trecu peste chipul menajerei, însă atât de repede, încât Jenny crezu că i se păruse. Sigur, acum, că tu și contesa sunteți aici, și cu toate petrecerile planuite, o să-mi vină niște ajutoare în după-amiaza asta, dar, deocamdată, sunt doar eu.

Curioasă, ridică din sprânceană.

— Am auzit că ești ceea ce ei numesc „camerista doamnei“?

– Da, într-adevăr, spuse Jenny, iar un regret abia disimulat se desluși în cuvintele ei. Ar fi trebuit să fie contesa. Asta sunt.

Alla o studie.

– Cum se face că n-ai un accent din ăla străin, așa ca stăpâna ta sau ca domnul Sedge?

– Cine este domnul Sedge?

– Domnul Sedge este din Anglia și e un bun prieten al domnului Tye, care e nepotul domnului Jack și al doamnei Lorelie. I-a luat locul copilului lor.

– O, îmi pare rău. Jenny fu cuprinsă de un sentiment de compătimire. Copilul lor a murit?

Vocea Allei se înăspri.

– Au pierdut-o când avea doi anișori. Umbra pe care Jenny o remarcase mai devreme apăru din nou. Alla clătină ușor din cap, parcă pentru a alunga amintirile triste, iar zâmbetul îi reveni. Dar destul cu asta. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– O, despre accente? Jenny gemu în sinea ei. De ce nu se gândise la asta înainte să coboare? Minte se luptă să găsească o explicație rezonabilă. Eu... ăăă... nu sunt originară din Anglia, zise ea ușurată.

– Atunci, de unde ești? Amuzamentul sclipi în ochii Allei. Originară.

– O, de ici, de colo.

Încruntarea brăzdă fruntea lată a Allei.

– De unde sunt părinții tăi?

– Părinții? Clătină din cap. O jumătate de adevăr era mai bună decât nimic. N-am părinți. Se gândi un moment. Au murit. Destul de tragic, când eu eram foarte mică.

– Deci, ești orfană. Alla dădu din cap de parcă s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns și țâțâi cu părere de rău. Păcat.

– Nu-i așa? rosti Jenny îndurerată, ascunzându-și satisfacția față de cât de bine decurgea șarada. Era o actriță la fel de bună ca Ofelia și o mincinoasă aproape la fel de bună. Și putea s-o dovedească. Am fost crescută într-un orfelinat, dar, când au încercat să mă trimită la un azil de săraci, am fugit. Jenny îi aruncă

Allei o privire sinceră. Acum, trebuie să-mi găsesc cum pot locul în lume. Sunt singură cuc. E atât de greu uneori...

– Deci, cum ai ajuns să lucrezi pentru contesă?

– Cum? Chiar așa, cum? Băjbâi în căutarea unui răspuns. Ei bine, știu să cos... și am găsit de lucru la o cusătoreasă... și acolo am cunoscut-o pe contesă, iar... camerista ei... ăăă... a murit și ea m-a angajat pe mine.

Încheie cuprinsă de ușurare și de o oarecare doză de încântare. Poate că, la urma urmelor, era o mincinoasă la fel de bună ca și sora ei. Sau, poate, era chiar mai bună.

– Femeia aia se poartă bine cu tine? întrebă Alla, plină de suspiciune.

Jenny se simți rușinată. Dumnezeu, probabil că-i dăduse acestei doamne cumsecade impresia că Ofelia era un soi de căpcăun care ucidea cameriste. De fapt, putea fi destul de feroce uneori, deși susținea că era în interesul lui Jenny. Totuși, Jenny nu se îndoiește niciodată că Ofelia făcea ce era mai bine pentru amândouă.

– Este chiar foarte drăguță.

– Bine, zâmbi Alla. Tocmai am terminat de copt niște plăcinte cu mere foarte gustoase. Vrei o bucată?

Stomacul lui Jenny chiorăi în semn de consimțământ, iar ea începu să saliveze de poftă. Zâmbi.

– Ador plăcinta cu mere.

– Sigur că o adori, copilă, spuse Alla ca și cum nu putea exista nici o îndoială. Se întoarse spre un bufet pe care erau așezate un șir de plăcinte la răcit, tăie o felie mare, o puse pe o farfurie și i-o dădu lui Jenny. Fac cea mai bună plăcintă din Wyoming.

Jenny se uită la uriașa porție din fața ei.

– Pun pariu că așa este.

Alla râse, iar Jenny începu să înfulece. Plăcinta era la fel de bună pe cât de bine arăta. Jenny se desfătă cu aromele suculente, iar Alla continuă să vorbească. Nu după mult timp, Jenny se gândi că știa tot ce era de știut despre domnul și doamna Matthews și despre nepotul lor, și despre oraș, și despre aproape

totul. Mâncase deja o bună parte din a doua porție când o micuță femeie blondă intră valvârtej în încăpere.

– Alla, trebuie să discutăm despre cina din această seară. Vom avea cam o duzină de... O! Femeia se opri brusc și se uită la Jenny cu o expresie perplexă întipărită pe chip. Cine ești tu?

Jenny se luptă să scoată un cuvânt în ciuda plăcintei îndesate în gură, dar Alla se grăbi să răspundă:

– Ea e Jenny, doamnă Lorelie. Este camerista contesei.

– O, înțeleg. Lorelie îi zâmbi în semn de salut. Sper că încăperea pe care ai primit-o este satisfăcătoare. Trebuie să spun că nu prea avem multe contese pe-aici. Se încruntă, gânditoare. De fapt, nu cred că am avut vreodată una. Am avut, Alla?

Alla clătină din cap.

– Nu, asta-i prima.

– Totuși, îmi place să cred că vom mai avea. Dead End sau, mai bine zis, Empire City este un loc atât de încântător. Una din sprâncenele deschise la culoare ale lui Lorelie se ridică. Nu crezi?

– Este foarte drăguț.

Jenny se înecă și înghiți.

– Îmi pare rău. Lorelie clătină din cap. Câtă nechibzuință din partea mea!

Jenny se uită la Alla, care își dădu ochii peste cap.

– De ce vă pare rău? rosti Jenny, precaută.

Lorelie făcu ochii mari de surpriză.

– Vai, dar ți-am pus o întrebare în timp ce aveai gura plină. A fost foarte nepoliticos din partea mea. N-a fost deloc civilizat, și cu atât mai puțin respectabil. Se aplecă spre Jenny cu o atitudine confidențială. În clipa asta, ne străduim din răputeri să devenim civilizați.

– Așa am auzit, zise Jenny înăbușindu-și un chicotit.

– Este foarte important să știi, spuse Lorelie. Să fii civilizat. Totuși, între noi fie vorba, întotdeauna mi-a plăcut comportamentul lipsit de fasoane al celor de-aici. Totuși, fără îndoială, a venit vremea pentru o schimbare. Eu m-am născut în St. Louis. Este un oraș foarte civilizat.

– Am fost în St. Louis, cândva, zise Jenny.

– Ce drăguț. Vocea lui Lorelie fu plină de încântare, de parcă tocmai își găsisse un prieten de mult pierdut. Atunci, avem ceva în comun. Ți-a plăcut?

Jenny ridică din umeri.

– Nu mi-l amintesc prea bine. Eram doar un copil pe vremea aceea.

– Înțeleg.

Lorelie ezită cu o privire tristă, ca și cum și-ar fi amintit ceva ce uită imediat.

– Oricum, nu pricep de ce toată lumea vrea respectabilitate, bombăni Alla.

– Vai, Alla, rosti Lorelie. Știi la fel de bine ca și mine că asta face parte din progres. În vocea ei se desluși o notă de reproș. Vom deveni stat cât de curând, și nu ne-ar plăcea deloc ca restul statelor să se uite de sus la noi.

– Ei bine, eu cred că-i o prostie. Mai ales schimbarea numelui orașului în Empire City. Alla pufni disprețuitoare. Pentru mine, va fi întotdeauna Dead End.

Lorelie suspină.

– Da, bine, sunt de acord cu tine în privința asta. Este atât de greu să te obișnuiești cu ideile noi. Dar presupun că acesta e prețul progresului.

Ușa bucătăriei se trânti de perete, iar un cowboy înalt și zvelt intră cu pași mari în încăpere.

– Alla, am auzit că ai plăcinte proaspete și... Se opri brusc la vederea lui Lorelie și își smulse pălăria de pe cap. Îmi cer scuze, doamnă Lorelie, nu știam că sunteți aici.

Lorelie își flutură mâna, alungându-i scuzele.

– Nu contează, Zach. Tocmai aveam o discuție plăcută cu această tânără. Jenny, l-ai cunoscut pe Zach?

– Nu, rosti Jenny cu respirația întretăiată, uitându-se în ochii de culoarea cerului de Wyoming, adânci și plini de magie, de sub un păr rebel des și negru.

Îi întâlni privirea, iar un zâmbet se întinse ușor pe chipul lui. Îmbujorarea i se furișă în obraji, iar fata își luă repede ochii de la el.

– Jenny, spuse Lorelie. El este Zachary Weston, unul dintre ajutoarele noastre și un adevărat ștregar. Îl cunoaștem de când s-a născut și este la fel de împielit ca atunci când era doar un drac de copil.

– Doamnă Lorelie, mormăi Zach evident stânjenit și se îndreptă spre masă. Își tăie o felie uriașă de plăcintă, își îndesă jumătate în gură, mestecă și înghiți. Sunt un bărbat în toată firea acum. E vremea să nu le mai spuneți oamenilor ce copil drăguț am fost. Alla chicoti.

– Totuși, a fost un copil drăguț.

Încă mai era, din câte putea vedea Jenny. Desigur, nu mai era copil. Era, în mod cert, bărbat. Avea cel puțin 18 ani. Era înalt și slab, ca și cum crescuse prea repede, cu un zâmbet care promitea că râde ușor, și mai era ceva de care nu-și putea da seama cu exactitate, și care totuși o intriga.

– Zach, spuse Lorelie, ce-ar fi s-o iei pe Jenny și să-i arăți ferma? Doar dacă n-are nevoie de tine contesa, Jenny.

– Mă îndoiesc. Jenny n-avea de gând să rateze această oportunitate de a se bucura de puțină libertate. Mai ales în compania acestui interesant domn Weston. Nici măcar nu este aici, zise ea.

– Adevărat, confirmă Alla. A ieșit cu domnul Jack și cu domnul Tye.

– E și Tyler cu ei? rosti Lorelie. Alla încuviință din cap, iar Lorelie zâmbi încântată. Înțeleg. Ce interesant!

Alla îi aruncă o privire în semn de avertisment.

– Acum, nu vă faceți cine știe ce idei mărețe în privința domnului Tye și a acelei străine. Știu că aveți obiceiul să-i controlați viața, dar relația cu o femeie care ar putea să-i devină soție nu este ceva în care familia ar trebui să se amestece.

– Pfu! Lorelie alungă obiecția cu o fluturare a mâinii, iar ochii îi scânteiară. Relația cu o femeie care ar putea să-i devină soție este exact genul de treabă în care familia ar trebui să se amestece. Doar pentru asta sunt făcute familiile. O ușoară încruntare i se zări pe chip. Cu toate că, recunosc, termenul „amestec” nu-mi place în mod deosebit.

– Atunci ce ziceți de „a interveni” sau de „a se vâri”? Sarcasmul se desluși în cuvintele menajerei. Sau de „a-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala”?

– Nu, nu, nici exprimările astea nu-mi plac. Lorelie își împreună sprâncenele ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit. Știu! Îndrumare. Exact asta este. Tot ce-i trebuie lui Tye e puțină îndrumare care să-l ajute, iar atunci el va face ceea ce trebuie.

Zach își îndesă în gură ultima bucată de plăcintă și clătină din cap.

– Puteți să-i spuneți amestec sau îndrumare, sau cum doriți, însă lui Tye n-o să-i placă.

– Vai, Zach! În cuvintele lui Lorelie se desluși o notă dojenitoare. Erai doar un băiețel când Tye a plecat la școală. Atitudinea lui în privința unor asemenea lucruri s-ar putea să fie acum puțin diferită față de cum a fost cândva.

Zach îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Doamnă Lorelie, aveam 13 ani când Tye a plecat. Eram suficient de mare pentru a-mi aminti cum țipa și striga pe-aici, când ați încercat să-l trimiteți în Est. Își încrucișă brațele la piept. Este nevoie de mai mult decât de o educație pretențioasă pentru a schimba un om atât de încăpățânat ca Tye.

Lorelie suspină exasperată.

– Presupun că s-ar putea să ai dreptate. Totuși, sperasem că s-a mai dat puțin pe brazdă.

Lorelie se cufundă în tăcere. Jenny o privi fascinată. Dumnezeule, femeia asta avea o minte aproape la fel de ascuțită ca și Ofelia. Zach și Alla o studiară pe Lorelie cu atenția concentrată a unui adversar care așteaptă să se joace următoarea carte, fiind permanent conștient că oponentul n-ar ezita să trișeze.

– Știu! Lorelie zâmbi satisfăcută. Pur și simplu, n-o să-i spunem.

Zach și Alla schimbă priviri care ziceau că mai văzuseră astfel de scheme. Evident, Tye pierduse bătălia legată de plecarea la școală. Jenny se întreabă dacă o va pierde și pe aceasta, în favoarea mătușii sale. Încă nu-l cunoscuse, dar avea impresia că, dacă femeia aceasta micuță ca o păsăruică îl convinsese să stea departe

de casă ani întregi, să-l însoare cu Ofelia avea să fie floare la ureche, prin comparație. Ofelia, pe de altă parte... Jenny gemu:

– O, nu!

– Nu, draga mea, zise Lorelie. Cred că este mult mai bine să nu-i spunem. Altfel, e în stare să pună piciorul în prag și să refuze să se mai apropie măcar de contesă, iar dacă se întâmplă una ca asta...

– Nu asta am vrut să spun, zise Jenny repede. Ci că probabil aveți dreptate să nu-i spuneți, dar Ofe..., contesa, ei bine, s-ar putea să nu fie deloc interesată, iar ea poate să fie foarte încăpățânată și...

Și de ce nu? Poate că ideea de a o mărită pe Ofelia cu Tye Matthews nu era atât de rea, la urma urmelor. De fapt, avea unele avantaje certe. Puteau sta într-un loc, puteau să aibă o casă adevărată și o familie adevărată și puteau prinde rădăcini aici. Ofelia n-ar mai trebui să-și facă griji în legătură cu procurarea următoarei mese. Și, chiar mai bine, va trebui să renunțe la jocurile de noroc, astfel că n-ar mai trebui să se furișeze noaptea pe fereastra vreunei camere de hotel. Desigur, Ofelia va trebui să pretindă pentru tot restul vieții ei că este contesă, însă asta era o problemă minoră, cel puțin pentru Jenny.

– Cred că... cred că este o idee minunată, zise Jenny, rostind încet și cântărind atent fiecare cuvânt.

– Tye n-o să fie de acord, spuse Zach pe un ton de avertizare.

Lorelie îl ignoră și îi aruncă lui Jenny un surâs încrezător.

– Chiar este, nu-i așa?

– Iar eu voi face tot ce-mi stă în puteri să vă ajut.

Jenny zâmbi încălzindu-se la strălucirea caldă a nou-născutei conspirații.

– N-o să meargă. Alla îi aruncă o privire dezaprobatore. Iar voi două ar trebui să vă vedeți de treabă. Îndreptă un deget dojenitor spre Jenny. Tu complotezi împotriva doamnei care-ți plătește salariul, iar dumneavoastră – Alla îi adresează o privire nimicitoare lui Lorelie – faceți ce-ați făcut mereu cu acel băiat, încercați din nou să-i controlați viața. Își puse mâinile în șolduri

și clătină din cap. Nu știu ce-i cu voi două. Probabil că părul este de vină.

Jenny și Lorelie se uitară uluite una la alta. Alla oftă răbdătoare.

– Amândouă aveți aproape aceeași nuanță ca grâul alb a părului.

Lorelie făcu ochii mari de mirare.

– Vai, nu băgasem de seamă. Așa este. Își îndepărtă de pe chip o șuviță rebelă și îi zâmbi lui Jenny. Știi ce se spune despre părul ca al nostru?

Jenny o privi captivată.

– Nu.

– Se zice că este un dar divin. Lorelie își coborî vocea ca și cum cuvintele ei erau un secret ce trebuia cunoscut numai de femeile blonde. Înseamnă că ai fost sărutată de un înger, în momentul în care te-ai născut, iar în clipa în care vei muri, îngerii te vor întâmpina în ceruri.

– Ce frumos, rosti Jenny încet.

– Prostii, pufni Alla.

Zach râse.

– Ei bine, cu siguranță e suficient de drăguță pentru a fi un înger.

Privirea lui Jenny o întâlnește pe a lui și, din nou, roșeața îi inunda chipul. Simți fluturi în stomac și o ciudată durere o săgetă.

Alla și Lorelie schimbă priviri cunoscătoare.

– Ești gata? întrebă el.

– Vai, da, rosti Jenny sărind în picioare.

El îi zâmbi.

– O să pregătim doi cai.

– Nu! Se opri brusc și se holbă la el. Simți dezamăgirea în tot trupul. Nu putem. Adică, eu nu pot. Nu știu să călăresc.

– Nici o problemă. Zach ridică din umeri. Pot să te învăț.

– Chiar poți? întrebă și se uită la el cu o privire plină de admirație pură.

– Sigur. Îi aruncă un zâmbet încrezător. Nu-i mare lucru. Desigur, s-ar putea să trebuiască să amânăm plimbarea prin împrejurimi până când o să te simți în largul tău în șa.

– Atunci, hai să nu mai pierdem timpul. Îi surâse la rându-i. Să mergem! Jenny porni spre ușă, dar se întoarse și dădu din cap spre Alla. Mulțumesc pentru plăcintă. Apoi, se răsuci spre Lorelie. Și vă mulțumesc și dumneavoastră.

– Cu mare plăcere, desigur. Zâmbetul lui Lorelie pâli, transformându-se într-o expresie confuză. Indiferent pentru ce mi-ai mulțumit.

– Pentru poveste. Povestea despre păr. Jenny zâmbi. Și pentru că nu m-ați tratat ca pe o cameristă.

– Nici să nu te gândești la asta, draga mea, replică Lorelie cu o privire amuzată. Am impresia că, la un moment dat în viața noastră, noi toate am fost cameriste, într-un fel sau altul.

Alla pufni.

– Asta-i adevărat.

– Dacă aveți de gând să stați de povești toată ziua, Jenny o să învețe să călărească la lumina lunii.

În tonul vocii lui Zach se deslușea o notă tolerantă de exasperare masculină pricinuită de ciudățeniile femeilor.

– Mie să nu-mi vorbești pe tonul ăla masculin, superior și atotputernic, tinere, rosti Alla. Asta dacă vrei să fii bine-venit în bucătăria asta, pentru a te îndopa cu plăcinta care-ți place atât de mult.

Jenny râse.

– Mai bine am pleca de-aici, până n-o să fii izgonit de-a binelea.

– Iar asta ar fi cumplit, zise Zach. Își șterse cele câteva firimi-turi de plăcintă rămase pe buze, deschise ușa și rânji. Alla face cea mai bună plăcintă din tot districtul.

– Fac pariu, murmură Jenny, acordându-i doar jumătate din atenția ei tânărului bărbat.

În urma ei, Alla și Lorelie reveniseră la subiectul relației dintre Ofelia și Tye. Își încordă auzul pentru a desluși cuvintele.

Vocea nerăbdătoare a lui Lorelie se auzi în urma lor.

– Ar fi foarte frumos să avem o contesă în familie.

Alla murmură ceva ce Jenny nu putu să înțeleagă prea bine. Fata zâmbi în sinea ei. Poate că lui Lorelie i-ar fi plăcut o contesă pentru familie. Dar o familie pentru contesă ar fi fost chiar mai grozav.

Jenny ajunsese în camera ei de mai bine de o jumătate de oră și deja lucra la alta dintre rochiile contesei când Ofelia se întoarse în cele din urmă. Ochii ei luceau de anticipare, iar un zâmbet de automulțumire îi dansa pe buze. Se opri în pragul ușii și, cu un gest expert, aruncă pălăria care ateriză exact în mijlocul patului.

– Am găsit! anunță Ofelia.

– Serios? rosti Jenny.

– Sigur că da. Ofelia închise ușa și se sprijini de ea. Ce este mai civilizat decât un titlu și un domeniu englezești?

Jenny ridică din umeri.

– Nu știu. Ce?

Ofelia râse.

– Nu, nu, draga mea, nu-i o glumă. Rânji malițioasă. Ei bine, poate că este, dar nu la adresa noastră.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre strălucitul meu plan. Ofelia se așeză pe marginea patului, alături de Jenny, iar limba aproape i se împle-tici de entuziasm. M-am hotărât să-i vând titlul și domeniul lui Big Jack Matthews.

– Tu n-ai nici un domeniu în Anglia.

Ofelia zâmbi cu îngâmfare.

– Scumpa mea, nici titlu n-am. Tocmai asta este atât de strălucit la planul meu. Iar ei mi-au căzut în plasă fără să se gândească de două ori. Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. A fost atât de ușor. Aproape prea ușor.

– Nu cred că ar trebui să facem asta. Jenny clătină din cap. Aceștia sunt niște oameni foarte drăguți.

– Sigur că sunt oameni foarte drăguți. Ofelia scoase un suspin exasperat. Am lămurit deja asta. Și din această cauză planul este atât de strălucit.

Jenny o studie pentru un moment pe sora ei. N-avea nici un rost să încerce s-o determine pe Ofelia să renunțe la obiectivul ei. Odată ce-și puna ceva în minte, își urmărea țelul cu o îndârjire care o făcea surdă la orice argument rațional. Totuși, Jenny era obligată să încerce. Poate că o abordare diferită...

– De ce nu mi-ai spus despre Tye Matthews?

– Pentru că nu-i nimic de spus. Ofelia își îngustă ochii. De unde știi de Tye Matthews?

– Menajera mi-a zis. Jenny se oțeli pentru a face față izbucnirii Ofeliei. Când am fost la bucătărie.

– Ai părăsit camera? mârâi Ofelia. Cum ai putut să faci așa ceva? Ți-am spus clar să stai aici. I-ai zis ceva?

– I-am spus câte ceva, de fapt. Dar nimic care să ne dea de gol.

– Slavă Domnului pentru asta. Nu-mi vine să cred că mi-ai ignorat complet instrucțiunile și ai riscat să ne dai de gol. Ai fi putut distruge totul. Zău așa, Jenny, nu te pot lăsa singură nici măcar un moment. Ești așa un copil.

– Nu sunt un copil. Jenny rezistă impulsului de a bate din picior. Practic, sunt o femeie în toată firea.

– Ai doar 16 ani.

– Am aproape 17 ani. Jenny își încrucișă brațele la piept. Tu aveai 17 ani când tata a murit și ne-a lăsat singure.

– Da, și la 17 ani nu eram nici pe departe atât de deșteaptă cum credeam că sunt.

– Eu sunt. Îi zâmbi cu fățarnicie. Și am descoperit că sunt o mincinoasă la fel de bună ca tine.

– Felicitări! Este o realizare măreață.

– Este un talent care se pare că ți-a servit de minune.

– Nu vreau să te văd repetând aceleași greșeli pe care le-am făcut eu.

– Ce greșeli?

– Nici una de care să-mi pot aminti în clipa asta, dar mereu există această posibilitate. În plus, rosti Ofelia trufașă, eu nu mint, joc teatru.

– Nu mai spune. Jenny își aruncă privirea într-o parte, apoi în cealaltă. Nu văd nici o scenă. Nu văd nici un public. Mi se pare

că, fără o scenă și fără un public – îi aruncă surorii ei o privire semnificativă –, un public care să-și plătească biletul..

– Lumea este scena mea. Ofelia se ridică în picioare și o privi de sus. Toată lumea este o scenă, iar toți bărbații și femeile sunt actorii ei.

– Poți să-l citezi cât vrei pe Shakespeare, dar chiar și el ar fi de acord cu mine în privința asta. Ce faci tu aici, faptul că preținzi a fi contesă și că îți vinzi titlul și domeniul nu se cheamă deloc a juca teatru. Este o mare minciună ordinară. Un neadevăr. O plăsmuire. O minciună gogonată.

– Numește-o cum vrei. Ofelia ridică din umeri. O să ne aducă tot ceea ce ne dorim.

Jenny scrâșni din dinți.

– Nu-mi place. Nu-i drept.

– Dreptatea e totul după părerea ta? Ofelia se încruntă, enervată. A fost drept ca tata să moară și să ne lase singure? E drept să ne tot trambalăm dintr-un oraș în altul, abia trăind de pe-o zi pe alta? Este drept să trebuiască să resping întruna avansurile fiecărui bărbat care se așază cu mine la masa de joc doar pentru că-și închipuie să sunt dispusă să joc pe altceva decât pe bani?

– Nu! Jenny se uită urât la ea. Dar nici ce faci tu acum nu-i drept, și nu cred că ar trebui să continuăm cu asta.

– Ei bine, o să continuăm cu asta. Ofelia își îngustă privirea în mod amenințător. Indiferent dacă îți place sau nu.

– Nu-mi place. De data asta, Jenny bătu din picior. Și refuz să iau parte la așa ceva.

– Nu trebuie să iei parte. Trebuie doar să faci ce ți se spune.

Furia și frustrarea îi colorară chipul Ofeliei. Cele două surori se uitară fix una la cealaltă, vreme de o clipă lungă, încordată. În cele din urmă, expresia Ofeliei se înmuie, iar ea se lăsă pe pat.

– Jenny, nu știu ce altceva să fac. Sunt atât de obosită de viața pe care o trăim. Tu crești atât de repede, iar eu nu vreau să fii nevoită să te descurci așa cum fac eu.

Jenny simți cum o cuprinde remușcarea. Ofelia încerca doar să facă viața mai bună pentru amândouă. Se trase lângă sora ei.

– Îmi pare rău. Aș vrea doar să existe o altă cale.

Ofelia suspină.

– Și eu.

– Nu ți-ai putea găsi o slujbă?

Ofelia zâmbi, posomorâtă.

– Ai idee cât de puține slujbe respectabile există pentru femeile singure? Și, în afară de faptul că știu să joc cărți, nu prea am alte talente.

– Poți juca teatru.

Ofelia trase adânc aer în piept.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu am rămas la teatru, după moartea tatei?

– M-am gândit că nu te interesează prea tare să urci pe scenă.

– Nu chiar. Ofelia își mușcă buza de jos. Pot să-l citez cu exactitate pe Shakespeare, de-acum și până la sfârșitul vremurilor. Pot să-mi amintesc fiecare carte jucată. Dar niciodată, absolut niciodată, n-am fost în stare să-mi amintesc... propriile replici.

Jenny se uită neîncrezătoare la ea.

– Nu poți să-ți amintești propriile replici?

Ofelia clătină din cap.

– Niciodată.

Brusc, toate micile și săcăietoarele discrepanțe din discuțiile lor își găsiră explicația. Jenny o studie pe sora ei.

– Care este numele contesei?

Ofelia privi împrejurul camerei ca și cum ar fi căutat un răspuns.

– Brightwater?

Jenny gemu.

– Bridgewater.

Ofelia se strâmbă.

– O, Doamne!

– N-am bănuț niciodată. M-am gândit doar că aveai foarte multe pe cap, așa că îți scăpau unele detalii minore. Acesta este un alt motiv pentru care trebuie să încetăm șarada asta imediat. Cum Dumnezeu ai putea s-o scoți la capăt dacă nu-ți amintești replicile?

Ofelia se luminează la față.

– Ei bine, le-am spus lui Big Jack și lui Tye că încă sunt năucită de moartea soțului meu, astfel...

– Care-i numele lui?

Ofeliei își încreți fruntea.

– Începe cu A.

Jenny dădu ochii peste cap.

– Nu poți face asta.

– O, sigur că pot. Ofelia se ridică în picioare, cu o atitudine fermă și hotărâtă. E adevărat că am această mică problemă cu pierderile de memorie...

– Mică?

– ... dar, una peste alta, îmi merge mintea destul de repede și sunt inteligentă. Am dovedit-o de nenumărate ori în acești ultimi ani. Și o voi dovedi încă o dată, cu ocazia acestei înșelăciuni. Sunt sigură că nimeni nu va descoperi vreodată că nu sunt cu adevărat contesa de...

– Bridgewater, rosti Jenny oftând.

– Mulțumesc. Ofelia îi aruncă un zâmbet nesigur. Pot s-o fac, să știi. Dacă vei fi alături de mine.

Jenny clătină resemnată din cap.

– Mi se pare că nu am de ales.

– Excelent. Ofelia surâse. O să vezi. Este un plan strălucit. Nu poate da greș. N-o să-ți pară rău.

– Sper să nu-mi pară. Jenny zâmbi slab. N-aș vrea ca totul să se întoarcă împotriva ta.

– N-o să se întâmple așa ceva. Ofelia radia o încredere pe care Jenny încercă din răputeri s-o împărtășească. O să vezi, draga mea, că totul va ieși de minune. Micul meu plan va avea un succes teribil, iar noi vom trăi fericite până la adânci bătrâneți. Exact ca în povestea ta.

– În cartea mea, singurii care au trăit fericiți până la adânci bătrâneți au fost escrocii, murmură Jenny.

– Desigur. Ochii Ofeliei clipiră. Dar astea suntem noi. Acum – se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre șifonier –, pentru seara asta este plănuț un dineu. Ce opțiuni am pentru o ținută potrivită?

Jenny ridică din umeri pentru sine și i se alătură surorii ei. Cele două dădură deoparte rochiile deja modificate și aleseră un încântător ansamblu de culoarea smaraldului. Jenny își luă acul și ața și se puse pe treabă. Ofelia se apucă de propriile pregătiri pentru seara aceea, în tot acest timp menținând necurmat șuvoiul conversației. Ofelia trâncănea numai când era nervoasă. Ceea ce nu era de bun augur pentru succesul misiunii ei.

Jenny îi acordă surorii ei suficientă atenție pentru a putea face comentariile potrivite atunci când era nevoie, dar gândurile îi erau în altă parte. Revelația faptului că Ofelia avea dificultăți în a-și aminti replicile nu făcuse decât să întărească decizia de mai devreme a lui Jenny. Într-adevăr, dacă reușeau s-o mărite pe Ofelia cu Tye Matthews, totul avea să se rezolve. Urmau să aibă un cămin și, cu ocazia asta, scăpau de toată această mascaradă ridicolă. Indiferent cât de deșteaptă era Ofelia, tot avea să greșească mai devreme sau mai târziu. Imaginează-ți, să nu-ți amintești propriul nume! Cineva va remarca în mod cert asta. Căsătoria asta trebuia să se încheie, și cât mai repede posibil.

Jenny se simți din ce în ce mai hotărâtă. În esență, Ofelia era o persoană foarte bună. Ar fi fost o soție minunată pentru Tye Matthews.

Dacă, desigur, ar fi fost în stare să-și amintească numele lui.

Capitolul 6

Să-i evite pe Tye Matthews și pe Sedge Montgomery era aproape imposibil. Din cine știe ce motiv îngrozitor, Lorelie găsisese de cuviință s-o așeze între cei doi bărbați, la cină. Evident, draga de ea presupusese că ar avea multe în comun cu Montgomery. Iar în ceea ce-l privea pe Tye, se gândise probabil că Ofelia s-ar fi simțit mai bine alături de cineva pe care deja îl cunoștea. Lorelie greșise în întregime. Cina aceea era oricum, numai plăcută nu.

În primul rând, amândoi bărbații flirtau cu nerușinare. Cumva, chiar și atunci când Ofelia i se adresa lui Big Jack sau acelui

bancher amabil, sau femeii interesante care deținea magazinul universal, Tye ori acel enervant de Montgomery reușea să intervină în conversație. La drept vorbind, toți bărbații erau la fel. Indiferent că se aflau la masa de joc dintr-o cârciumă sau la o cină elegantă într-o casă decentă, păreau să nu aibă decât un singur lucru în minte. Tye o studia cu o privire care sugera că mâncarea din fața lui nu era singurul lucru care îi stârnea apetitul. Iar Sedge continua să se uite la ea cu o strălucire amuzată în ochi, care părea să indice că știa mult mai multe despre ea decât lăsa să se afle. Nu, nu era nimic plăcut în această companie.

Ofelia primi cu mare ușurare trecerea tuturor în salonul cel mare. Acolo cel puțin putea să se amestece printre ceilalți. Se părea că îi era mult mai greu decât se așteptase să-și continue șarada. Când intrară în încăpere, Lorelie o trase deoparte și arătă spre câteva mese aranjate, pe care se aflau pachete cu cărți de joc.

– Știu că, fără îndoială, nu-i genul de distracție cu care ești obișnuită, dar ne-am gândit că ar fi destul de plăcută o seară în care să se joace cărți. Lorelie se încruntă nervoasă. Doar dacă, desigur, nu preferi altceva.

– Nu, deloc. Zâmbetul politicoș al Ofeliei ascunse încântarea bruscă. Pare extrem de plăcut.

– Slavă Domnului! Lorelie scoase un suspin de ușurare. Știu că, în anumite cercuri, jocul de cărți este considerat o distracție rezervată exclusiv bărbaților, dar, la petrecerile de-aici, jucăm whist și alte câteva jocuri neimportante, considerate a fi potrivite atât pentru bărbați, cât și pentru femei. O studie gânditoare pe Ofelia. Pot să-ți spun un mic secret?

– Te rog.

Ce curios. Oare ce secret putea avea această femeie mică și drăguță?

– Cu câțiva ani în urmă, femeile din Dead End s-au săturat să brodeze la șezători și să coacă prăjituri, și alte asemenea activități considerate adecvate pentru femei.

– Cu siguranță, înțeleg asta, replică Ofelia, făcând un efort să-și ascundă amuzamentul din voce.

– Așa că am înființat Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază. Lorelie își coborî vocea și rosti pe un ton confidențial: A fost doar cu scopul unei distracții inocente, înțelegi, nu-i așa?

Ofelia dădu din cap.

– Cum altfel?

– Într-adevăr. Lorelie își petrecu brațul pe după al Ofeliei și înaintară pe capătul camerei. Am început având cele mai bune intenții. Inițial, întâlnirile noastre s-au limitat la citirea de poezii și discuții literare, și alte asemenea lucruri, dar, după o vreme, ni s-a părut cumplit de plictisitor.

Ofelia încuviință.

– Îmi dau seama cum se poate întâmpla așa ceva.

– Iar apoi, la una dintre întâlniri, cineva – îmi scapă exact cine – a sugerat să jucăm cărți. Lorelie se încruntă gânditoare. Cred că am început jucând *cribbage* și – strâmbă din nas cu averșiune – whist.

– Whistul e plăcut.

Ofelia încercă să nu se înece cu cuvintele. Oare ce naiba făceau femeile astea?

– Plăcut, dar nu teribil de incitant, oftă Lorelie. Așa că am trecut la *euchre* și *faro*. Anna Rose Simmons are o cutie pentru *faro*. Ea și soțul ei dețin cârciuma din oraș, iar ea este destul de dezgustătoare când se află în preajma acelui bărbat oribil, dar când e departe de el nu e rea deloc. Poate, puțin cam patetică, și mai e și mustața aia cumplită...

– Și jocurile?

– O, da, păi... Lorelie își bătu cu degetul arătător în bărbie. Mai jucăm 21. Îmi place un joc de 21 însuflețit. Și mai sunt pocherul și...

– Pocher? icni Ofelia. Doamnele din Dead End joacă pocher?

– Sigur că da, draga mea. Lorelie zâmbi inocentă. Este foarte stimulativ.

– Pocher. Ofelia clătină surprinsă din cap. Și pariați când jucați?

Lorelie aruncă o privire împrejur, ca pentru a se asigura că nu le auzea cineva.

– O, sigur că da. Ce rost ar mai avea să joci dacă n-ar exista și pariuri amicale?

– Într-adevăr, ce rost?

– Vai de mine! Chiar te-am șocat, nu-i așa?

– Nu sunt tocmai șocată, ci doar puțin surprinsă. Ofelia râse nervos. În ce fel de orășel ciudat nimerise? Ridică nepăsătoare din umeri. Însă asta-i America, iar viața este extrem de surprinzătoare aici.

– Nu-i așa? Totuși, presupun că nu este întru totul respectabil. Ca femeile să joace cărți, și mai ales pe bani.

– Nu tocmai, nu.

Lorelie lăsă să-i scape un oftat de regret.

– Presupun că va trebui să desființăm Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază, dacă vrem să fim respectabile. La urma urmelor, ceea ce putea fi trecut cu vederea în Dead End nu va fi deloc acceptabil în Empire City.

Curiozitatea o cuprinse pe Ofelia.

– Știe toată lumea despre Societatea Culturală?

– Ei bine, toată lumea știe de existența ei. Draga mea, nu poți să pleci de-acasă în după-amiezile din fiecare marți și joi, odată la două săptămâni, fără ca lumea, și mai ales soții, să nu-ți remarce absența. Dar cu siguranță că dumneata, văduvă fiind, înțelegi acest lucru. Nu cred că bărbații din Anglia diferă prea mult de cei de-aici, în privința asta.

Privirea Ofeliei se opri asupra lui Tye, care se afla în partea cealaltă a încăperii. El observă atenția ei și își ridică paharul în semn de salut vesel. Enervată, se uită repede spre Lorelie.

– Nu, aș spune că bărbații sunt la fel în toată lumea.

– Exact acesta este motivul pentru care activitățile Societății Culturale sunt secrete. Lorelie se aplecă spre ea, cu o atitudine conspirativă. Bărbații par mereu să se supere foarte tare când descoperă că femeile fac aceleași lucruri ca și ei pentru a se distra. În plus, unele dintre noi au reușit să-și pună deoparte o sumă

frumușică pe care nu suntem dispuse s-o împărțim prea curând cu cineva.

– Veți juca pocher în seara asta? întrebă Ofelia cu vocea sugrumată.

– Doamne, ferește, nu! Lorelie făcu ochii mari, șocată. N-ar fi deloc potrivit. În plus – îi aruncă un zâmbet viclean –, probabil că i-am bate de le-ar merge fulgii. Lorelie râse, iar Ofelia i se alătură. Ai jucat vreodată pocher, draga mea?

Ofelia ridică din umeri cu nonșalanță.

– O mână sau două.

Chipul lui Lorelie se luminează de entuziasm.

– Atunci, va trebui să joci în seara asta.

– Nu tocmai ai spus că n-ar fi potrivit?

Dumnezeule, femeia asta chiar nu știa ce vorbește.

– N-ar fi potrivit pentru mine, dar pentru dumneata...

– Ar fi acceptabil ca eu să joc?

– Desigur. La urma urmelor, ești contesa de Bridgewater și de departe cel mai respectabil și civilizată lucru care s-a întâmplat vreodată în Dead End.

Lorelie zâmbi încântată.

– Empire City, murmură Ofelia.

Femeia mai în vârstă ridică din umeri.

– Da, și acolo. În orice caz, dacă joci pocher, cu siguranță, ne vei deschide și nouă calea, iar apoi...

– Iar apoi... i-ați putea bate de le-ar merge fulgii.

– Nu mereu, totuși. Numai din când în când și doar atunci când este neapărat necesar. Este ceva încântător de minunat în a bate un bărbat la propriul joc, mai ales când jocul în chestiune este ceva atât de neînsemnat ca unul de cărți.

Din nou, privirea Ofeliei o întâlnește pe a lui Tye, iar ea se întreabă repede ce fel de joc inițiasse acest bărbat. Era ca o partidă de cărți nesemnificativă ori era ceva mult, mult mai important? Un fior de teamă încântătoare și de anticipare nedorită îi străbătu șira spinării.

– Jack, domnilor! Lorelie dădu din cap spre cei aflați în jurul unei mese. Contesa și-a exprimat interesul de a juca pocher.

Sprâncenele stufoase ale lui Big Jack se împreună.

– Ascultă, Lorelie, scumpo, nu sunt deloc sigur că...

– Prostii, Jack. Lorelie își flutură mâna, alungând obiecțiile. Pocherul este cu adevărat un joc de noroc în această parte a lumii, chiar dacă, în general, nu este considerat acceptabil pentru femei, iar dacă distinsa contesă vrea cu adevărat să cunoască viața americană în vreme ce se află în această țară, cred că ar trebui să vadă cum se desfășoară jocul favorit al americanilor alături de niște americani adevărați.

Jack clătină din cap.

– Lorelie, nu cred...

– Eu cred că este o idee minunată, Jack. Tye se apropie de masă, cu un rânjel insolent pe chip. Cred că ar trebui să simtă gustul unui joc apreciat de americani.

Jack se încruntă la nepotul lui, îi aruncă o căutătură enervată soției sale, apoi oftă resemnat, parcă dându-și seama că toate protestele erau inutile.

– Contesă, dacă dorești, ești bine-venită să ni te alături.

– Ei bine, dacă ești sigur...

Murmurul politicoasă al Ofeliei ascunse entuziasmul care o cuprinsese. Să vedem, încă mai avea 32 de dolari și 17 cenți ascunși în camera ei, într-un ciorap înghesuit într-o mânășă, îndesată bine în vârful unui papuc. Nimeni nu putea fi prea precaut, atunci când călătorea. Cu puțin noroc combinat cu talentul ei considerabil, putea transforma acea sumă neînsemnată într-una frumușică și confortabilă, în... într-o oră sau două, să zicem. Până la sfârșitul serii, avea să dispună din nou de mijloace bănești.

Montgomery păși în spatele ei și îi trase scaunul, iar ea se așeză grațioasă, aruncând o privire împrejurul mesei. Big Jack avea să joace, desigur, la fel și bancherul cel agreabil. Se părea că și șeriful li se va alătura – nu era cineva pe care Ofelia dorea în mod special să-l cunoască, dar nu era totuși nici o problemă – împreună cu un alt fermier, care îi fusese prezentat, dar al cărui nume nu și-l amintea. Și, firește, Tye.

– Ei bine, domnilor. Le zâmbi dulce celor din grup. Acesta nu este un joc la care mă pricep foarte bine, însă sunt dornică să încerc.

– Fă tot ce poți, draga mea, spuse Big Jack și se așeză alături de ea.

Ceilalți bărbați se așezară și ei, Tye alegându-și locul aflat vizavi de ea. Bine. Prefera să nu-l aibă prea aproape pe bărbatul acela enervant.

– Totuși, mi-e teamă că n-am luat cu mine bani, la cină, așa încât pot să presupun că mă veți credita?

Se uită împrejurul mesei, așteptând confirmarea.

– Mă tem că nu, Ofelia. Big Jack clătină energic din cap. Vezi tu, noi nu suntem obișnuiți să jucăm cărți cu doamnele, astfel că – trase adânc aer în piept – o să jucăm pe jetoane. Un cor de mormăieli izbucni la masa lor. Este doar un joc amical.

– Desigur.

Vocea îi ascunse dezamăgirea. „Pe toți dracii!” Se alesese praful de posibilitatea de a câștiga rapid niște bani.

– Dacă ești de acord cu asta, zise Tye,

Ea râse ușor.

– Îmi place orice joc amical.

– Pun pariu, rosti Tye încet.

Ce naiba dorise să spună cu asta? Brusc, o cuprinse o senzație neplăcută. Privirea lui o întâlnește pe a ei, iar ea se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-l aibă alături, în loc să fie nevoită să se uite în ochii lui toată seara.

– Amical sau nu, hai să dăm drumul jocului, zise șeriful luând cărțile pentru a le împărți.

Următoarea oră trecu într-un vârtej de cărți de joc și jetoane din lemn. Ofelia se strădui să joace egal, pierzând la fel de des pe cât câștiga. N-avea nici un rost ca acești bărbați să-i bănuiască talentul la cărți. Era mult mai bine să creadă că avea norocul începătorului de partea sa. Și, cu excepția lui Tye, ceilalți nu se ridicau cu adevărat la nivelul ei, dacă își puneau mintea să joace așa cum trebuie.

Totuși, exista o oarecare plăcere în a ști că, la fiecare mână, dacă ei n-ar fi fost atât de hotărâți să nu profite de o biată femeie, ar fi putut să le ia și cămășile de pe ei.

Era bună. Era foarte bună. Tye studie jocul Ofeliei la fel de atent cum o studie pe ea. O, era subtilă, trebuia să recunoască asta. Nici nu câștiga prea des, nici nu pierdea prea mult. Ceilalți de la masă erau fără îndoială păcăliți de ceea ce Tye își dădu seama că nu era decât un joc de teatru. O foarte bună interpretare. Nu era o începătoare. Contesa de Bridgewater nu era nici mai mult, nici mai puțin decât o jucătoare de cărți profesionistă.

De ce simțise atât de evident nevoia să-și ascundă talentul? Cu siguranță o femeie cu atâta încredere în sine cum era contesa n-ar fi ezitat să-i pună la punct pe bărbați, mai ales pe cei americani, când era vorba chiar de jocul lor. Tot mai multe lucruri legate de această femeie nu se potriveau.

Și lista devenea tot mai lungă cu fiecare prilej când se afla în prezența ei: felul ciudat în care uita numele soțului ei, accentul care era puțin prea perfect – dacă era să-l compare cu al englezilor pe care îi întâlnește în Est și în străinătate –, iar acum, faptul că știa să joace cărți cu un talent care nu îi era tipic unei femei. Nu, în mod clar femeia asta era mai mult decât se putea vedea cu ochiul liber. Tye bănuia că ea ascundea mai multe decât experiența la pocher. Dar ce?

Brusc, răspunsul îi veni în minte, iar Tye înjură în sinea lui. Erau prea multe lucruri care nu se potriveau. Contradicții pe care se părea că numai el le observase. Exista o singură explicație pentru toate aceste discrepanțe. Ofelia, încântătoarea contesă de Bridgewater, nu era deloc ceea ce părea a fi. Probabil că nici măcar nu era o contesă adevărată. Și, dacă nu, atunci ce și cine era ea?

Ofelia își ridică privirea și întâlnește din nou ochii lui Tye. În mod categoric, era iritant felul în care acest bărbat părea mereu s-o studieze, de parcă ar fi fost vreun soi de specimen științific sau, și mai rău, ca și cum ar fi vrut s-o prindă cu o greșală.

Neliniștea stârnită de faptul că el o examina îi distrase atenția și, absentă, câștigă trei mâini la rând. Își adună câștigul, jetoane dezgustătoare fără nici o valoare, iar Big Jack râse.

– Ai mult noroc, micuță doamnă.

– Chiar are? rosti Tye încet.

Ofelia îl ignoră și îi aruncă lui Big Jack un zâmbet plăcut.

– Se pare că am, nu-i așa? Și am crezut întotdeauna că trebuie să profiți de noroc atunci când apare. Shakespeare a spus asta.

– „Așa că ne declarăm a fi sclavii norocului și zburăm încotro bate vântul.“ Din *Poveste de iarnă*, replică Tye, aruncându-i un zâmbet arogant.

– Nu. Se uită la el cu un amestec de iritare și surpriză. Mă gândeam la: „Cel care caută și nu profită atunci când prilejul se înfățișează nu-l va mai întâlni nicicând“. *Antoniou și Cleopatra*.

Tye își îngustă ochii.

– „Râd acei care câștigă.“ *Othello*.

– La naiba, Tye! Big Jack chicoti. Sunt impresionat. Ai învățat toată păsăreasca asta din Shakespeare la școală?

– O parte din ea. Tye ridică din umeri. Mi-a plăcut ce-am învățat atunci. Dar – privirea lui nu se desprinsese de a ei –, în ultima vreme, am constatat că mă interesează din nou. De fapt, seara trecută, am luat o carte și mi-am înprospătat amintirile.

– Ce drăguț, murmură ea pentru sine.

Asta-i mai trebuia. Un cowboy care să citeze din Shakespeare.

– Personal, habar n-am ce este posibil să fi spus vreun vechi scriitor englez, zise șeriful aruncându-și cărțile. Dar eu spun că un joc de pocher fără o miză este ca un whisky îndoit cu apă. Arată bine, dar nu-i același lucru.

– Păcat că nu putem juca pe ceva, rosti Ofelia pe un ton firesc, dar cuprinsă de speranță.

– În nici un caz. Big Jack clătină cu fermitate din cap. Lorelie, ai vrea... Stați puțin. Îi aruncă o privire meditativă. Am o idee pe ce-am putea juca.

– Ce anume? întrebă bancherul.

– Ei bine, presupun că acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a face un anunț. Big Jack se lăsă pe spate în scaunul lui și privi prin încăpere. Lorelie, vino aici o clipă.

Micuța blondă se grăbi să i se alăture.

– Jack?

– Lorelie, draga mea, tu și restul celor din orașul ăsta sunteți atât de afurisit de hotărâți să deveniți civilizați și respectabili, încât eu și contesa am găsit o modalitate, o cale relativ nedure-roasă, de a realiza asta.

– O?

Privirea lui Lorelie trecu repede de la Jack la Ofelia și înapoi.

– Contesa se pare că are niște probleme cu banii...

Ofelia zâmbi în cel mai convingător mod de care fu în stare, cu tristețea celui care a avut un șir de ghinioane.

– ... și a fost de acord să-mi vândă domeniul și titlul ei. Zâmbetul lui Big Jack ar fi putut să cuprindă întregul Wyoming. Eu voi fi contele de Bridgewater.

În spatele ei, Montgomery scoase un sunet care păru a fi ceva între un sughit și un chicotit.

– Iar tu, draga mea Lorelie, vei fi contesă.

Oare zâmbetul lui Jack ar fi putut deveni și mai larg de-atât?

– O, vai! Lorelie făcu ochii mari de încântare. Contesă?

– Îhâm.

– Dumnezeu! Lorelie îl privi uluită. Contesă? Eu?

– E greu de crezut, nu-i așa? rosti Tye printre dinții înțeleștați.

– Vei fi o contesă minunată, spuse Ofelia sperând că Tye se va abține să intervină.

Dumnezeule, omul ăsta putea să-i strice afacerea dacă nu-și ținea pentru sine reticența evidentă. Îi trecu iarăși prin minte gândul de a-l împușca pur și simplu și de a scăpa o dată pentru totdeauna de problema prezenței lui supărătoare.

– Chiar crezi asta? Lorelie își întoarse privirea entuziasmată spre Ofelia. Dar, vai, draga mea, tu ce vei face?

Ofelia ridică din umeri, într-un gest de resemnare plin de noblețe.

– Îmi voi vedea în continuare de viața mea, cât de bine voi putea. Oricât de mult detest să recunosc asta public, situația mea financiară este acum atât de precară, încât, dacă nu vând scumpa mea casă, cu siguranță creditorii mei o vor scoate oricum, cât de curând, la licitație.

– Dacă ești sigură de decizia pe care ai luat-o... rosti Lorelie plină de îndoială.

– O, sunt sigură. Sunt chiar foarte sigură, spuse Ofelia repede. Dumnezeule, între compătimirea lui Lorelie și suspiciunile lui Tye, toată afacerea asta putea căpăta o turnură proastă dacă nu se mișca repede. Cuvintele îi ieșiră grăbite: O să-ți placă la nebunie. Zona e deosebit de frumoasă.

– N-o să mergem acolo decât o dată pe an, zise Jack aruncându-i o privire liniștitoare soției lui.

Ea dădu absentă din cap, concentrată asupra descrierii pe care o făcea Ofelia.

– Dealuri domoale, iarbă verde luxuriantă... Oricum, cum arăta Anglia de fapt? Cu siguranță, era încântătoare, dar pentru că nu fusese niciodată acolo... Totuși, cu ochii minții putea să vadă. Câmpuri pline cu flori de primăvară, care par să se întindă la nesfârșit. Și castelul...

– Castelul?

Big Jack sări, surprins.

– Nu mi-a spus că există un castel, zise Lorelie fermecată.

Big Jack ridică din umeri.

– N-am știut.

– O, nu ți-am pomenit de castel? spuse Ofelia. Cum de mi-a fugit din minte?

– E de mirare, rosti Tye pe un ton sec.

– Da, castelul. O notă visătoare se strecură în vocea Ofeliei. Putea practic să-l vadă și putea să-i facă și pe acești oameni să-l vadă. A fost construit cu 300 de ani în urmă, sau cam așa ceva. Castelul Blackwater.

– Am crezut că era Bridgewater, spuse Montgomery.

– Așa este, zise Tye cu asprime în glas.

– Din cauza durerii, băieți. Big Jack le aruncă amândurora o privire semnificativă. Îți afectează teribil mintea. Acum, conțesă, dragă, continuă.

– Mulțumesc. Ofelia scoase un oftat sincer. Castelul Bridgewater a fost locuința ancestrală a familiei soțului meu generație după generație...

Ceilalți oaspeți se adunaseră cu toții în jurul Ofeliei. Audiența asculta fascinată fiecare detaliu al fantasmagoricului castel de pe domeniul inventat. Îi avea, vrăjiți, la degetul mic. Chiar și Tye părea interesat, în ciuda suspiciunilor evidente. Poate că ar fi trebuit să urce totuși pe scenă. Dacă le putea reține astfel atenția, cu un efort atât de mic, își imagina ce-ar fi putut face cu câteva repetiții, într-o sală de teatru ticsită cu un public nerăbdător. Poate că ar fi scăpat o dată pentru totdeauna de acele dezagreabile pierderi de memorie.

– ... iar dragul, scumpul meu Alphonse, care a murit, spunea mereu...

– Alphonse? rosti Montgomery.

– Conte, oftă Tye.

Montgomery îi aruncă o privire surprinsă.

– Soțul?

Tye dădu din cap.

– Soțul care a murit.

Montgomery ridică din sprânceană.

– Din cauza durerii?

Tye își îngustă ochii.

– Ce altceva?

De ce nu-și putea aminti numele afurisitului de soț? Acest bărbat mort inventat îi pricinuia tot atât de multe probleme ca și aceia vii, adunați în jurul mesei. Din fericire, Big Jack părea să atribuie toate scăpările ei de memorie durerii cauzate de moartea soțului ei, indiferent care ar fi fost numele lui.

– În orice caz, suspină ea dramatic, răposatul meu soț considera că acel castel, casa lui, casa noastră, reprezenta inima și sufletul familiei. Acum, că el nu mai este, iar eu nu am o familie a mea, presupun că așa e, poate, cel mai bine. Îi adresa un zâmbet curajos

lui Lorelie. Îmi va face nespuse de mult bine să știu că oameni ca tine și ca Jack vor fi proprietari...

– Castelului Bridgewater? Îi sări Montgomery în ajutor.

– Asta voiam să zic, spuse ea încet. Se uită la Lorelie. Posesorii castelului Bridgewater și ai titlului aferent.

– Deci, vei fi conte, rosti șeriful și chicoti. Conte Big Jack Matthews. Sună interesant. Dumnezeu știe, cu siguranță ți-l permit. Această micuță felie de respectabilitate te face să dai înapoi, Jack?

– Încă nu m-am decis. Big Jack se jucă distrat cu pachetul de cărți de pe masă. La asta voiam să ajung. Toți cei de-aici par a crede că a juca doar pe jetoane nu este prea distractiv, așa că propun să încheiem negocierile privind prețul noilor mele proprietăți chiar aici și acum. Dădu din cap spre Ofelia. Dacă ești de acord, contesă.

Privirea lui o fixă pe a ei, iar tânăra își dădu brusc seama că Big Jack Matthews nu era în nici un caz un cowboy ignorant. În ciuda atitudinii relaxate, firești și amuzate, era în mod evident un om de afaceri viclean.

Îl studie vreme de un moment îndelungat. În afaceri precum aceasta, era, fără îndoială, mult mai priceput decât ea. Ofelia n-avea nici cea mai vagă idee cât putea să valoreze un domeniu englezesc cu titlu și castel, însă putea să parieze că Big Jack știa. Sau, în orice caz, știa foarte clar cât era dispus să cheltuiască. În acest caz, cunoștințele sale de afaceri adăugate la onestitatea sa evidentă și aparentul simț al onoarei, alături de vizibilul fair-play puteau fi în avantajul ei. Aceasta era o mână la care, pur și simplu, nu putea să spună „pas”.

– La ce te-ai gândit, Jack?

Cuvintele îi fură calme, dar inima îi bubuia. Trase adânc aer în piept.

Ochii lui Jack străluciră de încântare – privirea unui bărbat care tocmai pusese ochii pe o pradă sau care era pe cale să-și atingă țelul. Începu să se simtă nesigură. Poate că, la urma urmelor, acesta nu era genul de om pe care să-l poți înșela.

– Mă gândeam să-mi spui tu prețul pe care îl ceri, iar eu să-ți zic cât ofer și să jucăm o mână cu această miză.

– Sunt mult prea nepricepută pentru asta. Râse ușor. De ce nu tăiem pur și simplu cărțile?

Jack încuviință.

– Din partea mea, e în regulă.

– Asta-i ridicol. Tye țâșni în picioare și se uită la el de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Tu habar n-ai cât valorează domeniul asta și nici măcar cum arată.

– Nu-i nevoie să știu. Jack îl studie gânditor. Ofelia mi l-a descris, iar cuvântul ei e pentru mine la fel de bun ca aurul. La urma urmelor, este contesă.

Zâmbetul Ofeliei ascunse un sentiment de vinovăție.

– Dar n-ar trebui să stai de vorbă cu un avocat înainte de-a te apuca să faci vreo înțelegere? Și ea n-ar trebui să facă același lucru? rosti Tye încruntându-se la unchiul lui.

– O să-i scriu imediat avocatului meu, spuse Ofelia.

– Randolph. Jack se întoarse spre bancher. Ce părere ai?

– Eu n-aș face afaceri în felul acesta, Jack. Bancherul ridică din umeri. Dar Dumnezeu știe că tu ai avut mult mai mult succes decât mine. Presupun că, deși s-ar putea să pierzi bani cu această afacere, să zicem că titlul e pătat, iar castelul, în ruină...

– Nu este!

Ofelia îl privi indignată. Cum să-și permită cineva să creadă că deținea un castel care ar fi putut fi altfel decât minunat?

– Cu siguranță, ai destui bani pentru a-ți permite o pierdere, spuse Randolph. Chiar și una mare. La naiba, Jack! rânji el. Este miza ta.

– Jack, ascultă-mă un minut. Tye ocoli masa și se aplecă spre unchiul lui, suficient de aproape de Ofelia pentru ca aceasta să-i deslușească vorbele. Am multe rezerve în privința acestei afaceri și a acestei femei. Nu cred că e cine spune că este. Cred că ar trebui să amâni până când...

– Prostii, Tye. Jack clătină din cap. Cu toată educația aia a ta, n-ai pic de experiență legată de modul cum funcționează lucrurile în lumea afacerilor. Mi-e teamă, fiule, că nu ești... ei bine,

suficient de sofisticat pentru a înțelege micile subtilități ale acestei afaceri.

Mânia îi împurpură chipul lui Tye, iar acesta rămase fără cuvinte. Ofeliei aproape că-i păru rău pentru el. Aproape.

– Dacă totuși insiști să negociezi la masa de joc, spuse Randolph, te-ai sfătui să nu anunți miza cu voce tare. Mai degrabă fiecare din voi ar trebui să scrie o sumă pe o bucată de hârtie.

– E foarte bine așa. Jack rânji. Și cine trage cartea mai mare câștigă.

Jack îi întinse mâna, iar ea i-o strânse cu fermitate.

– De acord.

În câteva minute, cineva îi dădu o bucată de hârtie și un creion. Privi îndelung foaia goală. Ce știa ea despre valoarea unui domeniu din Anglia? Sau despre prețul unui titlu? Sau cât costă un castel? Hârtia albă o privea amenințătoare. Aceasta era marea ei șansă. Oportunitatea vieții. Ea și Jenny puteau să trăiască tot restul vieții din banii câștigați de pe urma acestei afaceri. Singura întrebare era: Cât de mult putea să obțină?

Scotoci în minte după un răspuns. Nu avea decât un singur lucru de făcut. Habar n-avea cât să ceară pentru domeniul ei inexistent, însă știa de câți bani avea nevoie pentru ca ea și sora ei să ducă o viață confortabilă. 10 000 de dolari, poate? Nu, nu, era prea puțin. 20 000? Nu. 25 000 suna mult mai bine. Ea și Jenny puteau trăi destul de bine cu 25 000 de dolari. Totuși, dacă 25 000 însemnau un preț bun, dublu era și mai bine. Cu o mișcare hotărâtă a creionului, scrisese suma care avea să-i asigure viitorul: 50 000 de dolari.

Îndoi bucata de hârtie, o puse în centrul mesei, iar privirea ei o întâlni pe a lui Big Jack. Acesta trânti oferta lui alături.

– Ei bine. Randolph râse nervos. Cine trage primul?

Jack dădu din cap spre Ofelia.

– Întotdeauna, doamnele au întâietate. Contesă?

– Nu-mi vine să cred că faci cu adevărat asta, murmură Tye.

Montgomery rânji.

– Totuși, trebuie să recunoști, bătrâne, că asta a înviorat jocul.

Ofelia înghiți în sec și privi spre pachetul de cărți. Nu era nevoie de vreun talent pentru a le tăia. Era vorba de noroc pur și simplu. De șansă și nimic mai mult. De soartă. Trase adânc aer în piept și observă că mâinile îi tremurau ușor. Cu o mișcare calculată, metodică, tăie cărțile aproape de mijlocul pachetului și ridică încet cartea de deasupra, astfel încât să n-o poată vedea decât ea.

Dama de cupă.

Își ridică privirea și se uită direct în ochii catifelați ai lui Tye, și un curent de electricitate se formă ca un arc între ei. Își recăpătă suflul și își luă ochii de la el pentru a-i întâlni pe ai lui Jack. Era o carte bună. Avea să fie suficient de bună? Anii de experiență în care blufase o învățaseră să-și păstreze chipul inexpressiv. Era rândul lui.

El tăie cărțile și pe chip îi cresc un zâmbet jalnic. Încet, puse cartea de deasupra cu fața în sus pe masă.

Asul de treflă.

Inima ei se opri în loc. Știuse că nu trebuia să fie prima. Întotdeauna avusese noroc când era ultima.

Ofelia își puse cartea lângă a lui și ridică din umeri.

– Ai câștigat, Jack. Dă-mi oferta ta, te rog.

Randolph ridică oferta lui Jack și i-o dădu. Despături hârtia și trase adânc aer în piept, reprimându-și instinctul de a icni.

În viața ei nu văzuse atât de multe zerouri! Suma depășea cu mult tot ce visase vreodată să ceară și tot ce sperase să obțină. Dumnezeuule, era bogată! Fabulos, minunat de bogată! Ea și Jenny puteau să se ducă oriunde doreau și să trăiască oricum voiau. Acum nu mai trebuia decât să pună mâna pe bani și să plece din oraș, după care, precum croitorii care îl păcăliseră pe împărat, avea să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

– Randolph, rosti Jack. O să vin mâine în oraș și o să trec pe la bancă. Probabil că poți să deschizi un nou cont pentru contesă și să transferi banii.

– De fapt, spuse Ofelia repede, aș prefera un cec emis de bancă pentru cea mai mare parte a banilor, iar restul în numerar. Chiar

nu vreau să mai profit de generoasa voastră ospitalitate. Trebuie să-mi văd de drum cât mai repede posibil.

– Va dura ceva până aranjăm totul, zise Randolph.

– Și vei dori să rămâi la ceremonie, adăugă Big Jack.

Surprinsă, Ofelia ridică din sprânceană.

– Care ceremonie?

– Ceremonia prin care voi fi înnobilit. Big Jack se încruntă.

Nu există nici o ceremonie oficială?

Montgomery dădu din cap, amuzamentul licărindu-i în ochi.

– Cred că ar trebui făcut ceva în privința asta.

Big Jack clătină din cap.

– Mi-e teamă că, fără o ceremonie, cu siguranță, nu m-aș simți conte.

– Iar noi n-am vrea deloc să nu te simți conte, spuse Tye.

Ofelia îi privi surprinsă. Voiau o ceremonie acum? Ai fi zis că un titlu, nemaivorbind de un castel, ar fi fost mai mult decât suficient. Își încleștă maxilarele. Bine. O să inventeze ceva, orice, pentru a-i face fericiți. Asta nu va însemna decât o întârziere de câteva zile.

– N-ar trebui ca regina să fie aceea care să-i acorde titlul de conte lui Jack? O expresie îngrijorată traversă chipul lui Lorelie, iar ea își înalță capul spre Montgomery. Nu așa se fac aceste lucruri?

Montgomery ridică din umeri.

– Îmi închipui că depinde de circumstanțe. Dar, cu certitudine, acordarea unui titlu intră în atribuțiile Maiestății Sale. Zâmbi răutăcios. Și, din câte am auzit, îi face întotdeauna mare plăcere să înnoobileze noi lorzi. Și mai ales conți.

Ofelia gemu în sine a ei.

– Nu cred că regina...

– Va trebui să mergem la Londra? întrebă Lorelie. Sau va fi necesar s-o invităm pe regină aici?

– O, neapărat trebuie s-o invităm pe regina Angliei la Dead End, spuse Tye cu un zâmbet pieziș.

– Empire City, îl corectă Randolph.

Ofelia încercă din nou:

– Nu cred că regina...

– Cum trebuie să distrezi o regină? vru să știe Lorelie. Cred că jocurile de cărți ar fi potrivite.

– Ea nu călătorește prea mult, să știți, spuse Montgomery de lângă bancher și șerif.

– N-aș putea zice c-o învinuiesc pentru asta, rosti șeriful, iar bancherul dădu din cap în semn de încuviințare. Dacă aș avea propria țară, m-aș lăsa cu greu convins să mă duc în altă parte.

– Într-adevăr, încuviință Montgomery. Ce rost ar avea?

– Totuși, spuse Lorelie, împreunându-și sprâncenele gânditoare, să călătorești îți lărgeste orizontul și este teribil de educativ. Uitați-vă doar la tot ce-a învățat Tyler când a călătorit. Sunt sigură că și Ofelia a învățat foarte multe.

– Da, contesă. Tye o ținut cu o privire fermă. Ce-ai învățat mai exact din călătoriile dumitale?

– Ce-am învățat? Ochii Ofeliei rătăciră pe chipurile din jur, care o priveau în expectativă. Pumnul i se încleștă pe prețioasă bucată de hârtie din mână ei. Ei bine, cred că am învățat să nu judec un oraș după numele lui.

– Ți-am spus!

Bancherul îl înghionti pe Tye, care părea nemulțumit, și rânji.

– Și am învățat cât de util poate fi norocul începătorului.

Bărbații de la masa ei chicotiră.

– Dar cred că lucrul cel mai important... Ridică din umeri și zâmbi ușor. Lucrul cel mai important pe care l-am învățat este să nu-ți pierzi absolut niciodată... bagajele.

Vreme de o clipă domni tăcerea. Apoi, toată adunarea izbucni în râs, cu excepția lui Tye, pe al cărui chip se citea o expresie aidoma unei furtuni amenințătoare. Ofelia se cutremură la vederea ei. În mod cert avea s-o demaște, dacă mai zăbovea mult în orașul ăsta.

– Totuși. Își ridică mâna. Nu cred că există nici cea mai mică posibilitate ca regina să vină în America, darămite în Wyoming. Poate un prinț sau un duce, sau – ridică din umeri – altcineva, dar în nici un caz regina.

– O, Doamne, suspină Lorelie. Ești absolut sigură?

– Categorie, zise Ofelia pe un ton ferm.

– Ei bine, în acest caz... rosti Lorelie, iar dezamăgirea i se citi pe chip.

– Totuși, aș vrea să avem un fel de ceremonie, spuse Big Jack. Că doar nu în fiecare zi devii un conte adevărat.

– Nu, zise Tye, nu devii.

– Ce-ați spune de un ambasador sau este un alt emisar al coroanei?

O lumină inocentă scânteie în ochii lui Montgomery. Oare ce-avea de gând bărbatul acela agasant?

Ofelia scrâșni din dinți.

– Mă îndoiesc sincer.

– Asta-i o idee minunată, Sedge. Tye își ridică o sprânceană. Ce părere ai, contesă? Poți să chemi aici un reprezentant al Ma-iestății Sale?

Ea se luptă să-și controleze iritarea.

– N-aș crede că...

– Am întâlnit mai mulți diplomați britanici atașați ambasadei din această țară, zise Montgomery. Le-aș putea scrie și...

– Nu! rosti Ofelia pe un ton strident. O s-o fac eu însămi. Adică – le zâmbi lui Big Jack și lui Lorelie –, va fi plăcerea mea să solicit prezența unui trimis al reginei la... ceremonia oficială.

– Ei bine, asta-i ceva respectabil, zâmbi Big Jack. O ceremonie oficială.

– Și civilizat, surâse Lorelie.

– Cred că asta impune deschiderea șampaniei, rosti Big Jack făcând un gest către unul dintre cei angajați să servească în seara aceea.

În încăpere se auzi un zumzet de anticipare nerăbdătoare. De ici, de colo, auzea comentarii entuziasmate despre „împodobirea orașului” și „pregătirea pentru această petrecere”, și „cel mai mare eveniment de la construirea căii ferate”. Of, bine, cât de mult putea dura toată prostia asta? Câteva săptămâni, în cel mai rău caz. Cu siguranță, Ofelia era în stare să-și continue șarada atâta vreme. Cel puțin, atât timp cât putea să păstreze distanța față de Tye Matthews și de acel nesuferit de Montgomery. Mai ales față de Tye Matthews.

Se ridică în picioare și le aruncă un zâmbet grațios celor din jurul mesei.

– Vă rog să mă scuzați, cred că am nevoie de o gură de aer proaspăt.

– Vă rog. Montgomery îi oferi brațul. Dați-mi voie să vă însoțesc.

Ofelia dădu să-l refuze, dar expresia enervată de pe chipul lui Tye o făcu să se răzgândească. Acceptă brațul lui Montgomery.

– Foarte bine.

El o conduse afară, pe veranda largă din față. Satisfacția că-l lăsase pe Tye spumegând de mânie îi aduse un zâmbet pe buze. Nu era absolut nici o îndoială că bărbatul nu avea încredere în ea, dar suspiciunile lui abia dacă mai contau acum. Ea va avea banii și va părăsi Dead End înainte ca Tye să poată dovedi ceva. Ea și Jenny aveau să fie departe, foarte departe, cu bani mai mult decât suficienți pentru a-și permite un nou început, o nouă viață.

Iar în privința faptului că o dorea – și asta era evident –, avea să rateze din nou.

Montgomery o conduse la marginea verandei, iar ea observă că luna scânteia plină și aurie, făcând noaptea să strălucească. Era o lună frumoasă, fascinantă și luminoasă. Cu certitudine, era la fel de splendidă ca orice lună văzută vreodată la Veneția. O lună demnă de artiști sau de... îndrăgostiți.

Privi globul care atârna pe cerul nesfârșit și alungă un vag fior de dezamăgire, venit în urma unei revelații ciudate.

Dintr-un motiv curios, nu dorea deloc să-l vadă pe Tye Matthews ratând.

Capitolul 7

– Nu poți face asta, Jack!

– Tye, cred că deja am făcut-o, spuse Big Jack zâmbind.

Cei doi bărbați stăteau singuri la masă. Ceilalți jucători se duseseră să-și umple paharele goale sau să stea de vorbă cu ceilalți

oaspeți, întorcând pe toate părțile consecințele faptului de a avea un conte local în Dead End.

Tye își trecu o mână prin păr și şuieră un oftat plin de frustrare.

– Nu te-am văzut niciodată să intri în vreo afacere atât de nesigură ca asta. Cumperi un porc fără să-l vezi, Jack.

– Crezi, Tye? întrebă Jack ridicând din sprânceană.

Tye se luptă să-și țină iritarea sub control.

– Nu știi nimic despre această femeie sau despre domeniul ei, sau despre titlu.

Jack ridică din umeri.

– Știu tot ce trebuie să știu.

Tye se uită urât la el.

– Ei bine, tare aș vrea să aud ce știi.

Jack îl studie gânditor pe nepotul său.

– Tye, eu făceam afaceri cu mult înainte ca tu să fii măcar o scânteie în ochii tatălui tău. Pe vremea când oamenii spuneau că vitele reprezintă viitorul, eu știam că e nevoie de mai mult decât de niște fripturi umblătoare ca să construiesc genul de viață pe care mi-l doream pentru familia mea. A trebuit să-mi asum multe riscuri, cu investiții pe termen lung și tot felul de mize riscante, iar aproape fiecare dintre ele a dat rezultate. Știu ce fac, fiule.

– Jack. Tye se aplecă mai aproape de el. Cu siguranță, nu era prea târziu ca unchiul lui să se retragă din povestea asta. Trebuia să-l convingă doar cât de nebunească era afacerea încheiată cu femeia aceea. Uită-te bine, foarte bine, la această așa-zisă contesă.

– E al naibii de drăguță, aș zice, cu părul ăla roșu și focul din ochii verzi. Și, cu excepția lui Lorelie, desigur, mi-au plăcut întotdeauna femeile înalte. Femei înalte înseamnă picioare lungi. Jack îi aruncă un zâmbet răutăcios. Ție cum îți plac, Tye? Să fie înalte?

– Ei bine, sigur, îmi plac... Tye se încruntă, enervat. Nu schimbă subiectul, Jack. Vorbeam despre contesă.

Jack scoase un trabuc din buzunarul vestei sale și îl roti între degete.

– Exact despre ea vorbeam...

– Nu despre cum arată.

– O femeie al naibii de arătoasă, aș zice.

– ... ci despre caracterul ei. Tye scrâșni din dinți. Când devenise Jack atât de greu de cap? Nu cred că este cine spune că e. Nu cred că este contesă. Nu cred că are un soț decedat.

Ochii lui Jack se îngustară.

– Crezi că trăiește?

– Nu, nu cred că trăiește, cred că nu există! Tye fu cuprins de exasperare. Cum Dumnezeu îl putea face pe catărul acesta bătrân să priceapă? Nu cred că are un domeniu sau un castel, sau altceva. Cred că este pur și simplu o escroacă, Jack. Și te duce de nas.

Jack frecă un chibrit de partea de dedesubt a tăbliei și își aprinse trabucul, păstrându-și atitudinea nepăsătoare. Pufăi o dată, de două ori, de trei ori, suflând un nor de fum albastru. În cele din urmă, se uită la nepotul lui.

– Dacă nu te-aș cunoaște, Tye, aș crede că mă acuzi că sunt vreun soi de idiot.

Tye oftă din adâncul sufletului.

– Nu asta spun, Jack. Recunosc, este deșteaptă, chiar foarte deșteaptă...

– Întotdeauna, mi-au plăcut femeile deștepte.

– ... dar este o escroacă. Sunt în stare să pariez tot ce am pe asta.

Jack mai pufăi o dată din trabuc.

– Atunci... dovedește-o!

– Cum adică „dovedește-o”? întrebă Tye, aruncându-i o privire suspicioasă.

– Adică, țin pariul. Jack îndreptă trabucul spre el. Dacă poți dovedi că este o escroacă, o să pun capăt înțelegerii cu ea.

– O să-ți dovedesc, rosti Tye înverșunat.

– Poate că da, poate că nu. Dar te avertizez cinstit, fiule. Privirea lui Jack se așinti în ochii lui și, pentru prima dată în viață, Tye îl întrezări pe omul de afaceri din spatele unchiului iubitor și amuzant. Eu niciodată nu m-am înșelat în privința unui cal, bou sau... a unei femei.

– În privința acesteia te înșeli.

Jack întinse mâna și luă bilețelul Ofeliei, care încă se afla pe masă. Desfăcu hârtia și privi suma. Un zâmbet satisfăcut îi arcui colțurile buzelor.

– Să nu crezi că vei câștiga prea curând, Tye.

– Voi câștiga. Se ridică în picioare. Ascultă ce-ți spun: mai devreme sau mai târziu, voi scoate adevărul de la ea.

– Așa să faci, Tye. O sclipire jucă ghidușă în ochii lui Jack. Și, să fiu în locul tău, aș începe chiar acum. E pe verandă, cu Sedge. De fapt, s-ar putea să trebuiască să-ți petreci ceva vreme cu femeia aia ca să scoți adevărul de pe acele buze încântătoare.

– Voi face ce-i de făcut, rosti el cu voce hotărâtă.

– Și, poftim, ia astea. Jack împinse pachetul de cărți pe masă. Norocul începătorului ori ba, este o jucătoare al naibii de bună. Dar chiar și jucătorii buni au seri proaste. Și se știe că, după o partidă pierdută, oamenii au tendința de a destăinui tot felul de lucruri care e mai bine să rămână secrete. Cine știe? S-ar putea să ai nevoie de un astfel de ajutor.

– Mă îndoiesc, murmură Tye. Totuși...

Luă pachetul de cărți, îl îndesă într-un buzunar și porni spre ușă, în vreme ce unchiul lui chicotea în urma sa. Ce credea Jack că era atât de amuzant? Tocmai era pe cale să piardă o sumă însemnată de bani.

Totuși, Jack avea dreptate în anumite privințe. Buzele ei erau încântătoare și făcute pentru a fi sărutate sau, mai degrabă, luate ca pradă. Părul ei avea culoarea apusului de soare din Wyoming, iar dacă ar fi fost desprins din agrafele care îl țineau la locul lui, cu siguranță s-ar fi prelins pe umerii ei ivorii, și catifelați, și delicioși. Iar picioarele ei, fără îndoială, nu se mai terminau. Erau genul de picioare pe care un bărbat le dorea înfășurate în jurul mijlocului său.

Clătină din cap într-o încercare inutilă de a-și alunga din minte viziunea încântătoare, întinse mâna spre mânerul ușii și se opri brusc, ținut locului de o revelație fascinantă.

Experiența lui îi spunea că modul cel mai bun de a obține adevărul de la o femeie, metoda cea mai sigură s-o faci să vorbească era s-o duci în singurul loc unde ea părea mereu să vorbească

liber și fără nici o reținere. În pat. În patul lui. Rareori dădea greș cu femeile, mai ales dacă reușea să-l îndepărteze pe Sedge din peisaj. De ce ar fi fost Ofelia diferită? Se răsuci, se îndreptă cu pași mari spre un bufet și luă două pahare și o sticlă cu șampanie. Se îndreptă din nou spre ușă, zâmbind în tot acest timp. Ea n-avea nici o șansă. Iar el nu avea să câștige doar pariul.

Contesa privea în zare, aparent pierdută în gânduri. Sedge o studie în tăcere. Dumnezeu, era minunată, chiar și la lumina lunii! Poate – chicoti în sinea lui –, mai ales la lumina lunii! Dar nu era contesă. Se îndoia și că ar putea fi englezoaică. Totuși, era extrem de inteligentă.

Sprâncenele lui Sedge se împreunară într-o încruntare gânditoare. Fiindcă singura problemă care îl interesa era s-o seducă, n-avea nici o reținere în a-și păstra pentru sine suspiciunile legate de frumoasa Ofelia. Cu toate acestea, trebuia să țină cont de Big Jack și de Lorelie. Domnul și doamna Matthews îl primiseră cu căldură și fuseseră foarte buni cu el, de când venise în această regiune vestică nouă și complet străină. De fapt, fuseseră ca o familie adevărată – nu precum familia lui, desigur, dar o familie adevărată. De genul aceleia despre care citești în cărțile cu povești din vremea copilăriei. Sedge nu voia ca ei să fie răniți în nici un fel.

– Ați dorit să-mi spuneți ceva, domnule Montgomery, sau pur și simplu plănuți să vă uitați la mine tot restul serii?

Ofelia îi adresase lui cuvintele, însă privirea ei era încă ațintită asupra vastului peisaj câmpenesc, care strălucea în lumina lunii.

– Sedge, zise el râzând. Spuneți-mi Sedge. La urma urmelor, ne aflăm în America.

– Cred că ar fi necugetat, în America sau oriunde în altă parte.

– N-aveți încredere în mine?

Ea se răsuci cu fața spre el, răspunzându-i la întrebare cu o întrebare:

– Doriți să mă întrebați ceva?

El râse din nou. Era obraznică și încântătoare.

– Eram doar curios dacă avem cunoștințe comune.

– Cumva, mă îndoiesc de asta.

– Nu se știe niciodată. Scumpa aristocrație britanică are tendința de a fi o societate destul de închisă.

Curioasă, ridică din sprânceană.

– Detectez o notă de sarcasm, domnule Montgomery?

– Sarcasm? Sedge chicoti încet. Îndrăznesc să spun că, zilele astea, multe lucruri legate de țara în care m-am născut mi-au stârnit emoții. Dar nu, în acest moment, doar fac o afirmație, nimic mai mult.

– Foarte bine, atunci. Suspină, resemnată parcă în fața intruziunii lui în gândurile ei. Conte, răposatul meu soț...

– Alphonse?

Pentru un moment, se încruntă uimită, apoi chipul i se limpezi.

– Da, desigur, dragul, scumpul Alphonse, care a murit. În orice caz, nu aprecia în mod deosebit activitățile sociale.

– Era ceva mai în vârstă decât dumneavoastră, poate?

– Într-adevăr. Dădu din cap de parcă ar fi fost mulțumită de perspicacitatea lui. Prefera mult mai mult viața liniștită de la țară, în locul agitației din societate.

– Cu siguranță, pot înțelege asta – la un bărbat mai în vârstă, desigur.

– Totuși, să știți că nu era ramolit, zise ea repede.

El ridică din umeri.

– N-am vrut să sugerez un astfel de lucru. Dumnezeuule, era bună! Aproape că puteai crede că indignarea ei era sinceră. Dar oare până unde era dispusă – sau era în stare – să meargă? Din clipa în care v-am întâlnit, mi-am tot pus o întrebare.

Ofelia încremeni. Expresia de pe chipul ei vădea prudență și o notă de precauție se deslușea în vocea ei.

– Da?

– Mi-am tot scotocit în memorie, dar pentru nimic în lume n-am reușit să localizez exact domeniul și... castelul Bridgewater.

– Serios?

Încordarea părea să vibreze din trupul ei, iar el trebui să facă un mare efort pentru a-și ține amuzamentul sub control. Dumnezeuule, acest joc de-a șoarecele și pisica era atât de incitant!

– Într-adevăr. Dădu energic din cap, bucurându-se de mica licărire de îngrijorare din ochii ei. Iar apoi, mi-am adus aminte.

– Serios?

– Cu certitudine. Își păstră un ton firesc, de parcă enunța un simplu fapt, și nu rostea o minciună gogonată. Este în Leicester, nu-i așa?

– Leicester? rosti ea cu voce slabă.

– Știam eu. Îi aruncă un zâmbet triumfător. Își lovi fruntea cu palma. Cum am putut să fac o asemenea greșală?

– O greșală?

Oare minunata Ofelia devenise dintr-odată cumva puțin cam verde la față?

– Desigur. N-am vrut să spun Leicester, ci Warwick. Sedge își ținu palmele ridicate și dădu din umeri. Mereu am confundat cele două comitate. Cu siguranță, vă puteți da seama de ce.

– Fiecare greșește din când în când.

O subtilă notă de ușurare se desluși în vocea ei. Fără îndoială, Ofelia se gândea că, dacă el nu era sigur unde se afla castelul ei, atunci era în siguranță.

– Vreau să spun că ambele comitate sunt atât de asemănătoare. Totuși, îmi cer scuze.

Ea își flutură mâna, alungând comentariul lui.

– Nu aveți de ce să vă scuzați. A fost o simplă eroare. S-o lăsăm baltă, vreți?

– Probabil că vă este foarte dor de casă. Se uită gânditor la ea. Țara asta e complet diferită față de cea cu care sunteți obișnuită.

– Acesta-i motivul pentru care oamenii călătoresc, să știți. Pentru a cunoaște lucruri cu care nu sunt familiarizați.

– Într-adevăr, dar Wyoming este atât de departe de mare.

Pe chipul ei încântător se citea confuzia.

– Da... ei bine, îndrăznesc să afirm că asta face parte din farmecul său.

– Vă lipsește marea?

– Marea?

Vocea îi era măsurată și controlată, însă Ofelia încerca în mod cert să-și dea seama ce voia el să zică. Sedge reușea cu greu să-și păstreze o expresie serioasă.

– Mereu este foarte greu să nu-ți fie dor de mare, spuse ea. *Ăăă... valurile și sarea, și toate...*

El dădu din cap, încuviințând solemn.

– M-am gândit întotdeauna că valurile spărgându-se de falezele de la Warwick reprezintă unul dintre cele mai frumoase peisaje din lume.

Expresia de pe chipul ei se limpezi de parcă ar fi înțeles brusc, iar Sedge își închipui că-i poate vedea roțițele minții învârtindu-se precum mecanismul unui delicat ceas elvețian.

– E magnific.

– Mă întreb, contesă, dacă dumneavoastră...

– Domnule Montgomery...

– Sedge.

– Domnule Montgomery. Furia îi clocotea în voce. Oare Ofelia ajunsese la capătul răbdării? Oricum, ce căutați aici?

– Ei bine, asta-i o poveste lungă. Se sprijini de balustrada verandei. Când m-am întors în Anglia, după ce mi-am încheiat educația, am...

– N-am vrut să spun...

– Mi-am împușcat fratele.

– Fratele? Întrebă ea, uluită. Cum? De ce?

– De ce își împușcă, de obicei, un om fratele? Ridică nonșalant dintr-un umăr. Minciună. Trădare. Înșelare.

– Înșelare?

– Mai ales înșelare. Își arcui o sprânceană. Sunt sigur că veți găsi povestea fascinantă. Să continui?

O umbră de incertitudine îi traversă chipul. Apoi își îndreptă umerii cu un gest atât de vag, încât ar fi fost foarte posibil ca lui să-i scape.

– Vă rog, continuați.

– Foarte bine.

Făcu pauză un moment, pentru a-și aduna gândurile. Nu era ca și cum nu și-ar fi derulat la nesfârșit povestea în minte, ca o melodie enervantă care îți bântuie nopțile și îți umple momentele tăcute ale zilei. Nu gestul în sine era cel care îi aducea gustul amar al fierii în gură. Ci urmările.

– Tata este al șaisprezecelea conte de Russelford, iar fratele meu mai mare, moștenitorul lui. Eu sunt al doilea fiu și mereu am fost un fel de ghimpe în coastă pentru părinții mei. Știți că mi-am făcut studiile în această țară, împreună cu Tye. Cu siguranță, v-ați întrebat de ce, dat fiind că în Anglia se află unele dintre cele mai bune universități din lume.

– Era destul de curios.

– Familia mea a insistat să-mi completez educația cât mai departe posibil. Chiar de mic, am avut o oarecare înclinație spre rău.

– E greu de crezut, rosti ea încet.

El se prefăcu că n-o aude.

– La absolvirea școlii, Tye a fost trimis să facă turul Europei...

– Am auzit deja despre călătoriile lui...

Deslușise oare o notă de iritare în vocea ei?

– ... iar eu m-am întors acasă. În lunile care au urmat, m-am trezit logodit cu o tânără care, deși nu a fost alegerea mea, era destul de acceptabilă ca soție.

– O căsătorie aranjată? Ce învechit! zise Ofelia privindul neîncrezătoare.

Sedge ridică din umeri.

– Cu certitudine, vă dați seama că această practică nu este deloc neobișnuită în înalta societate britanică din care facem parte.

– Firește! spuse ea repede. Doar că suntem deja în anul 1888, și aș spera ca asemenea aranjamente să devină tot mai puțin acceptabile.

– Da, oricum, cu doar câteva luni în urmă erau încă permise. În orice caz, planurile pentru căsătorie erau în curs de derulare când i-am descoperit pe fratele meu și pe iubita mea într-o, să zicem, poziție compromițătoare.

– O poziție compromițătoare?

Vocea ei vibră de curiozitate amestecată cu stinghereală.

– Da, draga mea. Privirea lui se aținti în ochii ei. Erau dezbrăcați, unul în brațele celuilalt, și habar n-aveau de prezența mea. Profitaseră de faptul că pe domeniul nostru se afla căsuța abandonată a unui agricultor. Și pentru a adăuga o insultă răni pe care mi-au pricinuit-o, acela era locul meu de joacă favorit pe vremea când eram copil.

– O, Doamne! Îmbujorarea se furișă pe chipul ei. Atunci, l-ai împușcat?

El chicoti în sinea lui. Se pare că atracția față de un scandal era mai puternică decât jena de a afla detalii extrem de intime.

– Nu. Întâi, le-am permis să se îmbrace.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Își mușcă buza de jos, dar curiozitatea învinse dezgustul. L-ați...?

– Ucis? Sedge clătină din cap. Spre veșnicul meu regret, n-am făcut-o.

Ofelia suspină, ușurarea citindu-i-se limpede pe chip.

– Abia dacă l-am rănit. Oricum, asta a fost suficient pentru ca familia mea să insiste să părăsesc țara, ceea ce a echivalat de fapt cu un exil. Tye a ajuns în Anglia la timp pentru a fi martorul acestor evenimente nefericite și s-a oferit să mă ajute să-mi cumpăr pământ aici. Se înclină și își legănă brațul într-un gest potrivit cu dramatismul poveștii. Iar asta, draga mea doamnă, răspunde întrebării legate de motivul prezenței mele aici.

– Nu tocmai.

– Nu?

– Nu. Ofelia își încrucișă brațele la piept. Eu vă întrebam doar de ce vă aflați aici, pe verandă.

Vreme de un moment, el o privi fix, apoi izbucni în râs. Colțurile gurii ei tresăriră, ca și cum și-ar fi dat și ea seama de cât de caraghioasă era situația.

– Acum, dacă ați fi atât de amabil să-mi spuneți, ca de la un englez la altul...

– Englez?

– Englez, răspunse ea cu fermitate. Ce anume, mai exact, presupune vânatoarea de vulpi planificată pentru mâine? Cumva,

bănuiesc că nu seamănă deloc cu ceea ce se petrece acasă, în Anglia.

Sedge rânji.

– Din câte am auzit până acum, s-au chinuit ca naiba să găsească o vulpe.

Ea se încruntă, uimită.

– Cum naiba poți să organizezi o vânatoare de vulpi dacă n-ai o vulpe?

El se aplecă spre ea, părând că vrea să-i dezvăluie ceva.

– Coioți.

– Coioți?

– Coioți.

– Deci, dacă vânăm coioți, în loc de vulpi, mai sunt implicați cai în această operațiune? întrebă, din tonul ei răzbătând o undă de speranță.

El izbucni în râs.

– Mă îndoiesc că poți vâna coioți mergând pe jos.

– O!

Ea se strădui s-o ascundă, însă el observă ușoara notă de dezamăgire din tonul ei. De ce i-ar fi păsat femeii care erau detaliile exacte ale vânătorii de coioți?

– Ar trebui să fie o experiență destul de interesantă, zise el. Eu, unul, știu că abia aștept.

Zâmbetul de pe buze nu se regăsea și în ochii ei.

– La fel și eu.

– Contesă, să știți că... Acum, că risipise orice fel îndoieli legate de suspiciunile sale, se simțea obligat să-i ofere un avertisment subtil. Nu-mi plac prefăcătoria și înșelăciunea, fie că sunt legate de o vânatoare de vulpi sau de alte activități.

– Știu. Pufni într-o manieră deloc potrivită pentru o doamnă. V-ați împușcat fratele.

– Într-adevăr. Și țineam la el. Scoase un suspin de regret exagerat. A fost un eveniment nefericit, dar a fost, de asemenea, o chestiune de onoare pentru mine și pentru familia mea.

– Dar familia v-a alungat din propria țară. Își înalță capul într-un gest sfidător și îl studie. Se pare că nu au fost deosebit de impresionați de grija dumneavoastră pentru onoarea lor.

– Cu toate acestea, m-a interesat. Îi întâlni privirea și nu o dezlipi de a ei, în tăcere, o clipă îndelungată. Indiferent ce-au simțit, am considerat că fratele meu și logodnica mea mi-au dezonorat familia tot așa cum m-au dezonorat pe mine. Dacă ar mai fi durat, sunt sigur că ar fi adus umilirea publică asupra tuturor. Ne-ar fi făcut să arătăm ca niște proști. Am făcut ce a trebuit să fac pentru a preveni acest lucru.

– Cât de nobil din partea dumneavoastră.

– Aveți grijă, dragă doamnă! Își coborî vocea și o privi în minunații ei ochi verzi. Îi consider pe domnul și pe doamna Matthews ca fiind familia mea.

Ea nu-și coborî ochii și, fără să vrea, fu cuprins de admirație. Indiferent ce defecte avea, Ofelia nu era o lășă.

– Ce minunat pentru voi toți!

– Aveți familie, contesă? Întrebă el încet.

– Nu. Răspunse cu o voce stridentă, ca și cum s-ar fi săturat de jocul lor. Însă acum mă confrunt cu o înțelegere ca, în schimbul unei mari sume de bani, să cedez locuința mea ancestrală unor noi proprietari. Și mai am câteva planuri de făcut. Astfel că, dacă veți binevoi să nu mă considerați nepoliticoasă, aș prefera foarte mult să rămân singură.

– Firește. Îi strânse mâna și o duse la buze. Atunci, abia aștept să ne vedem mâine.

– Excelent, murmură ea și își trase mâna dintr-a lui.

El se întoarse și se îndreptă spre ușă, întâlnindu-se cu Tye în vreme ce părase veranda. Deși gândul lui inițial fusese că i-ar prinde bine lui Tye să fie păcălit de această impotografie, acum, loialitatea față de Big Jack și de Lorelie îi cerea să-i dezvăluie totul vechiului său prieten.

– Tye, trebuie să vorbesc cu tine.

Fruntea lui Tye se încreți de supărare.

– Ofelia este aici?

– Exact despre Ofelia trebuie să discutăm.

Tye rânji și ridică sticla de șampanie și cele două pahare.

– Acum, am lucruri mai bune de făcut decât să stăm de vorbă.

– Văd asta, rosti Sedge strâmbându-se. Totuși, sunt câteva lucruri legate de contesă pe care ar trebui să le știi.

Expresia de pe chipul lui Tye se înăspri.

– Știu tot ce am nevoie să știu.

– Știu că bănuiești că nu e cine spune că este. Tye își ridică o sprânceană, iar Sedge dădu din umeri și continuă: A fost evident, bătrâne, din felul în care ai hăituit-o la fiecare pas, în seara asta. Aș zice că nu este tocmai un mod de a-i câștiga încrederea.

– Știu ce fac.

– Într-adevăr. Dar ți-aș putea oferi un pic de ajutor în privința asta.

Tye își îngustă ochii.

– N-am nevoie de nici un ajutor. Și n-am nevoie de nici o competiție. Tot ce-mi trebuie este să stai departe de ea.

Sedge râse.

– Nu e deloc ceea ce crezi.

– Ceea ce cred... ceea ce știu e că noi doi am vânat mereu aceeași femeie. Dar asta-i ceva diferit. Miza este mult mai mare decât o seară cu o femeie frumoasă.

Sedge scrâșni din dinți, luptându-se să-și stăpânească mânia care creștea în el.

– Îmi dau seama de asta. Încerc doar...

– Te avertizez în clipa asta, prietene. Am niște planuri legate de contesă și nu vreau ca intențiile tale amoroase să mi le strice.

– Eu nu...

– Pun ră mâșag că nu, rosti Tye, încruntându-se.

– Am vrut doar...

– Știu ce-ai vrut.

– Foarte bine. Frustrarea și mânia se dezlănțuiră în interiorul lui Sedge. Ești atât de al naibii de încăpățânat și afurisit de deștept. Fă ce vrei. Mă spăl pe mâini de toată afacerea asta blestemată.

Tye îi aruncă un zâmbet satisfăcut.

– Mulțumesc!

–Nu, eu îți mulțumesc. Îmi va face mare plăcere să te văd făcându-te de râs.

Sedge se răsuci pe călcâie și smuci ușa, deschizând-o. Ar fi trebuit să știe că nu era cazul să încerce să-l ajute. De-a lungul anilor, de când se cunoșteau, Tye crezuse mereu că era infailibil. Minunat. Era pe cont propriu acum. Neghiob afurisit! Nu era nici pe departe atât de deștept cum se credea. Dacă l-ar fi ascultat pe Sedge, ar fi avut dovada care îi trebuia ca s-o demaște pe contesa escroacă.

Acum, nu mai exista nici o șansă ca Sedge să-i ofere această dovadă. De unul singur, Tye n-avea să-și dea seama niciodată că soțul contesei nu era un conte englez, și nici că valurile nu se sparg niciodată de falezele din comitatul Warwick. În Warwick nu exista o ieșire la mare, după cum nu exista nici în Wyoming. Ofelia nu știa nici asta. În mintea lui Sedge nu exista nici o îndoială că femeia nu era nici englezoaică, nici contesă. Se întrebă dacă măcar faptul că era văduvă reprezenta adevărul.

Și-ar fi dorit să fie de față atunci când Tye avea să facă această descoperire. Brusc, amuzamentul alungă furia. Ar fi foarte distractiv să-l lase pe Tye să dibuiască singur discrepanțele evidente din povestea Ofeliei. Deocamdată, omul n-avea decât suspiciuni legate de problema relativ minoră a memoriei proaste, ușor explicabilă din pricina durerii. Lui Sedge, trecutul legat de apartenența sa îi oferise cunoștințele necesare pentru a-și da seama de mascarada Ofeliei. Cu siguranță, femeia nu se așteptase să dea peste un englez în această parte a lumii.

Nu era mai bine să-l lase pe Tye să muncească, să muncească din greu pentru a afla adevărul? Sedge bănuia că duelul dintre istețimea lui Tye și cea a Ofeliei avea să fie impresionant. Din puținul pe care-l văzuse până acum, avea încredere că ea era un adversar demn de prietenul lui.

Aceasta era o competiție pe care aproape că ar fi savurat-o mai mult ca observator decât ca participant. Chicoti pentru sine. Șansele păreau egale și numai un prost ar fi pariat în privința rezultatului. Sedgewick Montgomery nu era prost. Totuși, exista o tentație puternică de a pune un mic rămășag.

Chiar dacă numai cu sine.

Capitolul 8

–Șampanie?

Mișcându-și brațul, Tye îi arată sticla. Ofelia suspină exasperată.

–Oare veranda acesta îi atrage pe toți cei din Dead End? Ce cauți aici?

–Eu doar...

Ea întinse o mână pentru a-i opri răspunsul.

–Nu, nu, nu-mi spune. Ultima dată când am pus o întrebare, am sfârșit prin a asculta povestea vieții domnului Montgomery.

–E o poveste pe cinste.

Tye rânji și îi oferă un pahar. Ofelia îl privi ca și cum ar fi fost pe cale să-l refuze, dar îl acceptă, ridicând resemnată din umeri. El scoase dopul și îi umplu cupa.

–Ce ți-a spus?

Ea sorbi o gură de vin și privi în zare, rostind cu o notă de uimire în voce:

–Și-a împușcat fratele.

Tye își umplu paharul și așeză sticla pe podeaua verandei.

–Dintr-un motiv bun, aș zice.

–Serios?

–Da. Luă o înghițitură zdravănă din șampanie. A fost trădat, Ofelia, și mințit.

–Totuși, să-ți împuști propriul frate...

Se cutremură și rămase tăcută, privind cerul nesfârșit al nopții din Wyoming. Oare ce se petrecea în mintea aceea inteligentă a ei? Oare la ce se gândea cu expresia aceea absentă pe chip? O expresie care nu prea spunea că era cufundată în amintiri, ci, mai degrabă, că îi era dor de ceva. Un gând ciudat îi veni în minte. Oare cum s-ar simți dacă acea expresie i s-ar datora lui?

–Ai vreun frate, domnule Matthews?

–Eu? Întrebarea neașteptată îl luă prin surprindere. Nu, am fost copil singur la părinți.

– Iar mătușa și unchiul dumitale te-au crescut?
 – Ai mei au murit de gripă, când eu aveam 12 ani.
 – Trebuie că ți-a fost foarte greu, rosti ea încet.
 – Presupun că mi-a fost. Își lăsă și el privirea să rătăcească în noaptea luminată de lună. A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la asta.

– Îmi pare rău. Se întoarse spre el, lumina palidă dezvăluind compătimirea reală din ochii ei. N-ar fi trebuit să deschid acest subiect.

– Nu, e-n regulă. Zâmbi. Nu mă deranjează. Au fost oameni buni, și încă mi-e dor de ei. Mai ales acum, că m-am întors acasă, la ferma pe care ei au construit-o. Tye clătină din cap, revenind brusc la realitate. Nu vrei să auzi despre asta.

– Aș dori foarte mult să aud.

El o studie pentru o clipă, până se convinse de sinceritatea ei.

– Ferma lor, Triple M...

– Triple M?

– Îhâm. Râse ușor. Numele tatălui meu era Mitchell, al mamei, Megan...

– Iar al treilea M vine de la Matthews?

– Sună cam stupid și sentimental.

– Cred că sună foarte drăguț. Vocea ei era blândă asemenea nopții care-i învăluia și îi încălzi sângele. Sună minunat, a familie. Probabil că ați fost foarte apropiați.

– Presupun că am fost. Se aplecă, își sprijini antebrațele de balustradă și privi în întuneric. Amintirile îl invadară. De parcă ar fi fost ieri, îl văzu pe cowboy-ul înalt și blond, cu ochi zâmbitori. Tata m-a învățat să călăresc, să mân vitele și să pescuiesc în râulețul care curge prin vestul proprietății. Vine direct din munți, iar apa e proaspătă și limpede, și rece ca gheața. Este aproape cel mai frumos loc din stat, poate chiar din țară.

– Sună minunat.

Tye îi aruncă o privire rapidă, surprinsă.

– Ți-ar plăcea să-l vezi cândva?

– Cred că mi-ar plăcea... cândva. Zâmbi. Povestește-mi despre mama dumitale.

– Megan Matthews era drăguță și tânără. Îmi amintesc părul ei de culoarea razelor de soare.

– La fel ca al dumitale?

– Ca al meu.

Râse și își aminti cum mama lui îl săruta pentru a alunga necazurile zilei și visele rele ale nopții. Tresărind, văzu parcă aieveau, ca adult, ceea ce nu putuse recunoaște când era copil: Fericirea pe care o împărtășeau ei trei izvora și din privirile ascunse, glumețe, pe care îl surprinsese pe tatăl său aruncându-i-le mamei, și din privirea plină de dorință cu care ea îi răs-pundea, de dragostea care există într-o familie.

Avea el oare să găsească vreodată genul de femeie care să poată împărți cu el dragostea unui copil, o familie, dar care să manifeste pasiune pentru el și doar pentru el? Întrebarea surprinzătoare îl lovi cu o claritate neașteptată. Nu căutase o astfel de femeie, nu dorise în mod special să-și împartă viața cu cineva, nu se gândise niciodată serios dacă voia să fie singur sau nu. De ce naiba îi venise acest gând? Și de ce acum? Poate că doar din cauza amintirilor amare ale zilelor fericite. Sau poate pentru că, după atât de mult timp, se afla în cele din urmă acasă. Își ridică privirea spre a ei, spre ochii care străluceau, plini de o înțelegere la care nu se așteptase și pe care n-o bănuise. Poate că... era cu totul altceva?

– Eu le trăiesc visul, știi? rosti el la fel de mult pentru sine ca și pentru ea.

– Serios?

– Tata a început să construiască ferma cu ajutor de la unchiul Jack, și totul mergea de minune. Iar apoi, s-au îmbolnăvit.

Făcu o pauză, simțindu-se cuprins de toate temerile, și confuzia, și furia pe care le crezuse de mult uitate, și fu din nou băiețelul care privea cum oamenii pe care îi iubea pierdeau lupta pentru viață. Trase anevoie aer în piept și alungă cu fermitate amintirile. Era adult acum, iar cel mai bun mod de a cinsti memoria lui Mitchell și a lui Megan era să termine ce începuseră ei și să transforme în realitate visul vieții lor.

– Și ai ajuns să locuiești cu Jack și Lorelie?

– Da. Își îndreptă trupul și se sprijini de un stâlp, încrucișându-și brațele la piept. Îi privi trăsăturile încântătoare, luminate și umbrite de lună de fiecare dată când inspira și expira. Ce naiba îi făcuse de îl determinase să-și spună oful în felul acesta? Doamne, nu mai vorbise despre părinții lui de ani întregi. Și, de fapt, intenția lui nu fusese oare să scoată adevărul de la ea? Deci, contesă, e rândul dumitale. Povestește-mi despre familie.

Ea răsă – un sunet muzical, care pluti în adierea vântului.

– Chiar nu sunt prea multe de spus. Soțul meu...

– Albert?

– Aăă, da. E mort, desigur.

– Desigur.

Ea ridică din umeri.

– Iar eu n-am altă familie.

El ridică din sprânceană.

– Nici frați? Nici surori?

– Nu. Ezită, apoi suspină dramatic a regret. Nu, sunt singură.

– Dar, cu siguranță, ai avut părinți.

– Ei bine, firește, toată lumea are părinți. O vagă notă de indignare îi nuanță cuvintele. Ai mei sunt morți, amândoi.

– Povestește-mi despre ei.

– Domnule Matthews, nu cred...

– Dumneata m-ai ascultat pe mine. Pot măcar să-ți întorc favoarea. În plus, cu cât o făcea să vorbească mai mult, indiferent dacă spunea adevărul sau apela la ficțiune pură, cu atât era mai probabil să facă o greșală, iar atunci, el va avea dovada. Totuși, era ciudat. Pentru o clipă trecătoare, s-o demaște nu mai păru la fel de important ca înainte. Alungă acest gând îngrijorător. Continuă, contesă.

– Foarte bine. Trase adânc aer în piept. Dacă insiști...

Ofelia rămase tăcută vreme de câteva secunde, ca și cum își aduna gândurile sau ca și cum inventa o poveste. Un vag sentiment de vinovăție îi muștră conștiința. Dacă amintirile ei erau reale și la fel de dulci-amare ca ale lui? Nu conta cine spunea azi că era, cândva avusese o familie și părinți. Oare faptul

că el căuta adevărul era un motiv suficient de bun pentru a o forța să reînvie amintiri care puteau fi la fel de dureroase ca ale lui?

– Nu mi-am cunoscut niciodată mama.

Vocea îi era calmă și stăpânită, de parcă ar fi făcut un efort să păstreze distanța. Instinctiv, el știa că acesta era adevărul, chiar dacă orice altceva îi spusese până atunci fusese minciună. A murit pe vremea când eu eram un bebeluș. Tata...

– Învățatul care îl studia pe Shakespeare?

Ea răsă cu tristețe.

– Într-adevăr. Shakespeare era în general viața lui. Într-atât încât niciodată nu am avut un cămin adevărat, ci ne-am tot mutat de la... o universitate la alta. O adevărată viață de nomad.

Simțea dragostea pentru familia lui prin toți porii și se întrebă cum de putea cineva să crească fără să știe că exista un loc pe lume unde să se simtă în siguranță și iubit, și bine-venit.

– Înțeleg.

Ceva din tonul lui probabil că îi atinse o coardă sensibilă. Șira spinării îi înțepenii, iar ea își îndreptă umerii. Ochii îi străluciră în lumina lunii.

– Nu, domnule Matthews, nu înțelegi. Tata a avut multe defecte, cele mai grave dintre ele fiind că nu și-a dorit să se stabilească undeva și să-i fie suficient de credincios unei femei pentru a le oferi o mamă copiilor săi. Totuși, aceste lipsuri pălesc în comparație cu calitățile sale.

– N-am vrut să...

– Lasă-mă să-ți spun ceva, domnule Matthews. Mânia radia din ea ca o forță fizică. Indiferent cum era în rest, a fost un tată bun. Nici un copil nu ar fi putut dori un părinte mai grijuliu și mai iubitor. Când a murit, ne-a lăsat foarte puține. Moștenirea lui abia dacă a însemnat ceva mai mult decât stăpânirea înăscută a lucrărilor lui Shakespeare, fără îndoială cele mai frumoase cuvinte din limba engleză, un adevărat patrimoniu cultural, și certitudinea faptului că ne-a iubit. Iar apoi, domnule Matthews, m-am măritat cu Alvin...

– Alfred.

– Nu contează, se răsti ea fluturându-și mâna a nepăsare.

Dumnezeule, femeia era furioasă. Și absolut magnifică. Indiferent cum era în rest, loialitatea față de tatăl ei era impresionantă. Tye o privi fascinat. Ofelia era mult prea mândră pentru a băga de seamă că numele bietului și decedatului Albert-Alfred-Alford-Alphonse se schimbaseră din nou. O, asta era minunat. Ea era minunată. Și să scoată adevărul de la ea avea să fie minunat, indiferent de modalitatea în care trebuia s-o facă.

– Apoi, el a murit, iar orice gând de a avea o familie adevărată și un cămin adevărat a murit odată cu el.

– Și cum rămâne cu castelul?

– Castelul? Clătină nerăbdătoare din cap. A fost de fapt al lui, nu al meu. Dar, acum, unchiul dumitale mi-a dat tot ce mi-am dorit întotdeauna. Posibilitatea de a avea o casă ca a lui și ca a dumitale. Un loc în care să prin rădăcini și care să fie al meu. Unde nu trebuie să-mi fac griji în privința cui va bate la ușă sau cum îmi voi plăti chiria, sau de unde să nu trebuiască să fug pe fereastră, riscând să-mi rup gâtul.

– Alvin te făcea să ieși pe fereastră?

– Nu, firește că nu. Cel puțin, nu adesea.

Deși lumina era palidă, Tye reuși să vadă cum fruntea i se încruntă într-o încercare disperată de a găsi o explicație pentru cuvintele ei. În vreme ce contele decedat era, în mod evident, o invenție, Tye nu avea nici o îndoielă că temerile ei erau reale.

– Era un adevărat... ăăă... glumeț, spuse ea. Foarte amuzat de pozne, atât tot.

Înghiți restul de șampanie din pahar și i-l întinse pentru ca el să-i mai toarne.

Tye ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

– Chiar crezi că ar trebui?

– Dragă domnule Matthews. Tonul ei trufaș, regesc revenise, iar el făcu un efort pentru a-și stăpâni un zâmbet la vederea transformării dintr-o pasionată apărătoare a tatălui și a familiei în contesa aristocrată. Nu beau niciodată mai mult de două, iar deocamdată, n-am băut decât un pahar.

Tye ridică din umeri, ridică sticla de pe podea și îi umplu cupa. Mâna care ținea paharul tremură ușor. Îl ridică la buze

și înghiți repede. Ca și cum vinul i-ar fi împospătat curajul, se răsuci spre el.

– Acum, dacă nu te superi, domnule Matthews...

– Am crezut că ai fost de acord să-mi spui Tye.

– Nu vreau să-ți zic Tye. Asta presupune o relație pe care aș prefera s-o evit.

– O? Permanentă ei stare de enervare îi convenea. În acest fel, spusese mult mai multe decât ar fi făcut-o altfel. Oricum, ce era prostia asta cu fugitul pe fereastră? O studiu cu atenție și observă cum lumina lunii scotea în evidență focul care ardea în ochii ei. Brusc, simțind chinurile unei emoții mult mai plăcute decât furia, își dori ca acel foc să ardă pentru el. Ce fel de relație?

Ea se uită surprinsă la el, iar apoi își îndepărtă privirea, ignorându-i întrebarea.

– Foarte bine, Tye. Am foarte multe lucruri la care să mă gândesc și aș prefera s-o fac singură.

El o studiu prin întuneric. Era o enigmă. Ce era adevărat și ce era fals? Dorea să afle răspunsul aproape la fel de mult cum o dorea pe ea. Hotărârea de a avea și una, și alta deveni tot mai puternică.

– Dar este o seară atât de frumoasă, contesă. Mult prea frumoasă ca s-o irosești rămânând singură. Luna este...

– Știu totul despre lună, rosti ea printre dinții încleștați.

– Atunci, nu trebuie să-ți mai amintesc de Veneția?

– Nu, mulțumesc.

El își puse paharul pe balustradă și se apropie de ea. Parfumul ei îl tachina, uluitor și cald, ca o floare exotică sau ca o aromă nedescoperită. Ea se dădu îndărăt.

– În acest caz, poate că ar trebui să-ți amintesc de Wyoming, spuse el.

– De Wyoming? N-am mai fost niciodată în Wyoming.

Suspiciunea se desluși în cuvintele ei. El chicoti și mai făcu un pas. La fel și ea. Doar câțiva centimetri îi mai despărțeau.

– Dar azi-dimineață, chiar pe această verandă, cred că eram pe cale să...

– Eram pe cale să nu facem absolut nimic, zise ea pe un ton tăios.

– Vai, Ofelia, sunt șocat!

Îi aruncă privirea cea mai indignată de care fu capabil.

– Șocat? rosti cu precauție.

– Că ești în stare să mă minți.

Privirea îi coborî spre decolteul ademenitor, în care putea privi mai adânc datorită apropierii, și care era încadrat de materialul rochiei de culoarea smaraldului, ce îi era lipită pe trup ca o a doua piele.

– Mint? Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta? rosti ea încet.

El își înăbuși un chicotit.

– Cum poți să negi că noi doi eram pe cale să ne sărutăm?

– N-aș zice că eram pe cale să te sărut, zise ea trufașă. Că tu erai pe cale să-mi furi un sărut aș spune că e o descriere mai potrivită.

– Ofelia! El suspină în mod exagerat și clătină din cap, apropiindu-se din nou de ea. Abia dacă îi mai despărțeau câțiva centimetri. Căldura trupului ei răzbătu prin cămașa lui. Iar dacă parfumul ei era atât de delicios, cum trebuia să-i fie gustul? E doar o simplă problemă de perspectivă. Eram sigur că și tu doreai la fel de mult să mă săruți cum doream și eu, cu toate astea...

– Greșeai!

Spinarea ei era lipită de stâlp, iar el remarcă satisfăcut că nu mai avea unde să se retragă.

– ... îmi pot imagina foarte bine de ce o femeie, chiar văduvă fiind, ar prefera să creadă că a fost silită să se sărute, în loc să recunoască că și-a acordat favorurile de bunăvoie.

– Nu e deloc așa!

– „Gândesc că faci prea multe promisiuni.”

Își puse mâna pe stâlp, exact deasupra capului ei, și își coborî privirea spre ea. Era cu doar câțiva centimetri mai scundă decât el, așa că nu trebuia să facă un efort prea mare pentru ca buzele lui să le întâlnească pe ale ei.

– Să nu-ndrăznești să-mi servești mie citate din Shakespeare!

– Și de ce nu, mândră Ofelia?

Buze îmbufnate și ușor umflate de promisiunea pasiunii.

– Pentru că nu-mi place.

Ușoara gâfâială din voce îi contrazise forța obiecției.

– Ei bine, mie îmi place.

Buze care negau indiscutabila strălucire a dorinței din ochii ei. Dorință evidentă chiar și la lumina lunii. Dorință pe care n-o recunoștea... încă. Îi îndepărtă o șuviță de păr, mătăsoasă și senzuală, rătăcită pe chip. Ea îi dădu peste mână.

– Ei bine, mie nu. Și, în afară de asta, n-o faci deloc așa cum trebuie.

– Serios? Era atât de aproape de ea, încât îi putea vedea pulsând vena de pe gât. Putea foarte ușor să atingă cu buzele acea bătaie care îl invita. Ce-i în neregulă cu felul în care o fac?

– Ei bine... Își ridică privirea spre el, cu ochii mari, cu respirația accelerată. Propoziția corectă este... ăăă...

– Da?

Își coborî buzele spre acel loc atrăgător de pe gâtul ei, iar ea gemu.

– „Gândesc că regina face prea multe jurăminte.” Era o urmă de reținere, și de îndoială, și de nevoie în vocea ei. Acesta este... ăăă... citatul corect...

– Serios? Carnea ei era caldă sub atingerea lui, iar limba sa o mângâie și o gustă și urcă încet pe gâtul ei, până spre obraz. Și chiar așa face?

– Așa face, șopti ea.

– Suport să fiu corectat.

Se îndreptă de spate și se uită în ochii ei care luceau de pasiune deșteptată.

– Tye?

Cuvântul abia dacă se auzi mai tare decât un oftat slab. Se simți invadat de sentimentul victoriei. Îi rostise numele. În curând, avea să fie în patul lui.

– Da, Ofelia.

– Ai avut dreptate.

El ridică din sprânceană.

– Hm?

Ea înghiți în sec și clătină din cap.

– Chiar am vrut să te sărut.

– Știu.

Se strădui să nu afișeze un zâmbet îngâmfat.

– Și... Se cutremură ca și cum ar fi pierdut o bătălie purtată cu sine însăși. Vreau să te sărut acum.

– Știu.

– Așa că...

Ofelia își trecu rapid limba peste buza de jos, iar stomacul lui se strânse la vederea gestului. Satisfacția pe care o simțise cu o clipă mai devreme dispăru în fața acestui gest simplu, nervos, aproape inocent. Alungă imediat gândul. Cu toate că Alvin-Alphonse-Alfred-et cetera probabil că nu existase niciodată, în mintea lui nu exista nici o îndoială că Ofelia n-ar fi fost o femeie de lume.

– Așa că... sărută-mă, șopti ea.

El îi cuprinse bărbia în palmă.

– Aș fi încântat, contesă.

Își coborî cu blândețe buzele spre ale ei, cu o reținere care întotdeauna le înnebunise pe femei. Îi atinse ușor gura, iar ea oftă. Buzele lui le mângâiară pe ale ei, iar limba urmă conturul gurii ei. Auzi vag zgomotul făcut de un pahar care se spărgea pe podea.

Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, cu o ezitare încântătoare, că și cum chiar n-ar mai fi îmbrățișat niciodată vreun bărbat. Tye o trase spre el cu o mișcare ușoară, fluidă, menită să prelungească ritmul lent, dar ferm al seducerii și al stărnirii dorinței ei. Sâniile ei se striviră de pieptul lui, iar el îi simți bătăile inimii alături de a lui. O strânse și mai tare, iar sărutul deveni mai apăsător, limba lui explorându-i gura și descoperind răspunsul ei ciudat de ezitant, până când ea gemu și se sprijini de trupul lui.

Avea gust de vin și de miere. Fierbinte și savuros, și dulce. Brusc, toate gândurile legate de tehnica restrictivă a seducției se risipiră sub presiunea violenței propriiei dorințe, iar buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu o foame feroce care cerea să fie os-toită. Cu o mână o ținea de talie, cu cealaltă, de ceafă, ea rămânând astfel fără apărare în fața gurii lui cotropitoare. Tye se pierdu

în atingerea ei și în gustul ei... și o dorea goală și fierbinte, și vibrând sub el. Îl stârnea mai mult decât se așteptase, mai mult decât visase. Dorința alungă toată preocuparea de a afla un alt adevăr decât perspectiva extazului pe care îl putea afla în îmbrățișarea ei.

Un hohot de râs se auzi din casă, iar el își ridică brusc capul pentru a privi spre ușă. Nimeni nu se afla acolo, așa că se relaxă și își întoarse privirea spre ea.

Ochii ei erau măriți de dorință și de ceva ce el nu putea defini exact, iar răsufllarea îi era găfăită. Și ea era la fel de stărnită ca și el de îmbrățișarea lor, și, fără îndoială, îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Un foc mistuitor îi gonea prin vene, iar Tye se aplecă pentru a mai pune o dată stăpânire pe buzele ei.

– Nu!

Ofelia își propti mâinile în pieptul lui și îl împinse cu putere, iar el se dădu surprins înapoi.

– Nu?

– Asta am spus.

Se smulse din strânsoarea lui și rămase cu fața spre el, sâniile ei ridicându-se în încercarea evidentă de a-și potoli dorința frustrată trăgând adânc în piept aerul nopții. Tye făcu un pas spre ea.

– Dar de ce?

Ea întinse o mână pentru a-i opri înaintarea.

– Domnule Matthews... Tye, nu este nici timp, nici locul pentru astfel de treburi. Familia dumitale, prietenii se află dincolo de ușa aceasta. În mod categoric, nu poate fi un comportament acceptabil sau potrivit pentru... pentru un primar.

El răsă și îi luă mâna, ducând-o la buze pentru a-i depune un sărut în palmă. Privirea lui se împleti cu a ei.

– Eu n-am vrut niciodată să fiu primar.

Se uită fix la el, iar vocea i se auzi gătuită ca și cum s-ar fi luptat și ea cu o pasiune nesatisfăcută.

– Indiferent ce-ți dorești, ești primarul.

– Știi ce-mi doresc acum?

Mâna ei tremură într-a lui.

– Presupun că da.

El o trase din nou în brațele sale, notându-și într-un colț al minții cât de perfect se potrivea trupul ei cu al lui.

– Te-am dorit din clipa în care ne-am întâlnit.

Ceva ce ar fi putut fi teamă se combină cu dorul din ochii ei.

– Adevărat?

– Cu siguranță, nu ești surprinsă. Se aplecă pentru a săruta ușor pielea delicată de sub urechea ei. Ești o femeie frumoasă, Ofelia. Văduvă. Nu-ți este străină pasiunea dintre un bărbat și o femeie.

Dumnezeule, avea un gust la fel de bun pe cât de frumos mirosea.

– Ce vrea să însemne asta? șopti ea.

– Ce vrea să însemne ce? murmură el.

Și-ar fi putut petrece o veșnicie simțindu-i savoarea pe buze.

– Că nu-mi este străină pasiunea.

– Doar că ești o femeie cu experiență. Ai fost măritată și cunoști intimitățile pe care le presupune asta. Își frecă nasul de gâtul ei. Vreau să împărtășesc această intimitate cu tine. Vreau să-ți arăt culmile pe care un bărbat și o femeie pot ajunge. Vreau să fac dragoste cu tine până când vei ajunge în extaz datorită acestei senzații pure și îmi vei striga numele în noapte.

Ea încremeni sub buzele lui care o explorau, iar pielea păru să i se răcească. El își înalță capul și o studie. Un ghem greu i se formă în stomac. Dorința din ochii ei dispăruse, fiind înlocuită de o privire vag șocată și de o furie nu la fel de subtilă.

– Dă-mi drumul, domnule Matthews!

Tonul ei era rece și ferm. El se dădu îndărăt, făcând ochii mari.

– Ce-am făcut?

– Mi-e teamă că ai tras niște concluzii greșite. S-ar putea să fiu văduvă, dar nu sunt dispusă să sar în fiecare pat și să mă aflu la degetul mic al oricărui bărbat.

El se încruntă, mânios.

– Uite cum stau lucrurile, Ofelia, n-am vrut să te ofensez. Am presupus că atracția dintre noi este reciprocă.

– Indiferent dacă ar fi așa, nu sunt obișnuită să fiu luată cu japca.

– Luată cu japca? Ce fel de insultă e asta? N-am luat în viața mea o femeie cu japca. Se uită urât la ea, palma verbală la adresa bărbăției sale ștergând toate intențiile de a avea un comportament reținut. Să știi că femeile mi se aruncă la picioare pentru a avea șansa de a se afla în brațele mele ori în patul meu. Am luat cu japca pe dra...

– Târfe. Îi aruncă o privire plină de dispreț pur. Femei ușoare, fără îndoială.

– Absolut deloc. Cele mai multe dintre ele erau – se uită la ea cu o privire triumfătoare – văduve.

Cu toate că era întuneric, putut să vadă scântele care țâșniră din ochii ei.

– Ei bine, iată o văduvă care preferă să te vadă mai degrabă putrezind decât în patul ei!

– Ha! Din nou, Ofelia, protestezi prea mult.

– Te urăsc cu fiecare fibră a ființei mele.

Se răsuci pe călcâie și dădu să pornească spre ușă.

– Minți și nici măcar nu o faci nici pe departe atât de bine cum crezi. O înșfăcă și o strânse în brațe, în ciuda împotrivrării ei. Dar asta, frumoasă Ofelia, nu este o minciună.

Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu furie și patimă. Iar ea se luptă stăpânită de o mânie care păru să se transforme, într-o clipită de înțelegere reciprocă și de acceptare, într-o pasiune feroce care îi taie respirația și îi răpi sufletul. Vreme de o clipă sau de o viață întreagă, trupurile li se încleștară, iar el se luptă împotriva unui val de emoții și de senzații care amenința să-l doboare în genunchi. Își dorea s-o posede chiar acolo și, indiferent de ce-ar fi putut ea spune sau nega, știa – cu o convingere pe care n-o mai avusese nicicând și nici nu avea s-o mai aibă vreodată – că și ea îl dorea.

În cele din urmă, se desprinseră din îmbrățișare, iar el se uită în ochii ei, expresia din ai ei reflectând ceea ce simțea și el: uluială, și amețeală, și confuzie.

Își ridică privirea spre el, iar vocea ei abia dacă era ceva mai mult decât o șoaptă:

– Te disprețuiesc!

– Știu. Rânji și îi mângâie fruntea cu buzele. Acum, sărută-mă din nou.

– Trebuie să plec.

Se smulse de lângă el, iar de data acesta, o lăsă. Își duse mâna la gât și se uită fix la el, ca și cum n-ar fi fost tocmai sigură de ce spusese ori unde se afla. Satisfacția lui fu temperată doar de constatarea faptului că și el era la fel de confuz.

– Așa că... bună seara, zise ea.

– „Despărțirea este o tristețe atât de dulce”...

Ea gemu la auzul cuvintelor lui, se răsuci și se grăbi să plece. Ușa se trânti în urma ei.

– „... că noapte bună îți spun până va fi mâine.”

Zâmbi și se sprijini de balustradă. În privința acestui citat, ea n-avea ce să mai comenteze. Și nici de sărutul lui nu se mai putea plânge.

Rânjetul îi dispăru încet de pe chip. Ce se petrecuse aici, în seara asta? Venise afară pentru a scoate adevărul de la ea, iar seducția păruse, indiscutabil, cel mai plăcut mod de a o face, dar cine sedusese pe cine? Și de ce, brusc, își dorise de la ea mult mai mult decât doar o noapte de plăceri? Și ce era, mai exact, acel „mult mai mult”? Era oare aici și un alt adevăr, pe care nu-l căutase, dar care totuși exista?

Dincolo de emoțiile neașteptate pe care ea i le stârnise, emoții aflate atât de departe de dorință, încât se simțea foarte nerăbdător să le identifice, tot mai avea nevoie de dovezi. Poate că acea cameristă a ei îi putea fi de folos. Alla îi spusese că micuța cea drăguță își petrecuse cea mai mare parte a zilei cu Zach. Îl va ruga pe tânăr să vadă ce poate afla de la fată.

În seara aceea, Tye aflase câte ceva despre prada lui. Dacă nu altceva, măcar că Ofelia avea un puternic simț al loialității. Ceea ce-i povestise despre tatăl ei dovedise asta. Și, în mod surprinzător, prețuia în viață aceleași lucruri ca și el: casa și familia.

Indiferent cât de uimitoare era această informație, nu-l ajuta deloc să afle adevărul. Deși acum știa că, atunci când Ofelia era cuprinsă de emoții furtunoase, de furie sau de – zâmbi – pasiune, accentul ei englezesc părea să dispară. Dar, la naiba, era încântătoare când era furioasă! Roșul aprins din obraji, căldura pielii, expresia din ochii ca ai unei căprioare speriate sau ai unui copil încrezător, sau ai unei fecioare inocente. Brusc, privirea din acei ochi îi veni în minte, iar el tresări ca o marionetă trasă de sfoară.

Ochii Ofeliei erau ca niște lacuri verzi și adânci de nestemate topite, pline de foc și flăcări. Însă nu erau ochii unei văduve.

Din nou, afurisita aia de lună. Globul acela blestemat strălucea prin fereastră și îi umplea camera de lumină de parcă ar fi fost zi. Ofelia se zvârcoli și se răsuci, dar tot nu putu evita lumina și imaginile pe care ea le evoca. Imagini ale unui cowboy cu părul de aur, cu ochi strălucitori și cu poezia lui Shakespeare pe buze. Azvârli pătura și se dădu jos din pat, începând să se plimbe de colo-colo prin cameră.

Era recunoscătoare că măcar Jenny deja dormea când ea se furisase în cele din urmă, încet, în cameră. N-avea nici un chef de sporovăială și, în plus, era sigură că sora ei avea să-și dea seama ce se întâmplase. Cu certitudine, fierbințeala pe care Tye o stârnise în ea i se citea pe față. Fusese oricum suficient de stingeritor să intre înapoi în casă și să se întâlnească acolo cu Big Jack și cu Lorelie, alături de oaspeții lor. Era aproape sigură că majoritatea nu observaseră nimic, dar Big Jack întâi îi aruncase o privire întrebătoare, apoi se uitase spre ușă și din nou la ea. Dacă era să suspecteze cineva activitățile ei de pe verandă, Jack era acela. Omul era în mod evident viclean și foarte deștept.

În ceea ce-l privea pe nepotul lui... Se cutremură și se cuprinse în brațe. Cum avea să se descurce cu Tyler Matthews? Tot ce avea el de făcut era s-o sărute, iar ea se topea ca o școlăriță. Toată viața ei evitase bărbați exact ca el. Bărbați arogant de încrezători în farmecele lor. Bărbați care se foloseau de femei exclusiv pentru plăcerea lor. Bărbați care aruncau în dreapta și în stânga cu vorbe

precum „iubire“, fără a le păsa de efectul asupra victimelor care îi adorau. Bărbați exact ca tatăl ei.

Edwin Kendrake fusese un tată bun și, judecând după numărul femeilor nerăbdătoare să se afle în compania lui, un expert în arta iubirii. Dar, în privința acelei emoții curioase, dragul ei tată nu fusese cu nimic diferit de oricare dintre actorii în preajma cărora ea crescuse. Se întrebese adesea dacă, măcar față de mama ei, Edwin simțise iubirea adevărată pe care un bărbat i-o poartă unei femei. Dacă da, nu se deranjase niciodată să le demonstreze acest lucru copiilor săi. Fără îndoială, bărbații erau cu toții o apă și-un pământ.

Până și Tye.

Își îndepărtă părul de pe ochi și se opri în fața ferestrei, uitându-se urât la luna care umplea cerul nopții în Wyoming. Cuvintele lui, atingerea lui, sărutul lui, totul la el țipa adevărul: Și el era un expert în arta seducției, un competitor redutabil în sportul atragerii femeilor în pat, un maestru în arta dorinței carnale.

Din cauza acestui talent al lui, ea aproape că cedase, a talentului său și nimic mai mult. Dădu cu fermitate din cap spre lună. Într-adevăr, priceperea lui în a găsi cele mai sensibile puncte pentru a-și desăvârși amăgirea explica totul. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care orice gând coerent pe care l-ar fi putut avea dispăruse odată cu atingerea mâinii lui. Motivul pentru care chipul lui, râsul lui, ochii lui îi umpleau mintea și îi mențineau trupul încordat și agitat. Și acesta era motivul pentru care ea aproape că fusese gata să-și sacrifice virtutea bine păzită pentru o noapte de plăceri în brațele lui.

– N-o să devin una dintre acele femei plângăcioase care își pierd inima și mintea, și chiar sufletul pentru un bărbat. Își încrucișă brațele la piept. Refuz să-i permit vreunui bărbat să profite de mine și să mă arunce ca pe o carte de joc la o mână proastă. Nu-mi pasă că ochii lui îmi amintesc de ciocolată și că pielea lui este la fel de caldă ca soarele în toiul verii, și că sărutarea lui este la fel de amețitoare ca un al treilea pahar de șampanie... Se încruntă spre luna tăcută. Și nu-mi pasă... Vocea îi tremură. Nu-mi pasă absolut

deloc de dorința ce-i strălucește în ochi atunci când vorbește despre casa și familia lui. Și atunci când se uită la mine. E cel mai exasperant și înnebunitor bărbat de pe lumea asta. Îl urăsc!

Luna se zgâi la ea, tăcută și acuzatoare.

– Foarte bine, poate că nu-l urăsc. Dar nu-l iubesc. Nu l-aș putea iubi niciodată. Și nici nu-l plac în mod deosebit. Nici măcar puțin.

De ce nu se uitase niciodată cu mare atenție la umbrele de pe lună? Formele și urmele care semănau foarte mult cu o față. O față care zâmbea arogantă. Fața unui bărbat.

– Bine, poate puțin. Își sprijini brațele de pervaz. Poate mult.

Oare rânjetul lunii se lărgise?

– Dar nu contează. Absolut deloc. Știu totul despre toți Tyler Matthews din lume. Și n-o să-l las să-mi frângă inima. Suspină. Indiferent cât de tulburător ar fi să mi-o frângă. În plus, spuse ea ridicând din umeri, el crede că a-ți împușca fratele este răspunsul potrivit la o mică dezamăgire. Dumnezeu știe ce-ar mai crede despre a vinde un domeniu pe care nu-l ai. Poate că este un ticălos când vine vorba de femei, dar pun pariu că este groaznic de cinstit. Nu! Hotărârea o făcu să se îndrepte de spate. Domnul Matthews nu are loc în viața mea. Și mai ales nu în viața pe care banii unchiului său mi-o vor asigura atât de convenabil. Îi aruncă lunii o privire finală și fermă. Așa că poți să te duci să-ți întinzi mrejele în altă parte. Poate la Veneția. Eu n-am nevoie de tine aici.

Dădu din cap și se îndepărtă de fereastră, aruncându-se în pat și trăgându-și pătura până la urechi. Primul lucru pe care îl avea de făcut mâine-dimineață era să evite acea oribilă vânătoare de vulpi. Apoi, putea încerca să găsească o cale de a scoate banii din seiful bancherului aceuia drăguț și să inventeze o modalitate de a scăpa de insistențele lui Big Jack de a avea parte de o ceremonie oficială la care să participe un reprezentant al Maiestății Sale. Cum reușiseră oare creditorii din cartea lui Jenny să jongleze cu toate detaliile enervante pe care le presupunea vânzarea a ceva ce nu exista? Dumnezeu, asta chiar era muncă grea. Muncă grea, extenuantă.

Totuși, se gândi ea zâmbind și ghemuindu-se mai bine, îți oferea satisfacții. Iar ea era foarte aproape de izbândă. Foarte aproape de împlinirea celei mai dragi dorințe a lui Jenny și a ei. Măine-dimineață îi va spune surorii ei totul. Ei bine, totul în privința banilor și cât de bine funcționa înșelătoria lor. Închise strâns ochii și își dori să-i vină somnul. Dar, din nou, trupul ei fățarnic o trădă, iar ea picoti aproape toată noaptea, fără să poată adormi. Nici când rupse în cele din urmă toate legăturile cu lumea, epuizată, uitarea nu se instalează.

Visă că plutea pe un canal venețian, sub o lună care râdea, și o cină cu ciocolată și vin.

Capitolul 9

Ziua începu frumoasă și strălucitoare, aproape fără nici un nor pe cer. La naiba! Ar fi avut nevoie de un nor sau, preferabil de o rupere de nori, poate o ploaie torențială sau chiar un potop. În clipa aceea, sfârșitul lumii părea mult mai atrăgător decât peisajul care se întindea în fața Ofeliei.

O mulțime formată din vreo treizeci de locuitori din Dead End se foia prin fața verandei familiei Matthews. Majoritatea femeilor purtau fuste despicate la mijloc, semănând foarte mult cu niște pantaloni supradimensionați, dar având și un oarecare stil feminin. Bărbații purtau mai mult sau mai puțin ceea ce păreau să poarte mereu prin acele părți: pantaloni din denim, veste din piele de vită, cizme și pălării. Ofelia, desigur, era înveșmântată într-un elegant costum de călărie englezesc, completat de cizme doar o idee prea mari. Se părea că totul la contesa adevărată era doar un pic mai mare decât la Ofelia. Poate că era puțin cam prea elegantă comparativ cu ceilalți, dar era contesă, chiar dacă una falsă, și trebuia să păstreze aparențele.

Ezită în capul scării și studie peisajul. De ici, de colo, cei care îi fuseseră prezentați zâmbiră și îi făcură cu mâna, iar Ofelia

le răspunse. La urma urmelor, erau oameni atât de drăguți. Dar nu erau doar oameni acolo.

Risipiți prin mulțime erau – se cutremură – cai. Își dădu seama că, probabil, era un cal de persoană, și totuși părea că mulțimea de creaturi cu patru picioare era mult mai mare decât cea cu două. Poate pentru că animalele erau incredibil de uriașe. Se uită la cai și, unul câte unul, părură să-i întoarcă privirea. Dumnezeu, până și ochii le erau mari. Își înclinară capetele unul spre celălalt, dând din ele ca niște cațe bârfitoare, iar Ofelia ar fi putut jura că vorbeau despre ea.

Nu că i-ar fi păsat. Chiar deloc. Dincolo de mărimea lor, erau doar niște animale ignorante. Îi aruncă o privire sfidătoare celui care se afla cel mai aproape – bruta amenințătoare a lui Tye. Calul o privi fix un moment îndelungat, apoi își trase buzele îndărăt și chicoti. Din nou. La fel ca atunci când Tye aproape că o sărutase. Creatura mai chicoti o dată, iar sunetul păru să se propage ca o undă spre ceilalți cai. În câteva secunde, toți chicoteau. Absolut toate creaturile acelea bestiale, terifiante râdeau de ea. Și nici măcar o singură ființă omenească nu prea să bage de seamă.

– 'Neața, contesă! Tye se ivi la baza scării. Ai dormit bine?

Ea îl privi fix. Cu siguranță, nu avea de unde să știe cât de puțin dormise și că puținul somn îi fusese plin cu vise despre el. Își îndreptă umerii și îi zâmbi cu dulceață.

– Foarte bine, dar dumneata?

– Ca un prunc.

Ceva licări în ochii lui, iar ea știu cu certitudine, din instinct, că nici el nu dormise mult mai bine decât ea. Foarte bine. Dacă el avea să-i invadeze nopțile, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i strice și ea somnul. Totuși... oare ea îi apăruse în vise la fel cum el le umpluse pe ale ei? Ciudat cât de mult sperase să nu-l placă. Nici măcar puțin.

– Ești gata pentru versiunea Dead End a vânătorii de vulpi? întrebă el

Ea ridică din sprânceană.

– Auzisem că toate încercările de a găsi o vulpe au eșuat, așa că am sperat că acest eveniment va fi anulat.

– Anulat? Contesă, acesta-i cel mai important eveniment care s-a petrecut în Dead End de mult timp. Oamenii sunt absolut încântați că au șansa să vâneze o vulpe sau orice altceva vor găsi prin district.

– Dar fără o vulpe... rosti ea, speranța răsunându-i în voce.

Tye rânji.

– Va trebui să ne mulțumim cu un coiot.

– Asta a spus și domnul Montgomery, dar pare atât de... de...

– Nebunește? Ridicol? Stupid?

– Ei bine – ridică ușor din umeri –, da.

– Așa stau lucrurile în Dead End. Tye izbucni în râs, iar sune-tul o făcu să se cutremure și să i se înmoaie genunchii. Desigur, vom fi mult mai deștepți după ce ne vom obișnui să-i zicem orașului pe noul său nume.

– Empire City.

– Corect. Totuși, că veni vorba de asta – ochii îi sticliră întu-necați și primejdioși, cu o promisiune secretă –, „un nume ce-i?”

– Încetează, domnule Matthews, încetează imediat!

Își încrucieșă brațele la piept și bătu cu piciorul în dușumeaua verandei.

El făcu ochii mari, inocenți.

– Ce-i? Doar puțin Shakespeare, atât tot.

Ea își încleștă dinții.

– Știu ce este și știu ce vrei să faci.

– Și o fac bine?

Ea scoase un oftat exasperat.

– Da, om enervant ce ești, o faci extrem de bine.

– Și încă mai vorbim despre Shakespeare?

– Ei bine, despre ce naiba am vorbi dacă...?

Ofelia îi văzu rânjetul atotștiutor. Dumnezeu, trebuia să plece din acest oraș, departe de acei ochi și de acele buze, și de acel trup înalt și bine clădit, înainte de a lăsa baltă orice instinct de conservare și a se arunca în patul lui. Se luptă să-și țină din nou sub control simțurile dezlănțuite, și îi aruncă un zâmbet plăcut.

– Lăsându-l deoparte pe Shakespeare, aș zice să ne ocupăm de micul spectacol care se desfășoară aici, declară ea.

El încuviință în vreme ce era evident că ducea o luptă pentru a-și menține chipul serios. Ea nu-și dorea nimic mai mult decât să-l plesnească. Sau să-l împuște. Dar, din nou, își lăsase arma în cameră. Se afla la îndemână, în sertarul de sus al lavoarului aflat lângă pat, în caz că s-ar fi pomenit cu niscaiva intruși nocturni, dar într-un loc extrem de inconvenabil când venea vorba de dorința permanentă de a-l împușca pe Tyler Matthews.

Din păcate, împușcarea lui trebuia să aștepte. Pentru moment, trebuia să scape de tentativa aceea de vânatoare de vulpi. Însă asta era ușor.

Ofelia făcu un pas către treptele verandei, se opri și gemu de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva crucial. Își lovi palmele de obraji cu o consternare dramatică:

– O, Doamne!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tye, preocupat.

– Mi-e teamă că, la urma urmelor, n-o să vă pot însoți. Scoase un suspin de regret. Dumnezeu, era bună! Sarah Bernhardt nici nu se compara cu ea. Uitasem complet unde mă aflu. Pur și simplu, nu pot să călăresc pe așa ceva. Arată spre o șa. Mi-e teamă că sunt obișnuită cu șeile pentru femei. Și sunt sigură că voi nu...

– O, am eu una.

Montgomery se apropie agale de Tye.

– Domnule Montgomery. Inima îi stătu în loc, dar se sili să-i zâmbească vag. Nu v-am observat sosind.

Montgomery ridică din umeri.

– Nu contează. Mă aflu aici și, anticipând nevoile unei nobile engleze, am adus o șa pentru femei.

– Al naibii să fiu! Tye rânji admirativ. De unde ai făcut rost de o șa pentru femei?

– O am de mult. Este un fel de suvenir. Eu, ăăă... – amuzamentul licări în ochii lui Montgomery – să zicem c-am câștigat-o? Fosta proprietară, din cauza unor evenimente neprevăzute, după o seară unică și complet memorabilă de...

– Nu contează, domnule Montgomery, spuse ea repede. Nu cred că este necesar să intrăm în detalii extrem de exacte despre modul cum ați căpătat șaua.

– O, știu și eu? Modul târăgănat al lui Tye de a rosti cuvintele lent și senzual o făcu să se întrebe dacă spusele lui nu aveau cumva o dublă semnificație. Uneori, detaliile sunt partea cea mai interesantă.

– Ei bine, eu, una, nu vreau să le aud, se răsti ea.

Montgomery se aplecă spre Tye.

– Mai târziu, bătrâne.

Mai târziu, ea avea să se afle pe un cal dezgustător, și asta numai din cauza aceluia străin enervant, doar dacă nu găsea rapid o modalitate de a scăpa din această încurcătură. Nici vorbă ca ea să se urce pe vreuna dintre acele creaturi, cât trăia pe lumea asta sau pe oricare alta. Nici acum. Nici altă dată. Și categoric nu pe acest instrument conceput pentru tortura pură cum era șaua pentru femei. Dar cum...? Se încruntă și băjbăi după o idee care s-o ajute să rămână pe pământ.

– Ofelia? Tye își arcui o sprânceană. Ești pregătită?

– Cu siguranță.

Își încheștă pumnii pe lângă trup și se urni din loc, cizmele ei alunecând pe podea. La naiba! Crezuse că i se potriveau suficient de bine pentru a se descurca totuși cu ele. Probabil că își va rupe gâtul chiar aici, pe pământ, scutind blestemații de cai de un efort. Dacă nu avea grijă, va face un pas greșit și va cădea lată, spărgându-și fără îndoială capul sau rupându-și vreo mână ori un picior, sau scrântindu-și glezna...

Să-și scrântească glezna?

Se strâmbă doar la ideea de durere și ezită, dar o privire aruncată bestiilor care chicoteau, evident gata să-i facă mult mai mult rău decât o gleznă scrântită, o convinse. Chiar dacă era posibil să existe și o altă metodă de scăpare, ea n-avea absolut nici o idee care era aceea.

– Mai pregătită decât oricând.

Îi adresa un zâmbet strălucitor, trase adânc aer în piept și făcu un pas mare dincolo de prima treaptă, călcând în... gol.

Ar fi trebuit să fie atât de ușor. Un simplu pas mic de pe verandă. O mică poticnire. O cădere ușoară, moderată și succesul era al ei. Dar Ofelia aprecie greșit lățimea exactă a treptelor

și tendința majorității corpurilor de a ricoșa. Se rostogoli pe scări, lovind scândurile de lemn o dată... de două ori... de trei ori. Panica și durerea o invadară. În cele din urmă se opri, într-o învâlmășeală de vânătași, țesături rupte, păr ciufulit și umilință pură. Probabil că exista o metodă mai bună.

– Ofelia! Tye ajunse lângă ea într-o clipă, îngrijorarea sinceră citindu-se în ochii lui. Ochi care păreau să vadă direct în sufletul ei. Vreme de un moment, restul lumii dispăru și până și durerea se risipi. Ofelia? Ești rănită?

– Eu... nu știu.

Măcar o dată, spunea adevărul. Planul ei funcționase mult prea bine.

– E teafără?

Montgomery se lăsă pe vine alături de Tye.

Lorelie și Jack veniră în fugă spre ea, urmași de ceilalți.

– Contesă, draga mea, te poți mișca?

Big Jack își plimbă privirea pe tot trupul ei – cercetând-o cu ochii experimentați ai unui om care avusese de-a face cu rănirea oamenilor de la fermă și a vitelor.

– O, dragă! Lorelie se uită neliniștită la ea. Mă îndoiesc foarte tare că va fi în stare să călărească după căzătura asta.

Sentimentul de triumf îi încălzi sufletul. Slavă Domnului! Ori-ce durere minoră merita din plin dacă astfel scăpa de caii aceia.

– Păcat că va trebui să anulați vânătoarea, zise Montgomery.

– Oricum, nimeni nu prea voia să vâneze coioți. Jack ridică din umeri. Din moment ce n-am reușit să găsim o blestemată de vulpe, părea cam inutil și...

– Stupid? rosti Tye.

Lorelie își puse mâinile în șolduri și se uită urât la el.

– Nu era nimic stupid la asta, Tye. Era modul nostru de a o face pe contesă să se simtă ca acasă. Și părea foarte distractiv când ne-a venit ideea. Aruncă o privire acuzatoare spre mulțime. Dacă, în primul rând, aceia dintre voi care s-au oferit să găsească o vulpe și-ar fi făcut treaba, n-am fi...

– Stai puțin, Lorelie, se auzi o voce indignată din mulțime. Nu e ușor să găsești o vulpe atunci când ți se năzare.

Ofelia își lungi gâtul pentru a vedea cine vorbea. Nu era o sarcină ușoară. Numai Tye și Montgomery erau ghemuiți lângă ea. Toți ceilalți erau deasupra lor. Toți ceilalți păreau, mai mult sau mai puțin, să fi uitat de contesa rănită care zăcea la picioarele lor.

– Oricum, Tye are dreptate, se auzi vocea unui alt bărbat. A fost o prostie. Să încercăm să fim ceva ce nu suntem.

De îndată, atmosfera de deasupra ei se umplu de comentarii, și acuzații, și învinuiri, fiecare încercând să-și exprime propria opinie și strigând-o din toți rărunchii.

– Toată treaba asta cu Empire City e ridicolă și...

– Nu este! E o idee nemaipomenită...

– ... Și, oricum, cine are nevoie de civilizație și respectabilitate?

– ... Părerea mea, toată povestea asta e o mare...

– ... Prețul pe care-l plătești pentru progres! Cred că...

– ... Și cred că tu ești un...

Tye și Montgomery rânjiră unul către celălalt.

– Ce naiba se petrece?

Ofelia se holbă la cei doi bărbați.

Râsul străluci în ochii lui Tye.

– Întâlnirea consiliului orășenesc.

Ofelia privi neîncrezătoare.

– N-ar trebui să facă totuși ceva? S-ar zice că sunt pe cale să se omoare unul pe altul.

– Are dreptate, bătrâne, spuse Montgomery. Ceva ar trebui să facă totuși ceva.

– Ce-ar fi să faci tu? zise Tye.

– Eu? Nu eu sunt primarul. Montgomery clătină din cap într-un exagerat gest de regret. Nu cred că ar trebui să mă implic. Practic, eu sunt un străin. Tu ai crescut alături de acești oameni.

– Nu, are dreptate, spuse Ofelia uitându-se urât la Tye. Tu ești primarul. Fă ceva!

– Crezi că ar trebui?

Tye își arcui o sprânceană uitându-se la prietenul său.

– Bună întrebare, rosti Montgomery gânditor. Dar îndrăznesc să spun că nu poți lăsa cearta să continue. Mai devreme sau mai târziu, bunii cetățeni din Dead End...

– Empire City, murmură Ofelia.

– ... vor ajunge să se ia la bătaie. Posibil, chiar la focuri de armă. Și, înainte să-ți dai seama – Montgomery se sufocă într-un efort evident de a-și reține un hohot de râs –, orice șansă de respectabilitate și comportament civilizat va fi pierdută.

– Va muri de moarte bună, zise Tye solemn.

– Împreună cu unul sau doi cetățeni, eventual, adăugă Montgomery.

Ofelia gemu.

– Domnule Matthews! Tye!

Tye scoase un suspin îndurerat.

– Ei bine, nu putem permite așa ceva.

– Nu, într-adevăr, fu Montgomery de acord.

Tye oftă din nou.

– Presupun că va trebui să fac ceva.

Se ridică în picioare, iar mulțimea se despărți în jurul lui, însă îi ignoră prezența, comentariile lor usturătoare încă umplând atmosfera. Cu o mișcare rapidă și fermă, el se aplecă și o ridică în brațe.

– Au! Durerea îi străbătu tot trupul. Pe toți dracii!

Montgomery se aplecă și îi șopti la ureche:

– Cred că ați vrut să spuneți „La naiba!“. „Pe toți dracii!“ este mult prea american pentru o contesă.

– Mersi! murmură ea și se uită urât la Tye. Iar dumneata ce crezi că faci?

El rânji către ea.

– Ceva. Așa cum mi-ai zis.

– Nu ți-am spus să mă ridici ca pe un sac cu făină.

– Poți merge?

– Ei bine, sigur. Ce naiba era pe cale să recunoască? Sigur că nu! Clătină energic din cap. Nu, nu, cred că mi-am lovit ceva. Posibil, glezna. Foarte probabil, glezna. E răsucită, fără îndoială.

– Pune-ți brațele în jurul meu, rosti el cu blândețe.

– Domnule Matthews, chiar nu cred...

– Vrei să te scap?

– Foarte bine. Își petrecu brațele pe după gâtul lui. Unde ai de gând să mă duci?

– În patul tău.

Vocea lui fu fermă, și Tye începu să urce scările, lăsându-i în urma sa pe cetățenii certăreți ai mândrei comunități din oricum s-o fi chemat orașul.

– N-ai de gând să-i potolești?

– Nu.

– Crezi că se vor uide unul pe altul?

– Nu.

Ea se gândi pentru o clipă.

– Crezi că e o idee chiar atât de bună să mă duci acum în camera mea?

– Da.

– Eu nu cred, rosti ea cu toată fermitatea de care fu în stare.

– Vom vedea.

Ea înghiți un nod, probabil inima, care i se urcase în gât. Oare ce-avea el de gând? Bărbatul acesta avea talentul de a o deruta complet. În fiecare moment, fie dorea să-l sărute, fie dorea să-l ucidă. Suspina și se strânse mai bine la pieptul lui. Dumnezeu, cât de puternic era! Parfumul lui cald, masculin o învălui și îi fu foarte greu să-și stăpânească mintea să nu născocască tot felul de idei pentru a-l atinge și a fi atinsă e el, și...

– Ofelia?

Ea își înălță capul. Când ajunseseră în camera ei? Se uită la el.

– O să te pun pe pat.

Ochii îi erau tandri, iar vocea, grijulie. Sângele îi bubuia în vene. El o așeză cu atenție pe pat. Groaza se luptă cu excitarea și cu anticiparea. Asta era. Un sărut și ea avea să se topească toată în brațele lui. Trase adânc aer în piept. O, cât de extraordinar de bine va fi să se topească!

– O să-ți scot cizma, spuse el cu blândețe.

– Cizma? Cuvântul explodează din ea. Nu vrei să mă săruți întâi?

Sprâncenele lui se împreună într-o încruntare uluită.

– Ei bine, sigur, mi-ar plăcea să te sărut, dar, mai întâi, să-ți scoatem cizma.

Cu siguranță, Ofelia nu mai fusese niciodată cu un bărbat, însă nu poți să crești în culise, printre actori și actrițe, fără să prinzi măcar mecanismele rudimentare ale iubirii și sexului. Auzise despre acte neobișnuit de intime, iar treaba asta cu cizma suna cel puțin ciudat.

– Stai puțin! rosti ea silindu-se să se ridice în fund.

– Va fi mai ușor dacă stai întinsă, spuse el nerăbdător și o împinse cu blândețe la loc pe pat.

– Ei bine, hai să zicem că așa vreau eu.

Se ridică din nou și se încruntă la el.

– Ce-i în neregulă cu tine, Ofelia?

– Cu mine? Nu-i nimic în neregulă cu mine. Ce-i în neregulă cu tine?

El de holbă la ea de parcă ar fi fost o idioată desăvârșită.

– Eu mă simt bine. Nu eu am căzut de pe verandă.

– Ei bine, eu am căzut, iar dacă tu ți-ai putea controla dorințele carnale suficient de mult...

– Dorințele mele carnale? Despre ce vorbești, femeie?

– Despre cizma mea. Își legână piciorul. De ce vrei să începi cu cizma mea?

– Am crezut că ți-ai sucit glezna.

– Glezna? Dumnezeu, era complet idioată! Da, desigur, glezna...

– Ce credeai? Tye se uită la ea. Apoi avu o revelație, făcând ochii mari. Să fiu al naibii, Ofelia, ai crezut...?

– Nu, Tye, zău. Își încleștă mâinile și clătină din cap. Ce umilitor! Mai fusese oare vreodată atât de rușinată? N-am crezut nimic. Absolut nimic.

El își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Veselia pură invadează încăperea. Ei bine, se gândi ea expirând, deși nu-și dăduse seama că își ținuse respirația, cel puțin, nu era nebun. El râse, iar lacrimile îi licăriră în ochi. Amărăciunea ei se stinse. Serios, chiar nu era atât de amuzant. De unde era să știe că el nu era genul acela de om?

– Dumnezeu, Ofelia! Își șterse lacrimile și se așeză alături de ea. De ani întregi n-am mai auzit ceva atât de amuzant.

– Sunt încântată că te distrez atât de bine. Își încrucișă brațele la piept. Acum, vrei să fii amabil și să părăsești camera?

– Nu cred.

Chicoti din nou. Oare răsul oricărui alt bărbat era atât de enervant?

– Și de ce nu? rosti ea pe un ton rece.

– Pentru că, iubita mea – se aplecă brusc și o sărută pe vârful nasului –, trebuie să-ți verificăm glezna, spuse el.

– Sunt sigură că glezna mea e-n regulă. Își încleștă maxilarele și dădu din cap spre ușă. Acum, ieși!

– Nu. O privi fix în ochi. Hotărârea strălucea acolo, și o subtilă provocare. O să-ți scot cizma.

Ea își ridică sfidătoare bărbia.

– N-o să-mi scoți nici cizma, nici altceva.

Un zâmbet răutăcios arcui colțurile gurii lui Tye.

– O, nu?

Își dădu seama de semnificația spuselor sale, iar căldura îi invadă obraji. Totuși, de data asta, nu va obține nimic de la ea. Și va rămâne încălțată cu blestematele alea de cizme.

– Ieși afară, domnule Matthews!

– O să fac o mică înțelegere cu dumneata, contesă.

Tye se ridică în picioare și scoase tacticos un pachet de cărți din buzunarul de la spate. Ea își îngustă ochii.

– Pentru ce sunt alea?

– Se pare că te-ai distrat foarte bine seara trecută, negociind cu unchiul meu la masa de joc, așa că, poate, vom reuși să rezolvăm mica noastră dispută în același mod.

– Nu e nici o dispută între noi. Am o cizmă. Vreau să rămân încălțată cu ea. Tu vrei să mi-o dai jos. Ridică din umeri. Cizma mea. Picioarul meu. Alegerea mea.

– O, haide, Ofelia! Se așeză pe pat lângă piciorul ei și amestecă metodic cărțile, trecându-le dintr-o mână în cealaltă. Îmi pari a fi o femeie căreia îi place să riște puțin. Ce-ar fi dacă, să spunem,

tragem câte o carte. Câștigătorul decide dacă cizma rămâne în picior sau nu.

Ea îl privi gânditoare. Dacă problema se punea așa, ce putea să se întâmple rău? Dacă pierdea, el avea să-i scoată cizma, iar ea se va preface că o doare glezna. Nu era nimic exagerat. Mica ei tumbă făcuse s-o doară tot corpul, dar, dat fiind norocul pe care îl avea în ultima vreme, glezna probabil că-i era complet nevătămată. Iar de câștiga, el avea să plece din camera ei și s-o lase singură. Exact ceea ce-și dorise, nu-i așa?

– Foarte bine. Suspină resemnată. Dar tu tragi primul.

El ridică din sprânceană.

– Doamnele au întâietate.

– Cizma mea. Picioarul meu. Alegerea mea. Scrâșni din dinți. Era o superstiție din partea ei, dar întotdeauna părea să aibă noroc atunci când era ultima. Ignorase regula pe când jucase cu Big Jack și pierduse, cu toate că, în cele din urmă, avusese de câștigat. Dă-i drumul!

El amestecă încă o dată cărțile, încet, aproape seducător. Degetele lui lungi și bronzate parcă mângâiau fiecare carte ca un iubit dragăstos. Ofelia își împreună sprâncenele și privi fascinată. Văzuse o mulțime de bărbați amestecând o mulțime de cărți într-o mulțime de feluri, dar niciodată nu mai văzuse pe cineva care să facă din asta ceva, ei bine, sugestiv. Privirea ei se ridică pentru a o întâlni pe a lui, iar el ridică din sprânceană. N-avea cum să-și dea seama ce gândea, nu-i așa? Măinile lui nu se opriră nici o clipă. Zâmbetul lui arogant nu păli absolut deloc. Privirea lui nu o părăsi nici o clipă.

– Taie!

Vocea lui, la fel ca și gesturile, era provocatoare și intimă. Ea privi pachetul de cărți, îl luă și, cu o mișcare expertă, îl tăie cu o singură mână. Era un truc pe care îl învățase în copilărie. Unul pe care rareori îl folosea. Nu era niciodată bine să-i lași pe ceilalți jucători să vadă cât de îndemânică erai de fapt. Însă, cumva, cu Tye, cel puțin deocamdată, își dorea foarte mult ca el să-și dea seama că nu avea de-a face doar cu un chip drăguț. Se îndoia

că semăna cu oricare dintre femeile pe care el le întâlnise vreodată. Iar acum, ea dorea ca el să știe asta.

El afișă o admirație invidioasă.

– Foarte frumos!

– Mulțumesc. Privirea ei o întâlni pe a lui. Cred că este rândul dumitale, domnule Matthews.

El luă o carte din pachet și își aținti privirea în ochii ei.

– Acum, dumneata.

– Dar nu te-ai uitat la cartea pe care ai tras-o.

El ridică din umeri.

– Pot aștepta.

– Poți? rosti ea încet. Cât de mult?

– Cât e nevoie.

Ea păru să nu-și poată desprinde privirea de a lui. Ochii lui, adânci și întunecați ca eternitatea, o țineau prizonieră, și o durere cum nu mai cunoscuse vreodată o făcu să se cutremure. Trase adânc aer în piept pentru a se liniști, iar apoi luă o carte. Fără să se uite, întoarse cartea cu fața în sus, pe pat.

Își coborî privirea, iar stomacul i se strânse de dezamăgire sau de... anticipare. Doiul de treflă stătea pe cuvertura ei.

– Se pare că am câștigat.

Vocea lui era plină de subînțelesuri pe care ea nu îndrăznea să le exploreze.

– Încă nu, domnule Matthews. Cartea dumitale?

El o azvârli spre pat. Cartea de joc flutură prin aer aproape cu o indiferență insolentă, ca și cum cartea și bărbatul ar fi fost parteneri în această curioasă întrecere care, după cum bănuia ea, avea o miză mult mai mare decât descălțarea unei cizme.

Cartea căzu alături de a ei.

Regele de cupă.

Ar fi putu să râdă de această ironie, dar orice urmă de amuzament îi muri în gât. Se uită în ochii lui și citi promisiunea unei dorințe care îi tăie respirația și îi înfrânse voința.

– După cum am spus, am câștigat. Acum, întinde-te.

– Foarte bine. Simți fluturi în stomac și se lăsă la loc pe pernă. De ce era, brusc, atât de cald acolo? Poți să-mi scoți – înghiți în sec și privi fix tavanul – cizma.

El își strecură o mână sub călcâiul ei stâng, cealaltă furișându-i-se sub fustă pentru a apuca partea de sus a cizmei care se întindea până aproape de genunchi. Oricum, de ce naiba erau aceste cizme atât de înalte? Încet, trase spre el cizma de piele, scoțându-i-o cu grijă de pe picior, cu o ușurință surprinzătoare. Tye se încruntă.

– Ei bine, iată care-i problema ta. Ofelia! Nu-i de mirare că ai căzut. Cizmele astea îți sunt în mod clar prea mari.

– Serios? Făcu ochii mari, prefăcându-se surprinsă. Va trebui să-i cer socoteală cizmarului, chiar în clipa în care mă voi întoarce la Londra. Doar are măsurile mele. Nu-mi pot imagina cum de a făcut o asemenea... O, Dumnezeule!

Degetele îndemânaticice ale lui Tye pipăiră și explorară, și măsă pielea acoperită de mătase a gleznei. Ce senzație unică. Cât de personală. Ce excitantă. Cât de intimă. El clătină din cap.

– Nu văd nici o umflătură.

– Ei bine... Suspină. Acum, că mă gândesc la asta, problema s-ar putea să fie la... cealaltă gleznă.

El își arcui o sprânceană.

– Cealaltă gleznă?

Ea îi aruncă o privire inocentă.

– Se poate să fi fost confuză.

O scânteie păcătoasă licări în ochii lui, iar inima îi bubui lovindu-se de coaste.

– Pot să-ți verific și cealaltă gleznă sau trebuie să mai trag o carte?

– Vai, domnule Matthews, recunosc că ai câștigat. Nu cred că ar fi corect să te mai pun să alegi o altă carte. Dădu din cap cu fermitate. Te rog, dă-i drumul.

Colțurile gurii lui se ridicară de parcă s-ar fi străduit din răsuputeri să-și rețină un zâmbet. Ea își închise strâns ochii. În acest moment anume, nu prea dorea să vadă licărul de triumf din ochii lui. Nu cunoscuse niciodată atingerea mâinii unui bărbat

pe piciorul ei, și nici altundeva. O atingere remarcabilă datorită încântătoarelor și terifiantelor emoții pe care i le stârnea. O atingere pe care dorea s-o simtă din nou.

El își repetă gesturile cu cealaltă cizmă, mișcările fiindu-i chiar mai lente și mai calculate decât înainte. Din nou, îi scoase încălțăminte fără nici o dificultate și îi palpă glezna cu degetele calde, iscusite și cunoscătoare. Măinile lui îi cuprinseseră piciorul, atingerea prin ciorapul de mătase fiind doar șoapta unei senzații îmbătătoare care urcă din picior în tot trupul și în sufletul ei. Degetele lui îi urcară pe gambă, apoi reveniră pe genunchi, iar ea se pierdu în fericirea pură a mângâierii lui.

Cum de ajunsese atât de departe? Respirația i se accelerează. Chiar trebuia să-l oprească. Curând. Un geamăt slab evadă de pe buzele ei. Categorical, trebuia să pună punct acestei situații. Din clipă în clipă.

Brusc, atingerea lui dispăru, iar ea deschise repede ochii. Chipul lui îi umplu tot câmpul vizual.

– Cred – se așeză pe marginea patului și se aplecă asupra ei – că gleznele dumitale n-au nimic. De fapt, așa spune că sunt niște glezne minunate. Au o formă aproape afurisit de perfectă.

– Mulțumesc, zise ea cu răsuflarea tăiată.

– Dar încă sunt îngrijorat. A fost o căzătură foarte urâtă.

– O, sunt destul de sigură că n-am nimic.

– Niciodată nu poți fi prea sigur. Vocea lui era joasă și plină de semnificații de care ea se temea și pe care le dorea. De exemplu, ar fi mare păcat dacă, să spunem, gâtul acela minunat al dumitale ar fi fost vătămat în vreun fel.

Se aplecă spre un loc surprinzător de sensibil, chiar sub lobul urechii, și îl sărută cu blândețe. Ea gemu.

– N-am căzut pe gât.

– Totuși... Gura lui coborî și ajunse la jacheta încheiată cu nasturi până la baza gâtului. Nu poți fi niciodată prea grijuliu în privința rănilor care apar din cauza unei căzături.

Dumnezeule, chiar dacă se gândise că atingerea gleznei fusese minunată, asta fusese nimic în comparație cu senzația buzelor lui pe gâtul ei. Făcu un efort să vorbească.

– Presupun că nu.

Simți vag cum nasturii erau descheyați, iar jacheta, îndepărtată. Gura lui împinse gulerul bluzei și, imediat, aerul răcoros și răsuflarea lui caldă îi trimiseră fiori pe pielea expusă. Dumnezeu, când îi descheyase bluza?

– Tye, nu cred...

– Ofelia. Vocea lui fu fermă. Trebuie să ne asigurăm că ești teafără.

– Sunt... tea... fără, spuse ea cu o voce slăbită de excitare.

– Nu, nu. Vorbele îi erau neclare fiindcă gura îi era lipită de pielea ei. Încă nu sunt complet sigur de asta.

Buzele lui rătăciră mai jos, împingând protecția superficială a cămășuței spre sânii susținuți de un corset despre care ea nu dăduse seama până acum că era mult prea strâmt.

– Tye! Eu nu...

– Plămâni tăi, Ofelia, murmură Tye cu gura pe pielea care ardea sub mângâierea ușoară a buzelor lui. E posibil ca plămâni tăi să fie afectați.

– Plămâni mei? șopti ea prin ceața dorinței care îi biciuia simțurile și îi amețea mintea.

Gura lui se închise pe sânul ei, sfârcul întărindu-i-se la atingerea lui. Ea se arcui, cu o tresărire involuntară de plăcere pură, simțind atingerea șocantă a limbii lui pe carnea ei sensibilă. Se agăță de umerii lui și se minună de valul copleșitor de euforie, și de dorință, și de căldură care creștea în ea.

Deci asta găseau femeile în brațele unui bărbat! Pentru asta își sacrificau onoarea și virtutea, și chiar sufletul. De îndată, înțelese măreția, și minunăția, și bucuria pură care meritau orice sacrificiu, orice preț care trebuia plătit. Indiferent care era costul, nu se putea compara cu ceea ce însemna să fie cu acest bărbat, în acest moment.

Nu! Cuvântul țipă în mintea ei, un efort final de afirmare a tot ce fusese ea vreodată, a tot ce-și dorise să fie și a tot ce refuzase să devină. Nu avea să fie ca acele femei care se agățau de gâtul tatălui ei la fiecare mișcare sau precum creaturile patetice care îi așteptau la cine târzii clandestine pe actorii care le jurau iubire

și fidelitate nemuritoare. Nu avea să fie jucăria nici unui bărbat. Nici măcar a bărbatului care o făcea s-o doară trupul, iar inima să-i cânte. Nici măcar a lui Tyler Matthews.

– Tye!

Gemu și se sprijini în brațele aflate pe lângă trup, într-o încercare disperată de a se ridica. El păru să nu bage de seamă ori nu-i păsa, iar ea simți, cu un instinct abia căpătat că și el era la fel de copleșit cum era și ea, sau cel puțin cum fusese cu o clipă în urmă. Mâna ei lovi lavoarul de lângă pat și băjbâi până când reuși să deschidă sertarul.

– Tye, rosti ea din nou. Oprește-te! Te rog.

– Nu vorbești serios, Ofelia, murmură el.

– Ba da.

Tye își înalță capul și făcu ochii mari, pasiunea fiindu-i alungată de surpriză și, posibil, de amuzament. Ea își aținti revolverul spre un punct aflat puțin mai sus, la doar câțiva milimetri de baza nasului, exact între ochii lui. Ochii lui delicioși, de ciocolată.

– Bănuiesc că asta înseamnă că te simți mai bine, rosti el, o notă răutăcioasă nuanțându-i cuvintele.

– Da, mulțumesc.

Vocea i se auzi ușor găfâit, iar ea se luptă să-și recapete controlul.

– Îți tremură mâinile, spuse el calm. Poate că dacă ai îndrepta arma aia puțin într-o parte sau în cealaltă, nu se va descărca accidental și nu-mi va zbura capul de pe umeri.

– Te asigur, domnule Matthews, că n-o să te împușc accidental.

– Ofelia, seara trecută ți-am spus că nu știi să minți. Scoase un suspin plin de regrete și își îndreptă trupul. La felul în care tremuri, revolverul ăla s-ar putea descărca oricând. Și, cu toate că este mic, probabil că m-ar ucide, și nu pot să cred că vrei cu adevărat asta.

Ea se ridică în șezut, ținând permanent țeava armei îndreptată în direcția lui.

– Nu știi nimic despre ce vreau eu.

– Dar, Ofelia, chiar știu. Privirea lui se aținti în ochii ei, strălucind de o dorință pe care ea o împărtășea, iar vocea îi era

coborâtă datorită unui adevăr pe care ea îl putea nega față de el, dar nu și față de sine. Știu exact ce vrei, zise el.

– Și ce vreau?

El se întinse și o prinse cu blândețe de umeri, ignorând revolverul îndreptat acum direct spre pieptul lui. Oare el chiar credea că nu l-ar împușca? Sau era cel mai mare neghiob pe care îl întâlnise vreodată?

– Vrei să-ți pierzi simțirea și mințile în brațele mele, rosti el. Vrei să simți senzații și emoții pe care abia ai început să le explozezi. Vrei să cedezi durerii care ți-pă în tine să fie eliberată.

– Serios?

– Serios.

– Dar tu ce vrei?

– Eu te vreau pe tine, Ofelia.

O trase spre el – arma din mâna ei era apăsată pe inima lui, însă el o ignoră – și își strivi buzele de ale ei. Cum de putea avea încredere că nu-l va împușca exact în clipa aceea? Adevărul o lovi în moalele capului. El avea dreptate. Chiar îl dorea pe el și tot ce-i oferea. Dar, Dumnezeu s-o ajute, voia mai mult.

– Ofelia! se auzi vocea indignată a lui Jenny, din pragul ușii.

Instinctiv, Ofelia și Tye se depărtară unul de celălalt. Revolverul sări în mâna ei și se descărcă. Ofelia se holbă îngrozită.

– M-ai împușcat! se ridică, neîncrezător, glasul lui Tye.

Sângele se prelingea de pe umărul lui.

– La naiba, Ofelia, l-ai ucis? ți-pă Jenny.

– Nu înjura, rosti Ofelia fără să gândească și clipi privind pata roșie care se întindea pe cămașa lui. Sigur că nu l-am ucis. Dacă l-aș fi ucis, n-ar mai fi stat în fund.

– Aproape că m-ai ucis! spuse el privind-o acuzator.

– Nu te-am ucis. Sincer, nu-i nici măcar o rană serioasă. Dacă ar fi fost serioasă, sângele ar fi curs șuvoi. Însă doar – strâmbă dezgustată din nas – curge. Abia se prelinge, zău.

– Se prelinge? Eu nu simt ca și cum doar s-ar prelinge. Simt ca și cum ar fi – făcu o pauză teatrală – fatal.

— Ei bine, nu e. Abia se prelinge. Și pare că se va opri dintr-un moment în altul. Acum că șocul inițial trecuse, își dădu seama că el abia dacă avea o zgârietură. Poftim!

Înșfăcă un prosop de pe lavoar și îl aruncă spre el. Acesta îl lovi peste față, iar el se încruntă spre ea, după care îl făcu ghem pe umărul rănit.

— Și uite! Arată spre o mică găurică în partea de sus a peretelui, lângă tavan. Vezi? Acolo! Acolo a lovit glonțul. Doar te-a zgâriat.

Gura lui se căscă de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e era atât de nepăsătoare față de rana lui.

— Mă doare!

— Ești sigură că nu l-ai rănit serios? întrebă Jenny neliniștită.

— Sigur că m-a rănit serios. M-a împușcat. Asta-i ceva serios. Tye se holbă la Jenny. Și tu cine naiba ești?

— Cine sunt eu? Cine ești tu? Cine e el?

Jenny își puse mâinile în șolduri și se încruntă la sora ei.

— Ea este so... camerista mea, rosti Ofelia arătând spre ea.

— O! Tye se luminează la față. Tu ești cea despre care vorbea Zach.

— Cine-i Zach? întrebă Ofelia, nedumerită.

— Este unul dintre lucrătorii de la fermă, răspunse Tye. De fapt, a locuit aici de când avea vreo 14 ani, iar tatăl lui a murit.

Ofelia îl privi confuză.

— Am crezut că soții Matthews te-au crescut pe tine.

— Sunt niște oameni cu adevărat drăguți, îi zise Jenny Ofeliei.

— Am stabilit asta deja. Este rolul cel mai bun pentru ei, rosti Ofelia încet. Big Jack și Lorelie iau acasă toți copiii oropsiți și fără adăpost din regiune?

— Nu tocmai. Doar pe mine, iar apoi, pe Zach. Tye râse, apoi se strâmbă. Au! Chiar mă doare foarte tare. Ai de gând să faci ceva în privința asta?

— Tu trebuie să fii Tye. Jenny zâmbi timidă. Am auzit multe despre tine.

— Cum l-ai cunoscut pe acest Zach?

Ofelia se ridică de pe pat.

— Cred că sângerez de moarte, spuse Tye răsucindu-și gâtul pentru a-și privi umărul.

Jenny ridică din umeri.

— Mă învață să călăresc.

— Mda. Tye oftă din toți rărunchii. Cu siguranță o să mor.

— Un cal? icni Ofelia.

— Viața mi se derulează prin fața ochilor, zise Tye.

— Sigur că un cal. Ce altceva? rosti Jenny, sfidătoare.

— Sunt tot mai slăbit, gemu Tye.

— Dar caii, Jenny — Ofelia clătină din cap —, sunt niște creaturi oribile, rele. Mari, uriașe și răd mereu.

Tye se încruntă.

— Nu i-am auzit niciodată să rădă.

— Ei bine, o fac, se răsti Ofelia.

— Chiar nu cred că răd, spuse Jenny.

— Nu, zise Tye. Categorie, nu răd. Sunt niște animale bune și loiale. De exemplu — se ridică și își strânse umărul cu mâna —, calul tău nu te-ar împușca niciodată.

— Te-ar împușca dacă ai încerca să-l seduci, rosti Ofelia uitându-se urât la el.

Jenny icni.

— A încercat să-și seducă iapa?

— Nu, nu iapa. Ofelia scoase un suspin iritat. Pe mine.

— Dar nu pricep. Atunci, de ce râdea calul? se miră Jenny, clătinând din cap ca pentru a-și limpezi gândurile.

— Caii nu răd! bubui vocea lui Tye în cameră. Iar eu nu te seduceam.

— Atunci, cum ai numi ceea ce făceai?

— Ei bine... Privirea lui Tye dădu rapid ocol încăperii, de parcă ar fi căutat un răspuns. Foarte bine. Te seduceam. Dar tu nu opuneai rezistență.

— Te-am împușcat. Ofelia își îndreptă umerii. Aș zice că asta se cheamă că opuneam rezistență.

El își îngustă ochii.

— Ai spus că a fost un accident.

— Dumnezeu! Ce se petrece aici?

Lorelie stătea în pragul ușii, făcând ochii mari, cu obrajii în palme și chipul îmbujorat din pricina șocului. De îndată, Ofelia își dădu seama cât de ciudată trebuia să pară întreaga scenă. Ea și Tye țipând unul la altul despre cai care râd, și seducere, și...

– Contesă, așa sugera...

Lorelie dădu discret din cap, arătând spre partea din față a costumului de călărie purtat de Ofelia.

– Ofelia! exclamă Jenny, ridicând ochii în tavan.

– Doamne, Dumnezeule!

Ofelia înșfăcă părțile de sus ale bluzei, le strânse și încercă cu frenezie să vâre nasturii în micuțele găici. La naiba! După ce arma se descărcase, uitase complet cât de groaznic de expusă era. Își ridică privirea și o întâlni pe a lui Tye. Doar nu era amuzat de toate astea?!

– Te rog să-mi accepți scuzele, spuse ea. Lorelie, am fost...

– Nu te mai gândești la asta, draga mea. Un zâmbet slab înflori pe buzele lui Lorelie ca și cum ar fi vrut să arate că vorbește serios, dar nu prea îi reuși. Asemenea lucruri se întâmplă.

Tye îi aruncă Ofeliei un zâmbet îngâmfat.

– Mă bucur să văd că poți merge.

– Mă bucur să văd că n-ai murit! se răsti Ofelia.

El pufni disprețuitor.

– Nu datorită ție.

Ofelia scrâșni din dinți.

– A fost un accident. Totuși, dacă mă gândesc mai bine...

– Contesă... Ofelia! Tyler! Lorelie se răsti cu tonul intransigent al unei mame care își dojenește copiii care se ciorovăiesc. Destul! Ofelia, dezbracă-te și bagă-te în pat. Indiferent dacă poți umbla sau nu, ai tras o căzătură urâtă. Iar în ceea ce te privește – pași în fața Ofeliei și își îndreaptă privirea mânioasă spre Tye –, nu-mi pot imagina ce-a fost în mintea ta când te-ai apucat să-i faci curte cu de-a sila unei musafire aflate în casa noastră. Un comportament cu adevărat deplorabil!

– Ea m-a împușcat! rosti el indignat.

– Probabil că și eu te-aș fi împușcat, spuse Lorelie.

– A fost un accident, zise Ofelia.

Oare de ce nu voia bărbatul acesta enervant să accepte asta?

– Ha! Halal accident! exclamă el.

– Dacă așa fi făcut-o intenționat – Ofelia rânji din spatele lui Lorelie –, ai fi fost mort.

– Ofelia!

Jenny își duse mâna la gură.

Privirea lui Tye se mută de la Ofelia la Jenny și înapoi.

– Deci, ea este camerista ta?

– Da, spuse Ofelia precaută.

– Atunci, de ce îți zice... Ofelia?

Triumful licări în ochii lui Tye.

– Fiindcă așa o cheamă? rosti Jenny încercând să-i fie de folos surorii ei.

Ofelia gemu în sine ea. De ce, de fiecare dată când se întorcea cu spatele, apărea câte un mic detaliu enervant care îi scăpase complet? Nu-și amintea ca acei croitori să fi avut atât de multe probleme cu împăratul. Se uită urât la Tye. Acesta afișa un rânjet încrezut care părea că se întinde pe toată fața. Bine că nu avusese acea expresie cât ea ținuse pistolul în mână.

– Ei bine? o presă el îngâmfat.

Ar fi trebuit să-l ucidă.

– Ei bine... îmi spune Ofelia pentru că... „De ce? De ce? Desigur! Dumnezeule, sunt bună!” Pentru că are o dificultate de vorbire și nu poate pronunța cuvântul „contesă”.

– Biata de ea, murmură Lorelie.

Tye râse.

– Haide, fii serioasă! Chiar te aștepti să cred așa ceva?

– E adevărat. Ofelia se întoarse spre Jenny. Spune „contesă”.

Panica licări brusc în ochii lui Jenny, apoi fata își îndreptă trupul micuț și zise:

– C-c-c-c-c...

– Foarte bine. Tye își încleștă dinții. Ia încercă „doamnă”.

Ofelia ridică din umeri.

– Jenny?

Jenny își ridică sfidătoare bărbia.

– D-d-d-d-d...

– Asta-i ridicol! Tye pufni neîncrezător. Vrei să spui că singurele cuvinte pe care această copilă nu le poate rosti sunt „contesă” și „doamnă”?

– Am o problemă și cu „Bridgewater”, zise Jenny cu dulceață în glas.

– Aha! Tye ridică degetul arătător spre Jenny. Te-am prins! Tocmai l-ai rostit.

– Destul! Lorelie se uită mânioasă la nepotul ei. Ai făcut-o pe copila asta să se simtă extrem de stânjenită și nu-ți permit să mai continui.

– Dar...

– Nici un dar, Tyler Matthews. Coboară imediat la bucătărie și roag-o pe Alla să se uite la zgârietura aia a ta. Lorelie îl îmbrânci afară din cameră. Iar tu, contesă, odihnește-te.

El se opri în pragul ușii și o privi mânios pe Ofelia, peste umăr.

– Iarăși mă minți. Și eu iarăși îți spun că nu te pricepi la asta.

– Haide, Tyler!

Lorelie îl împinse pe coridor.

– Nu mint, rosti Ofelia pe un ton trufaș, adăugând în șoaptă: Joc teatru.

– M-a împușcat, știi? răsună vocea lui Tye pe coridor.

– Știu, dragă, replică slab Lorelie. O să supraviețuiești.

Jenny își întoarse ochii cât cepele către sora ei.

– Nu pot să spun „contesă”. Ești tare!

– Mulțumesc. Ofelia își mușcă buzele pentru a-și stăpâni un zâmbet. Mi-a plăcut completarea ta cu „Bridgewater”. Ai văzut ce față a făcut când ai pronunțat cuvântul pe care ai zis că nu poți să-l pronunți?

Jenny rânji.

– N-am văzut niciodată pe cineva care să arate așa.

– Șocat? Confuz? Victorios?

– De fapt, voiam să spun stupid.

Cele două surori se uitară una la alta pentru o clipă, apoi izbucniră în râs. Se prăbușiră pe pat, zguduite de hohote isterice,

până când începură să le curgă lacrimile pe obraji și să le doară maxilarele.

– Dumnezeule! Ofelia își șterse ochii, își sprijini capul în palmă și se uită la sora ei. A fost amuzant. Chiar n-am vrut să-l împușc.

– Fără îndoială, își va da seama de asta. Jenny zâmbi. După ce se va vindeca.

– Nu va dura mult. Nu e cine știe ce rană. Ofelia chicoti. Aș fi putut să-l rănesc serios, dar, desigur, a fost un accident.

Fetele se cufundară în tăcere. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jenny n-ar fi intrat în clipa aceea? Oare Ofelia ar fi fost o femeie pierdută acum? Regretul se lupta cu ușurarea. Nu că ar fi contat cu adevărat. Trecuse de vârsta la care majoritatea femeilor se măritau. Dumnezeule, avea deja douăzeci și trei de ani și toate șansele să rămână fată bătrână. Și că tot venea vorba, pentru ce se păstra?

Sentimentele pe care Tye i le stârnise erau minunate și înspăimântătoare în același timp. Brusc, un gând îi răsări în minte cu uimitoare claritate: De ce să nu renunțe la virtutea ei, să nu cedeze propriilor dorințe și totuși să rămână ea însăși? Nu avea nici un motiv pentru care să-și sacrifice sufletul dacă se bucura de fericirea pe care Tye o oferise atât de elocvent trupului ei. Însă putea să separe cu adevărat sufletul de trup?

– Știe, nu-i așa? Jenny trase cuvertura de pe pat. Despre noi? Despre tine?

Ofelia suspină.

– Probabil. Dar n-are nici o dovadă certă, iar până o va obține – ridică din umeri –, mă îndoiesc că Big Jack îl va crede.

– Deci, ce facem acum?

Ofelia se rostogoli pe spate și se uită în tavan.

– Nu știu exact. Trebuie să găsec o modalitate de a pune mâna pe banii noștri.

– Vrei să spui pe banii lui Big Jack?

– Nu mai sunt banii lui Big Jack. Ofelia nu-și putu reține o ușoară notă de satisfacție. Sunt banii noștri acum. În orice caz, trebuie să punem mâna pe ei și să plecăm din oraș.

– Cum ai de gând să te descurci cu ceremonia pe care ei o plănuiesc?

– Nici asta nu știu, spuse ea cu o voce mai stridentă decât se așteptase. Sper s-o evit. Am zis că voi scrie ca să aflu dacă vreun reprezentant britanic poate veni în Dead End, însă probabil că scrisoarea se va rătăci. Totul se va rezolva.

Jenny rămase tăcută pentru un moment îndelungat.

– Ce părere ai despre Tye Matthews?

– Este insuportabil. Este enervant. Este arogant. Este îngâmfat... Este...

– Îți place de el, nu-i așa?

– Categorical, nu! Apoi, Ofelia suspină. Mă tem că da.

Vocea lui Jenny era blândă:

– Îl iubești?

– Nu știu. Ofelia încercă să-și exprime gândurile. Nu sunt sigură că știu ce este dragostea. Știu că, atunci când mă atinge, mă simt ca un cristal neasemuit, care s-ar putea sparge la cea mai mică apăsare a degetelor sau a buzelor lui. Știu că pare să se afle mereu undeva într-un colț al minții mele, iar eu vreau să-l evit și în același timp să fiu cu el. Știu că, în fiecare clipă, mă face să doresc fie să mă topest în brațele lui, fie să-l împușc în cap. Și mă tem foarte tare că – vocea i se înmuie –, după ce vom pleca de aici, îmi va fi dor de el.

Jenny dădu cu înțelepciune din cap.

– E dragoste.

Ofelia gemu.

– Sper că nu.

– Este teribil de frumos, nu-i așa? Jenny zâmbi. Atât de înalt și de puternic, cu părul acela blond și ochii aceia căprui.

– De ciocolată.

– Poftim?

– De ciocolată. Ofelia suspină. Ochii lui au culoarea minunată a ciocolatei.

– O, Doamne! murmură Jenny.

– Știu. Regretul și resemnarea se deslușiră în vocea Ofeliei. Niciodată n-am fost în stare să spun nu ciocolatei.

Capitolul 10

– Chiar cred că mi-am revenit.

Din vocea Ofeliei răzbătu o notă optimistă.

– Ei bine, draga mea, poate că astăzi o să te poți ridica.

Lorelie se așeză pe marginea patului, zâmbind.

Trecuseră deja două zile de la căzătură, iar Lorelie insistase, ba nu, îi poruncise să le petreacă pe amândouă în pat. Cine ar fi crezut că această femeie micuță și drăgălașă ar putea avea o voință de fier, destul de puternică încât să-și conducă nu doar casa, ci, foarte posibil, chiar întreaga lume. Până și regina Victoria și-ar fi găsit nașul în Lorelie Matthews.

– De fapt, chiar mă gândeam la o plimbare care s-ar putea să-ți facă plăcere. Ochii lui Lorelie străluceau de entuziasm. Astăzi după-amiază are loc întâlnirea Societății Culturale Feminine din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază.

Ofelia își îndreptă și mai mult trupul.

– Ca să jucați cărți?

– Pentru cărți și... altele asemenea.

– Ce fel de altele asemenea?

– Dragă mea, chiar ai pierdut o sumedenie de lucruri stând în pat, zise Lorelie clătinând din cap.

– Dar ai insistat să stau în pat.

Lorelie îi aruncă un zâmbet atotștiutor.

– Și nu te simți mult mai bine, pentru că m-ai ascultat?

Ofelia aprobă din cap, dându-se bătută. Trebuia să admită că, după căzătură, se alesese cu o sumedenie de vânătăi pe unde nici nu-și imagina că ar fi posibil, fiind prea înțepenită să se miște și prea îndurerată ca să-i mai pese. Dar azi, cel puțin, părea să se simtă aproape normal.

– Așadar, spune-mi, Lorelie, ce-am pierdut?

Chipul lui Lorelie se luminează.

– Să începem cu Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază care a decis că trebuie neapărat

să ne perfecționăm dacă urmează să primim vizita unui reprezentant al reginei. Doamne, dacă Jack va fi conte, nu trebuie să-l facem de râs.

– Sigur că nu.

– Așa că ne dorim ca tu să ne înveți conduita corespunzătoare.

– Conduita corespunzătoare? Ce vrei să spui cu asta?

– Da, chiar așa. Lorelie dădu din cap plină de entuziasm. Nici una dintre noi nu are nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să te porți cu un ambasador sau cu un conte, chiar dacă acesta va fi Jack, și cred că pot să sper că asta nu-l va schimba defel, cel puțin așa trag nădejde, dar nu ai de unde să știi ce idei îi mai pot veni unui bărbat. Acum, multe dintre noi am petrecut ceva timp cu tine, dar am decis că tu ești excepția de la regulă. Ești atât de plăcută și teribil de... Lorelie ridică din umeri a scuză... normală. Doamnele au discutat subiectul și sunt de acord. Nu ești prea diferită de o americană, desigur, dacă facem abstracție de accent. Ba chiar aș putea spune că nu ești deloc așa cum credeam că ar trebui să fie o contesă din Anglia.

– Nu sunt? spuse Ofelia încet. Era ușor dezamăgită, însă și destul de curioasă. Adică, mai exact, de ce nu sunt așa cum te așteptai să fii?

– Ei bine, n-am nici cea mai vagă idee cum să-ți explic. Pur și simplu, pe de-o parte pari a fi mult mai mult de atât, iar pe de alta – ridică din umeri neajutorată –, mult mai puțin.

Ofelia se zgâi la ea, încercând să nu clatine din cap, într-un efort inutil de a înțelege comentariul alambicat al lui Lorelie.

– Poftim?

– Doamne sfinte, nu prea mă pricep la explicații, nu-i așa? Ei bine, n-are a face. Și nu trebuie să te îngrijorezi, draga mea. Lorelie își flutură mâna într-un gest vag. Voiam, de fapt, să-ți facem un compliment.

– Mulțumesc. Cred.

– Pentru puțin. Așa, acum – vocea celeilalte femei căpătă o nuanță mai serioasă – suntem de părere că nu avem nici o clipă de pierdut dacă trebuie să fim pregătite la vreme. Așadar, Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază

se va întruni în fiecare după-amiază până la noi ordine. Desigur, cu excepția sâmbetelor și duminicilor. Cred că trebuie să punem o limită aici, da, așa cred.

– De ce trebuie să vă întruniți în fiecare zi, în afară de sâmbătă și duminică?

– De ce? Ei bine, trebuie să învățăm să facem reverențe, cel puțin așa bănuiesc, și orice altceva crezi că ar mai trebui să învățăm.

Ofelia putea să le învețe să facă reverențe, deși ar fi fost mai degrabă ca niște reverențe de scenă. Dar cine ar fi știut? Cât despre tot restul...

– Nu prea cred că aveți nevoie să știți altceva în afară de reverențe.

– Serios? Lorelie se încruntă gânditoare. În cazul acesta, cred că va trebui să apelăm la cărțile de joc.

– Asta ar fi frumos, zise Ofelia.

Poate că astfel avea șansa de a câștiga niște bani. Mai ales că încă nu reușise să ticluiască un plan ca să-și scoată banii de sub supravegherea atentă a bancherului din Dead End.

– Așa-i? zâmbi și Lorelie. Sigur că va trebui să renunțăm la întruniri în zilele când suntem implicate în construcția operei.

– Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază construiește o operă?

– Nu fi ridicolă, Ofelia. Nu o să facem noi treaba propriu-zisă. Le vom permite bărbatilor să facă asta. Noi, pur și simplu, le vom acorda sprijin moral. Lorelie își miji ochii, gânditoare. Chiar cred că e nevoie de mult sprijin moral ca să construiești o clădire a operei așa cum trebuie.

– Dar de ce construiești o clădire a operei?

– Serios, Ofelia, oftă Lorelie. Dacă vrem să avem un oraș respectabil, cu propriul conte autentic, avem nevoie de operă. Altfel, unde am putea viziona spectacole cu clasicii lumii civilizate?

Ofelia simți că o apucă o intensă durere de stomac.

– Care clasici?

– O, cei obișnuiți. Lorelie începu să enumere pe degete: operă, desigur, și tragediile grecești. Melodrame.

– Nu prea le-aș considera ca făcând parte dintre operele clasice, replică Ofelia pe un ton destul de prevăzător.

– ... și, bineînțeles, Shakespeare.

– Shakespeare?

– Desigur, draga mea. Iar Tyler a amintit că ești practic o expertă în Shakespeare.

Ofelia se abținu de la un răspuns caustic.

– Tye a amintit asta?

– Da, chiar așa. A fost de părere că ești cea mai potrivită persoană să ne sfătuiești cu privire la construirea unui teatru.

– El e foarte binevoitor, nu-i așa?

Lorelie dădu din cap, în semn de aprobare.

– Tyler a fost întotdeauna dornic să ajute.

– Sunt convinsă de asta, zise Ofelia încetișor.

Bărbatul chiar avea tupeu să o propună pe ea ca expertă fără măcar s-o întrebe dacă ar fi dispusă să se înhame la o asemenea activitate. Deși nu era o idee rea. De fapt, putea fi chiar amuzant. Simți cum se entuziasmează. Aceasta era șansa ei de a ajuta la crearea unui teatru care să țină cont de faptul că actorii erau sufletul și inima oricărui spectacol. Plus că încă nu era pregătită să plece din Dead End. Iar oamenii aceștia erau atât de drăguți. Merita să-i ajute să construiască teatrul.

Îi zâmbi încântată și plină de generozitate lui Lorelie, ca o adevărată contesă.

– Aș fi încântată să vă ajut.

– Știam că n-o să refuzi. Lorelie dădu satisfăcută din cap. Acum, să știi că nu mai avem prea mult timp. Mai sunt doar trei săptămâni până la ceremonie.

Senzația neplăcută se întoarse, stăruitoare.

– Ce fel de ceremonie?

– Ofelia dragă, ești sigură că te simți bine? Chipul lui Lorelie căpătase o expresie îngrijorată. Adică, vreau să spun, sigur nu te-ai lovit la cap, când ai căzut?

– Capul meu e în regulă. Ce fel de ceremonie?

– Desigur, ceremonia prin care Jack este făcut conte.

– Probabil că m-am lovit într-adevăr la cap. Ofelia își duse mâna la frunte și se strâmbă. Nu îmi aduc deloc aminte să-i fi scris ambasadorului.

– Nu i-ai scris.

– Nu i-am scris? Ofelia se încruntă. Dar n-ar fi trebuit s-o fac?

– Ba da, dar după căzătură... Lorelie se aplecă spre ea încrezătoare. Te-ai rostogolit zdravăn. Numai la gândul cum te rostogoleai – femeia se scutură – n-a fost plăcut să văd așa ceva, să știi.

Ofelia pufni.

– Da, știu.

– Eram îngrijorați cu privire la sănătatea ta, iar Sedge...

– Domnul Montgomery?

– Desigur. Sedge s-a gândit că ar fi bine dacă ar telegrafia ambasadei britanice la Washington.

– A trimis o telegramă la Ambasadă?

Ofelia aproape că se înecă rostind cuvintele.

– Într-adevăr. Și a primit telegrama de răspuns ieri.

Lorelie aproape că strălucea de entuziasm.

Ofelia își mușcă buza de jos.

– Și ce spunea exact telegrama de răspuns?

– Din păcate, ambasadorul nu poate veni – Ofelia aproape că oftă de ușurare –, dar e un englez, un fel de lord, duce, cred, sau poate un conte. Nu, nu era altceva...

– Lasă, Lorelie, nu are importanță.

– Probabil că nu. Dar oricum e enervant să nu-ți amintești. Ea oftă. În orice caz, acest gentleman, un reprezentant al reginei înseși, dacă nu te superi, i-a telegrafiat lui Sedge și i-a transmis că ar fi încântat să participe la ceremonie și să-i acorde lui Jack titlul.

– Cât de minunat! Ofelia reuși să zâmbească slab. Și asta se va întâmpla în trei săptămâni?

– Prin urmare, chiar avem o sumedenie de lucruri de făcut și foarte puțin timp la dispoziție.

– Da, chiar așa, murmură Ofelia.

– Am o mulțime de detalii de rezolvat înainte de întâlnirea din după-amiaza aceasta. Lorelie se ridică de pe pat. Mă gândesc

că va trebui să începem chiar astăzi lecțiile de bază cu privire la conduita potrivită. Deși asta n-ar trebui să ne ia mai mult de o oră și ceva.

– Și apoi?

Lorelie făcu ochii mari.

– Cum adică, draga mea? După aceea, vom juca, desigur, cărți.

– Lorelie, mă tem că am anumite dificultăți în această privință. Ofelia se încruntă și își mușcă buza. Nu am asupra mea prea mulți bani peșin. Mă întreb dacă doamnele celelalte ar accepta să mă crediteze?

– O, Doamne, draga mea! Lorelie clătină din cap cu înțelegere. Am decis cu multă vreme în urmă că orice lucru scris ar putea fi citit de oamenii nepotriviți, soți sau alții asemenea. Dar nu ar trebui să fie o problemă să ridici bani din noul tău cont bancar.

– Dar bancherul nu ar deveni bănuitor?

Lorelie râse.

– Doamne, Ofelia, nu trebuie să îl abordezi pe Randolph. Așa nu obții nimic. Soția lui, Henrietta, o femeie minunată, deși cam blufează câteodată și te prinzi mereu pentru că ochiul drept clipește ceva mai des când are cărți bune în mână, și câteodată...

– Banii?

– Ah, da. Henrietta va aranja să procure niște bani pentru tine, iar Randolph nu va ști niciodată.

– Cam de cât crezi că aș avea nevoie?

– Stai să mă gândesc. Lorelie își încreți fruntea, gânditoare. Avem de regulă 14 jucători, 15 cu tine, vom juca întreaga după-amiază, așa încât cred că vreo cinci sau șase sute ar fi suficiente.

Ofelia căscă gura de uimire.

– De dolari?

Lorelie se holbă la ea.

– Păi, draga mea, cu siguranță nu folosim lire.

– Nu. Vreau să zic, nu sunt prea mulți bani ca să-i pierzi la pocher? rosti Ofelia neîncrezătoare. Nu sunt mizele cam mari?

– Probabil, deși nu pare să fie prea important. Lorelie se opri, de parcă ar fi analizat problema în gând. Jucăm de ani întregi și am început cu penny. Dar era prea plicticos și mizele au tot crescut.

Lorelie ridică din umeri.

– Trebuie să înțelegi, Ofelia, că, în ciuda aparențelor, există destui bani în Dead End. Jack nu este singurul fermier din regiune care s-a îmbogățit aici. Iar cât privește afacerile, ei bine, suntem singurul oraș pe o rază destul de mare, ca să nu mai vorbim că avem și cale ferată. În general, negustorii noștri au devenit destul de prosperi. Și noi, în calitate de soții, nu vedem de ce nu putem folosi o parte din această prosperitate pentru distracția noastră. Nu crezi?

– Ba da, dădu Ofelia din cap.

Activitățile Societății Culturale Feminine din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază ar putea să-i ofere mijloacele de a-și scoate banii din bancă și încă ceva pe deasupra. Desigur, va dura un pic. Dar doamnele plănuiau să joace aproape în fiecare zi și, câtă vreme reușea să plece din oraș înainte de sosirea englezului, era în regulă.

– De fapt, cred că este foarte rezonabil ca soțiile să aibă parte de profitul făcut de soți, declară Ofelia.

– Sunt de aceeași părere. Lorelie zâmbi și se îndreptă spre ușă. Ah, am uitat, Tyler a lăsat asta pentru tine, ieri. Îi arată un pachet mic de pe lavoar. A zis că nu dorește să te deranjeze și nu a urcat.

Ofelia ridică pachetul ciudat, învelit în hârtie.

– Cum îi mai e umărul?

– Aproape perfect. Lorelie chicoti. Dumnezeu, cum se tot văicărea de zgârietura aia! Ai fi zis că e rănit serios.

Ofelia o privi surprinsă.

– Totuși am tras în el, deci nu-mi pot imagina că a fost o experiență prea plăcută.

– Nu, dar a fost un accident. Cred că, dacă ai fi vrut cu adevărat să-l împuști, l-ai fi ucis. Femeia îi zâmbi cu drăgălășenie. Nu-i așa?

– Probabil că da.

Ofelia îndepărtă hârtia și studie piesa delicată de sticlă, care semăna cu un pește cu două cozi.

– Lorelie, știi ce e asta?

– N-ai mai văzut până acum ceva asemănător?

Ofelia o răsuci în mână. Cozile erau transparente, iar în corpul rotund, picături de culoare galbenă se amestecau și se împleteau cu spirale albastre-verzui.

– Nu cred. Arată ca o acadea.

– Exact așa și trebuie să arate. Tyler a adus mai multe cu el. S-a gândit că ar fi o amintire plăcută. Le-a cumpărat din Europa, de la Veneția cred.

Lorelie îi făcu un semn din cap și ieși pe ușă.

– Înțeleg.

Ofelia nu-și putu reține un zâmbet satisfăcut, care-i arcui colțurile gurii. Nu-l mai văzuse de când îl împușcase, dar el se gândea în mod evident la ea, la fel cum și ea se gândea la el. Aceste ultime zile de odihnă forțată îi dăduseră timp să se gândească. Prea mult timp, chiar. Și multe dintre gânduri i se învârtiseră în jurul lui Tyler Matthews.

Va accepta ea oare ce dorea el să-i ofere? Cum spusese el? Ah, da.

„Vreau să-ți arăt culmile pe care un bărbat și o femeie pot ajunge. Vreau să fac dragoste cu tine până când vei ajunge la extaz datorită acestei senzații pure și îmi vei striga numele în noapte.”

Ofelia putea să-și recunoască măcar în sinea ei că ar fi vrut. Dar oare voia și riscurile care veneau împreună cu această ofertă? Nu că i-ar fi păsat cine știe ce că își pierdea virtutea. Problema era că nu dorea să-și piardă și inima. Brusc, o izbi un gând, de o claritate asemănătoare cu a sticlei din mâna ei. Poate că era deja prea târziu? Poate că deja își pierduse inima?

Se uită la flecuștețul din sticlă și se gândi la adevăr. Indiferent de sentimentele ei pentru el, era o mincinoasă și o escroacă. Iar el n-ar fi putut s-o iubească niciodată așa cum eroii lui Shakespeare își iubeau eroinele. Nu că și-ar fi dorit iubirea lui. Iubirea nu făcea decât să le rănească pe femei și să le transforme în obiecte de care să-ți fie milă și pe care să le arunci. Pe de altă parte, pasiunea...

Poate, cu acest bărbat venise vremea să guste plăcerile carnale. Ar fi fost un rămas-bun potrivit pentru viața pe care o părăsise de când murise tatăl ei. Și, de îndată ce Jenny și ea vor avea un cămin respectabil, nu va mai avea vreo șansă pentru astfel de acțiuni.

Da, într-adevăr. Tyler Matthews va fi o amintire pe care s-o poată păstra captivă în inima ei pentru tot restul vieții.

La fel cum culoarea era ținută captivă în micul ornament din palma ei. Privi sticla și zâmbi ușor. Oare alesese obiectul special, ori era doar o coincidență? Oare sticlarul știuse rostul amestecării acestor două culori anume?

Sau ea era singura care vedea în el galbenul lunii pline înălțându-se din apele albastre ale Veneției?

– Ești absolut sigur că vrei să continui cu farsa asta?

Frederick Hunt, marchiz de Charleton, se așeză într-un fotoliu elegant și își sui picioarele pe un taburet amplasat convenabil chiar dinaintea lui.

– Asta e tot pentru azi.

Eloise Dunstall le făcu semn din cap croitoreselor pe care le zorise să lucreze neîntrerupt de când sosise la Chicago. Cele două tinere ieșiră din extravaganta cameră de hotel într-un foșnet de mătase și satin, chicotind amuzate. Eloise oftă și se așeză pe un fotoliu din apropiere.

– Serios, Freddy, niciodată n-am crezut că a-ți comanda o garderobă complet nouă va fi atât de epuizant.

Freddy își arcui istovit o sprânceană.

– Ai fi putut aștepta până ne întorceam la Londra și în civilizație.

– Dragul meu, este evident că nu știi nimic despre femei.

– Este evident că știi mult mai puține decât aș fi crezut. Freddy oftă din adâncul sufletului. Mai explică-mi o dată, te rog, de ce te-ai răzgândit cu privire la rezolvarea problemelor de către autorități.

– Trebuie să admit că, atunci când am primit telegrama, am fost destul de supărată. Însă curiozitatea mi-a depășit supărarea și am decis că ar fi mult mai interesant să rezolv singură lucrurile.

Freddy gemu.

– Nu înțeleg de ce trebuie să mă târăști după tine în locul acela uitat de lume. Cum îi zice?

– Dead End.

- Sună îngrozitor, bombăni Freddy.
- Sună ca o aventură. Eloise îi aruncă o privire ghidușă. Ia gândește-te, Freddy. Acolo, undeva în mijlocul pustietății, o femeie se folosește de numele meu și îmi vinde titlul.
- E fraudă curată.
- Fără îndoială, dar nu ți se pare amuzant?
- Freddy îi aruncă o privire supărată și tăcu.
- Ei bine, mie așa mi se pare. Plus că e exact genul de lucru pe care l-aș fi făcut și eu când eram mai tânără.
- Da, dar cu siguranță nu ai mai face-o acum.
- Evident că nu, roști ea pe un ton critic. De-acum, nu mai simt nevoia unor astfel de aventuri. Azi, sunt contesa văduvă de Bridgewater...
- Ai putea fi marchiza de Charleton dacă ai accepta să te măriți cu mine.
- ... iar dragul meu Charles a avut grijă să rămân cu destui bani. Cu toate astea, când mi-am întâlnit iubirea, eram pur și simplu o tânără actriță americană care se străduia să supraviețuiască într-un teatru londonez.
- Chiar nu știu de ce a trebuit să plecăm din Londra, bombăni Freddy.
- Eloise oftă exasperată.
- Doamne, Freddy, n-am mai fost acasă de peste douăzeci de ani. Voiam foarte tare să-mi revăd locurile natale. Și, înainte să mă căsătoresc, voiam să văd Vestul.
- Freddy se luminează la față.
- Adică, să te căsătorești cu mine?
- Bineînțeles! Cu cine altcineva?
- Freddy își îngustă ochii.
- Când?
- Curând, dragule. Foarte curând, răspunse ea vag. Dar, mai întâi, de îndată ce garderoba mea va fi gata, pornim spre Wyoming și spre Dead End.
- Și apoi ce se întâmplă?
- Ea se încruntă și rămase o clipă pe gânduri.
- Nu sunt foarte sigură. Va trebui să așteptăm și să vedem.

Freddy își dădu ochii peste cap.

- Dead End, Wyoming. Ce nume îngrozitor.

- Dar nu trebuia oricum să vizităm locul? Credeam că era pe traseul nostru inițial și chiar aveam bilete de tren înainte să mi se piardă bagajele și să fim nevoiți să ne întoarcem la Chicago.

- Era. Freddy aproape că oftă anticipându-i răspunsul. Dar era o glumă și am renunțat la bilete. La prima impresie, numele amintea foarte mult de Vestul Sălbatic, dar, indiferent de bilete, nu avusesem nici o intenție să te duc acolo.

- Ei bine, acum vom merge. Iar acum, dragule, gluma s-a întors împotriva noastră. Ea ridică din umeri și zâmbi. Dar, când mă voi afla față în față cu cealaltă contesă de Bridgewater, vom vedea cine râde la urmă. Am așa o bănuială că va fi extrem de amuzant. Dar mă întreb, totuși... Eloise ridică o bucată de satin bleu ciel și o ținu în lumină... dacă, pe lângă nume, femeia nu are și hainele mele. Nu mă deranjează chiar atât să-mi împart numele cu cineva, oftă ea în continuare. Dar tare mi-ar plăcea să-mi recuperez hainele.

- Pe toți dracii!

Tye azvârli cartea în celălalt colț al încăperii și se frecă la ochi. Nu putea lucra, nu putea dormi, nu se putea concentra. Totul din cauza acestei femei. A acestei femei exasperante, iritante și atrăgătoare.

Nu era de-ajuns că era fățarnică din cap până-n picioare sau că încerca să fure de la Big Jack, colac peste pupăză femeia mai și trăsese în el. Umărul tot îi mai zvâcnea acolo unde îl atinsese glonțul.

Se ridică în picioare și porni spre colțul opus al camerei, ca să ridice volumul de Shakespeare. Avea o lungă listă de lucruri pe care ar fi trebuit să le facă în miezul zilei, iar citirea pieselor unui dramaturg englez nu se număra printre ele. Dar cartea îl atrăsese de dimineață, așa cum se întâmplase și ieri, și cu o zi înainte. Parcă nu reușea să se dezlipească de cuvintele Bardului sau de ea.

Ofelia.

Fiecare cuvânt pe care-l citea îi amintea de ea. Fiecare citat avea dublu înțeles. Fiecare rând de dialog îl făcea să se gândească la ea.

Ofelia.

Nu se mai apropiase de ea de când îl împușcase. La început, fusese prea furios. Aproape că nu-i venea să creadă că mătușa lui nu lua deloc incidentul în serios. Nu de alta, dar Ofelia ar fi putut să-l omoare. Și servitoarea aia a ei, sau ce-o fi fost, părea să fie o mincinoasă la fel de mare ca și Ofelia. Cine naiba nu putea pronunța „contesă“, „doamnă“ sau „Bridgewater“?

– Ha! Chiar crede că sunt un prostănac!

Doamne! Acum, ajunsese să vorbească singur. Poate chiar era un prostănac. Ieri, chiar îi dusese un cadou, micul glob de sticlă pe care-l adusese de la Veneția. Îi amintea de lumina lunii și de apă și „tânjea“ după ea. Își trecu o mână prin păr. Ce reușise să-i facă femeia asta?

Ofelia.

O voia în patul lui. La naiba, o dorise din clipa în care pusese ochii pe ea. Dar i se mai întâmplase să dorească femei și le și avusese. Pe cele pe care nu le pierduse în favoarea lui Sedge, oricum. Și voia să obțină dovada înșelătoriei ei. Dovadă care avea să-i economisească lui Jack o groază de bani și să-l salveze de la mai multă umilință. Dar acum se părea că-și dorea mai mult.

Dar ce voia, de fapt?

Se așeză la loc în fotoliu, iar răspunsul îl lovi ca o ghiulea în vintre. Voia copii cu părul de culoarea mahonului, pe care să-i învețe cum să călărească, și să fugărească vîței, și să pescuiască în pârâu. Și mai voia și nopți lungi de iarnă lângă un foc bun, cu sonete de Shakespeare citite de o voce puțin răgușită și cu un accent care îi topea inima. Și mai voia, de asemenea, ca primul lucru pe care îl vedea dimineata când se trezea și ultimul lucru pe care îl vedea înainte de culcare să fie ochii verzi ca smaraldul, buzele pline, dornice de sărutări și părul ca un apus de soare din Wyoming.

Oftă și își sprijini capul pe spătarul fotoliului. Trebuia să fie dragoste. Ce altceva ar fi putut fi?

Ce balamuc! Ce dezastru! Ea era o mincinoasă și o hoată, și cine mai știe ce. Dar mai era și deșteaptă, și loială, și avea o privire, atunci când vorbea despre casă și familie, care îi frângea inima.

Pe neașteptate îi trecu prin minte un gând care-l făcu să se îndrepte de spate. Nu trebuia să fie o hoată, o mincinoasă și cine știe ce altceva. Nu trebuia să accepte banii lui Big Jack. Putea să se schimbe. El ar putea să o schimbe. Sigur, ea nu ar recunoaște nimic în fața lui, așa că tot avea nevoie să obțină dovezi. Dar apoi, rânji el, va fi a lui.

Sări de pe fotoliu și începu să bată camera în lung și-n lat. Mai avea la dispoziție doar trei săptămâni până când sosea lordul britanic căruia îi telegrafiasse Sedge pentru a-l invita la falsa ceremonie în cadrul căreia unchiul său urma să fie făcut conte. Ofelia era mult prea deșteaptă să rămână, nu putea risca să fie demascată. Va trebui să afle adevărul înainte ca ea să încerce să plece din oraș. Și atunci avea să fie a lui.

Era deșteaptă, desigur, dar el era și mai deștept. Îl pufni râsul. Ah, sigur, unii oameni ar putea crede că planul lui aducea cam mult cu șantajul. Dar era nevoie de un ticălos ca să poată prinde un ticălos. Și cine putea aprecia mai bine ironia decât mândra Ofelia?

Se simți, deodată, mult mai încrezător. Lorelie îi spusese că Ofelia va fi la întâlnirea de azi a acelei societăți caraghioase de femei, dar de mâine va începe să-și pună planul în aplicare. Ofelia nu va pleca niciodată din Dead End fără să-și scoată banii de la bancă. Și nu va putea să facă asta înainte de ceremonie fără să dea naștere la bănuieli. Dar, doar ca să fie sigur, avea să-l roage pe Randolph să-l informeze despre activitățile ei bancare. Și de ce nu, la urma urmei? Doar era primar. Poate că, în sfârșit, se alegea și el cu ceva de pe urma acestei funcții.

Deschise cartea și se așeză la loc în fotoliu. De îndată ce o convertea pe Ofelia, trebuia să o facă să se îndrăgostească de el. Dumnezeu îi era martor că de dorit îl dorea deja. Dar, până atunci, nu făcuse niciodată în mod deliberat o femeie să se îndrăgostească

de el, iar cu Ofelia, Shakespeare era, fără îndoială, cel mai bun punct de pornire.

Se uită la cartea deschisă și zâmbi. Privirea îi căzuse pe o replică din *Neguțătorul din Veneția*. Cât de potrivit. Cât de profetic. Cât de perfect.

„Ca să faci bine, fă un pic de rău.“

Capitolul 11

– Cine s-ar fi gândit că o simplă clădire asemenea unei opere va fi ceva atât de incredibil de complicat? mormăi Ofelia ca pentru sine.

Se uita la desenele, la planurile și la ideile proaste care se desfășurau dinaintea ei pe masa improvizată, așezată chiar în mijlocul străzii principale, de altfel și singura, din Dead End.

– După părerea mea, fațada clădirii ar trebui...

Bancherul își desfăcu brațele larg, într-un gest dramatic care l-ar fi umilit chiar și pe cel mai experimentat dintre actori.

– Nu, nu, nu, Randolph, interveni femeia de la magazinul general. Fațada clădirii operei...

– Gândește-te, numai, Ofelia, oftă Lorelie. Clădirea operei din Dead End.

– Clădirea operei din Empire City, zise altcineva pe un ton hotărât.

Oare toți locuitorii orașului erau implicați în acest proiect? În mod evident, cetățenii trecuseră de momentul incertitudinii cu privire la schimbarea numelui și a direcției de dezvoltare pentru viitor. Acum, lucrau împreună pentru atingerea aceluiasi țel. Cel puțin, astăzi. Ofelia privi în jurul ei, simțind că o cuprinde disperarea. Acest proiect avea aerul unui eveniment din comunitate sau al ridicării unui hambar, când toată lumea vine să dea o mână de ajutor. Iar ea nu avea idee cum se construia un hambar.

Dar acești oameni, acești oameni foarte drăguți se uitau la ea, sau mai degrabă la o contesă sofisticată, așteptând să-i ajute

la construcția strălucitorului lor simbol de civilizație. Cu siguranță, din punctul de vedere al unui actor, ea putea să-i îndrume pe ici, pe acolo. Dar mare parte din discuția actuală avea de-a face cu „puncte de susținere“ și „pereți de rezistență“ și reușea cu greu să-și ascundă expresia perplexă, dacă nu chiar tâmpă, de pe chip.

Trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii. Prea bine. Dacă aveau nevoie de o contesă pricepută în ale construcțiilor, surpriza va fi destul de neplăcută. N-o aveau decât pe ea și trebuiau să se mulțumească cu asta.

– Domnilor, doamnelor. Nici chiar vocea de scenă a Ofeliei nu putea răzbate la mai mult de zece metri depărtare, însă cei aflați aproape de ea se întoarseră nerăbdători. Am fost în multe teatre și opere la viața mea. Am fost chiar și în culisele multora dintre ele. Sunt mai mult decât dispusă să vă ofer idei și sfaturi cu privire la decor și la design, precum și la numeroase alte detalii, dar chiar nu știu să vă spun cum să construiți clădirea.

Mulțimea se uită la ea de parcă ar fi fost nebună, apoi toți schimbă priviri între ei.

– Contesă. Șeriful – oare cum îl chema? – făcu un pas în față. Nu ne așteptăm să ne spuneți cum să ridicăm construcția.

– Bineînțeles că nu, zise Randolph. Știm cum să ridicăm clădiri.

– De la dumneavoastră, avem nevoie să ne ajutați exact cu ce ați spus, bifă proprietarul magazinului pe degete: decor, design, detalii.

Șeriful chicoti.

– Nici nu ne-a trecut prin cap să vă cerem să ne spuneți cum să construim.

Ofelia simți că se relaxează.

– Pur și simplu, așa am crezut, cu toate astea, făcu un gest larg arătând spre mulțimea de foi și de planuri întinse pe masă și dădu din umeri. Ei bine, pot să spun că m-am liniștit.

– Mai degrabă, doamnă, avem nevoie de la dumneavoastră de partea asta.

Un bărbat mare și transpirat, despre care ea credea că ar fi fierarul orașului, alese o bucată mare de hârtie din talmeș-balmeșul

de pe masă și o întinse dinaintea ei. O schiță rudimentară în creion a felului în care ar trebui să arate clădirea. Trasă o linie cu degetul.

– Nu suntem siguri dacă asta....

Așadar, asta era tot ce doreau? Ofelia ascultă întrebările fierarului tot mai încântată. Fusese o prostie din partea ei să creadă că voiau să îi învețe cum s-o construiască. Ei voiau, pur și simplu, să se asigure că opera va fi cât se poate de civilizată și de respectabilă. Era posibil să fie chiar distractiv să-i ajute.

Măcar atât putea face pentru oraș, să-i ajute cu acest proiect. Sau, mai degrabă, să le ajute pe doamnele orașului. Ofelia își dădu seama că nu putea scoate banii lui Big Jack din bancă decât după ceremonie. Și, dacă rămânea în oraș până atunci, avea să fie descoperită cu siguranță și oricum nu putea scoate banii. Dar doamnele din Dead End îi oferiseră salvarea. Ea jucase cu ele ieri și alaltăieri și, după ambele partide, devenise mai bogată. Ele pariau sume șocant de mari la fiecare mână, aproape de parcă banii nu ar fi avut valoare. Ofelia mai văzuse un asemenea dispreț pentru bani doar printre cei foarte bogați, cei foarte plictisiți și cei foarte buni. Și nu încăpea nici o îndoială, doamnele extrem de morale și de cuviincioase din Dead End erau niște rechini.

Dacă era să fie sinceră, fiecare dintre ele era un jucător mult mai bun decât oricare bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Ar fi putut să le pună pe oricare dintre ele într-un salon de acolo până-n St. Louis și ar fi spart banca. Să joci cu aceste femei era mai mult decât distractiv, era o adevărată provocare. Erau bune, dar, din fericire, Ofelia era mai bună.

Fierarul zâmbi și dădu aprobator din cap, apoi plecă începând să răcnească ordine în dreapta și-n stânga. Ofelia se uită în susul și în josul străzii. Clădirea operei se construia în capătul de nord al străzii principale, iar de aici, Ofelia putea să vadă bine până la gara aflată în sudul orașului.

Nu era un orașel rău. De fapt, era chiar fermecător în felul său rustic. Clădirile fuseseră toate vopsite recent, fără îndoială încă un efort de a deveni respectabili. Străzile erau destul de curate. Chiar și caii legați ici și colo de balustrade se comportau bine.

Dincolo de zarva din zona de construcție, orașul se bucura de suficientă activitate. O parte se petrecea în zona cârciumii, dar cea mai mare parte era legată de creșterea și descreșterea zilei într-o comunitate mică, dar plină de vitalitate. O comunitate care se putea mândri cu oameni frumoși, care puneau umărul să muncească laolaltă. Exact acel tip de oraș pe care și-l dorea pentru Jenny și pentru ea. O străfulgeră un sentiment de regret, dar îl îndepărtă cu hotărâre.

Acesta n-avea să fie niciodată orașul lor. Indiferent cât de amabili erau oameni, sau cât de respectabilă era opera, sau cât de chipeș era primarul.

– Contesă! Soția bancherului, Henrietta, se grăbea spre ea cu un teanc de hârtii în mână și o întrebare în priviri. Contesă, ne gândeam dacă...?

Ofelia își îndreptă recunoscătoare atenția spre numeroasele întrebări cu care o bombardă Henrietta. Orice era bun ca să-și ia gândul de la singurul subiect care-i umplea mintea. La naiba, unde era bărbatul acela oare? Ea tot nu-l văzuse pe Tye din ziua în care trăsese în el și spera că acesta nu mai era supărat din pricina celui incident minor.

Nu, doar îi trimisese acel glob fermecător din sticlă. Dar timpul trecea. Nu mai avea decât trei săptămâni până pleca din Dead End. Timp în care să câștige cât putea de mult de la Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază. Și trei săptămâni în care să-l seducă pe Tyler Matthews.

Doar se gândi la asta și o străbătură fiori de teamă și de anticipare. Acum, că se hotărâse ce să facă, voia să treacă imediat la treabă. Dintre toate lucrurile pe care dorea să le realizeze în timpul care-i mai rămăsese aici, să-l seducă pe Tye era probabil cel mai ușor. Era limpede că bărbatul o dorea. Fără îndoială, cea mai mică sugestie avea să-l atragă în patul ei. Orice bărbat care-i trimitea un glob de sticlă unei femei care trăsese în el era evident extrem de pasional. Și nu despre pasiune era vorba? De ambele părți?

Un gând stingher tot nu-i dădea pace și, cu cât se străduia mai mult să-l ignore, cu atât o săcăia mai mult și nu se lăsa alungat.

Ofelia credea că știe multe despre pasiune doar din simpla observare din culise și admitea că nu știa nimic despre iubire și nici nu văzuse vreo manifestare publică a acestui sentiment. Dar mai era un mic aspect din comportamentul lui Tye care nu se potrivea cu definiția pasiunii. Nu că ar fi putut fi dragoste, desigur. Dragostea se deosebea mult de pasiune. Nu, era probabil un gest nesemnificativ de afecțiune. Asta era. Tye probabil că o plăcea.

Doar o sărutase pe vârful nasului. O plăcea în mod sigur. Un sărut pe vârful nasului era menit pentru o soră multiubită sau un copil îndrăgit, sau un prieten bun. Era complet nevinovat, fără nici o semnificație și ușor de explicat. Cu toate astea... De ce îi spusese „iubita mea“?

Uite unde era. Adorabila lui mincinoasă. Frumoasa lui hoată. Viitorul lui. Ofelia stătea în mijlocul unei mulțimi și gesticula elegant și sobru, evident explicându-le cum să construiască această nouă țărăneală. Doamne, chiar arăta ca o adevărată contesă în mijlocul grupului. Cine era ea? Tot avea să afle la un moment dat. Soțiile nu păstrau secrete față de soții lor, iar femeile nu păstrau secrete față de iubiți. Rânji și porni spre ea. Ofelia urma să fie în curând și una, și alta. Va face o femeie cinstită din ea, în mai multe feluri.

Mulțimea se îndepărtă, făcându-i loc, iar el se apropie de ea.

– Bună dimineața, contesă! Cum merge azi construcția clădirii operei?

Ochii ei se împlânziră de parcă ar fi fost bucuroasă să-l vadă.

– Cred că foarte bine. Nu-mi vine să cred cât de repede înaintează. Sigur, tot orașul lucrează la ea. Ea își îngustă ochii și își puse mâinile în șold. Toată lumea cu excepția primarului. Unde ai fost în ultimele două zile?

Avusese de gând să vină și el ieri, când începuse toată tevatura, dar gândul la Ofelia, cu o carte în mână, îi ocupase toată ziua.

– Pe ici, pe colo. Am încercat să mai fac niște treabă la fermă. Dar n-a fost ușor.

– O? De ce nu?

El își frecă umărul și se strâmbă.

– Încă nu m-am vindecat de tot. Știi, nu e ușor să-ți revii după o rană provocată de glonț.

– Domnule Matthews. Tye, îi aruncă ea un zâmbet tolerant. Îmi pare sincer rău. Dar chiar n-a fost cine știe ce rană. Și a fost un accident. Nu voiam să trag în dumneata.

– Îmi dau seama de asta. Oftă din toți răunchii. Dacă voiai să tragi în mine, probabil că m-ai fi omorât.

– Asta se subînțelege.

Din vocea ei răzbăteau încrederea și certitudinea. Oare chiar era o țintașă așa de bună? Oare la ce se mai pricepea? Și ce nu mai știa despre frumoasa Ofelia? Ea rânji și se întoarse, cântărind din priviri șantierul.

– Structura va fi gata într-o zi sau două și sper ca întreaga construcție să fie isprăvită până la sfârșitul săptămânii.

Clădirea se înălța într-un ritm uluitor. În ciuda reticenței sale, el simți respect pentru oamenii acestui oraș. Era limpede că lipsise mult prea mult. Cum de putuse uita de ce erau în stare dacă își uneau forțele? Poate că nu crezuse suficient în ei. Poate că dorința lor de civilizație nu era chiar așa de ridicolă, până la urmă. Și poate, doar poate, că această comunitate din Dead End avea un viitor. Sau, mai degrabă, Empire City.

– Se pare că va fi gata la timp pentru marea sărbătoare, zise el.

– Într-adevăr.

Ea dădu din cap, și între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Era ridicol, desigur. El avea destule să-i spună. Era doar ciudat că nu știa cu ce să înceapă.

– Tye.

– Ofelia.

Se priviră, apoi râseră stingheriți, ca doi oameni care se străduiau să-și aleagă cu grijă cuvintele. El trase aer în piept și încercă din nou:

– Mi s-ar părea...

– Mă întrebam...

Între ei se lăsă din nou tăcerea. La naiba! Ce era cu el? Nicio dată nu avusese vreo problemă să vorbească cu o femeie, orice

femeie. Desigur, nu intenționase să se căsătorească cu nici una până acum.

– Chiar voiam să-ți spun... Ea se îndreptă de spate, parcă făcându-și curaj, și zâmbi. ... cât de mult mi-ai lipsit.

– Serios?

– Da, într-adevăr.

Ea păru să capete curaj. Oare ce mai pune la cale?

– Mă întrebam, speram chiar că am putea petrece ceva timp împreună.

– Vrei să petreci timp cu mine? El își miji ochii și o țintui cu privirea.

Era limpede ca bună ziua. Punea ceva la cale.

– Îhâm. Cred că e important.

Ea făcu ochii mari, plini de o candoare care era greu de crezut și, în același timp, imposibil de contestat. Oare mai văzuse vreodată ochi așa de verzi?

– Mă tem că ai anumite îngrijorări cu privire la afacerile mele cu unchiul tău, adăugă ea.

– Am mai multe, într-adevăr.

Ochii ei erau atât de adânci și de intenși, atât de tandri, stârnind în adâncul lui ceva, învâluindu-i sufletul.

– Și cred că una dintre întrebări este dacă eu chiar sunt cine susțin că sunt.

Ea păru să rămână fără suflare, iar vocea îi sună o idee mai răgușită decât își amintea el, cu un accent care îi făcu stomacul și degetele de la picioare să se strângă de emoție.

– Ei bine, da.

Oare de ce avea gura așa de uscată?

– A fost mai mult decât evident. Mi-ar plăcea mult să-ți răspund la întrebări ca să poți scăpa de griji.

Doamne, putea să stea să asculte accentul acela atât de dulce, de profund, pentru totdeauna. Ea întinse mâna și-i urmări cu un deget conturul maxilarului.

– Nu mi-ar plăcea deloc să nu ai încredere în mine, zise ea.

– Serios?

El înghiți nodul care i se pusese în gât. Ce-i făcea fata asta?

– Da, să fii încredințat.

Cuvintele sunară mai degrabă ca un oftat seducător.

– Poate că ar trebui să petrec mai mult timp la Jack și Lorelie?

– Poate că ar trebui.

Vocea ei era plină de promisiuni nerostite.

– Ei bine, cred că...

Nu reuși să rostească cuvintele potrivite și nici să-și limpezească mintea. Nu putu să treacă de imaginea acelor buze seducătoare lipite de ale lui, de acel trup fermecător strivit sub greutatea lui, de acel accent captivant cu care i-ar murmura vorbe pline de pasiune, și de capitulare, și de dragoste în ureche.

– Ei bine, cred că...

El râse, aproape fâstâcit. Era cazul să se adune. Trase adânc aer în piept.

– Ar trebui să mă duc să ajut, nu? Cu clădirea?

– Cu siguranță.

Dar cum putea să se desprindă de lângă ea? Nu dorea altceva decât s-o posede aici și acum, chiar în mijlocul străzii principale.

– Poate ne vedem astă-seară? întrebă ea.

– Desigur.

El dădu din cap, se întoarse și făcu câțiva pași. „O, la naiba!” Fără să mai stea pe gânduri, se răsuci pe călcâie, apropiindu-se din nou de ea, o trase în brațe și-și lipi buzele de ale ei, într-un sărut hotărât, pasional și amenințător.

Ea încremeni surprinsă, apoi se relaxă, își petrecu brațele pe după gâtul lui, răspunzându-i dornică și fără ezitare.

Brusc, el se trase înapoi și rânji.

– Acum, mă duc să-ți construiesc opera.

– Minunat.

Obrajii ei erau îmbujorați, și îl privea puțin nedumerită, cu ochii ei de un verde smarald. De data asta, când se întoarse să plece nu-și putu șterge zâmbetul satisfăcut de pe chip. La naiba, treaba mergea foarte bine. Iar pasiunea, la o femeie, era doar un pas înainte de iubire. Sigur că îi făcea treaba ușoară.

Deodată, pașii îi deveniră șovăitori. Era prea ușor. În mod evident, femeia asta era versată în arta de a seduce bărbații.

Și o făcea chiar foarte bine. Se încruntă îngrijorat. Oare cât era de experimentată? Nu-i plăcea nici întrebarea, dar nici posibilitățile pe care le deschidea. Dar conta cu adevărat? Nu, bineînțeles că nu. Ofelia era femeia pe care o iubea, indiferent câți bărbați fuseseră înaintea lui. La urma urmei, nu era prima femeie care să fi călcat strâmb. Și nici el nu era virgin, deși se așteptase la această calitate de la o soție. Nu, putea fi generos din punctul ăsta de vedere. Avea să-i ierte aventurile de dinainte. Acesta avea să fie doar încă un lucru pe care trebuia să-l schimbe la ea.

Pe tot parcursul lungii dimineți, ea încercă să nu se zgâiască la el. Dar se părea că, oriunde își îndrepta ochii, Tye era acolo. El îi prindea privirea și zâmbea, un zâmbet secret, care-o făcea să simtă fluturi în stomac.

Ei bine, asta era ce-și dorea, nu? Priviri secrete și zâmbete misterioase? Asta a vrut, desigur, și era chiar bine așa. Cine ar fi crezut că a flirta necesita atât de mult efort? La actrițele și celelalte femei pe care le observase când era mai tânără părea o atitudine extrem de firească. Poate că venea odată cu experiența. Ridică imperceptibil din umeri. N-avea de unde să știe.

Tye avea să fie singurul bărbat cu care va face dragoste. Știa asta cu o siguranță care o șoca și care nu făcea decât să-i întărească hotărârea. În mod evident, era în joc mâna pronie care o adusese la acest bărbat, din acest orașel aflat în mijlocul pustietății. Era ciudat cum viața se juca uneori. De când îi murise tatăl, își tot propusese să ajungă în Wyoming, nu de dragul ei, ci pentru Jenny. Ofelia bănuia că părinții naturali ai lui Jenny locuiau în acea regiune pe undeva, dar nu reușise niciodată până atunci să ajungă acolo. Iar acum și aici era Tye.

Aproape că nu reușea să-și ia ochii de la el, de la trupul lui înalt și puternic. Cămașa îi era descheiată aproape până în talie, iar ea îi zărea din când în când pieptul bronzat. Materialul cămășii se întindea peste spatele lat, peste mușchii puternici. Soarele puternic de Wyoming îi transformase părul într-un halou auriu. Lucra la structura clădirii, părând pentru oricine stăpânul care supraveghează totul, ca un rege sau un zeu. Era minunat, iar

dacă decizia ei de a-l avea era o greșeală pentru viitorul ei, ei bine, merita oricum.

– „Crezi a fi aievea sau doar o plăsmuire un astfel de bărbat cum l-am visat“, murmură ea ca pentru sine.

– Ce spui, draga mea?

– *Antoniu și Cleopatra*, răspunse absentă, cu gândurile îndreptate spre silueta scăldată în soare.

– E un bărbat chipeș, nu-i așa?

– Îhâm.

– Va fi un soț excelent.

Vocea și cuvintele străpunseră în sfârșit prin toate gândurile Ofeliei ajungând până la ea, și își îndreptă atenția spre femeia de alături.

– Sunt sigură de asta. Ofelia se opri o clipă. Doar așa, din curiozitate, Lorelie, de ce Tye nu e căsătorit?

– O, nu știu. Lorelie oftă din adâncul sufletului. Asta m-am întrebat și eu câteodată. Dumnezeu știe că a avut destule șanse. Femeile tot timpul l-au curtat pe Tyler.

– Dumnezeu! Ofelia se strădui să-și ascundă sarcasmul. Ce surpriză!

– Chiar crezi? Lorelie ridică uimită o sprânceană. Mie nu mi se pare. Tyler e genul de bărbat pe care l-aș fi considerat atrăgător când eram mai tânără. Uită-te numai la el! Lorelie făcu semn din cap spre nepotul ei, și Ofelia îi urmări privirea. Este înalt și bine făcut, chiar fermecător cu părul lui blond și ochii căprui, întunecați precum...

– Ciocolata, oftă Ofelia,

– Ciocolata! Ce comparație încântătoare.

– Ador ciocolata.

– Toată lumea o adoră, draga mea. Nici nu-i de mirare că a avut de unde să-și aleagă femeile. Lorelie se aplecă spre ea, șoptind: A fost mereu genul de cuceritor când era vorba de sexul opus.

– Dar nu a găsit pe nimeni cu care să se căsătorească?

– Nu încă, dar sunt sigură că se va întâmpla într-o bună zi. Trebuie doar să găsească femeia potrivită.

– Ce femeie crezi că i s-ar potrivi? întrebă Ofelia într-o doară.

– Tot așa din pură curiozitate vrei să știi?

Vocea lui Lorelie părea nevinovată, iar Ofelia îi aruncă o privire rapidă. Femeia mai în vârstă continua să-și studieze nepotul. Ofelia ridică din umeri.

– Mă întrebam doar.

– Presupun că, dacă l-ai întreba pe Tyler, ai primi un răspuns complet diferit, dar cred, și Jack este de acord cu mine, că nepotul meu are nevoie de o femeie care e mai deșteaptă decât el. Lorelie dădu resemnată din cap. Dar știi și tu cum sunt bărbații. Întotdeauna vor alege un chip drăgălaș și un trup frumos, în locul unor calități mai durabile. Ca să nu mai vorbim despre calitățile morale pe care bărbații insistă să le găsească la femei. Ei bine, cel puțin la femeile cu care vor să se căsătorească... Niște calități pe care nu se simt obligați să le respecte și ei înșiși.

– Calități morale? rosti ea simțind un gol în stomac.

– Da, chiar așa. Hai să vedem. Pe fruntea lui Lorelie apărură o cută și ea începu să numere pe degete: În primul rând, loialitate. Bărbați par să caute această calitate atât la cai și câini, cât și la femei. Apoi, fidelitate. Un bărbat poate să-și planteze sămânța pe unde vrea, dar de la femei se cere să-și restrângă activitățile amoroase la un singur bărbat. Nu că m-ar deranja, nu mă deranjează deloc, dar totul pare îngrozitor de nedrept și ce are voie rățoiul raței îi e interzis. Apoi, sinceritatea...

– Sinceritatea?

– Bărbații insistă mult asupra sincerității. Lorelie făcu o pauză. Deși există metode prin care să ocolești problema.

– Ce fel de metode?

– În primul și în primul rând, nu trebuie să oferi niciodată informații din proprie inițiativă. Ia de exemplu Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază. Ar fi groaznic, serios, dacă Jack sau oricare alt soț ar afla că jucăm pocher. Și, Doamne, dacă ar avea idei și de mize – Lorelie plescăi – nici nu vreau să-mi imaginez ce scandal ar cutremura comunitatea. S-ar auzi numai plânsete, văicăreli și dinți scrâșnind.

În ochii femeii apărură o sclipire răutăcioasă.

– Iar femeile ar fi supărate și ele.

Ofelia râse.

– Prin urmare, zici...

– Ce vreau să zic e foarte simplu. Nimeni nu mi-a spus vreodată: Lorelie, iubire, tu și celelalte doamne din Dead End jucați cumva pocher cu mize care l-ar șoca și pe un jucător profesionist de pe Mississippi? Iar dacă nimeni nu m-a întrebat, nu pot să dau un răspuns mincinos, prin urmare evit o minciună mare. Și uite așa, Lorelie își desfăcu brațele într-un gest de magician care tocmai arată că nu are nimic în mână, ai parte de sinceritate!

Ofelia se uită la ea admirativ. Era probabil cel mai întortocheat raționament logic pe care-l auzise vreodată.

– E uluitor!

– Mulțumesc, răspunse cu modestie Lorelie.

– Dar dă-mi voie să te mai întreb ceva. Ofelia își îngustă privirea, gânditoare. Dacă, de pildă, cineva, o persoană, nu minte cu adevărat? Adică, el sau ea nu a dat un răspuns mincinos la o întrebare directă. Dacă, bunăoară, aceeași persoană...

– El sau ea?

– Exact. Dacă, bunăoară, ține secret ceva important despre propria persoană. Poate chiar pretinzând că e ceva ce nu este cu adevărat...

Tonul de conversație ușoară al Ofeliei îi ascundea încordarea. Din cine știe ce motiv, răspunsul acestei femei micuțe și fascinante era foarte important pentru ea.

– Draga mea – Lorelie se aplecă spre ea și îi puse cu blândețe o mână pe braț –, noi toate pretindem a fi ceva ce nu suntem. Suntem femei.

– Înțeleg.

Din nou, explicația lui Lorelie era de-a dreptul înspăimântătoare în raționamentul ei încălzit. Dar, tot așa, era extrem de logic, practic și eliberator.

– Nici nu-mi vine să cred că nu te-ai gândit la toate astea până acum, zise Lorelie. Nu-mi pot imagina că soțul tău, cum se numea?

– Aloysius.

- Da, ei bine, mă așteptam ca Aloysius să-ți fi inspirat la fel de multă filosofie cum a făcut-o Jack pentru mine. Lorelie își atinse gânditoare buza de jos. Asta doar dacă nu cumva în Anglia lucrurile stau complet diferit față de ce se întâmplă aici.

- Asta e, făcu Ofelia recunoscătoare, viața e foarte diferită în Anglia.

- Doamne sfinte! Lorelie oftă abătută. În cazul acesta, nu sunt sigură că mi-ar plăcea să fiu contesă.

- O să-ți placă. Ofelia îi aruncă un zâmbet încrezător. Și toată lumea te va plăcea. Nu mă îndoiesc că vei fi o minunată contesă de Bluewater.

- Mulțumesc. Lorelie părea ușurată. Iar tu, draga mea? Ești o femeie tânără. De ce nu te-ai recăsătorit?

- Eu? Ofelia încercă să găsească un răspuns și un nume. Ei bine, nici nu m-am gândit la asta. Căsătoria... ăăă... mea cu...

- Adolf? sugeră Lorelie plină de solitudine.

- Da, Adolf. A fost atât de...

- Fericită? rosti Lorelie dând din cap de parcă ar fi știut răspunsul.

- De fapt, scurtă, voiam să spun scurtă. Nu am reușit să petrecem prea mult timp împreună.

Din vocea ei răzbătu o notă de tristețe.

- Tu și Austin...

- Austin? Cine?

- Soțul tău?

- Da, desigur. Austin, dragul, scumpul meu Austin, clătină ea din cap cu tristețe.

- Sunt sigură că el ar dori ca tu să-ți refaci viața.

Vocea lui Lorelie avea un ton încurajator.

Ofelia oftă. Doamne, bărbatul ăsta mort îi dădea mult de furcă!

- Eu încerc, dar câteodată e destul de dificil.

- Sunt sigură că el ar vrea să continui, să găsești pe altcineva. Să-ți refaci viața.

- Probabil.

- Ar trebui doar să găsești persoana potrivită.

- Desigur.

- Acum, dacă stau să mă gândesc, continuă Lorelie, avem un număr destul de mare de bărbați potriviți în regiune.

- Cât de interesant.

Atitudinea degajată a Ofeliei îi făcea concurență celeilalte femei.

- Sunt mai mulți fermieri în regiune care-și caută soții, iar mulți dintre ei sunt destul de bogați.

- Bogația este întotdeauna un atribut plăcut.

- Într-adevăr. Avem fermieri, negustori și chiar... tonul lui Lorelie era nonșalant, din când în când, câte un primar.

- Un primar? Ofelia îi aruncă lui Lorelie o privire uluită. Vrei să zici Tye?

- Este singurul primar pe care-l avem.

- Nu prea cred, adică nu m-am gândit, e pur și simplu...

Căsătorie? Cu Tye?

Ideea era absurdă, ridicolă. N-avea nici cea mai mică intenție să se mărite cu bărbatul acela ori cu altul. Seducție, da; căsătorie, categoric nu. Nu știa nimic despre cum e să fii soție. Iar Tye, care era în mod clar foarte dispus să împartă patul cu ea, nu părea dispus să-și împartă și restul vieții tot cu ea. Această revelație fu ca un junghi dureros.

- Lasă, draga mea. Vocea lui Lorelie era senină. A fost doar o sugestie. Nu te mai gândi.

- Consideră că am și uitat.

Ofelia se forță să rădă fără griji și abordă din nou subiectul operei și al după-amiezei planificate cu Societatea Culturală. Dar ideea de a se căsători cu Tye nu îi ieșea din minte. Ar fi însemnat să pretindă că e contesă pentru tot restul vieții. Nu, era o problemă fără soluție.

Dar, mai devreme sau mai târziu, Tye tot va afla adevărul despre ea. Lăsând la o parte orice altceva, bărbatul nu era prost. Avea studii. Și, odată ce ar fi aflat adevărul, indiferent că ea i-ar fi fost soție sau nu, avea s-o renege și să renunțe la ea ca la o carte proastă într-o mână bună. Și atunci ea ar fi la fel ca toate celelalte femei pe care le văzuse vânzându-și sufletul pentru dragoste,

și care sfârșeau în mizerie. Și un lucru era sigur, puțin mai lipsea ca ea să-l iubească.

Nu, seducția era clar un risc mai mic cu Tye decât căsătoria. Așa putea să-și piardă odată cu pasiunea doar virtutea. Dar când era vorba de dragoste, miza era mult mai mare.

Ofelia stătea râzând lângă Tye, iar Lorelie zâmbi satisfăcută. Ea și contesa trebuiau să îmbuce ceva la o cafenea aflată ceva mai jos pe stradă și apoi să pornească spre întâlnirea Societății Culturale Feminine din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază. Uite cât de bine se aranjase dimineața.

Tyler o sărutase pe Ofelia în public, unde toată lumea îi putea vedea. Se părea că planul lui Lorelie funcționa chiar și fără ca ea să se străduiască din răspuțeri. Cel puțin, până atunci. Fusesse foarte încurajată de incidentul din camera Ofeliei, după acea nefericită idee a vânătorii de vulpi, deși fusesse păcat că Ofelia trebuise să tragă în el. Bărbaților nu prea le plăcea să-i împuște cineva. Dar se părea că Tyler se purta bine, plus că era o rană atât de superficială, iar el încă o mai curta pe drăgălașa contesă.

Era limpede că o voia și era la fel de limpede că și ea îl dorea. Poate că nici unul din ei nu-și dădea încă seama, dar se potriveau perfect. Și era ceva în ochii lui când o privea, ceva care se reflecta și în căutătura ei, ceva foarte special. Iar dacă Lorelie vedea asta, ei de ce nu puteau?

Acum, serios, oamenii nu reușeau niciodată să vadă ce era chiar sub nasul lor. Erau mereu ocupați să caute ceea ce ar fi trebuit să vadă sau, mai rău, ce se așteptau să vadă. Dragostea plutea în mod clar în Empire City, chiar dacă Lorelie era singura care știa asta.

Se încruntă și îi studie pe cei doi. Erau o pereche așa de frumoasă! Dar acum, că scânteile pasiunii se aprinseseră, nu trebuiau lăsate să izburnească în flăcări. Cel puțin, nu încă. Nu, trebuia să facă totul ca să-i apropie cât mai mult pe Tyler și pe Ofelia, dar fără să-i lase, mă rog, să fie împreună. Lorelie fusesse întotdeauna de părere că pasiunea interzisă, ori cel puțin amânată, era drumul sigur spre căsătorie și dragoste. Era un pas atât de mic de la pasiune la ceva

mult mai durabil și mai sigur. Mai ales dacă se găsea cineva dispus să-ți dea un brânci discret în direcția potrivită.

Lorelie nu se îndoia defel că în familia Matthews avea să intre în curând o contesă. Și, oricât de plăcut era gândul acesta, titlul era doar cireșa de pe tort. Femeia aceasta avea să-i facă viața bogată și fericită lui Tyler și probabil extrem de haotică. Exact ce avea nevoie. Bărbații trebuiau ținuti mereu într-un dezechilibru ușor.

Ofelia avea să fie soția perfectă pentru Tyler.

Și, poate, acestui soț va reuși să-i rețină numele.

Capitolul 12

– Călărești de parcă te-ai fi născut în șa.

Obrajii lui Jenny se îmbujorară de plăcere la auzul admirației din vocea lui Zach. Ea se aplecă să-și mângâie calul pe grumaz și să-și ascundă chipul.

– Mulțumesc. Se pare că e un dar înăscut.

– N-am văzut pe nimeni care să învețe atât de repede, clătină Zach din cap cu uluire. Mai ales cineva care n-a mai călărit vreodată.

– Ei bine, îmi place, zise Jenny sigură pe ea. Ea și Zach își conduceau caii la pas pe malul unui pârau care șopotea liniștitor. Mi se pare că sunt în vârful lumii când stau călare pe cal. Iar când galopăm, am impresia că zbor. Este un sentiment înălțător, înspăimântător, absolut minunat...

Zach râse.

– Eu știu toate lucrurile astea. Am călărit toată viața.

– Ofeliei nu-i place.

– Contesa ta?

– Nu, deloc. Jenny clătină din cap. Ofelia urăște caii.

– De ce?

– Ei bine, pare ridicol...

– Ei, hai, n-am să spun nimănui. Zach rânji. Promit!

Jenny se uită la el preț de o clipă. Părea sincer.

– Prea bine. Crede că sunt prea mari, prea prost-crescuți și mai ales... Jenny trase aer în piept, i se pare că râd de ea.

– Nu i-am auzit niciodată râzând.

Vocea lui era solemnă, dar ochii îi sclipeau amuzați.

– Nici eu nu cred că o fac. Se aplecă spre el. Însă Ofelia n-ar crede asta niciodată. Este convinsă că toți caii pe care i-a întâlnit vreodată au râs de ea.

Zach se încruntă.

– Atunci, cum vânează vulpi, dacă nu-i plac caii?

– Cu grijă.

Jenny rânji și își opri calul. Trebuia să aibă mereu grijă ce vorbea cu Zach, dar, până acum, nu prea făcuse greșeli. Și, de fiecare dată când mai dăduse greș, reușise să se corecteze destul de bine. Petreceau mult timp împreună, de când Ofelia era ocupată cu construcția operei și cu Societatea Culturală. Și, cu fiecare minut petrecut în compania lui, Jenny se gândea că i se părea tot mai grozav.

– De ce nu ne plimbăm puțin pe jos? zise ea.

– Prea bine.

Zach se lăsă să alunece de pe cal și se apropie de ea ca s-o ajute să descalece. O prinse de talie, iar ea alunecă pe lângă el într-un fel interesant și lent, și excitant. Purta o pereche de pantaloni vechi. Alla îi scosese de pe undeva, iar ținuta neobișnuită îi dădea o senzație de libertate ascunsă, pe care o savura. El o ținu o clipă mai mult decât trebuia, iar privirile li se înlănțuiră. Doamne, oare avea să o sărute?

– Gata, zise ea.

El îi dădu drumul și dezamăgirea se contopi cu ușurarea. Oare de ce n-o sărutase? Nu voia? Nu voia ea să fie sărutată?

– Acesta este unul dintre locurile mele favorite. Zach făcu un semn din cap spre peisajul care se întindea dinaintea lor în valea domoală. Alături, pârâul clipoceia liniștit. În depărtare, munții se înălțau ca niște uriași adormiți. Ici și colo, arbori cu trunchiurile întortocheate încercau să reziste vântului și vremii. E și locul favorit al lui Tye. Mi l-a arătat când eram doar un copil...

– E foarte frumos. Ea se sprijini de scoarța aspră a unui stejar și dorul o năpădi. Ce loc frumos era acesta! Ce loc perfect în care să trăiești. Mi-ar plăcea să rămân aici pentru totdeauna.

Vocea lui Zach păru firească, de parcă răspunsul nu ar fi contat.

– De ce n-o faci?

– N-aș putea. Nu fără Ofelia.

Zach rămase tăcut o vreme.

– Cum merge planul doamnei Lorelie?

– Planul?

– Știi tu. Să-l căsătorească pe Tye cu contesa ta?

– O, acel plan. Jenny zâmbi. Uitasem de el pe moment. Câteodată, cred că e imposibil să-ți dai seama ce gândește Ofelia, dar cred că merge destul de bine. Își petrec fiecare dimineață împreună în oraș, la clădirea operei. Iar el a venit la noi acasă în fiecare seară. Dar e ciudat.

– Ce e ciudat?

– Doamna Lorelie. Era atât de hotărâtă să-i apropie, dar, de fiecare dată când Tye încearcă să rămână singur cu Ofelia, Lorelie e la mijloc între ei doi. Cel puțin așa zice Ofelia. Se pare că asta o înnebunește. Dar chiar și așa, sunt sigură că-l place. Zâmbetul ei se lăți într-un rânjet satisfăcut. Știi că l-a împușcat.

Zach făcu o grimasă.

– Nu știam că asta este un semn de afecțiune.

– Sigur că e. Dacă nu l-ar fi plăcut – Jenny ridică din umeri –, l-ar fi ucis.

Zach se sprijini și el de copac.

– Și... tu mă placi pe mine îndeajuns încât să mă împuști?

Fata simți cum inima i-o ia la goană. Flirta cu ea. Ca un bărbat care flirtează cu o femeie. Ea nu mai flirtase niciodată. Dar știa cum se joacă teatru. Cât putea să fie de greu să flirtezi? Trase aer în piept și zâmbi nevinovată.

– Nu cred că asta e cu adevărat întrebarea.

– Nu e?

Vocea lui era șoptită, cuceritoare.

– Nu, deloc. Întrebarea e... își înclină capul cochet și își ridică privirea spre el... întrebarea e, dacă te împușc, te ucid?

Ochii lui albaștri sclipiră, iar ea simți un gol în stomac. El îi ridică bărbia cu un deget.

– Și ai face-o?

Doamne, chiar avea s-o sărute! Cum putea să-i răspundă la sărut? Acum, abia dacă putea să respire. Sau să vorbească. Sau să ofteze.

– Nu.

El îi atinse buzele atât de delicat, mai mult ca o șoaptă decât ca un sărut. Inima îi bătea să-i sară din piept și ea se minună că nu o făcea. El o trase mai aproape și ea îl lăsă, prea prinsă în acele senzații unice ca să protesteze. Nu că ar fi vrut. Nu, deloc. Ea dorea chiar mai mult. El își adânci sărutul. Ochii ei se închiseră și ea simți cum i se-nmoaie genunchii. Își puse ezitant brațele în jurul gâtului său. El o trase și mai mult spre el și ea îi simți tot corpul puternic lipit de al ei.

Trupul unui bărbat. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat, de un bărbat puternic. Nu mai fusese niciodată sărutată de buze atât de calde, încât să simtă că, adânc în interiorul ei, se topește ceva. Nu mai fusese ținută niciodată de brațe atât de puternice și de blânde. Doamne sfinte, totul era atât de derutant și de ciudat, și mult mai excitant decât și-ar fi putut închipui vreodată. Dacă săruturile erau atât de fascinante... Ea își strânse brațele în jurul gâtului lui.

Zach se dădu înapoi și se uită la ea. Ea nu mai văzuse niciodată dorința în ochii cuiva până atunci, dar cu siguranță privirea lui asta exprima.

– Jenny, eu...

– Sărută-mă din nou, Zach. Ea își țuguie buzele spre el și închise ochii. Așteptă preț de o clipă lungă, dar nu se întâmplă nimic. Deschise un ochi. Ei bine?

– Ei bine, ce?

Buzele lui se arcuiră ușor într-un zâmbet. Ea deschise și celălalt ochi.

– Ei bine, nu ai de gând să mă săruți?

– Te-am sărutat.

– Vreau să zic din nou.

El se scutură de parcă s-ar fi străduit să-și păstreze controlul.

– Nu prea cred.

– Dar de ce nu?

– Nu cred că ar fi o idee bună.

El îi desfăcu atent brațele din jurul gâtului lui. Ea își puse mâinile în șold și se încruntă la el.

– De ce nu?

– De-aia. El o apucă de umeri și se uită în ochii ei. Ești la fel de delicioasă ca una dintre plăcintele Allei și drăguță ca un înger, și, dacă încep să te sărut, s-ar putea să nu mai pot să mă opresc.

– Foarte bine. Ea îl cuprinse din nou cu brațele pe după gât, închise ochii și își țuguie din nou buzele în așteptare. Și așteptă. Deschise un ochi. Ei bine?

– Ei bine, aaa...

Se vedea pe fața lui că e fâstăcit.

– Ei bine, ce?

– N-ai mai făcut așa ceva până acum, nu-i așa?

– Asta e tot? Ea se simți ușurată. Nu cred că are cine știe ce importanță. Nu, niciodată, dar sunt dispusă să învăț. Închise din nou ochii și își îndreptă buzele spre ale lui. Așteptă din nou. Și deschise iarăși un ochi. Acum, ce mai e?

El oftă cu regret.

– Nici eu n-am mai făcut asta până acum.

Făcu ochii mari, surprinsă, și apoi se desprinsă de el.

– N-ai mai sărutat nici o fată până acum?

– Ei, ba da, sigur, am sărutat fete, multe fete, eu...

Umerii îi căzură și păru să se transforme într-un cățel certat de stăpân. Jenny își dorise dintotdeauna un cățeluș.

– O dată, făcu el în cele din urmă. Am sărutat o dată o fată.

– Dar știi cum se face, nu-i așa?

– Sigur. Ridică din umeri. Toată lumea știe cum se sărută. E un lucru firesc.

– Excelent. Atunci, nu cred că avem vreo problemă.

Ea îl luă din nou pe după gât și închise ochii. De data asta, nu mai avea de gând să-i deschidă.

– Nu ai de gând să mă săruți, nu-i așa?

– Nu, zise el moale.

– Am putea învăța împreună.

Vocea ei avea o nuanță de speranță.

– Jenny, gemu el din pricina emoției pe care nu reușea să o identifice.

Ea oftă, deschise ochii și făcu un pas în spate.

– Nu înțeleg de ce nu vrei nici măcar să încerci.

– Te plac, Jenny, chiar te plac mult.

– Și eu te plac, spuse ea nerăbdătoare. Mult.

– Dar, ei bine... El își trecu mâna prin părul negru și des. Situația e cam așa...

El îi luă mâna și se așeză pe jos la poalele copacului, trăgând-o lângă el.

– Doamna Lorelie spune că pe lumea asta există două soiuri de fete. Genul care sunt foarte generoase cu favorurile lor...

– Vrei să zici cu săruturile...

Ea se aplecă și îl sărută pe gât. Mmm, ce minunat miroseal! A cai și a piele, și a bărbat cald și puternic.

Zach înghiți în sec.

– Mda.

– Și care e celălalt gen?

Oare ar putea să ajungă la buzele lui din poziția asta? Și, chiar dacă el nu voia s-o sărute, de ce n-ar putea să-l sărute ea pe el?

– Genul cu care te căsătorești.

Ea încremeni.

– Și eu din care sunt?

– Eu cam speram să fii din primul. Se uită în ochii ei. Dar mă tem că faci parte din al doilea.

– Genul cu care te căsătorești?

– Genul cu care vreau să mă căsătoresc.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Vocea ei se auzi ca un chițait subțire, plin de încordare. Zach aprobă solemn din cap.

– Da, tare mai vreau.

– Nu m-a mai cerut nimeni de nevastă până acum, rosti ea, clătînând uluită din cap.

– Te cer eu, acum.

Din vocea lui răsună sinceritatea. Îi luă mâinile într-ale lui.

– Jenny, din clipa în care te-am văzut în bucătăria Aliei, și asta s-a întâmplat cu aproape două săptămâni în urmă, mi-am dat seama că suntem sortiți unul altuia. Ne-am petrecut aproape fiecare zi împreună, atunci când puteai să scapi de contesă, și eu nu m-am răzgândit încă. Călărești așa cum n-am mai văzut până acum nici o femeie să o facă. Și ești frumoasă și deșteaptă, și te iubesc.

– La naiba! oftă ea.

– Ce ai spus? se încruntă el.

– Aăă... am spus că – îi oferi un zâmbet sincer și fericit – și eu te iubesc.

– Atunci?

Ea dădu din cap, dornică.

– O să mă mărit cu tine.

– Ei bine, acum, că suntem logodiți oficial, cred că... lui Zach îi apără în ochi o luminiță răutăcioasă. Cred că pot să te sărut.

Ea clătînă din cap.

– Nu prea cred.

Expresia lui se schimbă într-una nedumerită, iar ea rânji.

– Eu pot să te sărut pe tine.

Ea se aruncă în brațele lui și amândoi căzură pe spate în iarba îmbietoare. Buzele lor se întâlniră nerăbdătoare, cu o pasiune nou descoperită. Ea simți cum îi revine buna dispoziție și că nu dorea altceva decât să-i simtă atingerea delicioasă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că iubirea ar putea fi așa. Nimeni nu-i spusese vreodată. Ba chiar Ofelia... Gândul la sora ei o trezi la realitate ca o găleată cu apă rece și ea se trase din îmbrățișarea lui Zach, ridicându-se în picioare.

– Ce-i? O privi nedumerit cu o urmă de dorință în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Ofelia.

– Unde?

Se ridică și el iute și aruncă o privire disperată în jur. Jenny se zgâi la el. Drăguțul de el chiar arăta foarte amuzant cu părul ciufulit și fire de iarbă lipite de haine. Și cu privirea aceea de om abia trezit dintr-un somn adânc.

– Nu e aici, zise Jenny.

– Bine. El se opri. Atunci, de ce i-ai rostit numele?

– Ei bine, nu pot cu nici un chip să mă mărit cu tine până când Ofelia nu e căsătorită cu Tye.

– De ce nu?

– Doamne, Zach, dacă Ofelia nu se logodește cu Tye curând, va insista să plecăm din Dead End și mă va lua cu ea.

– Dar de ce ar vrea să te ia cu ea? Nu ești decât camerista ei...

– E destul de greu de explicat. Crede-mă pe cuvânt. Dacă Ofelia va pleca din Dead End, va insista să merg cu ea.

El își miji ochii bănuitor și îndreptă spre ea un deget acuzator.

– Îmi ascunzi ceva.

– Aiurea, rosti ea și își dădu capul pe spate, făcându-și părul lung să-i danseze pe umeri.

Cu siguranță, nu-i putea spune totul. Cel puțin, nu acum.

– Ce-aș putea să ascund?

– Nu știu. Dar o faci. El își încrucișă brațele la piept. Soțiile nu au secrete față de soții lor.

– Chiar așa?

Jenny nu știa absolut nimic despre regulile care guvernau relațiile dintre soț și soție, dar afirmația lui Zach i se păru cumva complet greșită. În afară de asta, ea încă nu era soție.

– Trebuie, pur și simplu, să ne asigurăm că Ofelia nu mai vrea să plece niciodată.

– Dar nu mi-ai spus...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Zach, trebuie să ne întoarcem. Acum! Trebuie să-i oferim tot ajutorul nostru lui Lorelie ca să-i apropie pe nepotul ei și pe so... contesă.

Se întoarse să plece, dar Zach o apucă de braț și o răsuci spre el.

– Dar asta nu are importanță, nu-i așa? O studie cu o privire îngrijorată, cercetătoare. Tu rămâi cu mine indiferent ce hotărăște ea, nu-i așa?

Să rămână cu el indiferent de orice? Să aleagă între bărbatul pe care-l iubea și sora care își sacrificase viața pentru ea? Nu era o alegere pe care dorea s-o facă. Și nu era o alegere pe care trebuia să o facă acum, pe loc.

– Sigur că da.

Pe chipul lui se oglindi ușurarea, iar el o trase în brațele sale pentru un sărut scurt. Îi dădu apoi drumul, iar ea trase aer în piept.

– Mă gândesc că o să tot facem asta după ce ne căsătorim.

– Aș crede că da. El rânji. Și mai știu că aștept cu nerăbdare lucrul ăsta.

Porniră împreună spre cai, iar Zach o ajută să încalece. Nu era singurul care aștepta cu nerăbdare căsătoria. Sărutările și mărițișul, și stabilirea definitivă într-un loc. Toate dorințele lui Jenny erau atât de aproape de îndeplinire. Ea își ridică hotărâtă bărbia. Indiferent ce spunea Ofelia, Jenny nu avea să plece din Dead End. Aici avea să fie casa ei. Dădu pintoni calului și se îndreptă spre casa familiei Matthews. Cea mai bună soluție pentru dilema ei era să se asigure că nici Ofelia nu mai dorea să plece. Iar Tyler Matthews era singura cale sigură spre asta.

– Cred că e o scenă minunată. Ofelia stătea cocoțată pe marginea platformei înălțate care, odată finisată, avea să devină centrul reprezentațiilor în Opera Empire City.

– Cred că ai dreptate. Tye mai lovi o dată un cui ieșit în afară și dădu satisfăcut din cap. Toată treaba a ieșit surprinzător de bine.

– Dar nu e gata încă, zise ea iute.

– Nu, dar va fi suficient pentru ceremonia lui Jack de săptămâna viitoare.

– Într-adevăr. Ofelia privi spre zona unde urmau să fie montate scaunele pentru publicul care avea să umple în curând Opera Empire City.

Tye o studie în tăcere. Oare la ce se gândea? Care-i erau planurile?

Al naibii oraș, îl surprinsese din nou! Nu s-ar fi gândit niciodată că această clădire avea să fie înălțată atât de repede. În afară de banii pe care trebuia să și-i scoată din bancă, iar Randolph îi spusese că n-o văzuse făcând retrageri de numerar, nu prea mai era nimic care s-o țină pe Ofelia în Dead End. Iar el avea să facă tot ce era necesar ca s-o rețină aici. Dar, cu cât stătea mai mult, cu atât risca mai tare să fie demascată. Acum, când clădirea era mai mult sau mai puțin gata, ea putea să dispară din viața lui în orice clipă. Ciudat lucru, totuși. Părea să se simtă bine în agitația din jurul construcției. Îi plăceau, se părea, întâlnirile zilnice cu doamnele din Societatea Culturală a lui Lorelie. Iar el știa că îi plăceau serile petrecute împreună pe veranda casei lui Jack și a lui Lorelie, chiar dacă, de fiecare dată când părea să progreseze cu eforturile sale de o a o aduce în patul lui, mătușa sa apărea ca prin minune.

Chiar și așa, reușise să afle multe lucruri despre ea. Despre gândurile, sentimentele și visurile ei. Ea continua să-i ascundă adevărul din spatele șaradei pe care o juca și, chiar dacă el avea să fie nevoit, la un moment dat, să dezlege misterul, ea îi dezvăluise deja atât de multe alte lucruri, încât nu prea-i mai păsa de ce ascundea ea de fapt. Și, cu fiecare zi pe care o petreceau împreună, admirația sa creștea, și la fel și iubirea.

– La ce te gândești? o întreabă el încet.

– La nimic important. O prostie. Poți să-l auzi?

– Pe cine să aud?

– Publicul, desigur, râse ea ușor și făcu un semn spre sală.

– Ah, publicul. El se lovi cu palma de frunte, mimând supărarea. Cum am putut să uit de el?

– Chiar așa! Ofelia se ridică în picioare și se îndreptă spre centrul scenei. Uită-te numai la ei, Tye!

El i se alătură.

– Uite aici! Își acoperi gura cu mâna, de parcă îi împărtășea un secret. Acestea sunt locurile cele mai scumpe, să știi, rezervate numai pentru cei mai buni.

– Înțeleg.

– E seara premierei. Bărbații sunt toți fermecători și frumoși, și îmbrăcați în cele mai elegante haine. Femeile, cele mai multe dintre ele soții, desigur, dar din când în când și câte o...

– Metresă? rânji el.

Ea ridică indignată din sprâncene.

– Aveam de gând să spun însoțitoare.

– O însoțitoare. El dădu din cap cu seriozitate. Desigur.

– În orice caz, continuă ea pe un ton lejer, rochiile sunt de la Paris, manierele impecabile, iar nasurile, ferm ridicate.

El râse.

– Nu cred că vei găsi rochii de la Paris aici, în Dead End.

– Probabil că nu. Ochii îi străluciră jucăuși. Dar poate că vor fi în Empire City.

– Poate, într-o bună zi, dar, acum, în Empire City, asta vei vedea în seara premierei. El o luă de braț și o conduse spre partea stângă a scenei. Aici, arătă el spre spațiul aflat imediat sub ei, îi vei vedea pe bancherul orașului, Randolph Watson, și pe soția sa.

– Henrietta, murmură ea.

El dădu din cap.

– Henrietta. Ea va fi agitată și entuziasmată. Iar el aproape că va plesni de mândrie din pricina acestui strălucitor simbol al civilizației.

– Pe bună dreptate, aprobă ea ferm.

– Aici, în zona asta, cât mai departe posibil de Randolph, dar pe locurile bune totuși... el o conduse spre cealaltă parte a scenei... Joe Simmons.

– Proprietarul cârciumii?

– Da. Joe și soția sa, Anna Rose, vor sta aici. Ea va avea o sclipire de nerăbdare abia vizibilă în privire și, măcar pentru o clipă, asta ne va distra atenția de la mustața ei impresionantă.

– Tye!

El o ignoră.

– Iar Joe n-are nevoie de cine știe ce respectabilitate.

– Înțeleg.

– Iar aici. El se îndreptă spre centrul scenei. Un pic mai în lateral, vor fi cetățenii de vază ai orașului.

– Big Jack și Lorelie?
 – Vor mai fi prezenți și alți fermieri, desigur, dar Jack este cel care va conduce mereu lucrurile și o va face bine. Iar oamenii îl îndrăgesc.
 – E un bărbat foarte cumsecade.
 – Da, așa e. El o luă de mână și arată spre locurile imaginare ale lui Big Jack și ale lui Lorelie. Și vezi cine stă chiar alături?
 Ea râse.
 – Nu, cine?
 El se prefăcu uimit.
 – Nu-mi spune că nu-l recunoști.
 Ea își duse mâna la gură.
 – Vai, ce încălcare groaznică a etichetei. Te rog să mă ierți!
 El oftă din toți răunchii.
 – O să încerc.
 – Îți mulțumesc. Ochii ei sclipiră amuzați. Acum, spune-mi, cine stă pe locul acela?
 – Dar, Ofelia, acolo va sta primarul.
 – Desigur. Ea se aplecă de parcă ar fi vrut să-i spună un secret. Are un loc excelent.
 Tye dădu din umeri.
 – Doar e primar. Se opri, alegându-și cu grijă cuvintele. Și vezi cine se află pe locul de lângă el?
 Ofelia își miji ochii și clătină amuzată din cap.
 – Nu prea reușesc să-mi dau seama.
 – Soția primarului.
 Ea rămase nemișcată lângă el.
 – Soția primarului?
 – Da. Nu știu cum de nu reușești s-o vezi.
 La naiba! Era tare greu. Nu dorise să-i spună așa ceva, nu avusese de gând să-și declare intențiile până nu afla adevărul de la ea, dar momentul părea perfect, atât de potrivit.
 – Cu părul care amintește de un apus de soare și ochii ca două lacuri verzi, adânci, și felul în care se uită la ea...
 – Felul în care se uită la ea? șopti Ofelia.
 – Doar un nebun nu și-ar da seama că e...

– Aici erați! Vocea lui Lorelie se auzi din spatele încăperii, iar ei se despărțiră ca doi copii prinși cu mâna în cutia cu prăjituri. V-am căutat peste tot.

– Tocmai discutam despre seara premierei, zise Ofelia.
 Cu siguranță, doar el putea să-i deslușească ușorul tremur din voce.

– Seara premierei? Lorelie strâmbă din nas. Dar, în afară de ceremonia lui Jack și, desigur, petrecerea din oraș, nu avem o seară a premierei. Și, sincer, în afară de acest eveniment, nimeni nu s-a gândit exact ce-am putea face cu o clădire a operei.

– La un moment dat, veți putea invita trupe de actori care să vină să susțină spectacole. Ați putea pune chiar voi în scenă o operă sau o piesă de teatru, zise Ofelia.

– Chiar noi? Ochii lui Lorelie străluciră de încântare. Ce idee minunată!

– Dar trebuie să Țineți cont, adăugă Ofelia, că e nevoie de mult timp pentru ca amatorii să poată organiza un spectacol.

– Desigur, doar dacă nu este vorba despre seri de lectură, zise Tye încet, o idee începând să i se înfiri pe în minte.

Lorelie își înclină capul, curioasă.

– Ce fel de lecturi?

– De pildă de poezie, continuă Tye în vreme ce ideea căpăta amploare în mintea sa. Societatea voastră Culturală nu citește poezie? Ați putea prezenta ceva cum ar fi Keats, *Odă unei urne grecești*? Vă și văd pe voi, doamnele, jucând rolul unor urne grecești.

Lorelie pâli, parcă deranjată de o simplă întrebare. Cât de ciudat! Dar de ce s-o deranjeze o simplă întrebare despre Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază? Nu, se înșela cu siguranță.

Lorelie clătină din cap.

– Nu suntem deloc pasionate de poezie, dragule. Și ne displac mai ales urnele.

– Ei bine... Ideea îi apărură în minte într-o formă atât de clară și de limpede, încât ar fi putut urla de încântare. O idee care ar putea s-o țină pe Ofelia mult și bine în Dead End. Ce ziceți de Shakespeare?

– Shakespeare? întrebă uluită Ofelia.
 – Shakespeare, zise și Lorelie gânditoare.
 – Shakespeare. Vocea lui Tye era hotărâtă. Ofelia e aproape o expertă în Shakespeare, nu-i așa?

– Ei bine, da, dar... se bălbâi ea, în mod evident nu la fel de entuziasmată de idee ca el.

– Ce idee minunată! Lorelie era încântată. Ai putea să ne regizezi. Am putea face lecturi din *Romeo și Julieta* și *Mult zgomot pentru nimic* și... și mai ce, Ofelia?

Ofelia oftă resemnată.

– O, nu știu, *Visul unei nopți de vară*?

– *Îmblânzirea scorpiei*, adăugă Tye cu o voce inocentă.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– O, de ce nu? Rânji. *A douăsprezecea noapte*?

– *A douăsprezecea noapte*?

Piesa despre Viola? O femeie care se dă drept bărbat? O femeie care pretinde că e ceva ce nu e? El știa! Nu mai avea nici o îndoială. Asta explica totul. Ea știa că el bănuia ceva, desigur. Ar fi trebuit să fie complet netoată să nu-și dea seama, având în vedere comentariile acide adresate lui Big Jack și felul în care o chestionase pe Jenny. Dar totul fusese teribil de subtil, un soi de joc elegant de societate între ei doi. Până acum. Sugestia lui și expresia răutăcioasă din privire erau evidente. Un fel de provocare. Bărbatul o provoca să recunoască. O cuprinse o panică oarbă și simți nevoia să o rupă la fugă. Să scape din Dead End și să nu se uite înapoi. Dar mai fusese în situații disperate și înainte, iar instinctele preluară controlul. Pe cât de repede o lovise frica, pe atât de repede se instală calmul.

El tot nu avea nici un fel de dovadă. Ce fel de joc juca acum? Cu toată vorbăria despre soția primarului? Și Lorelie ce pune la cale? Amintise și ea de subiectul căsătoriei.

– Ofelia? Din vocea lui Lorelie răzbătea îngrijorarea. Te simți bine, draga mea? Pentru o clipă, am crezut că o să leșini.

– Mulțumesc, Lorelie. Mă tem că este doar o indispoziție... îi aruncă o privire lui Tye, o indispoziție trecătoare.

– Atunci, o să ne ajuți să organizăm o lectură din Shakespeare? întrebă el.

– Nu văd cum aş putea refuza.

Ea zâmbi binevoitoare, dar în sinea ei fierbea. O păcălise. Nu știa exact cum, dar o făcuse.

Prea bine, tot mai era o săptămână în care putea rămâne în siguranță în Dead End. Și recunoscuse în sinea ei că le plăcea pe doamnele de la Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază, că îi plăcea orașul și că, ei bine, din când în când, îi plăcea și de primar.

Cu toate că, inițial, câștigase o sumă frumoasă de la Societatea Culturală, acum nu mai avea același succes. Nu era sigură cum se întâmplase. În fiecare zi, câștiga doar un pic mai mult decât pierdea. În ritmul acesta avea să dureze la nesfârșit să adune o sumă satisfăcătoare. Totuși, își putea permite să-și extindă șederea cât mai mult posibil. Putea foarte bine să plece cu o zi înainte de sosirea reprezentantului reginei și să fie deja departe înainte să bage cineva de seamă.

Cât despre Tye, de ce naiba avea o privire de motan satisfăcut? Ce putea să facă în privința lui?

Cu siguranță, seducția se mai afla încă printre planurile ei, însă doar dacă putea să scape suficient de mult de Lorelie. Îi veni o idee. Îi aruncă o privire plăcută, iar rânjetul lui se șterse de pe chip, de parcă s-ar fi temut de ce-ar fi putut pune ea la cale. Avea dreptate în privința lui. Era deștept. Dar o subestimase foarte mult. Ea era mai deșteaptă.

Capitolul 13

– Nu, nu, nu, Anna Rose, se presupune că ești Regina Zânelor. Trebuie să fii mai delicată.

Ofelia zâmbi încurajator și oftă în sinea ei. Poate că nu era o idee atât de bună să le lase pe doamne să-și aleagă lecturile. Dar cine ar fi bănuț că robusta Anna Rose își dorea în secret să o joace

pe Titania? În momentul acesta, Anna Rose și celelalte doamne îl făceau pe Keats să pară chiar foarte atrăgător. Fără îndoială că aceste femei ar fi fost mult mai bune ca urne grecești decât nimfe, sau zâne, sau virgine.

– Așa precum zoreaua-mbrățișează frumosul caprifoi și cum iedera-mpresoară trunchiul aspru al ulmului!

Vocea Annei Rose răsună cu autoritatea și șarmul unui barman care anunță băuturi gratuite pentru toată lumea. Ofelia reușea cu greu să-și mențină un zâmbet încurajator pe figură. Fără îndoială că Shakespeare putea să treacă totuși cu vederea impresionanta pilozitate facială a Titaniei. La urma urmelor, rolurile feminine erau jucate de bărbați pe vremea lui. Dar vocea aceea... Ofelia se cutremură. Probabil că se răsuca în mormânt ascultând profanarea entuziastă a operei sale. Ofelia nu ar fi fost surprinsă dacă stafia Bardului și-ar fi făcut apariția în orice clipă, ca să protesteze indignată.

Sigur că era numai vina lui Tye. În ziua următoare sugerării acestei farse, el își făcuse apariția cu un teanc de volume de Shakespeare. Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază tăbărâse asupra lor ca un nor de lăcuste biblic. Înainte ca Ofelia să poată articula vreun cuvânt de protest, o matroană soție de fermier se declarase Cleopatra, o fată bătrână începuse să învețe rolul Julietei, iar tăcuta și sora pensionară a unui proprietar de magazin declama discursurile lui Lady Macbeth cu o ură în privire care o făcuse pe Lorelie să caște ochii mari de uimire. Nu se puteau distribui rolurile în funcție de afinitate pentru acest mic spectacol.

Ofelia trebuia să admită că, deși nu exista prea mult talent în rândul doamnelor, măcar manifestau mult entuziasm, ardoare și disponibilitate nețărmurită. De fapt, era destul de distractiv. Femeile chiar își schimbaseră și numele organizației. De acum înainte, aveau să se numească Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază și Trupă de Teatru. Repetau în fiecare dimineață, iar în fiecare după-amiază câștigau sau pierdeau sume uriașe la jocul lor de pocher cu mize mari.

– Crezi că suntem pregătite, draga mea?

Lorelie se așează pe scaunul de lângă Ofelia.

– Atât cât putem fi de pregătite.

Chiar și sala era gata, finisajele erau aproape complete, scaunele fuseseră instalate, cortina, atârnată. Nu era o clădire mare, nu se compara cu teatrele din Denver sau Kansas City, dar era o clădire frumoasă.

– Sper din tot sufletul. Lorelie părea destul de agitată. Doar ceremonia lui Jack e poimăine.

– Cu siguranță, va fi ceva memorabil.

Ofelia îi aruncă femeii mai în vârstă o privire încrezătoare, în timp ce în sine ea simțea cum o macină regretul. Nu avea să fie de față să o vadă pe Lorelie prezentând discursul soțului lui Kate din *Îmblânzirea scorpiei*. Lorelie era una dintre actrițele bune ale grupului.

Lorelie se aplecă spre ea ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret.

– Cred că am început să am foarte mult trac.

– O să te descurci foarte bine.

Oricum, exista posibilitatea ca Lorelie să nu mai apară deloc pe scenă. Ofelia plănuia să se strecoare împreună cu Jenny în trenul de a doua zi după-amiază. Vestea despre dispariția ei probabil că nu avea să se răspândească înainte de apariția în oraș a reprezentantului reginei, sosit pentru ceremonia lui Big Jack. Iar atunci avea să se afle adevărul.

Lorelie oftă.

– Nu mi-ar plăcea să-l dezamăgesc pe Jack cu interpretarea mea.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt sigură că-i va plăcea.

Era destul de rău că urmau să afle cu toții că nu era o contesă adevărată. Dar aveau să-și dea seama și că era o hoată. Nu reușise să scoată decât o sumă minimă din banca lui Randolph și nu câștigase suficient de la doamnele Societății Culturale. Per total, avea să plece din Dead End cu o sumă ridicolă, un pic mai mult de 800 de dolari, o nimica toată în comparație cu cât ar fi putut să obțină. Desigur, era considerabil mai bine decât 32 de dolari și 17 cenți, și nici nu avusese vreodată în viața ei atâția bani,

dar suma nu se apropia de cât voia sau avea nevoie. Abia dacă merita efortul.

Lorelie se luminează la față.

– Ei bine, el mă iubește și cred că asta va conta cel mai mult.

– Da, bănuiesc că iubirea face diferența, murmură Ofelia.

Eșuase și cu planul de a-l seduce pe Tye. Cu siguranță, bărbatul venise în fiecare seară, dar nu părea să reușească niciodată să-l prindă singur. Tot nu era sigură ce să facă în privința lui. Slavă Domnului că nu mai adusesese vorba de aiureala cu căsătoria. Măritișul și/sau iubirea nu se aflau în viitorul ei. Indiferent ce bănuia sau credea Tye, adevărul gol-goluț în toată această poveste cu înșelăciuni avea să-i distrugă toate sentimentele pentru ea. Era destul de rău dacă asta se întâmpla înainte să se căsătorească, dar după aceea ar fi fost un adevărat dezastru. Nu, singura persoană pe care putea conta Ofelia era ea însăși. Ea nu era interesată de căsătorie și, indiferent de gândurile suspect de sentimentale pe care le avea în legătură cu Tye, nu era interesată de iubire.

– Am să-ți fac o mărturisire, Ofelia.

Tânăra zâmbi îngăduitoare.

– Ce fel de mărturisire ai putea să-mi faci, Lorelie?

– O să-mi lipsești foarte mult când vei pleca.

– Poftim? Ofelia făcu ochii mari de uimire și se strădui să-și păstreze calmul. Ce vrei să spui?

Lorelie se încruntă, nedumerită.

– Nimic, absolut nimic. Doar că ți-ai prelungit vizita mult peste cât intenționai la început să stai. O studiu gânditoare. Te-ai gândit vreodată să te stabilești aici?

– Să locuiesc în Dead End?

– Nu, dragă, să locuiești în Empire City.

– Nu, Lorelie. Ofelia râse amar, reflectând durerea dinlăuntrul ei. Mă tem că e imposibil.

– De ce? Nu ai pentru ce să te întorci în Anglia. Acesta ar fi locul perfect să începi o nouă viață.

– E un oraș drăguț, zise Ofelia moale.

– Cu oameni foarte drăguți. Lorelie dădu cu hotărâre din cap. Și mulți dintre acești oameni drăguți sunt bărbați în căutare de soții.

– Dacă nu mă înșel, ai mai amintit lucrul ăsta o dată.

Din vocea Ofeliei răzbătu o notă de oboseală.

– Da? Privirea lui Lorelie era nevinovată, iar atitudinea, vagă. Ei bine, dacă amintesc din nou subiectul, înseamnă că ideea merită luată în considerație.

Ofelia nu se putu abține să nu chicotească.

– N-am nici o intenție să mă recăsătoresc.

Lorelie își dădu ochii peste cap.

– Draga mea, trebuie să încetezi să mai plângi după Alcazar.

– Ambrose, zise Ofelia neatentă.

– Addison?

Ofelia inspiră adânc și întâlnește privirea amuzată a lui Tye.

– Nu, zise ea pe un ton hotărât. Ambrose.

– Greșeala mea, rânji el.

– Tyler, rosti Lorelie ridicând dintr-o sprânceană. Ce faci aici? Cu siguranță, n-ai venit să-ți oferi serviciile. Deși, trebuie să admit că avem nevoie de o prezență masculină. Mustața Annei Rose este cel mai viril lucru din spectacol. Dar încă nu avem pe cineva care să joace rolul lui Romeo.

– Romeo? Se așază pe scaun lângă Ofelia. Mi se pare perfect.

– Perfect nu e tocmai termenul pe care l-aș folosi, zise Ofelia.

– Au! Tyler se strâmbă și își duse mâna la inimă într-un gest teatral. Mă rănești, frumoasă doamnă! De ce arunci asemenea defăimări asupra nevinovatei mele făpturi?

– Nevinovat? Ofeliei îi scăpă un răs scurt. Romeo era inocent, doar un copil. Nu prea cred că vreo persoană întreagă la minte te-ar putea distribui în rolul lui.

– Ha! Aș fi minunat! Magnific! Nimeni n-ar fi mai bun.

Sări de pe scaun și se sălta pe scenă, oprind-o pe Anna Rose în plină declamație.

– Dacă șarmanta Titania îmi permite. Îi apucă mâna și o sărută, apoi făcu o plecăciune dramatică. Am nevoie de regatul vostru

fermecat, regina mea, pentru câteva minute, dacă binevoiți a-mi face pe plac.

Anna Rose se zgâi la el uluită, apoi îi scăpă un chicotit răgușit, sunând ca o ușă care a stat prea mult neunsă. Făcu o reverență scurtă, iar două bucle negre îi săltară pe cap în sus și-n jos.

– Desigur, milord.

– Acum, să vedem. Ochii lui Tye străluceau cu o sclipire jucăușă care o făcu pe Ofelia să-și încleșteze dinții. Ai cerut Romeo, dacă nu mă înșel.

– Eu n-am cerut nimic, rosti Ofelia și se ridică de pe scaun.

– Romeo ar fi minunat, Tyler, zise Lorelie.

Ofelia îi aruncă o privire exasperată.

– Chiar ar fi!

– Domnule Matthews, Tye, zise Ofelia încruntându-se. Coboară imediat de acolo!

El clătină din cap.

– Din păcate, dragă doamnă, ai cerut Romeo și îl vei avea.

– Eu n-am cerut...

– „O, gură hădă, pântec negru al morții, ce-ai înghițit ce-a fost mai scump pe lume, îți voi căsca deci putrelele fălci și-n ciuda ta te-ndop cu hrană nouă!”

Făcu ochii mari de uimire. Se așteptase ca Tye să abordeze scena renumită a balconului, cu romantismul ei dulce, tânguitor. În schimb, el recita discursul lui Romeo din scena când o găsește pe Julieta moartă.

Vocea lui răsună în teatru cu o rezonanță la care ea nu s-ar fi așteptat.

– „O, inimă, soție scumpă! Moartea, care ți-a supt balsamul răsuflării, n-a izbutit să-ți piardă frumusețea...”

Era deja prea mult. Trebuia să-și imagineze că avea să folosească totuși cuvântul „soție” cumva. Răbdarea îi ajunsese la capăt.

– Tye!

– Șșșt! făcu Lorelie spre ea.

Ofelia se uită la femeia mai în vârstă. Privirea lui Lorelie era fixată pe Tyler cu o atenție de parcă nu-l mai văzuse până atunci. Privirea Ofeliei alunecă spre restul de femei adunate în sală.

Fiecare dintre ele era absorbită de tristețea fragedei iubiri frânte prin moarte.

– „Nu ești înfrântă: flamura de purpur a frumuseții joacă pe obrazul și gura ta, și moartea se sfiește să-și desfășoare palidul ei steag...”

Trebuia să admită totuși că se pricepea. Chiar foarte bine. Ar fi putut fi un actor excelent. Ieșirea actorilor ar fi fost blocată de femei desperate să-i atragă atenția. Chiar dacă nu-l considera deloc chipeș, alte femei l-ar fi putea crede seducător datorită combinației dintre corpul înalt, bine făcut, părul blond și ochii câprui, dorindu-și chiar mai mult decât o singură noapte de pasiune. Însă Ofelia nu se număra printre aceste femei.

– Iată-mă-s, iubito! O, bunule spițer! Ce repede lucrează băutura ta... Mi-a fost de-ajuns o sărutare ca să mor!

Pentru o clipă, în teatru se lăsă tăcerea. Apoi izbucniră aplauzele și exclamațiile de uimire.

– Ei bine, Tyler Matthews, habar n-am avut...

– ... că ai putea să joci pe scenă, sincer...

– ... nici la Denver n-am văzut...

El sări de pe scenă și îi zâmbi Ofeliei.

– Ei bine?

Ea îi aruncă un zâmbet binevoitor.

– Satisfăcător, nimic mai mult.

– Ai fost minunat, spuse Lorelie cu fermitate.

Ofelia ridică din umeri.

– Potrivit, foarte potrivit.

Tye oftă din toți rărunchii.

– Criticii!

– De fapt, de ce ai venit aici? îl întrebă Lorelie.

Ofelia își încrucișă brațele la piept.

– Trebuie să ne întoarcem la treabă, așa că, dacă nu te superi...

– O, dar mă supăr, contesă.

În ochi îi sclipea amuzamentul. Oare era singura care observa asta?

– Am venit să te scot de aici.

Ofelia își îngustă privirea.

- Să mă scoți de aici?

- Am rugat-o pe Alla să împacheteze un coș de picnic. M-am gândit că putem merge într-unul dintre locurile mele preferate și să ne bucurăm de restul acestei zile frumoase.

- Călare? Doamne, doar nu pe cai.

- Am afară trăsura ridicolă a lui Lorelie. Tye se trase mai aproape și îi șopti la ureche: M-am gândit că, după ce ți-ai petrecut fiecare zi a acestei săptămâni cu doamnele din Dead End, care s-au străduit pe cât posibil să-l măcelărească pe Shakespeare dimineata și au înfăptuit cine știe ce altă aiureală femeiască după-amiaza, ai nevoie de o pauză. Ce zici?

Ea făcu ochii mari, apoi dădu brusc din cap, hotărâtă. Aceasta era șansa ei, probabil singura oportunitate să rămână singură cu el. Se simți entuziasmată, iar teama o făcu să se cutremure.

- Bine, oftă el ușurat. Mătușa Lorelie, o răpesc pe contesă în această după-amiază.

- Mai degrabă, o salvezi, murmură Lorelie.

- Ai spus ceva? se încruntă Tye spre mătușa lui.

- Nu, nu, dragul meu, mergeți, mergeți!

Lorelie își flutură mâna spre ei de parcă i-ar fi alungat.

- Dacă ești sigură că nu ai nevoie de mine...? îi aruncă Ofelia o privire nesigură.

- O să ne străduim să ne descurcăm fără tine. Cred că, deocamdată, avem nevoie doar de repetiții. Lorelie se aplecă spre ea și își coborî vocea. Cred că ai făcut tot ce-ai putut și îți suntem recunoscătoare.

Lorelie o studie preț de o clipă, apoi îi luă Ofeliei mâinile în ale ei.

- Să știi că am ajuns să te îndrăgesc. Noi toți te îndrăgim. Te considerăm ca pe una dintre ai noștri.

- Îți mulțumesc.

Ofelia încercă să înghită nodul care i se pusese în gât. De ce nu observase asta până acum? Și ea le îndrăgea pe aceste femei. O primiseră în rândul lor de parcă ar fi fost de-a casei. Avea să fie mult mai greu să plece decât își imaginase. La urma urmei, aceștia erau oameni foarte cumsecade. Își jură în gând să nu se mai

folosească niciodată de oamenii cumsecade. Într-un fel sau altul, prețul plătit era mult prea mare.

- Mergem? Tye ridică o sprânceană și îi oferă brațul. O conduse spre ușă și șopti: Am fost extraordinar, să știi.

- Ai fost îngrozitor, zise ea încet.

- Aș fi fost un Romeo magnific.

Din vocea lui răzbătea îngâmfarea. Ea râse.

- Ai fi fost un Poponeț acceptabil.

- Poponeț? se încruntă el și îi deschise ușa.

Ea se simți dintr-odată satisfăcută. În sfârșit, dăduse peste o referință pe care el n-o înțelegea.

- Cu siguranță, îți amintești de Poponeț. Din *Visul unei nopți de vară*?

Tye se luminează la față și mârâi un avertisment:

- Ofelia!

Ea îi aruncă un zâmbet inocent.

- El era cel îmbrăcat în măgar.

- Gata, murmură Lorelie.

- Ești sigură?

Henrietta era așezată pe un scaun de lângă ea, restul doamnelor fiind adunate în jurul lor.

- Da, îți poți da seama întotdeauna.

Alte două doamne dădură din cap cu înțelepciune.

- Eu n-am putut. Anna Rose își încruntă sprâncenele groase până ajunseră paralele cu mustața. Cum poți să-ți dai seama?

- Nici măcar tu nu poți fi atât de neatentă la ce se întâmplă în jurul tău, Anna Rose, interveni o soție de fermier.

Maize oftă.

- Eu cred că e romantic.

- Cum poți să-ți dai seama?

Din vocea Annei Rose răzbătea frustrarea.

- Teribil de romantic.

Femeile schimbă priviri visătoare.

- El e atât de minunat de chipeș și ea e așa de frumușică, e...

- ... e ca o poveste care prinde...

– ... viață. Contesa și primarul.
Un val de suspine sentimentale străbătu încăperea.
– Cum poți să-ți dai seama? Anna Rose bătu din picior de furie și se uită urât în jur.
– Îți dai seama privindu-i în ochi, explică Lorelie răbdătoare. Ea este foarte entuziasmată și foarte agitată în același timp.
Femeile măritate dădură cu înțelepciune din cap.
– Iar el e o idee mai agitat și un pic mai nesigur.
Din nou, doamnele aprobă atotștiutoare.
– Iar voi știți cu toatele ce înseamnă asta? întrebă Lorelie, privind spre grup.
– Nu, rosti neajutorată Anna Rose.
– Înseamnă, zise Henrietta cu un rânjel, că Lorelie va avea în curând o contesă în familie.
– Ei, sigur că va avea, zise aspru Anna Rose. Când Jack devine conte, Lorelie va fi... Apoi chipul ei vădi ușor-ușor faptul că începea să înțeleagă. Ah, acum știu, Tyler și contesa.
– Mă gândeam eu că o să înțelegi până la urmă, draga mea, zâmbi Lorelie.
– Dar sunteți sigure de asta?
Lorelie râse.
– Ai mai văzut doi oameni care să... fie pe punctul de a exploda mai tare decât aceștia doi? I-am adus împreună și i-am împiedicat să se apropie prea tare. Iar când un bărbat nu-și poate satisface nevoile primare, încearcă să găsească o metodă mai civilizată pentru a obține ceea ce vrea.
– Căsătoria, rânji Henrietta.
– Și, după cum îmi cunosc nepotul, sunt sigură că gândurile lui s-au îndreptat spre înșurătoare. În afară de asta – Lorelie ridică din umeri –, sunt îndrăgostiți.
Anna Rose își dădu ochii peste cap, de parcă ar fi regretat dinainte ce avea să întrebe.
– Cum poți să-ți dai seama?
Adunarea scoase un oftat colectiv și izbucni într-un cor de explicații.
– Este felul în care se uită la ea, de parcă e...

– ... desertul, iar el un bărbat înfometat sau...
– ... felul în care vrea ea să-i vorbească aspru, dar...
– ... nu se poate abține să nu zâmbească sau...
– ... felul în care vorbește cu tine, dar ochii îi sunt fixați asupra ei sau...
– ... felul în care ea pare să se împlânzească atunci când el este în cameră...
– ... sau cum el e exact la fel când ea e în preajmă...
– Lucrul cel mai uimitor, doamnelor, zise Lorelie aruncându-le o privire uluită, este că sentimentele lor sunt atât de evidente.
Sora negustorului încuviință din cap.
– Da, putem observa asta cu siguranță.
Lorelie clătină din cap.
– Dar ei nu pot vedea ce e chiar în fața lor.

– Unde mergem?
Gata. Ofelia se strădui să-și păstreze o voce cât de cât calmă, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Acum putea s-o înțeleagă pe Lorelie. Ofelia se simțea ca și cum ar fi avut trac.
– Cred că a venit momentul să vezi cel mai frumos loc din regiune, poate chiar din lume. Tonul relaxat al vocii lui Tye aducea cu al ei. Există un pârau care trece...
– Acolo unde tatăl tău te-a învățat să pescuiești?
– Ți-ai amintit, zâmbi el.
– Mi-am amintit.
Cum ar putea să uite noaptea aceea? Felul cum luna răspândea o magie minunată cu razele ei diafane. Sau expresia de pe chipul lui când vorbea despre familie, pământ, cămin. Sau felul în care o sărutase pentru prima oară.
– Ți-am promis că o să te aduc aici. El făcu o pauză și-și alese cuvintele cu grijă. Cum ceremonia lui Jack e poimăine, m-am gândit că acesta ar fi singurul prilej. Sper că nu te superi.
– Să mă supăr? Sigur că nu se supăra. Din clipa în care se declarase de acord, își dăduse seama că aceasta era singura șansă să ajungă în cele din urmă în brațele lui. Să afle ce însemna

să fie cu un bărbat în întregime. Să fie cu acest bărbat. Nu mă supăr deloc.

– Grozav.

El zâmbi și între ei se lăsă tăcerea. Doamne, cât era de emoționată! Sigur că nu mai sedusese până acum vreun bărbat și nu era chiar sigură cum ar trebui să procedeze. Fără îndoială, tot ce avea de făcut era să pornească lucrurile, iar apoi Tye avea să înțeleagă ce dorea ea și să continue. Dar dacă nu o făcea? Dacă trebuia să ducă la extrem rolul acesta de femeie care flirtează? Iar el o credea văduvă. O femeie cu experiență. Oare ce aștepta el de la o asemenea femeie? Of, Doamne, dacă greșea ceva?

Cu fiecare secundă, încordarea ei creștea. Dumnezeu! Dacă fiecare femeie trebuia să treacă prin asta înainte de a-și sacrifica virtutea, ei bine, era surprinzător că populația virgină nu era mai numeroasă.

Îi aruncă o privire pe furiș. Dacă el aborda iarăși subiectul căsătoriei? Și vorbea despre viziunea lui despre soția primarului? Va trebui să-i distragă atenția, asta era tot. Să-l distragă de la orice intenție nobilă cu privire la căsătorie și să facă apel la partea pasională a firii lui. O parte cu care făcuse deja cunoștință, într-o manieră încântătoare. O parte pe care era pregătită s-o exploreze într-un mod cât mai judicios și mai satisfăcător cu putință.

Nu, era decisă să savureze după-amiaza în brațele bărbatului pe care-l iubea, ba nu, dorea. Măine pe vremea asta, avea să fie în trenul care părăsea orașul. Avea să plece din Dead End și să-l lase în urmă pentru totdeauna pe Tyler Matthews. Era un plan bun. Un afurisit de plan aproape perfect. Iar ea nu avea altă soluție rațională.

Atunci, de ce o durea chiar și numai să se gândească la asta?

Gata!

De ce avea gâtul așa de uscat? Părea că nu era în stare nici măcar să înghită. Îi aruncă o privire rapidă femeii. Ofelia ședea privind înainte, părând relaxată, de parcă lumea întreagă ar fi fost la picioarele ei. Ce n-ar fi dat să-i poată oferi chiar asta.

Era ciudat cum evoluau lucrurile. Când o întâlnise pentru prima dată, fusese atras de frumusețea ei înfocată. Acum, se simțea

atras de ea din multe alte puncte de vedere. Atât de multe lucruri care se adunau, formând iubirea. Numai când se gândea cum ajutase la construirea operei. Sau la felul atât de prietenos în care se purtase cu doamnele din Dead End. Și, Dumnezeu știe, doar un sfânt ar fi putut rezista torturii acelor talente în fiecare zi.

Chicoti în sinea lui. Ofelia nu era vreo sfântă. Bine. El nu voia o sfântă. Își dorea o femeie în carne și oase. Această femeie în carne și oase. Îi dorea trupul fierbinte și doritor alături de al lui. Voia ca ea să se uite la el de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume. Și voia să-i fie soție pentru totdeauna.

Dar, mai întâi, trebuia să afle adevărul de la ea. Nu că i-ar mai fi păsat prea tare de ceea ce pune ea la cale. Era mai mult pentru a-și satisface curiozitatea decât din alte motive, pentru că nu-i mai păsa cine era sau ce voia. Dar, odată ce-i spunea adevărul, ea va trebui să se mărite cu el.

Nu se temea că n-ar fi vrut. Era evident că-l iubea, indiferent dacă voia să recunoască sau nu. Fără îndoială, din pricina mascaradei sale frauduloase nu-și dezvăluise sentimentele pe care era sigur că le avea pentru el. Ei bine, avea toată după-amiaza la dispoziție pentru a o face să lase garda jos și pentru a-i cere mâna și a-i cuceri inima.

Răse încet, iar ea îi aruncă o privire cercetătoare. Da, chiar așa. Mai întâi va obține mărturisirea ei, apoi îi va destăinui dragostea lui și îi va propune căsătoria. El rânji. N-avea nici o îndoială în privința asta.

Categoric, venise momentul.

Capitolul 14

– Aveai dreptate. E foarte frumos aici.

Ofelia întinse mâna, iar Tye o ajută să coboare din trăsură, reținându-i mâna puțin mai mult decât ar fi trebuit. Privirea ei se intersectă cu a lui, iar ea rămase aproape fără suflare la vederea

emoției întunecate din ochii lui. Să fi fost doar dorință sau era ceva mai mult de atât?

– Minunat.

Privirea lui o scrută din cap până-n picioare. Zâmbi și îi dădu drumul, întorcându-se spre trăsura ca să ia coșul pe care îl pregătise Alla. Ofelia se îndepărtă, atât ca să-i evite privirea, cât și ca să admire peisajul.

El nu exagerase defel.

Peisajul care se întindea dinaintea ei era un festin pentru ochi, așa cum merindele Allei erau un festin pentru corp. Se opriră pe un dâmb. O vale lungă se întindea în jos atât de domol, încât aproape că nu reușeau să-ți dai seama cum cobora. Câmpia se întindea la nesfârșit, până spre munții aflați în depărtare, care păreau doar ceva mai mult decât o sugestie. Pârâul lui Tye dănuia vesel printre copaci, „stejari” se gândea ea, singurul adăpost adevărat care se putea vedea oriunde te întorceai. Copacii păreau să fie puțini la număr și destul de îndepărtați în această regiune. Dar lipsa lor nu făcea decât să sporească frumusețea locului. Simțea un fel de pace aici, care părea să i se prelingă până în suflet. Ea trase adânc aer în piept. Avea nevoie de toată pacea pe care o putea primi.

– Poți să mă ajuți cu asta?

Tye îi întinse o pătură stacojie.

O pătură?

– Și ce-ai de gând să faci cu ea?

Vocea ei fu un pic mai stridentă decât de obicei.

– Intenționez să o întind pe jos...

– Exact cum am bănuț! Îl privi ea indignată.

– Ca să avem pe ce sta când mâncăm.

– Exact! Și... și... Simți cum o cuprinde un fel de disperare.

Oare puteai să mori de rușine? Da, ce idee minunată! Ea apucă marginile păturii și o întinse pe iarbă.

– Dar pentru ce credeai că aveam de gând s-o folosesc?

Ea se prefăcu ocupată cu netezitul colțurilor păturii ca să-i evite privirea, dar nu putu să nu simtă amuzamentul din vocea lui.

– Desigur, ca să stăm pe ea.

Ofelia se strădui să-și mențină vocea calmă și nevinovată, dar simțea nevoia să urle. La ea însăși. Cum putuse uita că ea avea planuri care includeau seducția, nu el. Și chiar dacă intențiile lui erau la fel cu ale ei, ei bine, cu atât mai bine. Fără discuție, avea să fie mai simplu să obțină ce dorea dacă și el era la fel de doritor ca și ea. Doar că era atât de emoționată!

– Arăți de parcă ai fi gata s-o iei la goană. Tye se întinse pe pătură cu un zâmbet arogant în colțul gurii. Stai jos, Ofelia! Să știi că nu mușc.

Poate că zâmbetul a fost de vină. Poate, tonul indulgent al vocii lui. Poate că era pur și simplu întreaga imagine încrezătoare pe care o afișa el, de parcă ar fi avut toată lumea la picioare. Expresia lui arogantă îi calmă instantaneu nervii, ca și cum cineva ar fi suflat în flacăra unei lumânări. Aceasta era încercarea ei de seducție, spectacolul ei, și – la naiba! – acest bărbat nu avea s-o întreacă!

Ea era Ofelia Kendrake, fiica teatrului.

Era contesa de... de... nu știu cum, cu un castel minunat și o moșie fermecătoare, chiar dacă imagine.

Și, înainte de orice, indiferent dacă își amintea replicile sau nu, ea era actriță. Dacă nu învățase nimic altceva din șederea ei în Dead End, măcar aflase că era o actriță mult mai bună fără replici pregătite dinainte. Cât de dificilă putea fi seducția asta, oricum? Doar bărbații o practicau tot timpul.

– Promiți că n-o să muști? zise ea străduindu-se să zâmbească provocator și se așeză pe pătură.

– Desigur.

El ridică o sprânceană, mirat de schimbarea ei de atitudine, apoi ridică ștergarul care acoperea coșul și începu să caute prin el. Cuvintele i se auziră înfundat.

– Cel puțin deocamdată.

Ea se făcu că nu aude.

– O, avem un adevărat festin aici, Ofelia. Tye scoase o farfurie învelită într-un șervet. Avem pui și biscuiți, și una dintre plăcintele Allei.

– Dumnezeu, nu putem mânca atât!

– Și, adăugă el ridicând o sticlă, una dintre șampaniile lui Jack.

Ea își înclină capul, prefăcându-se surprinsă.

– Închipuie-ți. Drăguța de Alla. Cu siguranță că s-a gândit la toate.

Fu rândul lui să mimeze inocența.

– Nu-i așa?

Scoase dopul sticlei și scotoci pe fundul coșului după două pahare de cristal. Turnă băutura ca un expert și, cu o plecăciune, îi înmână paharul.

– Contesă?

– Mulțumesc, zise ea cuminte și luă o înghițitură zdravănă.

Deși se controla perfect, de fapt era încordată ca un arc. Cu un pic de noroc, șampania avea s-o mai relaxeze un pic. Mai luă o înghițitură și observă surprinsă că paharul era aproape gol.

– Tare îmi place șampania.

– Chiar așa?

– Da. Ridică paharul și studie licoarea acidulată. Cred că din pricina bulelor.

El aprobă din cap cu înțelepciunea unui bărbat experimentat.

– Te gâdilă la nas, nu-i așa?

– Da, uite că la asta nu mă gândisem, dar chiar te gâdilă. Nu, cred că-mi place s-o simt cum îmi alunecă pe gât. Atât de plăcută și de delicată. Îi aruncă o privire visătoare. Ca un zâmbet sau un râset. Asta e, un râset. Un râset foarte ușor, care devine lichid.

– Un râset? chicoti el.

– Un râset. Ea dădu hotărâtă din cap. Chiar așa se simte, ca un râset care coboară în stomac, iar apoi, aici, continuă ea și își plasează mâna pe abdomen, se transformă în căldură care se răspândește din cap până-n picioare.

Își goli restul paharului și i-l întinse. El i-l umplu din nou, iar ea mai luă o înghițitură.

– Asta este ce spun femeile de obicei despre șampanie? întrebă ea.

– Dacă asta spun femeile de obicei despre șampanie?

Nedumerirea îi îmbujora chipul lui Tye.

– Că le gâdilă la nas?

– O, asta! Ei bine, din experiența mea...

– Ai acumulat multă experiență?

El ridică din umeri.

– Mă gândesc că asta depinde de cum definești experiența.

– O, pentru Dumnezeu, Tye, știi foarte bine la ce mă refer. Îl privi exasperată și mai luă o înghițitură din șampanie. Experiență în ceea ce privește femeile și șampania.

– Împreună sau separat? zise el, izbucnind într-un hohot masculin puternic, care o atinse în suflet. De ce vrei să știi?

– Pentru că îmi place să știu exact cu ce am de-a face, asta-i tot, rosti ea și își ridică bărbia cu un gest hotărât.

El se uită la băutura din pahar și își împlânzi vocea:

– Chiar vrei să știi?

– Într-adevăr, vreau.

– E atât de important? Să știi cu cine ai de-a face, adică?

Din vocea lui răzbătea o notă stranie, ca și cum cuvintele lui ar fi avut un înțeles mai profund, pe care ea nu-l putea înțelege.

– Sigur că e.

Ea se uită la pahar, surprinsă că acesta era din nou gol. Ce ciudat, nu-și amintea deloc să fi băut. Poate că îl vărsase. Sigur, asta se întâmplase. Doar nu mai băuse niciodată mai mult de două pahare de șampanie. Îi întinse cupa.

– Cu cine am de-a face, domnule Matthews?

El îi umplu paharul și zâmbi.

– Credeam că știi.

– Împrospătează-mi memoria. Ea sughiță și își duse mâna la buze. Te rog să mă scuzi.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

– Ei bine, ia să vedem. Eu sunt primarul.

Ea ridică paharul ca pentru un toast.

– Iar eu sunt contesa.

– Chiar ești?

Vocea lui păru firească.

– Nu, nu, nu. Nu facem de-astea. Îi flutură degetul pe sub nas. Cu siguranță că sunt.

El răsese din nou și clătină din cap.

– Așadar, unde eram?

Ea mai luă o înghițitură.

– Tu erai primarul și eu eram contesa.

– Sigur, am studiat în Est.

– Acolo unde l-ai întâlnit pe englezul ăla deosebit de atrăgător, dar enervant.

– Sedge? Întrebă el ridicând o sprânceană.

– Ce fel de nume mai e și ăsta? Sedge? Pufni și își goli paharul.

E un nume ridicol. Nu ca Addicus.

– Unul dintre soții tăi?

Oare râdea de ea?

– Chiar așa. Dragul meu Addicus. Atât de dulce, atât de tânăr.

– Credeam că i-ai spus lui Sedge că era un bărbat mai în vârstă.

– Ei bine, normal că a devenit mai în vârstă la un moment dat, zise ea și își dădu ochii peste cap.

Oare de ce nu era în stare bărbatul ăsta să înțeleagă nici cel mai mic detaliu?

– Sigur că a fost tânăr mai întâi.

– Înțeleg.

– Atunci, continuă.

Pe fundul paharului ei mai era o singură picătură. Dacă întindea limba așa, un pic, poate că ajungea la ea. Dinspre Tye se auzi un sunet ciudat, parcă strangulat. Ridică privirea. De ce părea așa de încordat? Îi făcu semn cu mâna liberă.

– Spune-mi mai multe.

El înghiți în sec și trase aer în piept.

– După studii, am călătorit prin Europa.

– Și la Veneția. Îi întinse paharul. Mai spune-mi despre luna din Veneția și despre artiștii și îndrăgostiții de acolo.

Îi aruncă o privire ademenitoare. Cel puțin, așa spera, că era ademenitoare. Chestiunea asta cu seducția era în mod clar mai ușoară decât se așteptase. Poate că era timpul pentru un sărut? Cu siguranță că acum se simțea mult mai relaxată cu privire la întreaga operațiune decât atunci când sosiseră. Sau poate că era

din pricina șampaniei? Nu mai conta. Doar că își dorea să nu o tot verse atât.

– Nu mi-ai spus că nu bei niciodată mai mult de două pahare de șampanie?

El îi umplu din nou paharul, dar cu o mână care nu mai părea la fel de sigură.

Ea clătină din cap.

– Așa e, niciodată. Nu.

– Dar acesta este al patrulea pahar.

Ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Nu le beau, le vărs.

El îi șopti la rândul lui:

– Singurul loc unde le-ai vărsat a fost pe gât în jos.

– Asta-i o prostie. Ea se apropie și mai mult și îl sărută pe nas. De fapt, acum și tu arăți destul de caraghios.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa.

Ea mai luă o înghițitură și îl privi gânditoare. Poate că un sărut pe nas nu era chiar de ajuns pentru a declanșa seducția.

– Pari nedumerit...

– Greu de crezut, zise el sec.

– ... și mai pari... Își îngustă ochii. Cumva decis. Da, asta e, decis.

– Sunt.

Ochii lui îi reflectau avertismentul din voce. Ea îl ignoră.

– Și mai pari, așa, nu știu... Își prinse cu dinții buza de jos, iar privirea lui fu atrasă de gura ei. Chiar și o femeie lipsită de experiență cum era ea își dădea seama din instinct că el o dorea. Cât de perfect. Vocea ei se înmuie:

– Pari ca un înfometat care se uită la prima lui mâncare adevărată.

El îi întâlni privirea.

– E chiar atât de evident?

– Este pentru mine.

– Ofelia, eu...

– Sărută-mă, Tye!

– Cu plăcere.

El se aplecă peste pătură, iar buzele li se uniră cu blândețe, de parcă ea ar fi fost o floare delicată sau o bucată de sticlă venețiană. Oftă sub atingerea lui, iar buzele i se întredeschiseră, răsuflarea ei amestecându-se cu a lui. Doamne, sigur avea să se topească de la senzația buzelor lui lipite de ale ei. Se întinse spre el și își lipi buzele mai tare de ale lui. Inima îi galopa în piept. Sângele îi bubuia în vene. Rămase fără suflare.

Ea sughiță și scăpă un chicotit.

– O, Doamne!

Ea se trase înapoi și își duse mâna la gură.

Ochii adânci ai lui Tye scânteiară și el oftă din adâncul sufletului.

– Ai o sincronizare excelentă, draga mea.

– Mulțumesc.

Dumnezeule, chiar că reușise să strice momentul. Poate că era mai bine. Acum, că buzele lui fierbinți și amețitoare nu mai erau lipite de ale ei, îi reveni și rațiunea. Și la fel și teama. Tot efectul șampaniei se evaporă. Poate că seducția era totuși mai dificilă decât crezuse.

Se ridică în picioare.

– Deci, aici veneai cu tatăl tău ca să pescuiești?

El se uită la ea preț de o clipă, întrebându-se dacă să o tragă la loc lângă el. Apoi, cu un zâmbet evident forțat și resemnat, se ridică în picioare.

– Da, aici e.

Ea porni spre pârau și se uită la apa învolburată.

– N-ai vrea să mă înveți să pescuiesc?

El se încruntă.

– Vrei să înveți să pescuiești?

– Nu chiar. Inspiră ca să se calmeze și apoi se uită la el. Dar mi-ar plăcea să mă înveți tu.

El se apropie și îi luă bărbia în mână. Privirea lui o atrăgea mai mult, și mai mult, până când fu sigură că putea să privească în sufletul lui.

– Chiar ai vrea? murmură el.

– Da, șopti și ea.

El o privi în tăcere, iar ea se gândi că voia ca el s-o sărute din nou. Și mai mult. Poate chiar să o facă a lui acolo, pe loc, să nu se mai ostenească ea să-l seducă. Ce idee minunată. Se aplecă spre el, pregătită să-i cedeze.

– Excelent. El îi dădu drumul, iar ea se împletici înainte. Mai întâi – se îndepărtă, scrutând cu privirea terenul de sub copaci –, trebuie să găsești un băț potrivit, drept.

– Un băț? Abia dacă reușea să rostească vorbele. Pentru ce ai nevoie de un băț?

El îi aruncă o privire nevinovată.

– Pentru o undiță, desigur.

– O undiță? Ea îi aruncă o privire indignată. Dar cum rămâne cu sărutul?

– Ofelia, îi răspunse el binevoitor. Nu poți să prinzi pești cu un sărut. Nu funcționează. El se întoarse și își continuă căutarea. Mă gândesc că trebuie să fi încercat cineva. Pescarii încearcă absolut orice. Dar cred că un băț pe post de undiță și un vierme gras și zemos funcționează mai bine.

Ea se holba uluită la el. Iat-o aici, gata să-l seducă sau, și mai bine, să-i permită s-o seducă, iar el vorbea de pești și de viermi. De viermi!

– Țsta e numai bun.

Tye ridică un băț și rânji ca un puști.

Oare el nu înțelesese când o privise în ochi și ea îi șoptise că voia să învețe de la el? Nu înțelesese că ultimul lucru pe care și-l dorea era să învețe să pescuiască?

– Acum – se apropie de ea și scoase un briceag din buzunar –, cred că funcționează cel mai bine dacă dai scoarța jos și îi dai o formă mai bună.

Poate că fusese prea subtilă. Se întoarse la pătură, își găsi paharul și îl umplu din nou. De data aceasta, nu mai avea de gând să-l verse.

– Ce faci? întrebă el.

– Nimic, absolut nimic. Tu dă-i înainte și pregătește bățul și eu o să vin numaidecât.

Îi făcu veselă semn cu mâna, după care se întoarse și scrută copacii. O, avea să se întoarcă sigur. Și atunci să facă bine să fie pregătit.

Era un loc chiar la stânga păturii care părea destul de protejat. Aruncă o privire apreciativă spre Tye, apoi spre copaci. Da, într-adevăr, putea să facă tot ce trebuia aici. Se îndreptă spre zona adăpostită. Nu știa mare lucru despre a face dragoste, dar avea noțiunile de bază. Și de un lucru putea să fie sigură, hainele erau o piedică. Ei bine, avea de gând să rezolve problema chiar acum. Apoi, avea să vadă dacă mai era la fel de interesat de tehnicile pe pescuit.

Abia dacă mai putea să se abțină să nu râdă. Tye stătea la marginea pârâului și curăța fire lungi de scoarță de pe bățul lui. Doamne, expresia ei când își luase mâna de pe ea făcea toți banii! Femeia fusese cât pe-acți să cadă în nas. Se uită spre pătură și o văzu cum dispăre printre copaci. Oare ce mai pune la cale acum? Nu mai conta. El avea avantajul și nu va ezita să-l folosească în favoarea lui.

Probabil că va trebui să folosească și cea de-a doua sticlă de șampanie.

La naiba, asta nu era bine.

Ofelia mai luă o înghițitură de șampanie și oftă. Pur și simplu nu era o actriță îndeajuns de bună ca să reușească așa ceva. În afară de asta, era mai răcoare decât crezuse. Poate că defectul nu rezida în jocul ei actoricesc, ci în firea ei. Se lumină la față la gândul ăsta. Doar o târfă adevărată ar ieși în pielea goală din spatele copacilor. Deși era destul de încrezătoare că nuditatea ei ar atrage atenția. Dar ea, în mod hotărât, nu era o târfă. Totuși, el credea că era văduvă.

De ce nu putea să ajungă la un compromis? La urma urmelor, nu trebuia să fie dezbrăcată complet. Ce idee minunată! Ce soluție ingenioasă!

Ce ușurare.

*

Unde naiba era? Avea să subțieze bățul ăsta de tot dacă nu apărea curând.

Totuși, probabil că nu mai contau prea mult câteva minute. Aveau la dispoziție toată după-amiaza și nu, mătușa Lorelie nu era prin preajmă ca să le strice plăcerea. Avea tot timpul din lume. Sau, cel puțin, tot timpul de care avea nevoie.

Acum, probabil că arăta ridicol.

Era un compromis, desigur, dar îi lipsea ceva, în afară de haine, bineînțeles. Și se simțea la fel de stingherită de parcă nu ar fi avut nimic pe ea. Mai luă o înghițitură de șampanie și-și analiză opțiunile. Nu, nu.

Doar pantofii nu erau de ajuns.

Ținând cont de toate cele întâmplăte, lucrurile stăteau destul de bine.

Încă un pahar sau două și Ofelia avea să-și dezvăluie, fără îndoială, secretele. Vedeți asta limpede cu ochii minții.

La început, avea să o ierte, după ce ea mărturisea că se va cuminti. Apoi, îi va spune că o iubește. Și, la urmă, o va cere în căsătorie, pecetluind cererea cel puțin cu un sărut, dar poate chiar cu mult mai mult.

El rânji. Și poate că o s-o învețe chiar cum să pescuiască.

Ea își puse rochia la loc și lăsă pantofii, corsetul și toate celelalte articole pe care femeile respectabile le purtau pe sub haine într-un maldăr dantelat. Aruncă o privire plină de respect lenjeriei. Contesa adevărată avea o lenjerie de corp minunată, dar acum îi cam stătea în cale.

Răspunsul evident era, deși nu înțelegea defel de ce nu-i venise ideea mai înainte, să scape de lenjerie intimă și să păstreze rochia. În felul acesta, odată ce seducția va fi în plină desfășurare, când va veni timpul să-și smulgă hainele de pe ei în frenezia pasiunii – iar ea spera să existe o frenezie a pasiunii –, el nu va trebui să se lupte cu fiecare strat de desuuri. Dumnezeu, seducția asta cerea o mulțime de planificări!

Bău și ultima picătură de șampanie din pahar. În mod normal, șampania îi afecta destul de mult simțurile, dar astăzi aproape că nu observa vreo diferență. Simțea însă în mod clar atingerea senzuală a rochiei de vară pe pielea ei goală și plăcerea minunată de păcătoasă a libertății de mișcare. Se îndreptă hotărâtă de spate. Cortina se ridica pentru actul al doilea și marea ei scenă urma imediat. Scena în care actrița virgină care pretindea că e contesă îl atrage pe primarul-cowboy într-o aventură amoroasă.

Parcă și auzea aplauzele.

Ofelia apără în raza lui vizuală cu grația unei ferigi dansând în vânt. Adierea vântului îi lăsa rochia de trup. Ce adiere norocoasă! I se tăie răsuflarea. Trebuia să fie o iluzie optică. Pentru o clipă, i se păru că nu avea nimic altceva pe sub rochie.

– Ești gata pentru lecția mea?

Ea îi aruncă un zâmbet cuceritor, iar el abia se abținu să nu o tragă în brațele lui.

– Lecție?

Despre ce vorbea?

– Pescuitul?

Ea îi făcu semn spre bățul pe care îl ținea uitat în mână.

– Ah, da.

El ridică din umeri. Pescuitul era ultimul lucru la care se gândea acum. Oare mai avea ceva pe sub rochia aia?

– Dar nu am fir. Chiar ai nevoie de fir pentru o undiță.

– Asta înseamnă că nu mă poți învăța să pescuiesc?

Ea îi aruncă o privire cu ochii mari, bosumflându-se ușor. Buzele erau prea tentante ca să le reziste, făcute să fie gustate și strivite.

– Tye?

– Cred... Oare de ce avea din nou gâtul așa de uscat? Cred că nu.

– Of, Doamne, oftă ea dezamăgită și se uită spre pârau.

Dintr-odată, chipul i se luminează.

– Gata, știu cum poți să mă înveți.

– Cum?

Lecția pe care el voia să i-o dea nu avea nici o legătură cu pescuitul, ci cu curbura sânilor ei peste care se întindea materialul rochiei și...

– Vom juca un rol...

– Vom juca?

El voia să joace, asta era sigur. Era extrem de dornic să joace rolul cuceritorului pentru versiunea ei de văduvă veselă.

– Da, chiar așa. Ochii ei sclipiră ca două fulgere adânci de smarald. Eu o să fiu pește.

Ea își ridică rochia deasupra genunchilor. Doamne sfinte, își dăduse jos pantofii și ciorapii. Oare ce mai avea pe ea?

– Și tu trebuie să încerci să mă prinzi.

Ea râse și alergă spre pârau. Tye se zgâi pentru o clipă la ea, înțepenit. Știa exact ce avea să se întâmple dacă o urma. Ofelia intră în pârau cu dezinvoltura unei nimfe. La naiba! Nu trebuia să se întâmple așa. Mai întâi afla adevărul, apoi îi spunea că o iubește, apoi... ei, ce mai conta?!

Tye sări într-un picior, apoi în celălalt, luptându-se să își dea jos cizmele, ceea ce, brusc, se dovedi mult mai greu decât fusese vreodată. Dumnezeu, dacă se răzgândea înainte ca el să ajungă la ea? Se apucă să-și descheie cămașa, apoi se opri. Dacă el i-a înțeles greșit intențiile? Ha! Doar un mort ar putea să înțeleagă greșit intențiile Ofeliei. Cu toate astea, mai bine o lăsa pe ea să-i dea jos cămașa. Asta era. O femeie experimentată ca Ofelia probabil că prefera asta.

Își agăță degetele mari de cingătoare și se îndreptă alene spre pârau. Cu fiecare pas, se forța din ce în ce mai tare să-și păstreze controlul. Femeilor le plăceau bărbații care știau să se stăpânească. În afară de asta, nu era bine să-i dea de înțeles Ofeliei că îl adusesese exact acolo unde voia. Se opri la marginea apei și ridică din sprâncene:

– Ce-ți închipui că faci?

– Sunt un pește, Tye.

Ofelia râse și se duse și mai departe. Ajunsese în mijlocul pâraului. Nu că acesta ar fi fost foarte adânc. Avea, poate, vreo 6 metri lățime cel mult și destul de puțin în adâncime.

– Iar eu care credeam că ești pescar, îl ironiză ea.

– Îmi place mult să pescuiesc, murmură el.

Privirea lui se plimbă pe picioarele ei dezgolite și își aminti cum se simțeau sub atingerea lui. Cu toate că își ținea poalele ridicate, rochia se udase și i se lipea de coapse.

– Pescarii nu trebuie să prindă pește? râse ea și făcu o piruetă în apă.

El îi întoarse zâmbetul și se aplecă să-și suflece pantalonii, cu râsul ei relaxat și sunetul părâului în urechi. O dorea pe femeia asta extrem de tare. Acum, nu mai trebuia decât să-și schimbe planurile, asta era tot. Mai întâi seducție, apoi mărturisire, apoi... Un pleoscăit și un țipăt sfâșiară aerul. Tye se îndreptă de spate cu inima bubuindu-i în piept.

Ofelia dispăruse.

Fără să ezite, sări în pârau, alunecă imediat pe o piatră și căzu. Se ridică tușind și scuipând și se îndreptă amețit spre locul unde stătuse ea și se lovi direct de un corp care tușea și scuipa. O apucă strâns și amândoi se treziră iarăși sub apă. Din nou, el se luptă să ajungă la suprafață și își șterse apa din ochi. Înaintea lui se afla o viziune umedă, strălucitoare. O zână a apelor, o nimfă, o zeiță.

O zeiță înfrigurată care clocotea de supărare.

– Ce naiba încercăi să faci?

Ochii ei scăpărau de furie. Și unde îi era accentul?

– Aproape că m-ai înecat!

– Ia stai un pic, Ofelia. El părea destul de iritat. Nu e foarte adânc, plus că încercam să te salvez.

– Să mă salvezi? Ha! Sunt udă până la piele. Rochia e distrusă. Își desfăcu brațele și se uită urât la el. Privește-mă numai, Tyler Matthews, arăt groaznic.

– Ei bine, contesă, dumneata ai vrut... – se uită la rochia ei udă leoarcă – ai vrut să intri în pârau... – care se lipea de fiecare formă și adâncitură – în... primul rând... – care îi scotea în evidență sânii și, de fiecare dată când trăgea aer în piept cu mânie, îi putea vedea sfârcurile întărite de apa rece – și apoi... – rochia i se lipea de talie și îi putea vedea buricul – eu doar am crezut... – rochia i se lipea

de pulpe și nu mai lăsa nimic pe seama imaginației! La naiba, Ofelia, n-ai nimic pe sub rochia asta!

– O, Doamne! Ea privi surprinsă în jos și își încrucișă brațele peste piept. Un gest drăgălaș, dar inutil. Se îmbujoră instantaneu. Am uitat.

– Ai uitat?

– Am uitat, oftă ea. Trebuia să fie o surpriză.

El încercă să tragă aer în piept.

– Chiar că e o surpriză. De ce?

– Voiam să fac lucrurile mai ușoare pentru tine.

– Asta voiai?

– Da, să știi. Ea dădu din cap și picături de apă îi zburară din păr asemenea unor cristale. Când aveam să te seduc.

– Tu să mă seduci pe mine?

Ea îi puse o mână pe piept și îl privi în ochi.

– Vrei să fii sedus?

– Dacă vreau să...

Inima i se opri în gât, sângele îi pulsa în urechi, iar el se uită la ea, în ochii ei verzi și intenși de parcă ar fi vrut să se piardă în adâncimea lor. Dorința îl prinse în mrejele sale și se întări, simțind nevoia să o posede pe această femeie. Femeia pe care o iubea. Îi luă mâna de pe piept și îi sărută palma fără să-și mute privirea.

– Doar de către tine.

– Ei bine, atunci, oftă ea, sărută-mă, Tye.

El o luă în brațe și buzele li se întâlniră. Căldura corpului ei răzbi până la el prin straturile de haine ude, materialul subțire al rochiei fiind ca și inexistent. Putea să simtă fiecare curbura delicioasă a corpului ei, fiecare centimetru din ea. Trupul ei se lipi de al lui, iar el se întrebă cât mai putea rezista până să o facă a lui, acolo, în mijlocul părâului.

Cu brațele în jurul gâtului lui, ea îl trase mai aproape. Buzele i se deschiseră, iar limba lui pătrunse și cuceri teritoriul gurii ei pentru totdeauna. Respirația lui se contopi cu a ei, iar el se întrebă dacă ea chiar era cea mai splendidă femeie pe care o văzuse vreodată, ori iubirea îi ascutea simțurile. Sau poate ambele.

Gura lui o exploră pe a ei, apoi se îndepărtă pentru a-i urma linia bărbiei și curbura gâtului. Ea gemu și capul îi căzu pe spate. La baza gâtului i se adunaseră perle de apă, iar el le sorbi ca pe un nectar. Ea se agăță de umerii lui, iar el se minună ce gust dulce avea. Senzațiile se intensificară, el își coborî capul și îi cuprinse un sân în palmă, apucând cu gura sfârcul tare, acoperit de material. Ea scoase un țipăt de uimire și își înfipse unghiile în umărul lui. El își duse o mână spre ceafa ei, se uită în ochii ei furtunoși și, cu o dorință pe care o simțea în tot corpul, îi strivi buzele de ale lui. Cealaltă mână îi cuprinse spatelul și coborî mai jos, pentru a-i mângâia șezutul tare și coapsa. Nerăbdător, ridică materialul rochiei mai sus, până ajunse la pielea fierbinte a pulpelor ei. Încet, își trase mâna de-a lungul lor până când putu să-i apuce șezutul gol. Îi îmbrățișă pielea catifelată, iar mâna porni de-a lungul șoldului, până la marginea părului mătăsos care îi străjuia feminitatea. Ușor, degetele lui se aventurară mai departe, până când atinseră pliurile moi de carne încinsă, iar ea gemu. Era alunecoasă de atâta dorință, iar el o mângâie acolo până când ea se arcui, lipindu-se de el, cu o dorință pe măsura poftii lui. Se cutremura la fiecare atingere. Mâna lui era atât de pricepută, buzele sale, atât de cunoscătoare, trupul lui, atât de ferm și încordat, lipit de ea. Ar fi fost fericită să moară sub mângâierile lui sau să rămână în îmbrățișarea lui pentru eternitate. Își dezlipi buzele de ale ei, iar Ofelia își dădu din nou capul pe spate. Încerca să-i decheie cu o mână nasturii corsajului și ai rochiei, iar ea ar fi vrut să-l ajute, dar se lupta până și să respire. Dură o veșnicie până când el reuși să tragă ultimele veșminte ude peste brațele și șoldurile ei în jos, pentru ca ea să rămână în fața lui, acoperită doar de dorința ei aproape dureroasă.

O privi lung, iar ea îi întoarse privirea, fără să știe ce să spună, fără să-i pese de cuvinte. Își dădu părul ud la o parte, eliberându-și fața, și așteptă. El o mângâie cu privirea și o făcu să tremure, un fior străbătându-i trupul și inima. Fără nici o vorbă, fără să-și ia ochii de la ea, se dezbracă repede și i se înfățișă ca un mândru războinic sau ca o statuie grecească a unui bărbat în carne și oase.

Ar fi trebuit să se simtă stânjenită. Ar fi trebuit să fie agitată. Ar fi trebuit să fie speriată. În schimb, cu o cunoaștere care venea de undeva din adâncurile ei, știu că aceasta era clipa pe care o așteptase de o viață. Aici, sub cerul albastru din Wyoming, cu un pârau susurând în jurul picioarelor ei și cu un peisaj mirific drept martor, ea aștepta experiența care avea să facă din ea o femeie întreagă, momentul care avea să rămână de-a pururea în sufletul ei. Privirea din ochii lui o reflecta pe-a ei. Era mai mult decât seducție. Ea știa asta și o știa și el.

– Ofelia?

Vocea lui era gătită, ca și când n-ar mai fi răbdat doar să fie lângă ea. Nici ea nu mai suporta. El își deschise brațele și ea păși în îmbrățișarea lui.

Trupul lui se lipi de al ei, părul aspru de pe pieptul lui stârnind și înfiorând pielea fină a sânilor ei. Buzele lui le întâlniră pe ale ei mănate de o dorință cumplită pe care ea o recunoștea și căreia îi răspundea aidoma.

Bărbăția lui, umflată și învârtoșată, și atât de reală, își cerea drepturile. Trupul lui se mlădia după al ei ca și cum ar fi fost făcut doar în acest unic scop. Ca și cum fusese făcut numai pentru ea. Încet, o trase în apă până când el se putu așeza pe pietrișul albiei, iar ea veni chiar deasupra lui. O trase mai aproape și ea se așeză în poala lui, cu mădularul lui întărit și pulsând între ei, cu apa jucându-le în jurul taliei. Tye îi cuprinse sânii în căușul palmelor și își îndreptă atenția când către unul, când către celălalt. O plăcere fierbinte o străbătu, și își înfipse degetele în părul lui auriu. Ca și cum ar fi știut momentul în care ea nu mai putea să suporte, își ridică privirea spre ochii ei.

– Ofelia?

Ea încuviință ușor din cap și își mușcă buza de jos, iar el oftă de parcă s-ar fi temut de răspunsul ei. Cu o delicatețe la care, de altfel, ea se așteptase, bărbăția lui fierbinte și tare alunecă în ea cu o ușurință surprinzătoare, apoi se opri ca înaintea unei bariere neașteptate. La naiba, uitase complet de acea supărătoare fecorie a eil! Îl apucă mai tare de umeri și se năpusti înainte, simțind cum o săgetează o durere ascuțită. Gemu, iar el o privi scurt. Ea închise

ochii, își azvârli capul pe spate și începu să se legene, iar mica durere făcu loc unei voluptăți tot mai mari. Cu fiecare mișcare plăcerea creștea, devenind tot mai intensă. Îi impuse un ritm pe care ea nu-l mai cunoscuse până atunci, dar la fel de familiar ca respirația care îi străbătea plămânii sau sângele care circula prin trupul ei, ori însăși bătaia inimii.

Se mișcau împreună într-o piesă de teatru fără cuvinte, un spectacol fără de sfârșit, o dramă care evoca esența vieții și a morții, și a existenței eterne. Doi actori în perfectă armonie, cu roluri atât de bine îngemănate, încât nu se știa prea bine unde termina unul și unde începea celălalt. Dansau tot mai sus și mai sus, până când intențiile lor se pierdură în senzația și extazul, și fericirea supremă a unirii lor. Iar când ea se temu că nu va mai putea suporta dulceața încordării dinlăuntrul ei fără să înnebunească sau să moară, sau să simtă o bucurie care depășea tot ceea ce cunoscuse ori visase până atunci, el gemu și o strânse mai tare, ca și cum și el ar fi simțit că moare, și doar ea ar fi putut să-i salveze viața și sufletul. Ea scoase un țipăt ascuțit și se cutremură într-o explozie de stele, într-o descărcare uluitoare care-i sacrifică voința, tăria și spiritul.

Se prăbușiră împreună în apa mică a pâraului. Pârâul unde tatăl său îl învățase să pescuiască susura în jurul lor, răcorindu-le trupurile incinse de dorință și consumate de pasiune. În urechile ei răsunau aplauze furtunoase.

Capitolul 15

Ea și-ar mai fi sacrificat de două ori fecioria de dragul lui.

Ofelia și Tye stăteau întinși pe pătură și terminau merindele gustoase pregătite de Alla. Tânăra nu se gândise niciodată că seducția putea să-ți provoace o asemenea foame. Și să încurajeze un asemenea dezinteres față de bunele maniere. Nu aveau nici o haină pe ei și asta nu o deranja defel. Pur și simplu nu păreau

necesare în strălucirea aurie a satisfacției și a oboselii fericite care-i învăluia. Dumnezeuule, era minunat să păcătuiești!

– O bucățică?

Tye își sprijinea capul cu o mână și cu cealaltă îi întindea o bucată de pui.

– Mulțumesc. Ofelia era la fel de politicoasă ca la un ceai pentru doamne, de parcă nu ar fi stat goală, întinsă pe o pătură stacojie în mijlocul îndepărtatului Wyoming. Luă bucata de pui, dar și degetele care o țineau și linse până la ultima picătură sosul care se prelinsese pe ele.

Ochii lui Tye se îngustară de dorință. Bărbatul chiar era de neoprit. Asta îi plăcea la el. Îi plăcea cât de bine arăta întins și puternic lângă ea, o bestie neîmblânzită. Privirea ei îi cercetă pe îndelete trupul puternic și magnific, apoi se întoarse către ochii lui. Către delicioșii lui ochi de ciocolată.

– Desert, murmură ea.

– Ce ai spus?

– Am spus desert.

Ea ridică o sprânceană și se aplecă de parcă voia să-l sărute. În schimb, linse o firimitură de plăcintă de lângă colțul gurii lui, trăgând-o încet între buzele ei. Ochii lui parcă luară foc, iar ea aruncă o privire spre partea de jos a corpului lui și se cutremură de propria dorință.

– Îmi place desertul.

– Și mie.

– Și mă îndoiesc că hainele ni s-au uscat deja.

– Probabil că nu.

– N-am să uit cum te străduiai să ne salvezi hainele din pârâu, chicoti ea.

El clătină din cap.

– Rochia ta atârna pe niște pietre, iar catarama de la pantalonii mei o trăgea în jos, așa că asta a fost ușor, dar afurisita aia de cămașă, râse el. Curentul era destul de iute și începusem să cred că va trebui să alerg după ea în pielea goală până în Colorado.

– Mi-ar fi plăcut să văd reacția Comitetului pentru progresul comunității. Parcă îi și aud. Acela nu-i primarul? Cu siguranță nu poate să fie în fundul gol, nu-i așa?

El rânji.

– Mă îndoiesc că măcar cei din Dead End s-ar amuza de asta, iar în Empire City n-ar fi deloc amuzant.

– Fără îndoială.

Ar fi putut să stea așa, întinsă lângă el, pentru totdeauna. Doar ei doi, fără obligații sau responsabilități, sau necesități, cu excepția celei de a se avea unul pe celălalt. Alene, ea își trecu mâna peste pieptul său puternic. Mușchii lui se încordară sub atingerea ei.

– Ofelia.

Vocea lui conținea un avertisment.

– Ce-i?

Ea făcu ochii mari, cu o expresie nevinovată și se aplecă să-i lingă un sfârc.

El gemu și o prinse de încheieturi.

– Ofelia.

Ea îl privi în ochi.

– Tye, tu singur ai spus că hainele nu ni s-au uscat încă. Ea se apropie și mai mult de el, sânii ei frecându-se de pieptul lui, simțind o dorință familiară cuprinzându-i trupul. Și nu zicea cineva ceva de desert?

– Ofelia.

El gemu și depuse armele, ea se strivi de el, de corpul lui fierbinte și dornic lângă ea. Ea răspunse cu aceeași dorință entuziastă a pasiunii nou descoperite și, înainte să se piardă complet în atingerea lui, prin cap îi trecu un gând.

Trebuie să poți să te sacrifici.

La naiba, dacă avea impresia că ea era frumoasă goală, atunci felul în care arăta acum, pe jumătate îmbrăcată, doar cu lenjeria dantelată, era de ajuns să-l stârnească din nou s-o rupă de pe ea cu dinții și apoi să o posede din nou. El se mișcă, simțindu-se inconfortabil la gândul acesta. Jeanșii săi Levi's erau încă umezi

și îi simțea un pic mai strâmți decât de dimineață. Nu trebuia să le permită imaginilor cu trupul rotund, moale și rozaliu al Ofeliei să-i invadeze mintea, altminteri jeanșii aveau să devină chiar mai incomozi decât erau deja.

Nu că i s-ar fi părut că era singurul implicat în problemă. Absolut deloc. Ofelia făcea dragoste cu același entuziasm și cu aceeași energie a unui abstinent care a apucat-o pe calea băuturii sau a unui păgân care l-a descoperit pe Dumnezeu. Era straniu. Exista ceva greu de definit care îl sâcăia într-un colț al minții. Fără îndoială, era un adevăr în plus pe care trebuia să-l afle de la ea. Așa că mai bine trecea la treabă.

– Ofelia?

Ea purta un fel de pantalonași și își lega șnururile cămășutei.

– Îhâm?

– Trebuie să vorbim.

Mâinile ei se opriră, iar ea ridică o sprânceană.

– Chiar trebuie?

El trase adânc aer în piept.

– Da, trebuie. Se apropie de ea, o apucă de umeri și o ținui cu privirea. A sosit vremea, Ofelia. Trebuie să știi adevărul.

Privirea ei o evită pe a lui.

– Ce adevăr?

Începu să-l cuprindă enervarea și simți nevoia să smulgă adevărul de la ea. Strânse din dinți.

– Știi foarte bine care adevăr, Ofelia. Cine ești și ce vrei?

Ea se cutremură sub mâinile lui și, pentru o clipă, nu-și dori altceva decât să o tragă înapoi în brațele lui și să-i spună că nu voia să știe răspunsul. Să-i spună că nu-i păsa și că adevărul nu conta. Să-i spună că își dorea doar ca ea să aibă suficientă încredere în el încât să-i mărturisească. Așa cum face o soție cu un soț.

– Sunt... Îi întâlnești privirea și în ochii ei se distinge un licăr de sfidare. Eu sunt contesa de...

– Bladewater? sugerează el.

– Într-adevăr. Ea se eliberă din strânsoarea lui, își îndreptă trupul și îl privi furioasă. Eu sunt contesa de Bladewater.

– Iar pe soțul tău răposat cum îl cheamă?

Ea se încruntă pentru o clipă, apoi expresia i se luminează.

– Adrian.

– Ești sigură?

– Sigur că da. În vocea ei răsună disprețul. Numele lui este sigur Adrian.

– Ha! De când ai ajuns în Dead End, n-ai reușit să-i spui soțului tău decedat, care e posibil să nu existe deloc, de două ori pe același nume. Hai să vedem... au fost... enumeră el pe degete: Alfred, Albert, Alford, Alphonse....

– Întotdeauna mi-a plăcut numele de Alphonse, murmură ea.

– Aloysius, Adolph, Austin, Addison...

– Nu i-am spus niciodată Addison!

– Greșeala mea! O privi furios și continuă: Alcazar...

– Îmi place și Alcazar... Sună bine.

– Ambrose, Alvin și, în cele din urmă, termină el cu o înfloritură mânioasă... Addicus.

Ea îi aruncă o căutătură rece.

– Și unde vrei să ajungi, domnule Matthews?

– Unde vreau să ajung? Unde? La naiba! Începuse să se bâlbâie? Afurisita de femeie îl făcuse să se bâlbâie. Sigur că vreau să ajung undeva. Nu ești în stare să ții minte numele soțului tău. Și știi de ce?

– Sigur că știu. Dar tu știi?

– Cu siguranță. Nu ești în stare să reții numele soțului tău mort și nici numele tău...

– Ofelia?

– Nu, nu Ofelia. Își încleștă pumnii într-un efort de a nu o strânge de gât pe această femeie exasperantă. Bridgewater! Nu poți să ții minte numele de Bridgewater!

– O, asta!

– Și știi de ce nu poți ține minte numele inventat și pe cel al soțului tău fictiv?

Ea se încruntă gânditoare și își înclină capul de parcă ar fi încercat să ajungă la un răspuns care-i stătea pe vârful limbii.

– Din cauza tristeții?

– Nu, nu e tristețe!

Oare de ce urla din toți bojocii? Nici nu-și mai amintea ultima dată când își ieșise așa din fire. Ce-i făcuse femeia asta?

– Tristețea îi joacă multe feste minții, să știi.

Ea îi adresa un mic zâmbet milos, de parcă el ar fi fost ori prea nesimțitor, ori prea neghiob ca să înțeleagă regulile elementare ale vieții, și își întoarse atenția spre cămășuța ei.

– Da, știu! Dar mai știu că nu poți să jalești după cineva care nu a existat.

– Adică, vrei să spui că dragul meu Avery nu a existat niciodată? Ofelia termină cu lenjeria, luând corsetul de jos și studiindu-l. Poți s-o dovedești?

– S-o dovedesc?

– S-o dovedești. Ea azvârli corsetul pe pătură de parcă nici n-ar fi meritat atenția ei și luă un ciorap, apoi se sprijini cu spatele de copac. N-ai nici o dovadă, Tye!

– N-am nevoie de dovadă! La naiba! Încercase să obțină dovezi. Dar, de fiecare dată când se apropia de ea, ea îl distrăgea cu farmecele ei. Cuvintele tale sunt o dovadă suficientă.

– Care cuvinte?

Ea își trase unul dintre ciorapi pe frumosul ei picior.

– Pe de o parte, de fiecare dată când vorbești de soțul tău mort...

– Abraham.

În ochii ei se aprinse o luminiță. Oare se juca acum cu el? Oftă exasperat.

– Prea bine, Abraham, e fie tânăr, fie bătrân...

– Așa sunt cei mai mulți dintre oameni. Ea își fixă ciorapul în portjartier, trase pantalonășii pe deasupra și își îndreptă atenția spre celălalt picior. El se strădui să ignore scena nevinovată de seducție care i se derula înaintea ochilor.

– ... iar el a murit de câți ani, unul sau doi?

Ea rulă ciorapul și îl ținu deasupra piciorului gol. Pentru o secundă trecătoare, el simți că și-ar dori să fie un ciorap. Ea îi zâmbi dragălaș.

– Confuzie provocată de tristețe.

– Confuzie poate, dar tristețea n-are nici o legătură. Pur și simplu, nu reușești să-ți amintești ce minciună ai spus de la un minut la altul. Am mai zis-o, Ofelia, nu știi să minți.

Și era cea mai seducătoare femeie pe care o întâlnise vreodată. Uite-l cum stătea aici, mai supărat ca oricând, hotărât să scoată adevărul de la ea, și tot ce putea face era să se concentreze asupra modului lent și senzual în care ea își trăgea ciorapul pe picior și asupra mătăsii care mângâia fiecare curbura a piciorului ei lung și frumos. Oare își dădea seama cum arăta? Fiecare mișcare a ei era cuceritoare, dar și firească, și aproape nevinovată. Asta era. Nevinovată.

Ofelia făcea dragoste cu tot entuziasmul și energia unui abstinent care scăpase la băutură...

Această femeie experimentată era...

... sau a unui păgân care l-a descoperit pe Dumnezeu.

– Doamne sfinte!

... sau a unei virgine.

– Ce mai e acum?

Ea își prinse și a doua jartieră și se uită la el. Întâlnindu-i ochii, chipul ei împietri.

– Tye?

El nu părea să-și găsească vorbele. Dintr-odată, toate piesele se așezaseră la locul lor. Cât de prost fusese că nu observase asta înainte. Totul era la ea o minciună. Desigur că avea sens să mintă și despre asta. Își dăduse seama imediat că nu exista nici un conte mort, dar plecase de la premisa că ea era o femeie cu experiență. Observase acel scurt moment în apă, desigur – cum ar fi putut să nu-l remarce? – dar pasiunea, și intensitatea, și frenezia unirii lor îi șterseseră orice urmă de gândire rațională. Până acum.

Ea i se dăruise și acum nu avea de gând sub nici o formă să-lase să dispară din viața lui. Privirea lui se îngustă. Iar vocea îi fu blândă.

– Am dovada, Ofelia.

În ochii lui apărură o lumină triumfătoare, iar ei i se opri inima în gât. Ce dovadă avea? În afară de cuvintele adevăratei contese,

nu exista vreo modalitate care să confirme sau să infirme cele spuse de ea.

– Sper că nu ai de gând să te folosești de ce am spus împotriva mea. Ți-am explicat, orice discrepanțe pot fi explicate prin efectele devastatoare ale tristeții.

– N-am nevoie să mă folosesc de ce-ai zis.

– Atunci, despre ce vorbești?

Dumnezeule, nu-i plăcea privirea din ochii lui!

– Vorbesc despre asta.

Făcu doi pași lungi și o trase în brațele lui. Buzele lui le striviră pe ale ei, iar ea se luptă până când acea încordare familiară puse stăpânire pe ea, iar căldura îi invadă toate ungherele ascunse ale trupului care tot mai tânjea după atingerea lui. Gema cu gura lipită de a lui, iar el se retrase. În ochii lui strălucea o emoție stranie.

– Am fost cu mai multe femei în viața mea, Ofelia. Majoritatea dintre ele destul de experimentate și pricepute la ce făceau.

– Da, știu, văduve. Se uită urât la el și dorința se stinse. Ce fel de bărbat mai era și acesta? Să-i povestească despre aventurile din trecut? Și ce legătură are asta cu mine?

– Tu nu ești ca ele.

Panica îi făcu stomacul să se strângă, iar ea dădu să-l împingă, însă el o ținu strâns.

– Sigur că sunt. Sunt chiar ca ele.

– Nu, nu ești. În adâncurile privirii lui sclipea un foc arămiu. Atunci când mă atingi, când te ating, simți bucuria descoperirii, a începutului, a ceva proaspăt, nou, despre care nici n-ai visat vreodată.

Inima ei se opri în loc.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu ești văduvă, nu ești o femeie cu experiență, iar înainte de această după-amiază, frumoasa mea Ofelia, erai virgină.

– Ba nu eram!

Ochii lui se întunecară de uimire.

– Prea bine, dacă preferi să crezi asta, fie. Știu cum bărbații își savurează micile fantezii despre virgine inocente...

– Oprește-te, Ofelia, zise el cu asprime. Mai bine spune-mi adevărul.

– În continuare, nu ai nici o dovadă, Tye, nici pentru asta, nici pentru restul acuzațiilor.

El se uită la ea fără să rostească vreun cuvânt, apoi îi dădu drumul, trecându-și degetele prin păr de frustrare.

– Ai dreptate, m-ai prins. Dintr-odată, pe chip îi apărură un rânj. Cu excepția unui singur lucru.

– Care este?

– De-a lungul anilor, am căpătat o anumită reputație printre doamne. Își încrucișă brațele pe pieptul larg, cu o atitudine îngâmfată care o făcu să vrea din nou să-l împuște. Dacă Tyler Matthews zice că o femeie a fost virgină, nimeni din oraș, bărbat sau femeie, nu îl va contrazice. Iar virginele, în general, nu sunt văduve...

– N-ai îndrăzni, exclamă ea șocată.

– Ba cu siguranță că da!

O prinsese, o adusesse exact unde voia. Probabil că ar fi trebuit să-l omoare atunci când avusese ocazia. Acum, ce mai putea să facă? Sau, mai exact, ce putea el să facă?

– Ce vrei de la mine, domnule Matthews?

– Vreau adevărul, Ofelia, asta e tot. Doar adevărul.

– De ce? Vocea ei era stridentă. De ce este atât de important pentru tine?

– Pentru că soțiile le spun întotdeauna soților adevărul.

În minte i se derulă rapid imagini cu numeroasele actrițe măritate și valul lor de amanți, urmate într-o succesiune rapidă de chipurile doamnelor din Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază și Trupa de Teatru.

– De unde Dumnezeu ai scos această idee caraghioasă?

Tyler se încruntă spre ea.

– Big Jack.

– Big Jack? Big Jack Matthews? Soțul lui Lorelie? Ofelia izbucni în râs fără să se mai poată controla. Soțul lui Lorelie zice că soțiile trebuie să le spună mereu soților adevărul?

– Mai susțin și alții asta.

– Chiar așa? Ochii îi înotau în lacrimi de amuzament. Își trase nasul și se șterse. Desigur, cu toții fiind bărbați.

– Ei bine, da, replică Tyler, defensiv.

– Pentru un bărbat care lucrează cu vite, cu siguranță nu reușești să-ți dai seama când dai de-o balegă.

– O, nu? El ridică o sprânceană. Pe tine te-am dibuit imediat, nu-i așa?

– Asta rămâne de văzut.

Se duse spre tufa pe care era întinsă rochia la uscat și o smulse de pe ramuri. Dintr-odată, își aminti ceva ce el spusese mai devreme. Se răsuci spre el și se încruntă.

– Ce legătură are aiureala asta cu soțiile care spun adevărul soților cu tine și cu mine?

El se uită la ea preț de o clipă încordată. Tensiunea îi curgea și ei prin vene. Se temea de răspuns. Și se ruga pentru el.

– Vreau să fii soția mea. Vocea îi era liniștită și calmă și topi orice urmă de rezistență din ea. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Pulsul ei o luă la goană. Și, pentru un moment, gândul de a fi în brațele lui și alături de el pentru totdeauna păru excelent și corect, și potrivit. Apoi, realitatea reveni în forță. Un bărbat ca Tyler Matthews n-ar putea fi niciodată fericit cu o femeie ca ea. Și, mai devreme sau mai târziu, el își va da seama de asta, iar ea nu va rămâne decât cu amintiri dulci-amăruie și cu inima frântă.

Se îndreptă încet de spate și își ridică bărbia.

– Asta e foarte draguț, domnule Matthews, dar eu nu vreau să mă mărit cu tine.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet.

– O, ba da, vrei.

– Ce individ arogant...

– Îți mulțumesc. El ridică din umeri cu modestie. Indiferent de caracterizarea pe care mi-o faci, chiar vrei să te măriți cu mine.

– Cu siguranță nu vreau. Ba, mai mult, nici tu nu vrei să te căsătorești cu mine.

El își ridică sprâncenele negre a surpriză.

– Nu vreau?

– Nu, clătină ea din cap.

Tye chiar părea să o asculte. Bine. Era exact ce dorea. Ea ignoră un început de sentiment de regret.

– Nici măcar nu mă cunoști.

– Știu tot ce e de știut.

– Ce știi, mai exact?

– Știu că tu crezi în cămin și în familie. Știu că ești foarte loială. Știu ce te face să râzi și te-am urmărit cum te abțineai să nu râzi ca să nu jignești sentimentele cuiva.

– Anna Rose, zise ea în barbă.

– Și cam toate celelalte membre ale Societății Culturale. Știu că ești dispusă să ajuți la construirea unui edificiu atât de ridicol ca o operă. Te-am văzut cum erai răbdătoare, binevoitoare și atentă. El se opri și o fixă cu o privire intensă. Vezi, te cunosc.

– Nu, nu, nu! Începu să se plimbe dinaintea lui, fluturând rochia într-o mână ca pe un steag de armistițiu sau de predare. Nu mă cunoști deloc, Tye. Ea se opri să-și tragă răsuflarea. Sunt o cartoforă, o mincinoasă și o hoată.

– Iar astea sunt calitățile tale. În ochii lui se zărea un licăr, dar, chiar dacă voia să admită sau nu, avusese dreptate. Pot să iert și tu poți să te schimbi.

– Mulțumesc.

– Nu vezi, Ofelia? Vocea lui era blândă și plină de înțelesuri. Nu-mi pasă de trecut, ci doar de viitor. De un viitor alături de mine.

Ea clătină din cap.

– Dar de ce, Tye? Nu înțeleg.

– De ce? Pe chipul lui se citea nedumerirea, de parcă ea ar fi vorbit o altă limbă. Apoi, se luminează la față și rânji. Nu-mi spune că nu am amintit asta.

– Ce să amintești?

El se uită la ea cu o privire care părea să-i cerceteze străfundurile sufletului.

– Te iubesc, Ofelia!

„Te iubesc, Ofelia!”

Cuvintele îi răsunară în minte și o cuprinsă panica.

– O, nu, nu mă iubești. Nu cad în capcana asta.

– Ce fel de capcană?

Tye părea complet uluit.

– Capcana acestui subiect. Pentru numele lui Dumnezeu, Tye, mă subestimezi.

– Despre ce vorbești?

– Nu ești diferit de oricare alt bărbat chipeș...

– Ți se pare că sunt chipeș? rânji el.

– ... care crede că, din câteva vorbe înflorite, îi va suci capul unei femei și va putea să o seducă...

El pufni.

– Mă acuza pe mine că vreau să te seduc?

– ... și, după ce și-a făcut poftelile cu ea, o lasă de izbeliște, plângând și cu inima frântă.

– Stai o clipă, Ofelia. Tye se uita indignat la ea. Eu mi-am făcut deja poftelile cu tine, ca să folosesc aceeași expresie cuceritoare a ta, deși mi se pare că și tu ți-ai cam făcut poftelile cu mine...

– Tyler Matthews!

– ... dar de ce ți-aș declara acum, după toate astea, dragostea mea? Îi aruncă un zâmbet triumfător. Explică-mi asta, dacă poți.

– Nu te-ai gândit la asta înainte!

– Ba m-am gândit, doar că n-am spus nimic. El clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile. Nu mai înțeleg nimic din toate astea. Intențiile mele sunt complet onorabile.

– Onorabile, ha! Ea îi aruncă o privire furioasă. Vrei să te căsătorești cu mine!

– Pentru că te iubesc!

– Nu, nu, nu! rosti ea și își trase rochia peste cap, într-o încercare frenetică de a scăpa.

– Ofelia!

– Nu, Tye, ești la fel ca oricare alt bărbat care e de părere că niște cuvinte prea des folosite îți vor aduce și trupul, și sufletul unei femei. Ei bine, nu și în cazul meu, domnule primar!

Se luptă să-și încheie nasturii de la rochie.

– Mi-ai avut trupul și a fost absolut încântător, dar sufletul este doar al meu. Refuz să rămân singură și demnă de milă la ușa teatrului, așteptând pe cineva care nu va veni niciodată, care

nu are de gând să vină vreodată. Nu și eu! Sunt prea mulți Edwin Kendrake pe lumea asta pentru ca eu să pot crede că tu ești excepția.

– Cine e Edwin Kendrake?

Vocea lui Tyler era calmă, dar ochii îi străluceau.

Ea scrâșni din dinți.

– Tatăl meu.

– Marele iubitor al pieselor lui Shakespeare?

Ea ridică din umeri.

– Foarte bine.

– Înțeleg, zise Tyler încet. Tatăl tău trata femeile...

– Nu vreau să vorbesc despre comportamentul tatălui meu față de femei. A fost un tată minunat. Asta e tot ce contează.

– Dar...

– Nu e vorba doar de tatăl meu. E vorba despre fiecare bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea. Nici unul dintre ei nu știa ce înseamnă dragostea. Cu toate astea, fiecare își declara devotamentul ca să obțină ce dorea, iar femeile erau mereu victimele. Nu am de gând să fiu una dintre aceste femei. Nu vreau să fiu victima nici unui bărbat.

Privirile lor se întâlniră.

– Azi, m-ai învățat o mulțime de lucruri despre dorință și pasiune, iar pentru asta îți sunt recunoscătoare. Dar nu pot să cred că există lucruri precum dragostea, iar acest sentiment există cu adevărat doar atunci când reprezintă legătura specială între un părinte și un copil, dar niciodată între bărbați și femei.

– Eu nu renunț, Ofelia. Te iubesc.

Ea își acoperi urechile cu palmele.

– Încetează să mai spui asta. Nu vreau s-o aud. O să plec din orașul ăsta și am să fug cât de departe de tine voi putea.

El îi aruncă o privire încrâncenată și hotărâtă.

– Nu există nici o șansă să te las să pleci vreodată.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Și cum ai de gând să mă oprești?

– Te arunc în închisoare.

Bărbia lui era încordată și expresia lui, încăpățânată.

Ea scoase o exclamație de surpriză.

– Cum ai putea?!

– E foarte simplu.

– Ia stai un pic. De fapt, eu n-am făcut nimic. Bani lui Big Jack sunt încă la bancă. Nu poți să mă vâri la închisoare.

– Sigur că pot.

– Cum?

El ridică din umeri.

– Eu sunt primarul.

Deodată, îi veni un gând în minte și stomacul i se strânse de teamă.

– O să le spui lui Big Jack și lui Lorelie despre așa-numita dovadă a ta?

– Nu știu.

– Nu le spune. Nu. Ea își mușcă buza de jos și îi aruncă o privire rugătoare. O privire care spunea ceea ce ea nu putea rosti cu voce tare. Cuvintele i se opreau în gât. Dacă mă iubești cu adevărat, atunci lasă-mă pe mine să le mărturisesc.

– De ce?

– Pentru că mă simt îndatorată. Sunt niște oameni foarte cumsecade. Dacă ai putea să-mi dai un pic de timp!

Dacă i-ar da destul timp, ar putea să prindă trenul de mâine după-amiază.

– Cât de mult timp?

– Până în dimineața ceremoniei lui Jack.

Chipul lui era impasibil.

– De ce aș face-o?

– Pentru că spui că mă iubești. Îl studie preț de o clipă. Dacă am învățat un lucru de la acele femei jalnice care se îndrăgosteau de tatăl meu doar ca să fie abandonate, acesta este că, în ciuda durerii, de cele mai multe ori, a iubi și a oferi iubire este de ajuns. Că dragostea, dragostea adevărată, nu cere nimic în schimb. De aceea te rog asta. Indiferent dacă declarația ta este reală sau nu, Tye, trebuie să știi că o parte din inima mea o apreciază.

Nu mă așteptam să aud acele cuvinte și nu am bănuțt vreodată că ar suna atât de bine.

– Ofelia...

– Nu, Tye. Ea întinse o mână, ca să-l oprească. Lasă-mă să termin, te rog. Trase aer în piept și se uită fix în ochii lui. Acum era momentul să dovedească totuși că era într-adevăr fiica tatălui ei, că era cu adevărat o actriță bună. De dragul lui Tye și al ei. Tye, eu nu te iubesc. Ea își strânse în pumni degetele care-i tremurau. Mi-a plăcut mult ziua de azi, pentru ce a fost – o după-amiază de plăcere, nimic mai mult. Îmi pare rău dacă e dureros, dar nu asta a fost intenția mea...

– Ofelia, eu...

Pe chipul lui se citea neîncrederea.

– ...dar adevărul este că eu nu țin la tine. Așa că nu te iluziona cu faptul că suntem predestinați ca într-o tragedie shakespeareană. Nu suntem. Nu suntem... ridică din umeri... nimic.

Între ei se lăsă tăcerea. Ea ar fi vrut să-și smulgă privirea din ochii lui căprui de o profunzime fără sfârșit, arzând de durere și de șoc, dar nu putea. Nu putea nici măcar să tresară dacă voia ca el să creadă cu adevărat că nu-l iubea. Iar el trebuia să creadă asta.

Expresia lui deveni dură. Lăsă să-i scape un oftat profund.

– O să-i spui lui Jack înainte de ceremonie?

Ea simți cum i se relaxează mușchii.

– Desigur.

Se uită la el și fu conștientă dintr-odată că el știa că era o minciună. Avea să se suie în următorul tren care pleca din Dead End. El știa asta prea bine.

– Minți în continuare la fel de prost, Ofelia, zise el blând.

– Nu mint. Ea se întoarse să-și adune lucrurile și adăugă ca pentru sine: Eu joc teatru.

Tye și Ofelia strânseseră în tăcere rămășițele după-amiezii. De fiecare dată când îi arunca o privire, expresia lui era ca de granit, iar ochii – reci și duri. Nu încăpea nici o îndoială că îl rănise. Poate că o iubea cu adevărat și poate că era genul de iubire „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți” despre care citea în povești. Dar

ea trăia în viața reală și văzuse prea mulți bărbați folosindu-se de acele cuvinte magice fără să se gândească la consecințele de a crede într-un lucru atât de efemer cum era iubirea.

Se întoarseră la casa familiei Matthews fără să mai schimbe o vorbă. Chiar și caii care trăgeau șareta păreau să simtă că erau într-o dispoziție proastă, iar Ofelia nu auzi nici măcar un râset. Era păcat de atâta liniște. Îi lăsa prea mult timp la dispoziție să se gândească. Și să se confrunte cu adevărul.

Probabil că fusese momentul în care el îi vorbise pentru prima dată despre luna de la Veneția sau poate momentul când o luase pentru prima dată în brațe, sau poate când o sărutase în văzul tuturor, în mijlocul orașului, însă, indiferent când se întâmplase, ea trebuia să admită, chiar dacă doar în sinea ei, că îl iubea. Îl iubea cu o intensitate care îi tăia genunchii și o lăsa fără suflare. Și îl iubea mult prea mult ca să riște să-l piardă.

Și avea să-l piardă. Chiar dacă vorbea serios despre cum avea s-o ierte și s-o ajute să se schimbe, chiar dacă reușea să treacă cu vederea trecutul ei mai dubios, tot n-ar fi putut s-o iubească pentru totdeauna. Nu era vina lui. Din câte își putuse ea da seama, nu era în firea bărbaților să iubească o femeie pentru totdeauna. Iar dacă ea nu putea fi cu el pentru totdeauna, nu voia să fie cu el deloc.

Era cel mai bine dacă el credea că nu-l iubește. Numai dacă ar fi bănuțt măcar adevărul, nu ar fi lăsat-o să plece niciodată. La un moment dat, ea ar fi trebuit să admită că îl iubea, ba, mai rău, ar fi trebuit să se mărite cu el și, inevitabil, într-o bună zi, el nu o va mai vrea. Iar ea va fi la fel ca toate celelalte femei, chiar dacă își jurase că nu avea să devină una dintre ele.

Nu, era mai bine așa. Avea să plece din Dead End și nu se va uita înapoi. Un oraș plin de oameni extrem de cumsecade. Și un pârâu în care a pescuit odată un copil, și unde o femeie și-a descoperit fericirea. Și un bărbat înalt, bronzat, cu părul auriu și un răs ca razele soarelui, și cu ochi întunecați și delicioși precum ciocolata.

Iar ea nu se va mai atinge niciodată de ciocolată.

Capitolul 16

Sedge se uita în gol la paharul cu lichid chihlimburiu întunecat de pe teigheaua barului din cârciuma lui Simmons. Cuvintele telegramei boțite din buzunarul lui i se învăteau în minte precum amintirea unui coșmar sau bolboroselile unui lunatic. Râse în sinea sa și dădu pe gât paharul de whisky. Telegrama era de la avocatul familiei. Scumpa sa mamă nu avusese nici măcar decența să-l anunțe ea însăși de dispariția prematură a tatălui și a fratelui său. Ceva asemănător cu durerea îl străbătu la gândul că el, cel de-al doilea fiu, însemna atât de puțin pentru ea.

În telegramă era vorba despre un accident cu barca. Avocatul îi cerea insistent să se întoarcă imediat în Anglia. Era culmea ironiei. Oaia neagră a familiei era rugată, chiar „insistent“, să se întoarcă acasă, când, doar cu câteva luni în urmă, abia așteptaseră cu toții să scape de el. La naiba! El era contele de Russelford. Iar prima lui decizie în această calitate era să aleagă între o viață nouă în Wyoming și viața și casa pe care le crezuse pierdute pe vecie.

Sedge ridică paharul.

– Joe, băiete, din păcate paharul meu e gol.

Joe Simmons luă o sticlă și umplu cu gesturi experte paharul, apoi puse sticla pe teighea. Împinse paharul către Sedge, apoi se aplecă și spuse pe un ton confidențial:

– Ascultă-mă o clipă, Montgomery.

Privirea alunecoasă a lui Joe se roti dintr-o parte în cealaltă a barului, ca să se asigure că nu mai era nimeni să-i audă.

– Știi, cred că toată treaba asta, cum că trebuie să devenim respectabili și civilizați și să ne numim – pufni la acest gând – Empire City, e cam gogonată.

Sedge ridică paharul ca pentru a toasta.

– Sunt convins că toată lumea din întregul ținut îți știe părerea.

– Mda, zise Joe rânjind și arătându-și dinții galbeni. Nu prea mă pricep să-mi țin gura.

– Păcat, murmură Sedge.

– După cum spuneam, nu prea-mi pasă de ceea ce se petrece pe aici, dar... scoase un oftat resemnat, dar Annei Rose a mea îi pasă.

– Ca să vezi, Joe Simmons. Sedge ridică din sprâncene. Te preocupă? Soția ta? Sunt impresionat.

Joe mârâi:

– Mulțam. Dar ceea ce încerc eu să zic este că mi se pare că vizita acelei contese are mult de-a face cu ceea ce se petrece. Știi cam ce simt oamenii pentru orașul ăsta.

– Un sentiment de împlinire? Poate chiar de mândrie?

– Da, da, asta este. Joe dădu din cap. N-aș vrea să văd că i se întâmplă ceva. Anna Rose o place.

Efectul paharelor de whisky dispăru pe loc. Sedge se încruntă, cu toate simțurile ascuțite.

– Ce vrei să spui?

– Îl vezi pe omul ăla de la capătul barului?

Joe arătă cu capul spre singrurul bărbat care mai stătea așezat la bar.

– Cine e?

– Zice că-l cheamă Leeland Stubblefield. Zice că e cartofoi. Și caută o femeie.

– Și nu asta facem cu toții? zise Sedge, aparent indiferent.

– Ba da, dar el caută o femeie anume. Joe își coborî vocea. Pretinde că l-ar fi tras pe sfoară la un joc, i-a luat banii, biletele de tren și că ar fi trebuit să se mărite cu el.

– Să se mărite?

Joe dădu din cap.

– Zice că e fiica unui actor mort, dar că nu mai știe cum o cheamă. Doar că numele ei mic începe cu A sau cu O.

Sedge râse nervos.

– Mă rog, asta nu...

– Mai zicea și că e înaltă și foarte arătoasă. Păr roșcat, ochi verzi. Călătorește cu o soră, o blondă minionă. Joe îi aruncă o privire plină de subînțeles. Sună cunoscut?

Sedge strânse din dinți.

– Ba bine că nu. Mulțumesc, Joe. O să am grijă.

Sedge coborî de pe scaun și se îndreptă spre cartofor. Se opri și înșfăcă sticla de whisky tocmai când Joe se întinsese s-o ia. Proprietarul cârciumii se încruntă dezaprobat. Sedge rânji și se îndreptă spre capătul îndepărtat al barului. Se așeză pe locul de lângă nou-venit. „Slinos“ fu cuvântul care îi veni în minte pentru a-l descrie cel mai bine pe cartoforul scund și îndesat. Și mai era și un miros dubios care plutea în jurul lui.

– Am auzit că ești în căutarea unei femei, spuse Sedge într-o doară.

– Cine nu e? mormăi Stubblefield.

– Bei cu mine? întrebă Sedge arătând spre sticlă.

Străinul se încruntă suspicios, privirea lui oscilând între Sedge și sticlă. Apoi, ridică din umeri.

– Sigur.

Sedge îi umplu paharul și îl urmări pe cartofor cum îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură lungă.

– De ce o cauți? întrebă Sedge.

– Mi-e datoare.

Trânti paharul pe tejghea și ridică din sprânceană, privind către sticlă.

Sedge se grăbi să-i mai toarne.

– Așa zicea și Joe.

– Mda. Stubblefield sorbea acum agale. Și am de gând s-o și gălesc.

– De ce?

– Ei bine, la ultimul joc, pe toți dracii, a trișat. Sau cineva, oricum. Așa că putea foarte bine să fi fost ea.

– Înțeleg, zise Sedge. Ai pierdut mulți bani?

– Potul nu era cine știe ce. Nu-i nici măcar vorba de biletele de tren. Dădu din cap către Sedge. Sunt aproape sigur că ea le-a furat, când trebuia să le câștig eu.

– Mă tem că n-am înțeles prea bine, bătrâne, se încruntă Sedge. Dacă nu e vorba nici de bani, nici de bilete, atunci de ce o cauți?

– Dumnezeule, era cea mai frumoasă bucată pe care am văzut-o vreodată. Fața lui radia dintr-odată, bărbatul fiind cuprins de fascinație. Părul ei era ca o tufă în flăcări, ochii, ca niște nestemate, iar pielea ei... se cutremură de dorință. Tare aş mai fi vrut s-o ating. Rău de tot.

– Dar sigur că nu o cauți pe femeia asta doar pentru că era frumoasă, nu?

– Pe toți dracii, nu! Stubblefield se ridică de pe scaunul de la bar, dezvăluind o înălțime ne semnificativă. M-am oferit să mă însor cu ea. Aș fi făcut-o o femeie respectabilă. N-am mai făcut niciodată o asemenea ofertă. Ochii i se micșorară, căpătând o expresie periculoasă. Și nimeni nu m-a refuzat vreodată.

– Te-a refuzat? rosti Sedge încercând să păstreze un ton compătimitor.

Stubblefield pufni cu dezgust.

– A dispărut, asta a făcut. S-a furișat din camera de hotel, în miez de noapte.

– Așa deci... Sedge își alese cuvintele cu mare grijă. De ce o cauți aici?

– Pentru destinația asta erau biletele. Trebuia să ajung aici mai repede, dar... Ridică din umeri. A trebuit să mă mai ocup și de alte lucruri, știți?

– Desigur, spuse Sedge pe un ton compătimitor. Când s-au petrecut toate astea?

– Cam acum o lună.

Tocmai când Ofelia ajunsese la Dead End. La naiba! Va trebui să-i spună și lui Tye. Indiferent cât de obsedat era omul ăsta, rămânea totuși cel mai apropiat, dacă nu chiar singurul său prieten pe lume.

– Ați pus toate întrebările astea. Ochii ca două mărgelile ai lui Stubblefield străluciră. Ați văzut-o?

– După descriere, aş spune că îmi aduc aminte de ea... Sedge pocni din degete. Sigur, cum aş fi putut s-o uit?

Piticul cel slinos ciuli urechile.

– Ce? Unde?

– Cred că... lasă-mă să-mi amintesc.

– Da, da!

– Asta e. Sedge îi aruncă lui Stubblefield o privire victorioasă. Am văzut-o. Chiar aici, în Dead End. Cam acum o lună. Era cu ea și o fată scundă și blondă.

– Da, sora ei. N-am văzut-o niciodată cu ochii mei, dar am auzit că ele călătoreau împreună.

– Nu știu cum aș fi putut să uit. Acel păr ieșit din comun și acea gleznă fină...

Îi dădu un cot lui Stubblefield și îi făcu cu ochiul.

– Da, daaa! Dezgustătoarea creatură bălea deja. Când ați văzut-o? Mai e aici?

– O, îmi pare rău. Sedge își coborî privirea ca și cum i-ar fi părut rău. Când am văzut-o, urca în trenul de Laramie. Îmi pare foarte rău, bătrâne.

– E în regulă, domnule. Mulțumesc pentru ajutor. Mai devreme sau mai târziu, am s-o gădesc. În ochii lui Stubblefield se citea hotărârea. Laramie, spune-ți?

– Laramie.

– Acolo am să mă duc atunci. Ridică paharul, îl goli, apoi îl salută din cap pe Sedge și se năpusti pe ușă afară.

Nu era de mirare că Ofelia se dădea drept altcineva. Fără îndoială, și el ar fi făcut la fel ca să-l evite pe omulețul respingător. Înțelegea foarte bine de ce o femeie, orice femeie, ar fi fugit de unul de teapa lui Stubblefield. Dumnezeu mare! Lăsând la o parte privirea libidinoasă și lipsa de igienă, cartoforul avea cele mai păroase mâini pe care le văzuse vreodată.

– I-am lăsat un bilet, dar mai mult de-atât... rosti Jenny și ridică din umeri.

– O să-și iasă din minți.

Zach și Jenny călăreau alături, în direcția opusă soarelui care apunea. Zach îi spusese că se îndreptau spre Laramie, oriunde ar fi fost asta.

– Totuși, de ce ai simțit că trebuie să fugim așa?

– Ți-am spus că n-ar fi înțeles niciodată.

El clătină din cap.

– Își va găsi altă servitoare, Jenny.

– Nu e chiar așa. Dacă urma să fie soțul ei, poate că era mai bine să-i spună totul. Mă rog, nu chiar totul. Ofelia nu e tocmai stăpâna mea.

– Nu e?

– Suntem mult mai apropiate.

Zach își opri calul și o privi suspicios.

– Ce vrei să spui? Cât de apropiate?

– Ei bine... Oare cât de multe să-i spună? Este mai mult ca... hmm... ca o rudă decât stăpână.

Întinse mâna și apucă dârlogii calului ei.

– Cât de mult?

Ea se strâmbă.

– Ei bine, un fel de... soră.

– Și unde e problema? Adică, te place și te consideră o... Se opri și, dintr-odată, pricepu. E sora ta, nu-i așa?

Jenny oftă.

– Cam așa e...

– Sfinte Sisoe! Jack clătină neîncrezător din cap. Păi, atunci, clar o să-și iasă din minți, pun rămașag.

– Așa e, zise Jenny agitându-se în șa. Măcar n-am să fiu pe aproape când o să afle.

– Acum, vrei să-mi spui adevărul? Zach o privi insistent. Având în vedere că ne vom căsători de cum ajungem la Laramie, cred că e cel mai bun moment să începi să-mi spui adevărul.

– Doar nu vrei să începi iarăși cu prostiile tale despre nevestele care nu trebuie să aibă secrete față de soții lor, nu?

– Nu sunt prostii, zise el hotărât.

Dumnezeule, el chiar părea să creadă asta.

– O, spuse ea ridicând din sprâncene. Și cine a transmis acest mic secret legat de căsătorie?

– Big Jack Matthews, spuse el pe un ton îngâmfat, ca și când ea n-ar mai fi avut ce comenta la un dicton ce venea direct de la Big Jack însuși.

– Așa deci, Big Jack?

Jenny își înăbuși un chicotit. Ofelia îi zisese totul despre Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază. Sora ei îi spusese și că șefa organizației, coordonatoarea tuturor acțiunilor, creierul virtual din spatele societății nu era nimeni alta decât zăpăcita de Lorelie Matthews. Jenny ar fi putut paria o sumă frumușică pe faptul că Jack n-avea nici cea mai mică idee despre asta.

– Așadar, ai de gând să-mi spui? se rățoi Jack indignat.

– Nu sunt prea multe de spus.

– De ce nu începi cu faptul că sora unei contese se dă drept slujnică.

– Dar eu nu sunt... Izbucni în râs. Vai, Zach, ce drăguț. Ai crezut că sunt sora contesei?

– Nu ești?

– Nici vorbă. De fapt, nici măcar nu sunt sora bună a Ofeliei. Tatăl ei m-a găsit și m-a adoptat.

– Conte, adică? întrebă Zach, cu sprâncenele încruntate din pricina nedumeririi.

– Care conte?

– Tatăl Ofeliei.

– O, nu! Jenny clătină din cap. Tata era actor, chiar un actor foarte bun, așa putea zice. Ar fi trebuit să-l vezi pe scenă, mai ales când îl juca pe regele Richard sau pe Hamlet.

– Dar nu era conte?

– Evident că nu.

– Atunci, cine e contele?

Zack ridică o sprânceană, ca și cum ar fi nimerit chiar întrebarea potrivită.

– Care conte?

Zach făcu ochii mari, iar fața i se coloră într-o nuanță nemaivăzută de roșu.

– Ce știu eu care conte?! Dar se presupune că există și un conte, dacă ea e contesă.

– Înțeleg ce spui. Jenny încuviință din cap. Acel conte. Contele mort.

Zach scoase un oftat de ușurare.

– Așa mai vii de-acasă! Povestește-mi despre contele mort.

Jenny ridică din umeri.

– Nu pot.

– De ce nu? Soțiile nu trebuie să...

– Oprește-te aici, Zachary Weston! zise ea și îi vârî un deget sub nas. Nu mă interesează ce-ai auzit tu despre soți și soții, dar nu-ți permit să mă acuzi de minciună.

– Dar nici n-aveam de gând...

Doamne, cât de dulce era când își apăra nevinovăția. Ridică o mână să-l oprească.

– Sper și eu că nu. Acum, alte întrebări?

Zach o privea cu niște ochi care îi amintiră lui Jenny de un om pe care tocmai îl lovise un catâr cu copita în cap.

– Nu-i nimic de spus, Zach, despre contele mort. El nu e...

– ... mort?

– Așa e. În primul rând, pentru că n-a trăit niciodată.

– N-a trăit niciodată? repetă Zack rar și măsurat.

Nu părea să mai înțeleagă nimic. Doamne, spera să nu fie greu de cap!

– Nu prea. Ofelia l-a inventat.

– De ce?

– Avea nevoie de un conte mort.

– De ce?

Vocea lui suna plângărească.

– Ca să poată să fie văduvă, bineînțeles, îi răspunse Jenny cu foarte multă răbdare.

– De ce?

Era mai mult un geamăt decât o întrebare.

– Știi? Jenny se încruntă îngândurată și își bătu bărbia cu arătătorul. Nu sunt foarte sigură cum s-a întâmplat, cred că a presupus cineva că e văduvă, iar ea a continuat de-aici. Părea o idee bună în acel moment, deși eu am crezut mereu că o s-o sfârșim după gratii. Oricum, Ofelia a văzut posibilitatea de a...

– Stai așa! Zach făcu ochii mici. Am înțeles.

Jenny zâmbi dulce.

– Chiar nu era atât de complicat.

El se încruntă.

– Lasă-mă să fac un rezumat.

Ea ridică din umeri.

– Dă-i drumul.

– Mai întâi, contesa, Ofelia, e sora ta.

– Așa e.

– Și nu există nici un conte, viu ori mort.

– Și asta e adevărat.

– Iar Ofelia, de fapt, nu e contesă.

– Asta e, Zach. Te-ai prins.

Jenny radia de bucurie. Slavă Domnului că totuși nu era greu de cap. Era doar bărbat.

– Deci asta înseamnă că n-are un titlu sau o proprietate în Anglia, ori un castel.

O privi insistent.

– Nt!

– Haide! Zach strânse din buze cu hotărâre și își întoarse calul spre fermă. Trebuie să-i spunem lui Big Jack.

– De ce? se încruntă Jenny.

– Pentru că îl trage pe sfoară, de aia.

– Big Jack e băiat mare, foarte mare. Poate să aibă și singur grijă de el. Dădu ușor din cap. Nu mă întorc.

– Ba bine că nu. El își smuci capul în direcția din care tocmai veniseră. Haide, femeie!

– Haide, femeie? Ai spus cumva „Haide, femeie“?

Îl privi neîncrezătoare.

– Ei bine... zise el încurcat. Mda.

– Tot de la Big Jack ai învățat să vorbești cu femeile?

– Cam așa ceva. Ochii îi sclipiră a încăpățănare. Big Jack spune că trebuie să te porți cu o femeie așa cum te porți cu un cal bun sau cu o junincă.

– O junincă? Asta nu e un fel de vacă?

– E o vacă tânără, murmură Zach.

– Puțin îmi pasă și dacă e o vacă-sugar în brațele mamei-vaci. Nu-ți permit să mă tratezi ca pe o vacă!

Zach îi aruncă o privire neajutorată.

– Iartă-mă, Jenny! Nu prea știu ce să fac când sunt în preajma fetelor. Iar Big Jack...

– Hai să-ți zic eu ceva despre Big Jack. Și Jenny ridică o sprânceană. L-ai văzut tu vreodată tratând-o pe Lorelie ca pe o vacă?

Zach făcu ochii mari.

– Păi, nu, doamna Lorelie l-ar...

– L-ar împușca, nu-i așa?

– Nu cred că l-ar împușca, dar nici nu cred că i-ar fi prea moale.

– Tocmai ce spuneam. Și nici ție nu ți-ar fi. Îi zâmbi apoi cu bunăvoință. Nu te mai uita la ce zice, uită-te la ce și cum face.

– Toate bune, dar... și acea nesuferită expresie de încăpățănare îi reveni pe chip. Trebuie să ne întoarcem.

Ea strânse din dinți.

– N-am deloc de gând să mă întorc. Dacă mă întorc, Ofelia mă va scoate din oraș cu primul tren, mâine după-amiază. Își apropie calul de al lui, se aplecă spre el și îi vârî două degete sub bărbie. Și, atunci, n-ai să mă mai vezi niciodată. Apoi, făcu ochii mari și spuse cu glas scăzut: Și asta nu mi-ar plăcea deloc, ție?

El înghiți în sec.

– Păi, nu, desigur.

– Vreau să zic... Făcu o pauză și își trecu vârful limbii peste buza de sus. Ochii lui priviră avizi mișcarea, iar ea se înfioră de satisfacție. Doar mai vrei să te însori cu mine, nu?

– O, da, suspină el.

– Ei bine, atunci ar trebui să mergem mai departe.

– Dar...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Facem o înțelegere, Zach. Mergem mai departe la Laramie, ne căsătorim, iar pe urmă, dacă tot mai vrei, ne întoarcem și îi spunem totul lui Big Jack.

Se aplecă și mai mult, înlocui degetul cu buzele ei și le apropie ușor de buzele lui. El gemu sub atingerea ei.

– Ei, Zach, ce zici?

Ochii lui erau amețiți, nu chiar de parcă l-ar fi pocnit un catâr cu copitele în cap, dar pe aproape. Își scutură capul ca să-și revină, iar ea își înăbuși un zâmbet.

– Bine, Jenny. Dădu din cap cu hotărâre, de parcă ar fi fost ideea lui. Ne căsătorim și pe urmă îi zicem lui Big Jack despre sora ta.

– Cum vrei tu, Zach, spuse ea cu falsă sfială.

Își întoarseră caii din nou spre răsărit, iar Jenny se abținu cu greu să nu izbucnească în râs. Avea de ce să se distreze. Era incredibil ce efect puteau avea câteva vorbe bine meșteșugite asupra unui bărbat. Relația dintre un bărbat și o femeie avea așadar mult potențial, iar Jenny bănuia că manipularea bărbatilor putea fi foarte distractivă. Probabil că mai ales din această cauză o ținuse Ofelia departe de ei.

– Ce naiba faci acolo?

Sedge sări de pe cal și se năpusti spre Tye. Prietenul său stătea așezat pe treptele din fața ușii sale, cu un băț mare într-o mână și cu un cuțit în cealaltă.

– Păi, să-ți spun: cu cuțitul ăsta – caută o scuză pentru arma letală din mâna lui –, cioplesc bățul ăsta. Șfichiui prin aer cu creanga. Să fac o undiță.

– Te duci la pescuit?

– Cred că nu. Dar trebuia să folosesc cuțitul ori la cioplit bățul, ori... rânji sumbru, ori să-mi tai gâtul. Sincer să fiu, și asta este în continuare o opțiune.

Sedge îl privi lung. Nu îl mai văzuse niciodată pe Tye atât de abătut.

– Ofelia?

Tye râse fără veselie.

– Cine altcineva?

Sedge ridică o sprânceană. Era o întorsătură neașteptată. Se așeză pe trepte lângă Tye și respiră adânc.

– Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ți le spun despre Ofelia. Probabil că ar fi trebuit să ți le spun mai demult.

Tye desprindea fâșii mari de pe băț.

– Dă-i drumul.

– În primul rând, în Anglia, soțul unei contese nu se numește „count”, ci „earl”. Ofelia nu e contesă.

– Mi-am dat seama și singur de asta.

– În al doilea rând, nu e britanică. Nu are nici cele mai elementare noțiuni despre țară.

Tye pufni.

– Mi se părea mie că accentul era mult prea perfect. Păcat.

– Cum păcat?

– Îmi plăcea accentul ăla.

– Nu pari foarte surprins.

– Accentul îi dispare când este foarte furioasă sau când e – un zâmbet îi răsări pentru o clipă în colțul gurii – foarte, foarte fericită.

– Înțeleg.

Era clar că Tye își făcuse deja mendrele cu doamna, atunci de ce mai era atât de abătut?

– Știai toate astea? întrebă Sedge.

– În mare parte, am ghicit.

– Foarte bine. Sedge își studie prietenul. Știai că acea cameristă e de fapt sora ei?

Tye se opri o clipă din cioplit, ridică din umeri și își reluă activitatea.

– Nu.

– Dar știai că tatăl ei a fost actor.

Privirea lui Tye o întâlni pe a lui. În sfârșit, ceva care să-l surprindă.

– Asta explică multe. Cum ai...?

– Și știi că un cartofor scârbos o caută și jură că a fost înșelat de ea? încheie Sedge cu un sentiment de satisfacție.

Expresia lui Tye se înăspri brusc.

– Unde e?

– Am reușit să-l conving că a plecat la Laramie.

– Și te-a crezut?

Sedge ridică din umeri.

– Așa cred.

Pe chipul lui Tye se putea citi ușurarea. Dădu din cap.

– Bine.

– Deci, bătrâne – vorbele lui Sedge erau precise și măsurate –, ți-am spus cam tot ce era de știut. Acum, poți s-o dai în vileag pe Ofelia și față de Big Jack și față de toți ceilalți.

Tye nu scoase o vorbă, iar bănuiala care încolțise mai devreme în mintea lui Sedge se amplifică. Așa că forță nota.

– Cred că o vor alunga din oraș. Poate chiar o s-o vâre după gratii. Lumea din Dead End o să-și iasă din minți.

– O iubesc, Sedge, suspină Tye nemaiputând să se abțină. O iubesc și am nevoie de ea și, pe toți dracii din iad, vreau să mă însor cu ea.

– Să te însori? aproape că se înecă Sedge.

Tye își încleștă dinții.

– Pare cam tras de păr, nu-i așa?

Sedge făcu ochii mari, neîncrezător.

– Cui i-ar fi putut trece prin minte că Tyler Matthews, iubit de femeile nu de pe unul, ci de pe două continente, maestrul seducției, cu darul de a fermeca femeile cu o singură privire, ar putea fi dat gata de o impostoare? Tras de păr e puțin spus. Sedge rânji. Este de-a dreptul uluitor!

– Așa e, nu?

Tye se apucă din nou să cioplească la băț, aparent foarte puțin dispus să mai adauge ceva.

– Și bag de seamă că scumpa doamnă nu-ți întoarce aceeași afecțiune.

– Cam asta e ideea.

Sedge își împreună sprâncenele.

– Ești sigur? Femeile, adesea...

– Sunt sigur. Mi-a zis chiar ea că nu mă iubește. Nu-i pasă de mine. Nu suntem predestinați unul altuia. Nu suntem nimic.

Sedge tresări.

– Sună destul de clar.

– Mda. Tye fixă cu privirea un punct îndepărtat. Mă simt ca un idiot. O iubesc și ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Și eu nu știu ce să fac.

– Dacă o dorești cu adevărat, rosti Sedge apăsând fiecare cuvânt, atunci se pare că va trebui să lupți pentru ea.

– N-a trebuit niciodată să lupt pentru o femeie.

– Prostii, bătrâne, noi doi ne-am luptat de zeci de ori pentru o femeie.

– Asta e altceva. Nici una nu însemna de fapt nimic, știam mereu că va fi altă femeie, o altă ocazie și o altă competiție, mai mult sau mai puțin amicală. Dar asta... Tye se încruntă ca și când ar fi studiat ceva ce doar el vedea. La dracu', asta nu e doar o altă cucerire, Sedge. O vreau lângă mine pentru totdeauna. Până când moartea ne va despărți, și tot restul. Vreau să împartă viața cu mine și să-mi poarte numele. Dar nimic nu contează, pentru că, orice aș vrea eu, ea nu mă vrea.

– Sună ca și cum te-ai fi dat bătut.

Privirea lui Tye coborî către mâinile sale, iar tonul vocii scăzu.

– Pe toți dracii, nu știu ce să fac.

Sedge încercă să-și consoleze vechiul prieten:

– Nu te-ai dat niciodată bătut când ne luptam amândoi pentru o femeie.

Un zâmbet răutăcios se ivi pe buzele lui Tye.

– Am știut mereu că pot să te înving. Dar cu Ofelia – clătină din cap –, va trebui să mă lupt cu ea pentru ea, dacă are vreun sens ce spun acum. Și nu știu cum. Nu i-am zis niciodată unei femei că o iubesc.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Nici măcar ca ultimă armă în jocul seducției?

– Niciodată.

– Acum, chiar sunt impresionat. Eu de multe ori a trebuit să apelez la declarații de afecțiune ca să ajung până la capăt.

Tye se încruntă la el.

– Iartă-mă, poate că nu e momentul. Își privi prietenul. În ciuda vorbelor ei, oricât de crude ar fi fost, nu crezi că există totuși posibilitatea ca ea să te iubească?

– Nu știu. Tye ridică din umeri. Câteodată cred că da, alteori cred că ideea de iubire o îngrozește.

– Pe tine te-a îngrozit întotdeauna.

– Dragostea și familia și un cămin – Tye răsese cu amărăciune – sunt idei înspăimântătoare, așa e. Și singurele lucruri pe care le mai vreau acum de la viață.

Sedge se cutremură.

– Îngrozitor, pe cinstea mea, Tye. Cu siguranță a trecut ceva de la zilele lipsite de griji din tinerețea noastră.

– Ei bine, da. Trase resemnat aer în piept. Cred că n-a fost să fie. Nu mă vrea și asta e.

Să fie asta Tyler Matthews? Scandalagiul, afemeiatul, băutorul înrăit Tyler Matthews? Sigur nu mai era acel Tyler Matthews pe care îl știa Sedge. Pe toți dracii, trebuie să fie vorba de dragoste. Uite ce-i făcuse bietului om. Stătea acolo, plângându-și de milă, învins și deprimat. Era aproape jalnic. Unde era tăria, perseverența, pofta lui de viață? Sedge nu-l văzuse niciodată pe Tye renunțând la ceva, mai ales la ceva ce își dorea, și niciodată fără luptă.

Dar poate că... Un gând îl străfulgeră. Trebuia doar să-l facă să-și revină. Să-i reînvie spiritul de luptător. Poate că nu trebuia decât să se enerveze.

– Fără îndoială, îți e mai bine fără ea, spuse Sedge bătându-l pe umeri pe Tye.

– Fără îndoială, murmură Tye.

– În fond, ce era ea? Doar o mincinoasă și o impostoare.

– Nu uita înșelătoria și hoția.

– Așa e, dădu din cap Sedge. Și astea sunt calitățile ei bune.

– Asta i-am zis și ei.

Sedge se opri și îl privi.

– Poate că ar trebui să-ți mai perfecționezi tehnicile.

Tye se încruntă.

– Oricum, eu nu știu ce-ai văzut la ea, bătrâne. Sedge se uită cu coada ochiului la Tye. Până acum, nu mergea prea bine. Poate că nu forța destul nota. Deși, e o frumusețe, trebuie să recunosc. Gândul de a avea cele două minunate picioare...

– Sedge!

Tonul lui Tye deveni amenințător.

– ... încolăcite în jurul gâtului și sâniilor formidabili... Ei bine, un bărbat ar putea...

– Sedge!

Tonul deveni mai amenințător. Cât de departe putea merge Sedge?

– ... să-și vândă sufletul doar pentru o atingere...

– Sedge! Tye își țintui prietenul cu o strălucire periculoasă în privire. Dacă mai spui un singur cuvânt, am să-ți-l vâr înapoi pe gât.

– Așa deci, rosti Sedge liniștit. Deci nu ți-a trecut.

Tye se încruntă din nou.

– Ia zi, de ce ești dispus să te lupți cu mine și cu ea nu?

– Pe toți dracii, Sedge, pot să te înving. Tye își întoarse ochii și privi spre întunericul nopții. Dintr-odată, un rânet i se lăți pe față. Și pot s-o înving și pe ea.

Sedge răsuflă ușurat. Se întorsese Tye pe care îl știa.

– Excelent. Cum?

– Nu știu. Tye își trecu mâna prin păr. Încă nu știu exact cum, dar știu că nu mai am nici o șansă dacă o las să părăsească orașul. Așa că am vreme până mâine după-amiază.

– Ești sigur?

– Mda. Am amenințat-o că îi spun lui Big Jack tot ceea ce știu și că va ajunge după gratii, deși nu aveam nici o dovadă concretă. Un rânet îi înflori pe buze. Mă rog, am ceva dovezi. M-a rugat să o las pe ea să-i spună, înaintea acelei ceremonii stupide.

Sedge ridică o sprânceană.

– Asta ar fi poimăine. Crezi că ea va mai fi pe-aici?

Tye răbufni.

– Nu, pe toți dracii, nu! Știam eu și sunt sigur că și ea era conștientă că știu. M-a rugat s-o las să-i zică ea lui Big Jack. E ca și cum aș fi lăsat-o să plece.

– Deci ce-ai de gând să faci acum?

– Am să-i spun lui Jack.

Sedge își alege cuvintele cu grijă.

– Păi, n-ai promis că n-ai să-i zici nimic?

– Nu chiar. Am promis că o voi lăsa să-i spună, rânji Tye. N-am zis niciodată că n-am să-i spun eu mai întâi.

– Nu cred că Ofelia va vedea lucrurile așa, rosti Sedge încet.

– Poate că nu la început, dar va înțelege ea.

Vocea lui Tye sună încrezătoare.

– Și cum o vei reține în Dead End dacă îi spui lui Jack?

– Gândește-te, Sedge. Jack mi-a zis că ar rupe înțelegerea cu ea dacă eu aș putea dovedi că e o impostoare. Informațiile pe care mi le-ai dat o dovedesc dincolo de orice îndoială.

– Mă bucur că ți-am putut fi de folos, murmură Sedge.

– Jack își va da seama că a fost tras pe sfoară, iar eu am să-l pun pe Sam s-o arunce în închisoare.

– Și pe urmă? Sedge clătină din cap. Sigur, este un plan interesant până la un punct, dar Ofelia nu va fi foarte încântată să ajungă după gratii.

– N-are a face. Poate să putrezească în pușcărie sau, ca primar, pot s-o grațiez. Se încruntă malițios. Sau pot să mă căsătoresc cu ea.

– E un joc riscant, Tye. Sedge își încrucișă brațele și se lasă pe spate. S-ar putea să prefere putrezitul în închisoare.

Tye pufni disprețuitor.

– Știi foarte bine, ca și mine, că toate femeile vor să se mărite.

– Se pare că femeia asta nu vrea.

– Se pare. Cel puțin, nu încă. Tye râse. Dar e o femeie la fel ca toate celelalte. Și, fie că știe, fie că nu, vrea exact ceea ce vor toate femeile. Încă nu și-a dat seama. Tot ce trebuie să fac este s-o conving.

– O, bine, dacă asta e tot – rosti Sedge, plin de sarcasm –, atunci câteva zile în pușcărie o vor frăgezi destul de bine.

– Mă îndoiesc că vom ajunge acolo. Tye sări în picioare și rânji de sus la prietenul lui. Doar ideea de celulă întunecată și murdară în comparație cu căsătoria cu mine... ei bine, va fi în brațele mele cât ai zice pește.

Se întoarse și se îndreptă spre hambar.

– Încotro? întrebă Sedge.

– Pun șaua pe Whisky și mă duc să vorbesc cu Big Jack, îi strigă Tye peste umăr. Poate că poimăine nu va fi nici o ceremonie pentru noul conte, dar, pe toți dracii, va fi o nuntă!

– Nu m-aș baza pe asta, mormăi Sedge pentru sine.

Nu-l văzuse niciodată pe Tye atât de impulsiv. Sau atât de prost. În mod clar era lovit bine. Sedge clătină din cap. Era trista soartă a unui – cândva – nobil războinic în nesfârșita luptă dintre bărbați și femei.

Orice idiot putea vedea că Tye nu pricepuse nimic. Ofelia avea să ia toate astea ca pe o trădare. Iar Sedge n-ar fi cătuși de puțin mirat dacă ea chiar ar alege pușcăria în locul căsătoriei.

– Pe toți dracii din iad!

Sedge se ridică și se îndreptă spre calul lui. Problemele lui Tye îl făcuseră să uite propriile probleme. Urcă în șaua și dădu pinteni calului. Cam asta era ce putea să facă pentru prietenul său și pentru bărbați, în general. Nu-i plăcea să vadă un bărbat ca Tye atât de marcat de o femeie. Era umilitor, era jalnic. Dar Sedge îi invidia fiecare moment de agonie.

Capitolul 17

– Tu ești, Tye? strigă Lorelie în noapte, de pe veranda iluminată.

– Da, îmi cer scuze că vin așa de târziu. Tye sări din șaua. Jack e pe-aici?

– Aici sunt, fiule.

Big Jack Matthews apărură din umbră în capătul îndepărtat al verandei.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Lorelie și Jack schimbă o privire scurtă.

– Despre ce? întrebă Jack.

– Să ne așezăm mai întâi.

Lorelie îl conduse pe Tye la un balansoar vechi, apoi se așeză în leagănul de pe verandă, alături de Jack.

–Deci...

–E vorba despre Ofelia.

Tye trase aer în piept. Nu știa cum să înceapă.

–Ei, ce-i cu Ofelia? întrebă Jack, ridicând din sprâncene.

Tye se aplecă și își sprijini coatele pe genunchi.

–Mai ții minte când ai spus că ai renunța la înțelegere dacă ți-aș dovedi că e o impostoare?

–Țin minte.

Tonul vocii lui Jack era liniștit.

–Ei bine, azi am aflat ceva foarte interesant.

–Chiar?

–Da, am...

Glasul lui Tye tremură puțin. „Nu le spune!”

Nu era ceea ce zisese cu voce tare, ci ceea ce citise în ochii ei. Nici nu fusese nevoie să spună cuvintele. Dacă o iubea, nu avea să zică nimic. Și o iubea. Chiar o iubea. Dar tocmai asta îl adusese aici. O iubea și dorea s-o facă să rămână în oraș și în brațele lui. Mai mult ca sigur, nu ar fi fost de acord cu raționamentul lui, cum că i-ar fi promis doar c-o s-o lase să-i spună adevărul lui Big Jack, nu și că nu i-ar divulga secretul înainte. Dar asta ar fi fost cea mai mărunță dintre probleme.

Iubirea, adevărata iubire, nu cere nimic în schimb.

Iar el îi cerea ceva, nu? Îi cerea iubirea. Îi cerea să-și împartă viața cu el. Îi cerea un viitor împreună. Era greșit? Sau greșită era numai calea pe care fusese cât pe ce să o urmeze? Toată schema lui nu mirosea oare a constrângere și șantaj? Cine era până la urmă mincinosul și impostorul?

A iubi și a oferi iubire era destul.

Oare? Merita oare durerea care aproape că-l schilodise din momentul în care ea îi spusese că nu-l iubește și până când Sedge reaprinsese în el scânteia mâniei de care aproape că uitase.

–Tyler?

Pe fața lui Lorelie se citea îngrijorarea.

Dar cum îi afecta pe oamenii ăștia iubirea asta? Big Jack și Lorelie îl crescuseră ca și cum ar fi fost fiul lor. Nu le era oare dator cu adevărul? Ei îl învățaseră să distingă binele de rău

și îl crescuseră să ajungă un bărbat onorabil. Mai avea toată târâșenia asta ceva de-a face cu integritatea? S-o trădeze pe femeia pe care o iubea pentru a obține ceea ce dorea? Poate că adevărul nu era tot ce le datora lor. Poate că le datora și să aibă onoare.

–Ea, hmm... mormăi ca pentru sine. Nu le putea spune adevărul. Nu putea să le dezvăluie dovada lui Sedge, cu atât mai puțin ceea ce aflase la pârau. Știe să înoate. Asta e. Știe să înoate.

–Așa deci? rosti Jack domol.

–Da. Tye dădu din cap. Știți, nu sunt prea multe femei care să știe să înoate. E ceva care poate fi de folos.

–Serios? În vocea lui Lorelie se citea confuzia. Și cum de-ai aflat de treaba asta?

Pentru o clipă, imaginea ei udă, goală și dornică îi străfulgeră gândurile și se strădui să-și înăbușe un zâmbet complice.

–Am fost la pârau.

Jack își îngustă ochii.

–Pârâul nu-i atât de adânc ca să poți înota în el.

–Nu, nu, sigur că nu.

Gândurile se alungau unele pe celelalte în mintea lui Tye. Oare cum îl îmbrobodise? Cum se putuse gândi măcar o clipă că ar fi putut s-o lase să plece fără să lupte?

–A venit vorba, așa...

Nu, chiar dacă trebuia s-o târască înapoi în viața lui zbătându-se și lovind în dreapta și-n stânga, atunci așa avea să fie.

–De înot, vreau să spun.

În ciuda cuvintelor ei, știa că îl iubea. Știa asta în străfundul sufletului său. Și, pe urmă, nu era deloc o mincinoasă bună. De ce nu-și amintise asta mai devreme?

–În timpul conversației.

Acum, știa și de tatăl ei, așa că tot ce-i spusese ea începea să capete un sens. Atunci, nici nu era de mirare că se temea de orice bărbat care i-ar fi declarat dragostea lui.

–Actori, gândi el cu voce tare.

–Ce-au actorii de-a face cu înotul?

Lorelie se întoarse către Jack.

– Nimic, dragă, zâmbi Jack. Băiatul e cam zăpăcit, asta e tot. Deci, Tye, ai adus vreo dovadă despre Ofelia, astfel încât să câștigi micul nostru rămășag?

Dovadă? Avea el oare așa ceva? Sigur, ceea ce-i spusese Sedge era destul de evident, dar cum ar fi putut un american ca el să țină minte toate prostiile alea despre geografia britanică sau despre diferența dintre „count” și „earl”. Iar în ceea ce privea dovada lui, în ciuda amenințării, nu avea de gând să zică nimănui vreodată, și mai ales nu unchiului său, despre inocența Ofeliei. Rânji în sinea lui. Sau, mai bine zis, despre pierderea inocenței.

Tye clătină ușor din cap.

– Trebuie să recunosc, Jack. Nu știu mult mai mult decât știam atunci când am pus pariul. Nu e nimic de spus. Cred că o să-l pierd.

Ochii lui Jack sclipiră.

– Ești sigur? Părei foarte sigur că e o escroacă.

Tye ridică din umeri.

– Greșeala mea. A! Că veni vorba de Ofelia, ați văzut-o cumva în seara asta?

Lorelie își duse două degete la bărbie.

– Am văzut-o cam acum un sfert de oră. Mergea spre țarc. Parcă spunea ceva de călărie. Părea cam distrată, poate chiar supărată.

– Vorbea de călărie?

Inima aproape că îi sări din piept. Nu se gândise că ar fi putut pleca și călare. La naiba!

– De ce nu te duci după ea?

Glasul lui Jack sună firesc.

– Mda. Tye se îndreaptă spre hambar, apoi se opri și se răsuci pe călcăie. Și mulțumesc.

– Pentru ce, dragul meu?

– Pentru că ați avut dreptate.

Zâmbi și plecă.

Big Jack o luă pe soția lui pe după umeri, urmărindu-l pe Tye cum dispare în noapte.

– Avea dreptate despre ea, nu? spuse Lorelie.

– Îhâm...

Ea suspină.

– Și tu ai știut asta tot timpul, nu-i așa?

– Aproape de la început.

– Atunci, de ce i-ai oferit tot bănetul ăla?

– Lorelie, draga mea, zise Jack așezându-se la loc de parcă se pregătea pentru o poveste lungă. Sunt doar bani, iar noi avem o grămadă. În plus, era singura modalitate la care m-am putut gândi pentru a o determina să rămână suficient de mult pe-aici.

– Suficient de mult pentru ce?

El o privi drăgăstos.

– Știi tu de ce.

– O, Doamne!

– Doar asta plănuiai, nu?

– Mai mult sau mai puțin, suspină ea. Pur și simplu, am știut din prima clipă când am văzut-o că era făcută pentru el. Ceva în ochii ei, nu știu. Însă lui i-a trebuit ceva timp până când să-și dea seama.

– Nu e întotdeauna ușor să vezi ce e tocmai sub nasul tău.

– Ca într-un basm?

El o strânse mai aproape.

– Da, chiar așa.

Ea se întinse și îl sărută pe obraz.

– Dar tu ai știut de la bun început că nu era ceea ce pretindea că este.

El chicoti.

– Ce să zic. Mă pricep la caractere. Femei, cai, vite. Am știut mereu că era o fată cumsecade, dincolo de mica ei mascaradă. Iar restul îl știu de la Sedge.

– Când ai vorbit tu cu Sedge?

Jack rânji.

– Cam cu un minut înainte să apară Tye. Și, dacă nu mă înșel, e tot pe aici pe undeva. Sedge?

– Da? se auzi o voce din tufișuri.

– A plecat, poți să ieși acum.

– Slavă Domnului, murmură vocea. O clipă mai târziu, Sedge apără. Cred că totul s-a aranjat cum trebuie.

Jack îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

– Mulțumesc că mi-ai spus despre Ofelia.

Lorelie se uita când la unul, când la celălalt.

– Nu înțeleg.

– E simplu, dragă. Sedge știa că, dacă Tye mi-ar fi zis totul despre Ofelia, ea nu l-ar fi iertat niciodată. Așa că s-a hotărât să-mi spună el și, dacă eram dispus să-i fac jocul, să refuz să-l cred pe Tye. Să-i tot repet că se înșală asupra ei. Jack râse. Tye avea un soi de plan nebunesc s-o azvârle după gratii, până când ar fi fost de acord să se mărite cu el.

– O, Dumnezeu! murmură Lorelie. Ofeliei nu i-ar fi plăcut deloc. Și nici nu e tipic pentru Tye să fie atât de, hmm, prost.

Sedge și Jack își aruncară unul altuia o privire plină de subînțeles.

– Nu-i prost, dragă. Un zâmbet larg apăru pe fața lui Jack. E doar îndrăgostit.

– Blestemată să fii, jivină afurisită! Mai răzi o dată de mine și te împușc.

Ofelia se uită urât la calul din grajd, care îi răspunse cu un rânjet. Un rânjet foarte îngâmfat. Cu un gest nerăbdător, Ofelia își dădu la o parte părul de pe față. Era foarte târziu. Fusese atât de devastată după ce îl părăsise pe Tye, că se prăbușise pe pat din clipa în care intrase în camera ei. Plânsese până adormise. Astfel că nu găsisese scrisoarea de la Jenny decât după ce se trezise.

Scrisoarea de la Jenny.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Se lăsă să cadă în fân și își șterse ochii. Ura femeile slabe, plângăcioase. Nu plânsese așa niciodată în viața ei. Sigur, nici nu cunoscuse asemenea durere. Întâi Tye, iar acum și Jenny.

„Oricum, la naiba cu el!” Dacă ar mai avea vreodată șansa să tragă în el, atunci nu va fi o zgârietură minoră. Nu, de data asta ar ținti mai jos decât în umăr. Mult, mult mai jos. Ce îndrăzneală avusese! Să-i spună că o iubește. Și adăugând injuriei și insulta cererii în căsătorie. Nu că acest gând nu i-ar fi trecut prin minte cu mult înainte de acea după-amiază la pârau.

Îndepărtă firele de paie care se agățaseră de fusta ei. Nu-și imaginase niciodată cât de greu îi va fi să-i spună că nu-l iubește, când, de fapt, nu-și dorea decât să poată țipa adevărul. Și nici nu se îndoia în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi recunoscut că îl iubește și ar fi acceptat să se mărite cu el. Da, ar fi fost fericiți pentru un timp, dar, mai devreme sau mai târziu, ar fi părăsit-o și s-ar fi îndreptat spre alte cuceriri, ca toți bărbații pe care îi văzuse vreodată. Nu, nu te puteai baza pe un bărbat. Nu cum te-ai baza pe o familie.

Jenny.

Ofelia se ridică. Observase că sora ei fusese foarte tăcută când o anunțase că aveau să plece cu trenul de a doua zi și ar fi dat mai multă atenție gestului sfidător cu care ridicase bărbia, însă nici prin minte nu-i trecuse că Jenny avea alte planuri. Când se apropiase copila atât de mult de acel băiat care ajuta la fermă? Ofelia știa că o învăța cineva să călărească, dar se pare că fusese prea ocupată cu Tye și cu tot restul ca să-și dea seama ce alte lucruri o mai învăța băiatul. Petrecuse prea mulți ani având grijă de Jenny, ca să-i dea acum drumul din mână și să-i permită să-și distrugă viața.

– Sper că ești pregătit, animal ticălos.

Ofelia strânse din dinți și se forță să zâmbească. Calul își înclină capul. O șa atârna peste peretele despărțitor al grajdului, cam la nivelul pieptului ei. Se uită la șa, se uită la cal și iarăși la șa, și iarăși la cal. „Cum naiba să pui asta pe cal?”

Se opinti cu toată puterea, apucă șaua și o dădu jos. Poate cu puțin cam prea multă putere. Șaua zbură prin aer, iar ea căzu pe spate, prinsă sub greutatea șei.

Ofelia se uită la bărnele de deasupra ei și suspină. Apoi, îl auzi.

Calul chicotea.

– Când am să mă ridic de aici – glasul ei se căzni să sune amenințător –, are să-ți pară foarte rău.

Ofelia strânse din nou din dinți și încercă să ignore chicotitul care mai avea puțin și se transforma de-a dreptul în râs. Se ridică în capul oaselor, împinse șaua la o parte și se ridică în picioare.

Drăcovenia era mai grea decât își imaginase. Se uită din nou urât la calul care își dezvelise dantura într-un rânet malițios. Tânăra se încruntă. Doar n-avea un dobitoc scârbos să râdă de ea.

Apucă partea care arăta ca o măciulie de la un capăt al șeii, agățată partea cealaltă cu degetele și o ridică, încercând să-și țină echilibrul pe picioare. Apoi, se apropie de cal.

– Stai acolo, creatură dezgustătoare. Nu te mișca. Stai locului!

Se îndrepta spre animal, cu șaua înaintea ei, ca un scut. Calul râse și se dădu la o parte din calea ei. Ofelia se lovi de perete, se clătină și căzu din nou pe spate, privind în sus, prinsă sub șaua din piele.

– La naiba, spuse ea, uitându-se către bârnele tavanului. Pot să fac asta. Doar n-o să-și bată joc de mine un animal!

Din nou se luptă să se ridice în picioare, apucă șaua și se postă în fața calului. Îl privi drept în ochi, mai bine zis, într-unul din ochi.

– Hai să stabilim ceva aici. Tu ești calul, eu sunt omul.

Calul chicoti.

Evident, cu rațiunea nu putea ajunge prea departe. Cum poți să te înțelegi cu un cal care râde? Cu amenințările, nu reușise, trezindu-se de fiecare dată pe spate. De două ori. Poate că era timpul să se facă plăcută.

– Hai să ne înțelegem, da? Zâmbi cât de dulce putu și se apropie. Trebuie să pun șaua asta pe tine, ca să putem să mergem s-o căutăm pe sora mea. Nu-ți surâde ideea?

Calul ciuli urechile. Se apropie de el și mai mult.

– O să facem o plimbare frumoasă, lungă, sub clar de lună. Doar tu și cu mine. O să fie grozav, nu?

Mai făcu doi pași și puse șaua pe spinarea animalului. Acesta nu se clinti din loc.

– Te-am prins. Să-ți fie învățătură de minte să mai râzi de mine. Se dădu înapoi și zâmbi satisfăcută. Omul, în cazul ăsta, chiar femeia, va fi întotdeauna mai inteligent decât creaturi ca tine. Așa că poți chicoti cât vrei, la urmă, tot eu râd mai bine.

– Mie mi se pare că tocmai te-a lăsat calul să câștigi.

Ea tresări și se întoarse la auzul vocii familiare.

– Tye!

– Iarăși râd caii de tine, Ofelia?

I se puse un nod în gât, iar inima îi bătea plină de speranță, dar și de teamă. El se sprijinea nonșalant de ușa de la intrare, cu brațele încrucișate și cu o expresie greu de pătruns pe față. Se forță să-și păstreze tonul calm.

– Ce vrei?

– Pe tine.

Ea clătină din cap.

– De ce nu mă lași odată în pace?

– Nu pot.

De ce trebuia să stea acolo, în văzul tuturor, frumos ca orice vis sau ca dorința pe care o avusese în suflet, dar de care nu-și dăduse seama până să-l întâlnească?

– Am mai trecut o dată prin asta, Tye, spuse ea pe un ton liniștit, încercând să ascundă dorința disperată și ispita de a se dărui pe care simpla lui prezență i le provocase. Eu nu te iubesc.

– Acum câteva ore, m-ai acuzat că n-aș fi în stare să recunosc bălegarul chiar dacă l-aș vedea. Ei bine, acum îl recunosc. O scântee primejdioasă se aprinse în ochii lui. Nu știi deloc să minți, Ofelia.

Ea suspină resemnată.

– De fapt, eu nu mint, eu joc teatru.

El ridică din umeri.

– Poți să-i spui cum vrei, treaba e că eu te iubesc.

– Dar nici măcar nu te plac, gemu ea.

El râse, iar ea știu atunci că e pierdută. Nu era râsul unui bărbat cu inima sfâșiată, gata să renunțe, a unui bărbat care acceptase că avea să dea greș. Nu, era un râs sigur de succes.

– N-am vreme pentru asta acum, zise ea întorcându-se spre cal.

Reușise să pună șaua pe spinarea lui, dar acum ce mai era de făcut?

– Ce faci?

Vocea lui îi răsună lângă ureche, iar buzele lui îi mângâiară ceafa. Ea se răsuci brusc către el.

– Tu ce faci?
 – Îți sărut ceafa.
 – De ce?
 – O, nu știi. Făcu niște ochi mari și nevinovați. Poate pentru că e o ceafă adorabilă?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, știind sigur că ar cădea în brațele lui la cea mai mică provocare și că, fără îndoială, își va sacrifica sufletul cu dragă inimă, devenind ceea ce își jurase să nu devină niciodată. Asta dacă n-ar mai putea să obțină un răgaz.

– Nu pot să discut despre asta, Tye. Am și alte lucruri de făcut.

Se răsuci pe călcăie, dar el îi apucă brațul și o trase înapoi.

– Nu te las să pleci din Dead End. Pe fața lui se citea hotărârea. Te iubesc și tu rămâi aici.

Ea se încruntă.

– Ei bine, eu nu te iubesc, iar asta nu are nimic de-a face cu noi. E vorba de sor... de camerista mea, Jenny.

El ridică o sprânceană.

– Fata cu dificultăți de vorbire?

– A dispărut, rosti Ofelia și îi aruncă o privire înghețată. Cu unul dintre lucrătorii de la ferma lui Big Jack.

– De unde știi asta?

– Mi-a lăsat un bilet. Spune că vrea să rămână pentru totdeauna aici, în Dead End, cu băiatul ăsta, Zach. Dar, mai întâi, se duc la Laramie, să se căsătorească. Să se căsătorească! Panica de care uitase în timp ce se luptase, mai întâi cu calul, pe urmă cu Tye, o cuprinse din nou. Trebuie s-o găsesc.

Privirea lui Tye era întrebătoare.

– De ce?

– Pentru că îmi este...

– Soră?

– Da, fir-ar să fie, Tye, e sora mea. Singura mea familie. Glasul i se frânse. Și nu vreau s-o pierd. Își trase nasul și se întoarse spre cal. Trebuie să o găsesc, așa că, dacă m-ai ajuta să prind șaua pe bruta asta, ți-aș fi foarte recunoscătoare. Cred că trebuie să se lege undeva aici, dedesubt.

Se aplecă să se uite sub burta calului.

– Ofelia, ce faci?

– Ți-am zis, Tye. În glasul ei se deslușea nerăbdarea. Pun șaua pe calul ăsta ca să mă duc după sora mea.

Ce naiba era cu el? Tye își arcui sprâncenele a mirare și se uită când la ea, când la cal. Apoi, un zâmbet îi răsări pe buze.

– Nu știi chiar nimic despre cai, nu-i așa?

– Nu e chiar cea mai mare realizare a mea.

– Măcar știi să călărești?

Ea răsuflă exasperată.

– Nu chiar. Dar nu pare prea greu. Se cutremură. Nu că aș fi vrut vreodată să încerc, nu mă prea omor după cai.

– Sigur că nu, râd de tine.

– Ți-a e un motiv, pufni ea. În al doilea rând, sunt mari și răi, și miros, și trebuie să fii mereu atent când ești în preajma lor.

– Asta, dacă nu știi să călărești.

– Îmi dau eu seama până la urmă, văzând și făcând.

Tye clătină din cap.

– N-ai să reușești să ajungi nici până la drum și n-ai nici cea mai mică șansă să-i ajungi din urmă. E o călătorie de trei zile pentru un călăreț experimentat. Și, oricum, singură n-ai fi în siguranță.

– Bine, rosti ea și își puse mâinile în șold. Atunci, vii cu mine.

El rânji.

– Mi-ar face plăcere să călăresc alături de tine în lumina lunii, dar n-ai face decât să mă încetinești.

Ofelia se încruntă suspicioasă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, iubirea mea...

– Nu-mi spune așa!

– ... că o să mă duc după sora ta și după Zach și am să-i aduc înapoi, dar cu o condiție.

– Nu prea am de ales, nu?

El clătină din cap.

– Nu prea.

– Și care e condiția?

– Să stai aici până ne întoarcem.
 Ei bine, asta era ușor. Oricum, n-ar fi plecat fără Jenny.
 – De acord.
 – Și, îi aruncă el o privire galeșă, îmi vei acorda șansa de a te convinge că te iubesc.
 Ea suspină.
 – Bine. Dar eu nu te iubesc.
 – Ha! O trase în brațele sale, o sărută apăsător și repede, apoi îi dădu drumul. Nu ești o mincinoasă prea bună.
 De ce făcuse asta? Aproape că-i tăiase răsuflarea.
 – Eu nu mint, eu...
 – Bine, bine, știu. Râse și se întoarse să plece. Whisky e afară și gata de drum, așa că poți să dai jos șaua de pe calul ăla.
 Ofelia oftă.
 – Dar m-am chinuit atât de mult s-o pun pe el.
 – Nu ți-ar fi fost de nici un folos.
 Ea se uită nedumerită la el.
 – De ce nu?
 – Vezi cornul ăla din capăt? Ăla trebuie să fie la gâtul calului, nu la coadă. Rânji. Ai pus șaua invers.
 Tye clătină din cap și ieși afară, în noapte.
 Calul îi aruncă Ofeliei o privire inocentă. Doamne, cât ura aceste dobitoace!
 Mai ales când râdeau la urmă.

Capitolul 18

Unde naiba erau? Ofelia se învârtea prin camera ei, încercând să lupte cu oboseala tot mai mare și cu disperarea. Dacă nu-i găsea? Dacă n-o va mai vedea niciodată pe Jenny?

Abia dacă dormise noaptea trecută, iar acum era din nou seară. Trecuseră aproape 24 de ore de când plecase Tye. Spunea că e drum de trei zile până la Laramie. Așadar, ar fi trebuit să-i fi găsit până acum.

Ofelia se întinse pe pat și își aținti privirea în tavan. Ce avea să facă? Trenul de astăzi plecase de mult și odată cu el cel mai ușor mijloc de a scăpa de aici. Trenul de a doua zi avea să-l aducă pe acel lord britanic pe care Montgomery îl invitase pentru ceremonia lui Jack. Gemu și se răsuci pe burtă, cu mâinile încrucișate sub bărbie. La naiba, n-ar fi vrut să fie prin preajmă atunci când englezul avea s-o demaște. Poate că ar reuși să se strecoare în tren în timp ce el cobora. Ideea îi mai ridică moralul, însă doar pentru o clipă. Nu putea merge nicăieri fără Jenny.

Oare sora ei chiar nu învățase nimic de la ea în toți acei ani? Se pare că nu. Și, oricum, nimic despre bărbați. Ofelia fusese prea ocupată să o protejeze pe Jenny și nu dăduse atenție lipsei ei de educație. Plus că avusese mereu grijă să se protejeze pe ea însăși. Ar fi trebuit să-și dea seama că Jenny avea să-i cadă în brațe primului bărbat care ar fi apărut. Dar Ofelia nici nu visase că avea să facă și ea la fel.

De la bun început, Tyler Matthews își făcuse drum spre inima ei. Ba ea chiar își pusese problema dragostei la prima vedere încă din seara în care se întâlniseră. Poate că așa îi fusese scris, acesta era destinul ei. Sau poate că era doar un mare ghinion. Și de ghinioane tot avusese parte în ultimul timp. Nu era tocmai o poziție bună pentru un jucător. Dar pentru o femeie singură într-un loc numit Dead End era ceva destul de previzibil. Ar fi trebuit să fugă mâncând pământul în direcția opusă, din momentul în care văzuse numele.

În primul rând, strălucita idee de a face rost de banii de care aveau nevoie ea și Jenny cu ajutorul unei povești stupide a fost a ei. Totul părea atât de simplu, de ușor, de lipsit de orice efort. Ha! Cum de devenise atât de incredibil de complicat? De la titlul, ceva cu „water”, care nu-i intra deloc în cap, la numele soțului mort, dragul de... dragul de cutărescu, toată intriga scăpase de sub control, ca un bulgăre de zăpadă pornit la vale. În plus, farsa cu vânătoria de vulpi, construirea unei opere, petrecerea dimineților cu Societatea Culturală Feminină din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază și, la urmă, lecturile din Shakespeare și ceremonia care să marcheze încoronarea sau, mă rog, ce era,

ridicarea lui Big Jack Matthews în rang de conte, și rezultatul era un dezastru care nu se apropia nici pe departe de „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Și avea o bănuială că acei croitori din povestea aia blestemată își sfârșiseră zilele într-o temniță a împăratului, care trimisese trupele pe urma lor și pusese să fie aduși de urechi înapoi.

Ce vor face Lorelie și Big Jack, și toți ceilalți când vor afla adevărul? Că Ofelia nu e contesă. Că Big Jack nu va fi niciodată conte. Și că Lorelie nu va fi niciodată acasă într-un castel. Ofelia suspină. Nu-i plăcea deloc să se gândească la cât de dezamăgiți vor fi mâine toți acei oameni drăguți din Dead End. Fusese mereu atât de mândră că n-ar fura niciodată de la orfani. Acum, urma să-i pună pe lista de excepții și pe oamenii drăguți.

Oameni drăguți, oraș drăguț și un primar și mai drăguț.

„De ce n-am rămâne?”

Ce gând viclean. Motivele ar fi prea multe. Big Jack și Lorelie, și toți locuitorii din Dead End nu ar ierta-o niciodată că i-a înșelat. Și, chiar dacă ar face-o, nu ar putea risca să-și încredințeze inima lui Tye, încrezându-se în acea înșelătoare emoție care distrusese atâtea femei pe care le cunoștea.

„Dar dacă mă iubește cu adevărat...”

Își sprijini bărbia într-o mână. Nu avea cum să știe dacă declarațiile lui erau sincere și dacă iubirea lui avea să dureze. Toată prostia asta cu dragostea și căsătoria cerea încredere în emoții, în viitor și într-un bărbat. Iar încrederea era singurul lucru pe care nu putea să-l mimeze, oricât de bună ar fi fost ca actriță.

Nu. Era mai bine așa. Dacă Tye o va aduce pe Jenny la timp, își va lua sora și se vor strecura în tren, și se vor ascunde până când trenul părăsea gara din Dead End, lăsându-i în urmă pe toți acei oameni drăguți din orașul drăguț cu primarul foarte drăguț.

Se făcuse dimineață. Razele soarelui se întindeau încet pe toată podeaua bucătăriei. Și tot nici o veste.

Ofelia sărea de pe scaunul ei la fiecare câteva minute, se ducea la fereastră și se uita în depărtare, prea agitată ca să stea într-un loc. Alla își făcea de lucru în liniște, iar Lorelie ședea și broda

ceva, cu mâinile ocupate, dar cu privirea ațintită asupra Ofeliei. Iar dacă lui Lorelie și Allei poate li se părea ciudat ca o contesă să fie atât de preocupată de soarta slujnicei ei, nici una nu o arăta. Ofelia scrâșni din dinți. De ce trebuia să fie toți niște oameni atât de drăguți?

Privi afară pe fereastră.

– De ce n-au ajuns încă?

– Vor ajunge, draga mea, spuse Lorelie. Poți să te bazezi pe Tyler.

– Pot? rosti Ofelia încet.

– E un om bun, Ofelia. Lorelie lăsă ghergheful în poală și o fixă cu privirea. E cinstit și loial, și statornic.

– Mai adaugă și faptul că știe că nu-i voie să facă în casă și chiar ai zice că-i ca un cățeluș, mormăi Alla.

Lorelie nu-i dădu atenție.

– Nu l-am văzut niciodată rânind cu intenție pe cineva.

Ofelia suspină.

– Nu din cauza intențiilor lui sunt îngrijorată.

– Dar de ce ești îngrijorată?

Tonul lui Lorelie era blând.

– De ce va urma. Se întoarce să o privească în față pe mătușa lui Tye. În legătură cu ce va urma după ce patima lui se va stinge și nu voi mai fi ceva ce își dorește, ci doar ceva ce posedă. Nu-i voi dărui inima cuiva doar ca s-o văd apoi lepădată ca o carte de joc care nu mai e folositoare. Nu vreau să devin una dintre acele femei care și-au sacrificat viața și sufletul pentru o declarație de dragoste de la un bărbat. Își îndreptă umerii. Și nu voi accepta cu încredere oarbă o promisiune de dragoste de la un bărbat.

– Dar, draga mea, făcu Lorelie ochii mari, încrederea oarbă este chiar esența dragostei. O studie pe Ofelia o clipă. Cum te simți în preajma lui Tyler?

– Mă îmbolnăvește, mi se face rău de la stomac. Și mă sperie.

– Excelent.

Lorelie radia.

– Să știi că nu-l iubesc, dacă la asta te gândești, spuse Ofelia cu asprime.

Alla pufni neîncrezătoare.

– Bine, suspină Ofelia, poate, doar poate, s-ar putea să-l iubesc. Dar, dacă ar fi așa, ar fi numai foarte puțin.

– Dacă îl iubești oricum, zise Lorelie cu blândețe, atunci va trebui să ai încredere.

– Atunci, nu trebuie să-l iubesc. Ofelia ridicase tonul. Pentru că sigur n-am încredere în el ori în oricare alt bărbat.

Lorelie zâmbi malițios.

– Nici nu trebuie, draga mea. Adică, să ai încredere în orice bărbat.

– Nu, într-adevăr, spuse Alla, asta chiar ar fi pur și simplu protest.

Ofelia nu mai înțelegea nimic.

– Dar tocmai ai spus...

– Ce-am spus, Ofelia, era că trebuie să ai încredere, nu neapărat încredere în el.

Era iarăși una dintre întortocheatele filosofii de viață ale lui Lorelie?

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– E chiar foarte simplu. Nu-l vei cunoaște niciodată pe Tyler sau, la fel de bine, pe oricare altă persoană, așa cum te cunoști pe tine. Ofelia, contesă de... de...

Lorelie ridică o sprânceană. Ofelia ridică din umeri.

– Ce mai contează?

– Bine zis. Lorelie se ridică în picioare. Să nu ai încredere în vorbele lui, nici în ceea ce face, dar ai încredere în tine. Uită-te la propriile sentimente, adânc în sufletul tău. Cred că deja știi ce fel de om este Tyler. Și ești singura care va ști, care va ști foarte bine, dacă poți să-i încredințezi inima ta.

– Dar dacă greșesc?

Se simțea frica în vorbele Ofeliei.

– Nu vei greși. Lorelie luă mâinile Ofeliei în ale ei. Nu știu de unde ai venit Ofelia. Nu știu unde ai văzut femeile acelea de te temi să ajungi ca ele. Dar știu că singurul lucru în care poți avea încredere ești tu însăși. Ai încredere în tine și în inima ta, și atunci

vei ști dacă tot ceea ce simți pentru Tyler și ceea ce simte el pentru tine este real și de durată.

– Nu știu dacă pot. Ofelia se uită speriată la femeia mai în vârstă. Mi-e frică.

Lorelie râse ușor.

– Ei bine, fată dragă, toate suntem speriate. Nimic nu este mai înfricoșător decât relația dintre un bărbat și o femeie. Dumnezeu mare, este teroarea dragostei care face ca totul să fie atât de palpitant. Și atât de minunat.

Alla tuși cu înțeles.

– S-au întors.

Big Jack se năpusti în bucătărie, urmat îndeaproape de Zach cel spășit, de Jenny cea sfidătoare, târând după ea geanta de voiaj, și de Tye cel extenuat.

– Jenny! Ofelia răsuflă ușurată și sări să o strângă în brațe pe sora ei, însă expresia neîmplănită de pe fața lui Jenny o făcu să se oprească. Jenny?

– De ce l-ai pus să ne târască înapoi?

Fata trânti geanta pe masă, își încrucișă brațele și se încruntă.

– N-a fost prea bucuroasă să mă vadă, spuse Tye traversând odaia pentru a lua o ceașcă de cafea din mâna întinsă a Allei. Și mi-a comunicat această nemulțumire pe tot drumul înapoi.

Jenny se încruntă și mai tare, dar îi vorbi numai Ofeliei.

– Trebuia să-l fi omorât când ai avut ocazia.

Tye sorbi o înghițitură din lichidul fierbinte și se strâmbă. Apoi, clătină din cap către Ofelia.

– Îmi amintește mult de tine.

– Dar i-ai găsit înainte să...

Ofelia își mușcă buza de jos.

– Nu sunt căsătoriți, zise Tye. I-am ajuns din urmă cam la jumătatea drumului spre Laramie.

Ofelia suspină ușurată.

– Nu-mi vine să cred că voiai să te măriți. Să te măriți! Din toate lucrurile...

Jenny ridică din umeri.

– Părea amuzant. Apoi, zâmbi malițios către Zach. Știi, sărutatul și alea...

Tye gemu. Big Jack dădu ochii peste cap. Zach se înroși. Lorelie și Alla schimbară o privire scurtă.

– Ei, știi tu, Ofelia, și o licărire răutăcioasă apăru în ochii ei. Și celelalte... Întoarse capul către Tye. Pun pariu că ar fi dispus să-ți arate cum e cu „celelalte“.

Tye pufni în încercarea evidentă de a-și înăbuși un hohot de râs.

– N-au existat „celelalte“, contesă, ăăă, Ofelia, spuse Zach. Făcuse ochii mari, într-o atitudine defensivă. Sincer...

Jenny izbucni.

– Și din vina cui, mă rog?

Tye își dresă glasul.

– Chiar n-au fost „celelalte“, Ofelia.

– Slavă Domnului! Ofelia își trecu o mână prin păr. De ce, Jenny, de ce ai plecat?

– Din dragoste, rosti Jenny pe un ton foarte categoric. Și pentru că nu voiam să mai plec de aici.

Ofelia clătină din cap.

– De aici? Adică, vrei să spui, din Dead End?

– Da, vreau să spun din Dead End. Jenny se încruntă la ea. Mereu spuneai cum o să ne găsim într-o zi un orașel drăguț, cu oameni drăguți, unde o să rămânem. Uită-te în jur, Ofelia. Asta e un orașel drăguț. Apoi, arată către adunarea din bucătărie. Și aici sunt oameni drăguți. Mult prea drăguți pentru ce ai...

– Jenny! se răsti Ofelia.

– Zău, Ofelia, Zach știe tot și pun pariu că și Tye știe. Nu crezi?

Jenny întoarse capul către Tye.

– Îmi place să cred asta, rosti Tye cu dezinvoltură.

Jenny încuviință din cap.

– Și îți place și ție aici, Ofelia, știu că îți place.

Ofelia clătină din cap neajutorată.

– Jenny, eu...

– Și îl placi și pe el, așa enervant cum este. Jenny făcu un gest dezgustat cu mâna în direcția lui Tye. De fapt, cred chiar că îl iubești.

– Nu-l iubesc.

Șase fețe se întoarseră spre ea. Șase perechi de ochi o fixară. Șase expresii neîncrezătoare.

– Ei bine, nu, chiar nu.

– Ei, fie că-l iubești, fie că nu, iar noi credem cu toții că da, zise Jenny cu încăpățănare, eu nu plec din Dead End. Dacă vrei să pleci, fă-o fără mine.

– Jenny!

Cum putea propria soră să-i facă așa ceva?

– N-ai să mă alungi, nu-i așa?

Jenny se întoarse către Lorelie.

– Mă tem că sunt puțin prea încurcată ca să-ți răspund, draga mea. Lorelie își împreună sprâncenele. Mai întâi, trebuie să mă dumiresc puțin, dar cred că poți să rămâi. În fond, Ofelia este doar cea care te-a angajat.

– Sora, spuse Tye.

– Sora? Deci, așa. Lorelie clătină din cap. Asta schimbă totul, nu-i așa?

Ofelia o prinse pe Jenny de braț.

– Vino până sus, avem de vorbit, rosti ea și își ridică privirea către tavan, să hotărâm dacă să rămânem sau să plecăm.

– Ofelia! Jenny o înlănțui cu brațele într-o îmbrățișare scurtă. O să vezi, are să-ți placă să trăiești aici.

Începu să se învârtă prin bucătărie de bucurie.

– Am spus doar că vom vorbi despre asta.

Ofelia scoase un suspin resemnat. Poate că era mai bine dacă mărturisea totul, chiar acum, și poate avea o șansă ca oamenii aceștia drăguți să o ierte, și apoi să accepte declarațiile de dragoste și oferta lui Tye de a se căsători, iar apoi să devină membru permanent al Societății Culturale Feminine din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază și Trupă de Teatru. Sau ar putea să strângă cioburile înșelătoriei ei și să plece pe furiș din oraș.

Sau poate să se ascundă pur și simplu sub un pat și să spere că toți vor pleca și toate vor trece, și o vor lăsa în pace.

Jenny lovi cu brațul geanta de pe masă, care căzu pe jos, împrăștiind tot conținutul ei.

– La naiba, spuse Jenny.

– Jenny! se răsti Ofelia.

– Doamne, Dumnezeu! gemu Alla.

– Nu tocmai, rosti Ofelia repede. Încearca doar să nu înjure.

– Jack?

Lorelie apucă brațul soțului ei și se uită fix spre lucrurile care căzuseră din geanta lui Jenny. Haine boțite, un program de teatru, o fundă de păr destrămată, o păpușă din cârpe și o carte de povești – *Hainele cele noi ale împăratului*.

Jack îngenunche și luă cartea și păpușa, cu mâini tremurânde. Glasul îi era răgușit.

– De unde ai astea?

– Sunt ale mele, spuse Jenny, cu un ton defensiv. Dă-mi-le.

Jack îi dădu păpușa lui Lorelie, iar ea nu-și putu lua ochii de la numele „Jenny” brodat pe rochița ei.

– Domnule Matthews, chiar le-aș vrea înapoi. Jenny își ridică bărbia. Sunt foarte importante pentru mine.

– Jack, Jenny nu e sora mea adevărată. Tatăl meu a adoptat-o și...

Ofeliei i se tăie respirația. Un șoc o străbătu de parcă ar fi fost lovită în stomac. Privirea ei alerga de la Jenny la Lorelie și înapoi. Cum putuse oare să fie atât de orbă? Cum de nu văzuse ceva ce fusese tot timpul înaintea ochilor ei?

– Îmi aduc aminte când am brodat asta, spuse Lorelie cu blândețe. Ridică privirea către Jenny. Pentru fiica mea.

Jenny făcu ochii mari. O aținti cu privirea pe Lorelie, iar, pentru o clipă, asemănarea dintre mamă și fiică fu izbitoare. Cu ochii ei albaștri, constituția delicată și părul blond-deschis, Jenny era versiunea mai tânără a lui Lorelie.

– Parcă mi-ai spus că fiica lor a murit, i se adresă Ofelia lui Tye.

– N-am zis niciodată asta. Mirarea din ochii lui o reflecta pe a ei. N-am spus niciodată că ar fi murit, ci că au pierdut-o.

– Nu-i același lucru? întrebă ea.

– Nu chiar, Ofelia. Glasul lui Jack era din nou ferm, dar expresia de pe chipul lui era atât de intensă în vreme ce o pironia cu privirea pe Jenny. Eram în vizită la rude, în St. Louis.

– Acolo m-a găsit tata, spuse Jenny încet. În fața teatrului.

Jack încuviință din cap.

– Alla era cu noi. Luam trenuri diferite pentru că ea se întorcea cu câteva zile mai repede decât noi.

– A fost vina mea.

Vocea Allei era sumbră. Jack puse o mână liniștitoare pe brațul menajerei. De câte ori discutaseră despre asta în atâția ani? Fiecare, fără îndoială, asumându-și partea lui de vină și de regrete.

– Nu ne-am putut da seama niciodată ce se întâmplase, dar noi credeam că Alla e cu copilul, iar Alla se gândea că e la noi. Când ne-am reîntâlnit la Dead End, am văzut că nimeni nu are copilul și ne-am întors la St. Louis, dar era prea târziu. N-am mai găsit nici o urmă.

– Am încercat. Vocea lui Lorelie tremura. Am încercat tot ce era posibil, detectivi, anunțuri în ziare...

– Dumnezeu mare! Ofelia duse mâna la gură. Le-am văzut, mulți ani mai târziu. Jenny avea șase sau șapte ani. Vedeți, noi am părăsit St. Louis chiar în ziua în care tata a găsit-o pe Jenny. A presupus că fusese abandonată și că avea nevoie de un cămin.

– Anunțul? întrebă Tye.

Ofelia își mușcă buza de jos.

– Era o tăietură dintr-un ziar. Veche și îngălbenită. Și nu mai mult decât un titlu. Trase adânc aer în piept. Era ceva despre moștenitoarea unui fermier dispărută din Wyoming. L-am întrebat pe tata, dar el a zis că nu era nimic important și a aruncat-o. M-am întrebat mereu dacă părinții tăi nu cumva trăiesc în Wyoming.

– Părinții mei?

Glasul lui Jenny se frânse.

– Ei bine, așa se pare, draga mea. Glasul lui Jack era înecat de emoție. Când am pierdut-o pe fetița noastră, avea la ea cartea ei preferată.

– *Hainele cele noi ale împăratului*, șopti Lorelie.

– ... și o păpușă din cârpe. Lacrimile îi frânseseră glasul. Jenny!

– Sfinte Dumnezeule! Alla își șterse ochii cu un colț de șorț. Cine ar fi crezut că o s-o mai găsim?

– Ofelia? Jenny o apucă pe sora ei. Cred că ei sunt părinții mei.

– Știu, draga mea. Lacrimile îi inundară ochii Ofeliei, iar fața lui Jenny deveni neclară în privirea ei. Așa se pare.

– Asta înseamnă că avem un cămin adevărat? întrebă Jenny, plină de speranță.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Ofeliei, dar o șterse și zâmbi.

– Cred că da.

Jenny se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

– Și acum, eu ce fac?

Ofelia îi șopti și ea:

– Vorbește cu ei. Doar tu ai spus-o. Sunt oameni drăguți. Vei fi fericită cu ei.

– Și tu? Jenny făcu ochii mari. Ai să rămâi și tu, nu?

– Jenny, eu...

– Promite-mi, Ofelia. Panica se citea în ochii lui Jenny. Promite-mi că n-ai să mă părăsești.

– Nu pot să-ți promit, Jenny. Ofelia o apucă de umeri. Dar ascultă la mine. Tot ce-am vrut vreodată a fost ca tu să ai un cămin al tău. Însă nici n-am visat că o să-ți gălesc vreodată părinții. Este un sfârșit ca de basm pentru tine. E perfect.

– Dar, Ofelia, dacă pleci...

– Mai stau pe-aici o vreme.

Ușurarea se citea în ochii lui Jenny. Ofelia o luă în brațe și o îmbrățișă strâns. Nu mai conta nimic, fata asta va rămâne mereu sora ei și singura ei familie. Privirea Ofeliei se încrucișă cu a lui Tye. El o privea ca și cum i-ar fi citit toate gândurile. Cum putea?

Nici ea nu era foarte sigură ce să creadă. O mai strânse o dată pe Jenny, apoi îi dădu drumul.

– Mă duc sus, să mă odihnesc puțin. Tu stai aici și cunoaște-ți mai bine familia.

– Ne vedem mai târziu, nu? întrebă Jenny îngrijorată.

– Sigur că da.

Ofelia zâmbi liniștitor și se întoarse către ușă. În urma ei, auzi cum familia începea să se reunească.

– Știi, spuse Big Jack. Numele tău nu e Jenny.

– Într-adevăr, adăugă Lorelie. Numele păpușii e Jenny.

– Și atunci, care e numele meu? întrebă Jenny.

După o clipă de ezitare, se auzi glasul ferm al lui Jack.

– Lora Lee.

– Lora Lee? Expresia feței lui Jenny era cât se poate de neîncrezătoare. Ai zis Lora Lee? Nu cred că eu...

Ofelia râse printre lacrimile care șiroiau acum în voie pe obrazii ei. Doamne, dacă doare atât de mult să pierzi o soră, cum va dura să-l piardă pe Tye? Mai mult? Mai puțin? N-avea de gând să afle.

Cu câteva clipe mai devreme, aproape că se hotărâse să cedeze în fața lui Tye și a propriei dorințe. Acum însă, nu. Indiferent ce-i spusese lui Jenny, ori Lorei Lee, Ofelia trebuia să plece, și chiar în acea clipă. De data asta, nu mai era nici o șansă să se răzgândească.

Toată familia, inclusiv Tye, avea să fie atât de prinsă în această miraculoasă lovitură de teatru, încât aveau să-și dea seama că ea a plecat abia când va fi prea târziu. Întoarcerea fiicei lor avea să le distragă atenția și de la balamucul care avea să se dezlanțuie o dată cu venirea trenului.

Își împachetase deja lucrurile. Din păcate, trebuia să lase în urmă cea mai mare parte a hainelor contesei. Nu mai trebuia decât să arunce geanta pe fereastră și să se lase să alunece pe burlan. Era cea mai bună metodă pentru a nu mai fi văzută de familia aflată la parter. În plus, mai făcuse asta de o sută de ori înainte. Un fior scurt o străbătu. Dar n-o mai făcuse niciodată singură.

Capitolul 19

Doamne, cât de mult detesta asta! Ofelia căuta să rămână în umbră și să nu fie recunoscută. Trenul trebuia să tragă la peron dintr-o clipă într-alta și deja se formase o mulțime pentru a-l întâmpina pe omul care avea să-i confere titlul lui Big Jack.

De ce naiba se simțea atât de vinovată? Banii lui Big Jack, minus câțiva dolari, pentru diferite cheltuieli, erau încă la bancă. Așa că, atunci când avea să se tragă linie, ce făcuse ea, mai mult decât să pretindă că era altcineva?

Tocmai asta era problema. Vizita unei contese adevărate adusese un anumit grad de respectabilitate și de civilizație în oraș, iar Dead End se putea numi acum cu mândrie Empire City. Ce s-ar fi întâmplat cu toată această mândrie dacă s-ar fi aflat că distinsa contesă era o impostoare? O escroacă de doi bani? N-ar fi devenit și respectabilitatea lor la fel de falsă? Ofelia n-avea de gând să rămână ca să afle.

De departe se auzi un țignal, iar ea se simți ușurată. Alte câteva minute și va fi plecată. Refuza să se gândească la Jenny. Sora ei era bine și chiar acolo unde îi era locul. Unde îi fusese mereu locul. În ceea ce îl privea pe Tye, ei bine, era un alt lucru la care nu trebuia să se gândească.

Roțile scrâșniră, metalul gemu și mecanismele trosniră, iar trenul trase la peron învăluit într-un nor de abur. Mulțimea se adunase pe partea birourilor gării, departe de locul unde se afla ea. Toți ochii erau ațintiți asupra pasagerilor care coborau din vagoane. Mai rămase o clipă și îl văzu pe Montgomery salutându-i pe un domn distins și pe o doamnă înaltă și elegantă. Oricum, la naiba și cu Montgomery! Dacă n-ar fi trimis după acel lord, Ofelia ar fi putut pretinde că era o contesă pentru tot restul vieții ei. În Dead End sau chiar în Empire City, n-ar fi știut nimeni.

Cu toată atenția concentrată asupra capătului de tren, fu simplu pentru Ofelia să se strecoare în vagonul cel mai apropiat. Era însă prea aglomerat pentru gustul ei. Ar fi preferat să fie singură

în acel moment. Se grăbi către următorul, dar și acolo era prea multă lume. În sfârșit, în al treilea vagon, putu să răsuflă ușurată. Un singur pasager stătea tolănit în celălalt capăt al vagonului și părea că doarme.

Ofelia se așeză pe o banchetă în direcția opusă sensului de mers, închise ochii și își lăsă capul pe spate. Putea ignora priveliștile și sunetele zilei, dar nu putea să oprească gândurile care îi goneau prin minte.

Cum putuse s-o părăsească pe Jenny? Cum putuse să-l părăsească pe Tye? Dar cum ar fi putut să rămână? Era mai bine așa. Pentru toată lumea. Jenny avea o viață nouă. Și Tye, ei bine, Tye era un bărbat ca toți ceilalți. Putea foarte bine să-i spună astăzi că o iubește, dar ce-ar fi făcut mâine? Nu. Era prea înspăimântător ca să riște.

„Teroarea dragostei face ca totul să fie atât de palpitant. Și atât de minunat.“

Trebuia să recunoască faptul că niciodată nu se simțise mai vie, mai împlinită, mai reală decât atunci când fusese în brațele lui. Fusese la fel de palpitant ca și aplauzele cu ovații sau o chintă royală. Dar era un risc care să merite a fi asumat? Probabil că n-avea să mai afle niciodată.

Gemu și deschise ochii. Cowboy-ul adormit se afla chiar în fața ei. Ciudat. I se păruse că stătea mai în fundul vagonului atunci când urcase. De bună seamă, i se păruse. Îl studie plicitisită. Picioarele lui lungi erau sprijinite pe locul din față, pălăria trasă peste ochi acoperindu-i fața. O șuviță de păr blond...

Nu din nou! Gemu și inima ei tresări de o emoție mult prea confuză pentru a o putea califica în vreun fel.

– Ce faci aici?

Vocea din dosul pălăriei se auzi estompat, dar era de neconfundat.

– Am oprit trenul ca să mă urc în el pentru câțiva kilometri în afara orașului.

– Nu poți să faci asta.

– Ba bine că nu. Tye își împinse pălăria pe spate și rânji. Doar sunt primarul.

– Tot uit asta.
 – Uiți și că nu am de gând să te las să pleci. Am pornit după tine din secunda în care mi-am dat seama că plecaseși. Dar cum ai ajuns în oraș? Știi că n-ai călărit.
 – L-am șantajat pe Zach să mă ia cu șareta lui Lorelie.
 – Șantajat?
 Ofelia ridică din umeri.
 – Am folosit cuvintele „Big Jack” și „celelalte” în aceeași propoziție.
 Tye râse.
 – Cred că a fost de ajuns.
 Ea rânji.
 – Totul a mers destul de bine. Cred că pe Zach îl cam muștră conștiința că a fugit cu Jenny.
 – Știi, zise Tye, am auzit mereu că o mărturisire este bună pentru suflet.
 – Eu nu, pufni ea.
 Puse picioarele pe podea și se aplecă spre ea.
 – Spune-mi adevărul, Ofelia.
 – Nu am nimic să-ți spun. Își încrucișă brațele și își întoarse privirea către fereastră. Și, oricum, tu știi totul, nu?
 – Vreau să aud de la tine.
 – De ce? La ce mai folosește acum?
 Să o lase pur și simplu în pace, iar ea va ieși din viața lui de tot și va fi în siguranță și față de el, și față de ea însăși.
 Glasul lui era blând.
 – Soțiile le spun soților lor întotdeauna adevărul, mai ții minte?
 Se uită la el neîncrezătoare.
 – N-am de gând să mă mărit cu tine.
 – Ba da, zise el cu un zâmbet liniștit, chiar ai.
 – Nu te iubesc.
 – Ba da. Zâmbetul lui rămase neclintit. Mă iubești.
 – De ce nu mă crezi?
 – Pentru că nu știi să minți cum trebuie.
 Era un zâmbet sau un rictus?

– Eu nu mint deloc. Eu... lasă! La pârau, m-ai crezut, de ce nu și acum?
 – Cred că a fost șocul de vină. O studie cu atenție. Nu mă așteptam să nu-mi împărtășești sentimentele. Vezi tu, Ofelia, eu... Trase adânc aer în piept. Eu n-am spus niciodată unei femei că o iubesc.
 Ea simți că i se taie răsuflarea și că bătăile inimii i se opresc. Timpul părea să stea în loc. Niciodată nu-i zisese unei femei că o iubește.
 – Niciodată?
 Era mai mult o șoaptă.
 – Niciodată.
 O lumină solemnă strălucea în ochii lui.
 – Și cum să știu că pot avea încredere în tine?
 – Cum știi că nu poți? rosti el liniștit.
 Se priviră unul pe celălalt în liniște. Speranța răsărea și apoi se risipea dincolo de teama prea mult întreținută pentru a putea fi negată atât de ușor.
 – N-are a face, Tye, clătină ea din cap. Plec. Trenul va porni în câteva minute și...
 – ... și tu nu vei fi în el.
 Tye se ridică în picioare și veni lângă ea. Cu o mișcare rapidă și sigură, o cuprinse în brațe și o ridică de pe banchetă.
 – Tyler Matthews, lasă-mă jos!
 Lovea în pieptul lui, luptându-se să scape.
 – Ofelia, au, îmi îngreunezi al naibii de tare misiunea.
 – Bine. Lasă-mă jos!
 – Nț. O ridică în brațe, o întoarse și o aruncă peste umăr. Așa, acum e mult mai bine.
 – E umilitor, Tyler, n-am să te iert niciodată pentru asta.
 Doamne, cât de greu era să menții un ton supărat când atâr nai cu capul în jos.
 El o luă spre ușa vagonului.
 – Pot să trăiesc cu asta.
 – Am să te împuşc din nou, Tye, îți jur!

O cără până la ușa, apoi afară, pe platformă. Ea încercă să ignore strigătele de uimire și chicotelile orașenilor.

– Îmi asum riscul.

– De data asta, nu va fi un accident!

– Va trebui să învăț să mă feresc. O puse pe picioare și rânji. Am o viață întreagă la dispoziție.

Ea gemu.

– De ce, de fiecare dată când iau o hotărâre corectă pentru noi, vii tu și îmi dai peste cap și mintea, și simțurile?

– Pentru că, iubirea mea – îi luă mâinile într-ale lui –, singurul lucru care este corect în toate astea e că tu și cu mine suntem făcuți unul pentru celălalt. Pentru totdeauna.

– Tye, eu...

– Nu, Ofelia. Eu nu sunt un actor. Și nu sunt ca tatăl tău. Privirea lui o sfredelea cu o intensitate care îi pune stăpânire pe suflet. Am fost, la viața mea, cu multe femei. Niciodată nu am folosit cuvintele „te iubesc”. Nici măcar o dată. Nici măcar ca să mă distrez. Niciodată până acum. Până la tine. Scrâșni din dinți. La naiba, Ofelia, să-ți intre odată în capul ăla îndărătnic și minunat că te iubesc!

Ofelia rămase fără glas. Cum să-l creadă? Cum să nu-l creadă?

– Ea e! Un strigăt se auzi din mulțime. Ea este!

Ofelia se trezi uitându-se direct în ochii lui...

– Pe toți dracii din iad!

Ofelia se ghemui în spatele lui Tye, într-un inutil efort de a se ascunde.

– Cine e? întrebă Tye.

Ea gemu.

– Hairy Knuckles.

– Harry Knuckles? Tye râse. Ce nume e ăsta, Harry Knuckles?!

– Unul potrivit.

Se iți de peste umărul lui Tye. Părosul venea drept spre ei. Gemu.

– Trebuie să mă salvezi.

– De ce?

Tonul vocii lui era ironic.

– Pentru că mă iubești, spuse ea șoptit, dar cu groază în glas. El suspină ușor exagerat.

– Dar tu nu mă crezi.

– Ba te cred! Te cred!

Disperarea i se deslușea în voce.

– Ești sigură?

– Da, da, șuieră ea.

Părosul era deja la câțiva pași.

– Fă odată ceva!

– Nu știu, zău. Tye clătină din cap. Cred că, mai întâi, ar trebui să fii de acord să te măriți cu mine.

Ea scrâșni din dinți.

– Unul care voia să mă mărit cu el e la originea întregului dezastru.

– Aș recunoaște părul ăla de foc oriunde. Părosul se opri în dreptul lor și o arătă cu degetul. Ea este, fără îndoială.

– Ce vrei de la contesă? strigă cineva din mulțime.

– Contesă? Ce contesă? Pe fața părosului se așternu o expresie de confuzie. Pe ea o vreau. Ofelia Kendrake.

– Contesa de Bridgewater, spuse cineva.

– Contesă? Ea? Părosul pufni. Nu e nici o contesă. E fata unui actoraș. Și ea e cartoforă și îmi datorează bani.

– E adevărat, Ofelia? întrebă Tye încet.

Ofelia gemu și lăsă capul pe spinarea lui Tye.

– Care parte?

– Aia cu datoria la el.

– Nu. Cineva a trișat, dar n-am fost eu, șopti ea.

– A zis că se mărită cu mine, spuse părosul dând energic din cap.

Capul Ofeliei se ridică brusc.

– În nici un caz nu am spus eu asta.

– Aici o cred, domnule Knuckles. Tye clătină din cap. Această femeie n-are nici o înclinație spre căsnicie.

– Nu-mi pasă. Părosul făcu o față de berbec mânios. Îmi e datoare.

– Ba nu-ți sunt, strigă Ofelia din spatele umărului lui Tye.

- Ce anume vă datorează? întrebă Tye liniștit.
- Păi... Părosul se încruntă parcă analizându-și opțiunile. Mi-a luat o grămadă de bani. O grămadă.
- Uite ce e, domnule...
- Knuckles, strigă Ofelia.
- Knuckles. Montgomery ieși din mulțime, urmat de doamna și de domnul pe care Ofelia îi văzuse mai devreme. Tocmai ce mi-ai zis alaltăieri că potul în cauză nu era semnificativ.
- Da, păi...
- Părosul ajunsese într-o situație incomodă.
- Și mi-ai mai spus și că, deși ai cerut-o în căsătorie, ea te-a refuzat. Montgomery ridică o sprânceană. N-a fost așa?
- Se pricepe la asta, zise Tye cu umor.
- Ofelia îl lovi cu pumnul în spate.
- Mda.
- Părosul avea fața unui om care tocmai s-a dat bătut.
- Așa că - și Montgomery zâmbi larg - ea nu-ți datorează cam nimic, dacă nu punem la socoteală prețul unui pahar sau două. Am dreptate?
- Cred că da, mormăi părosul.
- Asta se poate rezolva foarte ușor. Joe?
- Joe Simmons ieși din mulțime.
- Joe, vrei să-l duci pe domnul la tine în local și să-i dai o sticlă din ce ai mai bun? Montgomery îi aruncă o privire părosului. Mă rog, ceva bun. Montgomery se strâmbă. Sau orice ai disponibil în materie de whisky.
- Părosul se întoarse către Ofelia.
- Bine, bine. Accept. Dar nu sunt fericit deloc. Se întoarse apoi și îl urmă pe Joe. Îl mai auziră întrebând: Auzi, de ce-mi spun toți Knuckles?
- Ofelia răsuflă ușurată și ieși din spatele lui Tye. Slavă Domnului că avuseseră grijă de păros. Nici nu-i trecuse prin minte că acel om nesuferit avea s-o urmărească. Doamne, dacă ar fi prins-o când era doar cu Jenny! Gândul o făcu să se cutremure.
- Deci, asta a fost.

- Ea zâmbi, dar observă că Tye nu zâmbea, ci ridicase o sprânceană și clătina din cap către adunarea cetățenilor. Se întoarse și văzu înaintea ei o mulțime de fețe uimite, acuzatoare. Liniștea se sparse brusc.
- Nu e contesă? Atunci, ce e?
- ... ne-a luat de proști, asta e.
- ... și cu Big Jack cum rămâne? E...
- ... tras pe sfoară! E o mincinoasă și o...
- ... impostoare și o prefăcută!
- Și astea sunt calitățile mele bune, spuse Ofelia ca pentru sine.
- Pe Tye îl pufni râsul.
- Nu e de râs, Tye, șopti ea. Oamenii ăștia sunt furioși și au tot dreptul să fie.
- El îi aruncă un zâmbet prietenos.
- Oare?
- Da, pufni ea.
- S-o spânzurăm, strigă o voce neidentificată, urmată de un cor de: Da, da, s-o spânzurăm!
- Ea apucă brațul lui Tye.
- Poate nu chiar tot dreptul.
- Ia stați puțin, strigă Tye agitându-și brațele către mulțimea infuriată. Cred că am putea s-o și spânzurăm.
- Mulțumesc mult, mormăi ea.
- Dar, Tye clătină din cap cu regret, asta nu e ceea ce ar face un oraș respectabil. Nu, o comunitate civilizată nu ar spânzura-o.
- Ești sigur, Tye? răsună o voce mai sceptică.
- Cât se poate de sigur. Tye ridică din umeri. Ar fi spânzurat-o poate în Dead End, dar nu uitați că acum este Empire City.
- Dar noi tot la Dead End ne gândim, rosti altă voce.
- N-am putea să-i schimbăm din nou numele? Doar pentru asta? se amestecă alt cetățean furios.
- Nu, mă tem că nu. Tye ridică mâinile în aer, ca și cum s-ar fi predat.
- Bine, atunci de ce să n-o împușcăm?
- Sugestia venise din rândurile din spate.

– La naiba, Tye, murmură Ofelia, prietenii sângeroși ai lui Cezar nu erau nimic pe lângă bunii cetățeni din Dead End.

– În Dead End, n-ai fi avut nici o șansă. Categorical, te-ar fi împușcat sau te-ar fi spânzurat. Dar nu uita că acum aici este Empire City. Apoi, se adresează mulțimii: Nu, nici nu putem s-o împușcăm. Pur și simplu, nu e civilizat.

– Păi, atunci, ce facem cu ea?

– Nimic. Vocea lui Big Jack răsună din mulțime. Stătea pe un cal mare, bălan, iar soția și fiica lui îl flancau, tot călare. Absolut nimic!

Calul lui Big Jack își croi drum prin mulțime, aruncând câte un nechezat șugubăț. Lorelie și Jenny îl urmară.

– Vedeți voi, oameni buni, dacă există aici o parte prejudiciată, atunci e vorba de mine, nu de voi. Dar banii pe care i-am plătit Ofeliei sunt în continuare aici, la banca lui Randolph. Nu-i așa, draga mea?

Ofelia zâmbi ușor.

– Mare parte.

Tye se încruntă.

– Ce vrei să spui prin „mare parte“?

– Cheltuieli, șuieră ea.

– N-am primit un castel de la ea, dar – zâmbetul lui Jack era mai mare decât tot Wyomingul – am câpătat ceva mult mai valoros.

Lorelie zâmbi.

– Și nu suntem singurii.

– Eu n-am câpătat nimic, se auzi o voce din gloată.

– Ba cu siguranță că da, răspunse Lorelie tăios. Mai întâi, ați câpătat o operă, dar, mai important, o nouă atitudine. Ați învățat că oamenii din acest oraș pot face orice vor dacă muncesc împreună. Și asta nu e tot. Uite, Anna Rose a învățat, cu ceva muncă, adevărat, să fie Crăiasa Zânelor. Un chicotit străbătu mulțimea. Sau orice altceva ar vrea să fie. Iar eu, la rândul meu, am învățat...

– Ce-ai învățat, Lorelie? strigă o voce.

Ea respiră adânc.

– Am învățat că nu este nevoie de un nume nou sau de un titlu, sau de un castel, pentru ca oamenii să devină respectabili

și civilizați. Nu ține de cum ne numim, ci de cine suntem. Suntem oameni cumsecade, prietenoși, drăguți...

– Oraș drăguț, oameni drăguți, primar drăguț, spuse Ofelia în surdină.

– ... și nu contează dacă trăim în Empire City ori în Dead End. Suntem cine suntem și nu trebuie să ne scuzăm pentru asta. Nu știi de ce nu am reușit până acum să vedem asta. A fost mereu aici, sub nasul nostru.

– N-ai menționat sofisticarea, cum este cu asta? întrebă o femeie.

Lorelie zâmbi.

– Cred că la asta vom mai avea ceva de lucrat.

Discursul lui Lorelie stârni reacții entuziaste.

– Știam eu cum e cu respectabilitatea asta...

– ... absolut de acord, tocmai ce spuneam...

– ... bălegar a fost. Am zis-o mereu...

– ... mai mult decât destul de bine, și mai bine decât...

– ... cu totul și cu totul prostii, toate astea...

– ... deci, acum suntem din nou Dead End sau...

– ... rămânem la Empire City?

Privirile gloatei se îndreptară către Big Jack. Jack își dădu pălăria jos și se scărpină în cap.

– Aici, m-ați prins. Mie întotdeauna mi-a plăcut Dead End, dar cred că îmi place oarecum și Empire City. Tu ce crezi, Tye?

– Empire City sună bine, dar toți suntem obișnuiți cu Dead End, spuse Tye.

– Bun, și atunci putem din nou s-o spânzurăm, strigă o voce.

– Sau s-o împușcăm, adăugă altcineva.

Ofelia se încruntă spre gloată. Poate că nu erau chiar atât de drăguți pe cât crezuse ea.

– Nu, nu! N-ați auzit ce v-a zis adineauri Lorelie. Tye se uită la mulțime precum un părinte care își ceartă copilul. Suntem deja respectabili, civilizați, cumsecade.

Un murmur destul de puternic străbătu mulțimea. Poate că nu erau absolut deloc drăguți?

Ofelia îl înghionti pe Tye.

– De ce să nu combinați numele?
 – Cum? Ridică o sprânceană. Dead Empire? City's End?
 – De ce nu l-ați numi Empire's End?
 – Empire's End. Empire's End, Wyoming. Încuviință ușor din cap. Sună bine. Îmi place.

– Dar ce vrea să însemne, Tye? strigă un om.
 Tye se întoarse spre Ofelia dând din cap și cu un zâmbet abia reținut. Ea îi aruncă o privire tăioasă și respiră adânc.

– Înseamnă...
 – Înseamnă – femeia cea înaltă pe care Ofelia o văzuse cu Montgomery ieși în față, cu o voce mai impunătoare decât auzise Ofelia vreodată pe o scenă – că aici, în această glorioasă țară a voastră, nu aveți nevoie de lorzi, ori castele, ori imperii. Este anul 1888, doamnelor și domnilor, iar voi, americanii, aveți înaintea voastră viitorul, cu orice vă va aduce, pe care să-l înfrunțați cu curaj și cu mândrie. Și aici se termină toate imperiile, și libertatea se răspândește peste întreaga țară. Un loc unde...

– Ce naiba tot spune? șopti Tye către Ofelia.
 – N-am idee. Ofelia făcuse ochii mari. Dar o spune foarte bine. Uită-te la oameni. Sunt ca vrăjiți. Pot să pariez că e actriță.
 – Nu chiar. Montgomery li se alăturase și arătă spre vorbitoare. Acea, draga mea Ofelia, este adevărata contesă de Bridgewater.

Ofelia simți un gol în stomac. Adevărata contesă de Bridgewater? Pe toți dracii din iad!

– ... ridicați capul și proclamați în lumea largă: Da, lume, sunt un locuitor al Empire's End, Wyoming! Contesa ridică brațele ca pentru o vastă îmbrățișare, privind către cer, ca și cum l-ar fi invitat pe însuși Dumnezeu pe pământ, să li se alătore locuitorilor din Dead End/Empire City/Empire's End, Wyoming.

Pentru o clipă, mulțimea rămase tăcută. Apoi, aplauzele izbucniră, însoțite de strigăte precum: „Îmi place!“, „Bate Dead End“ ori „Să aclamăm Empire's End“.

Contesa se întoarse către Ofelia și îi întinse mâna. Ofelia o strânse slab. Ochii albaștri ai femeii mai în vârstă sclipeau.

– Tu trebuie să fii tână despre care am auzit atâtea.

Ofelia înghiți în sec.

– Ați auzit?

Contesa încuviință din cap.

– Lord Russelford mi-a explicat totul.

– Lord cine?

Tye îl privi mirat pe prietenul său. Montgomery ridică din umeri.

– Se pare că un accident m-a transformat în noul conte.

– Asta înseamnă că vei pleca acasă?

Tye îl studie atent.

– În mai multe feluri. Un zâmbet strâmb îi răsări în colțul buzelor. Eu mă simt ca și cum aș fi acasă.

– Iar tu, draga mea? Contesa îi zâmbi Ofeliei. Care sunt planurile tale?

– Sunt cam, hmm, neclare în clipa asta. Aruncă o privire către Tye, care rânjea fără echivoc. Îl ignoră. Ați fost minunată, contesă. Ce discurs impresionant! Părea că erați pe o scenă.

Ochii contesei străluciră.

– Am fost odinioară. Acolo l-am cunoscut pe răposatul meu soț.

– Arthur? întrebă Tye.

– Archibald? adăugă Montgomery.

– Nu, nici vorbă. Contesa le azvârli celor doi o privire mirată. Numele lui era Charles.

Tye și Montgomery schimbă o privire. Amândoi se căzneau din răspuțuri să rămână serioși. Ofelia îi străfulgeră cu privirea. Ce păcat că pistolul ei era în geanta de voiaj. Cine ar fi putut s-o acuze dacă l-ar fi împușcat pe unul din ei sau, mai bine, pe amândoi?

– De fapt, contesa se aplecă ușor și spuse pe un ton confidențial, micul meu discurs este dintr-o piesă pe care am jucat-o la Royal Theatre din Londra în 1868. Sau poate era '69?

– Hei, Tye, strigă o voce. Și noi acum ce facem? Am muncit atât de mult prin oraș, am pregătit ditamai ceremonia și nu avem nici un conte sau ceva.

– De fapt, avem. Tye arată către Montgomery. Bunul meu prieten Sedge Montgomery este acum conte de Russelford. Până la urmă, tot avem un pic de civilizație aici.

- Da' n-are castel, murmură unul.
- Sigur că am, rosti Montgomery în surdină.
- Tye rânji și continuă:
- Iar Sedge l-a chemat pe...
- ... marchizul de Charleton.

Domnul care o însoțise pe contesă oftă prelung și își arcui buzele într-un zâmbet curajos.

- Marchizul de Charleton. Și aici o avem... Tye arată spre contesă cu un gest larg și dramatic. Se pare că Ofelia nu era singura care știa să captiveze publicul. Pe contesa de Bridgewater.

Mulțimea amuți. Contesa adresează adunării un zâmbet nobil. Oamenii încep să murmure.

- Să fie chiar...?
- ... nu știu dacă noi...
- ... pare destul de veritabilă...
- ... am mai fost păcăliți o dată și nu mi-ar plăcea, zău...
- ... cum știm dacă...?
- Dovedește-ne!

- Să dovedesc? Contesa se ridică și privi în jos într-un mod atât de teribil de regal, că nimeni n-ar mai fi pus la îndoială titlul ei. Domnule dragă, n-am a dovedi nimic.

Mai întâi nu se petrecu nimic. Apoi, cetățenii din Dead End/Empire City/Empire's End, Wyoming, hotărâra că era timpul să pună capăt prostiilor și să se bucure de restul zilei. În fond, nu aveau un conte de încoronat, dar aveau un „*earl*” și un marchiz, și o contesă veritabilă, iar asta era ca și cum ar fi avut o chintă royală în mână. Răsetele și pălăvrăgeala veselă se răspândiră în rândul mulțimii, iar Ofelia se relaxă.

- Tye, strigă o voce. Încă n-am hotărât ce să facem cu ea.
- Toți ochii se îndreptară spre Ofelia, iar ea zâmbi mânzește.
- Dacă n-o spânzurăm și nici n-o împușcăm, ce naiba facem cu ea?
- Știți ceva? M-am gândit mult la asta, zise Tye cu cea mai bună voce de primar.
- Cred și eu că te-ai gândit, murmură Ofelia.
- El o ignoră.

- ... și am decis că va trebui să o punem într-o poziție din care să nu mai poată să facă rău nimănui.

- Nu merg la pușcărie, izbucni ea.
- ... undeva unde poate fi urmărită...
- N-ai îndrăzni.

Teama i se simțea însă în voce.

- ... zi și noapte...
- N-ai putea!

Doamne, dar dacă putea?

- ... așa că se pare că soluția cea mai bună pentru toată lumea - Tye ridică din umeri ca și cum și-ar fi făcut doar datoria - este să mă însor cu ea.

Mulțimea amuți brusc.

O singură voce uluită sparse liniștea.

- La naiba, asta e civilizată!

Panica o cuprinsese. Cum putuse face asta în fața întregului oraș? Sincer, după tot ce se întâmplase în luna care trecuse, devenise la fel de mult și orașul ei, așa cum era și al lui. Avea mult tupeu să creadă că o va sili în felul ăsta să se mărite cu el. Ei bine, nu-i va face jocul.

- Deci, am de ales între a mă căsători cu tine sau să fiu spânzurată? întrebă ea.

Tye rânji răutăcios.

- Cam așa stau lucrurile.

- Foarte bine. Încrucișă brațele pe piept și îi aruncă o privire sfidătoare. Spânzurați-mă!

Tye izbucni în râs.

- O, nu vei scăpa atât de ușor.
- N-am din ce să scap, spuse ea pe un ton semeț.
- Iertați-mă că vă întrerup, spuse contesa înclinându-se către Tye. Ați numi asta o cerere în căsătorie?

- Mai degrabă, o nuntă cu pistolul la tâmplă, bombăni Ofelia.

Tye dădu din cap către contesă.

- Cred că e cel mai aproape de o cerere în căsătorie, în aceste împrejurări. Oricum, în termeni de negociere, e un chilipir.

- Amenințare, lingușire, constrângere, mormăi Ofelia.

– ... toate astea par potrivite în acest caz.
 – Înțeleg, rosti contesa prevenitor. Atunci, sigur este dragoste la mijloc.

Ofelia scrâșni din dinți.

– Nu-l iubesc.

– Sigur că nu, dragă. Contesa îi făcu apoi cu ochiul. Cum spui tu. Și acum – se întoarse către Montgomery –, cred că am auzit ceva despre o sărbătoare și o reprezentație teatrală, nu?

Montgomery îi oferă brațul, apoi se îndreptară împreună spre operă.

– Lord Russelford, rosti contesa, acum o lună, bagajul meu s-a răătăcit și mă întrebam dacă vreo persoană de-aici a...

Marchizul și mulțimea se luară după ei, așa că Ofelia și Tye rămăseră singuri.

Tye ridică din sprâncene.

– Va trebui să-i dai hainele înapoi, știi, nu?

– Nici nu mă gândesc. Ofelia se opri, înșelătoria ei se încheiase definitiv. Dar cred că va trebui.

– Și ai să te măriți cu mine.

– Nu te iubesc.

– Ba mă iubești.

Ofelia se încruntă.

– De ce toată lumea din oraș îmi tot repetă asta?

– Pentru că e adevărat.

Îi luă bărbia în căușul palmei și se uită în ochii ei cu o privire plină de siguranță. Cum să-l creadă? Cum să nu-l creadă?

– Este exact cum spunea mătușa Lorelie despre oraș. Câteodată, nu vezi ce este sub nasul tău.

– Ca în povestea aia stupidă a lui Jenny.

– Chiar așa.

– Dar eu nu cred în dragoste. Își smulse capul din mâna lui. De ce nu înțelegi asta?

– Ofelia, zise el încet, până și Shakespeare credea în dragoste.

– Nu! Își strânse pumnii într-o tentativă de a rezista tonului său tandru și adâncimii amețitoare a ochilor săi întunecați.

„Mai degrabă, mi-aș asculta câinele lătrând la o cioară decât un bărbat care să jure că mă iubește.“ *Mult zgomot pentru nimic.*

El tăcu pentru o clipă, apoi zâmbi ușor. Simți un gol în stomac văzând sclipirea de triumf care se citea în ochii lui.

– „Casa mea, onoarea mea, chiar viața-mi fie a ta.“ *Totul e bine când se sfârșește cu bine.*

Panica o cuprinse.

– „Păcatul dumitale capital e vina că te-ai îndrăgostit.“ *Cum vă place.*

– „Îndoaie-te că stelele-s văpaie, îndoiaie-te de soarele ceresc, de însuși adevărul sfânt te-ndoaie, dar nu te îndoi – îi întâlnești privirea și i-o susținu – că te iubesc.“ *Hamlet.*

– *Troilus și Cressida.* Aproape că strigă: „Iubirea aceasta ne va ruina pe toți.“

– Tot din *Hamlet.* „N-ar ști nici patruzeci de mii de frați cu-a lor câtime a dragostei s-ajungă la suma mea.“ Trase adânc aer în piept și o privi drept în ochi. „Eu am iubit-o pe Ofelia.“

– Iarăși citezi greșit. Vocea îi tremură. Este invers: „Nici patruzeci de mii de frați n-ar ști“...

– Ofelia!

Tye își încleștă maxilarele.

– Blestemat să fii, Tyler Matthews! Era învinsă. Sigur era o greșeală. Prea bine, te iubesc! Te-am iubit mereu. Și Domnul să mă ajute, probabil că te voi iubi mereu. Iar tu îmi vei frânge inima și mă vei părăsi.

– Nu te voi părăsi niciodată! De ce nu poți să crezi asta? Te iubesc.

– Sigur că spui asta acum, dar...

– Nu!

O umbră de frustrare îi străbătu chipul.

– Ce trebuie să fac ca să răzbat până la tine? Te iubesc astăzi și te voi iubi mâine și în veci. Și vom fi împreună mereu!

– Mereu? Ha! Nu dorea nimic altceva decât să-l creadă, dar tot ce văzuse până atunci în viața ei îi spunea să ignore acea voce sâcâitoare din mintea ei care îi urla că totul este adevărat

și pentru totdeauna. Cum să-și asume un asemenea risc? Nu te poți împotrivi, Tyler. E în natura ta.

– În natura mea?

– Da, într-adevăr. Îl privi rece. Ești doar un bărbat.

– Când o zici tu, sună de parcă ar fi o boală.

– Ei bine, e ceva de care nu te faci bine, pufni ea. Ca o inimă frântă. Este incurabilă!

– Dacă îți voi frânge inima, atunci poți, hmm, poți...

Își împreună sprâncenele într-un efort evident de a găsi ceva care s-o convingă.

– Ce? Să te împușc?

– Da, poți să mă împuști.

Ea pufni disprețuitoare.

– Am făcut asta o dată, și nu a fost prea satisfăcător.

– Ai pretins că a fost un accident. De data asta, va fi deliberat, și ai și spus-o.

– Te-aș fi omorât. Dumnezeu, ea chiar nu dorea să-l ucidă! Când își dădu seama ce își dorea de fapt, revelația o străbătu cu o forță la care nu s-ar fi așteptat. Tot ce dorea, tot ce dorise mereu era să fie în brațele lui și alături de el pentru tot restul zilelor ei. Oricât mi-ar dispăcea să recunosc, nu sunt sigură că aș fi fost vreodată în stare să te omor, recunosc ea.

– Dar atunci aș merita-o.

– Și asta e adevărat.

Îi luă mâna și o sărută în palmă.

– Nu va fi nevoie niciodată să mă împuști.

– Oricum, nu intenționat.

– Ofelia!

– Știi, accidente se mai întâmplă. Se forță să zâmbească dulce pentru a mai îndulci amenințarea cât se poate de reală din vorbele ei. Nu mi-aș putea închipui că te-aș omori vreodată, dar n-aș ezita să trag.

El o trase în brațele lui.

– Prefer să evităm să împușcăm fatal, intenționat ori accidental, pe viitor.

– Probabil că e mai bine așa. Nu pari să te descurci prea bine nici cu dureri mici, și cine știe ce-ar face atât de drăguții cetățeni din orașul ăsta, cum s-o numi el până la urmă, dacă te-aș ucide de-adevăratelea. Unii dintre ei erau foarte nerăbdători să mă vadă spânzurată.

Privi către el și inima aproape că i se opri în loc. Și, pentru prima oară, se uită în ochii lui și știu, undeva în străfundurile secrete ale sufletului ei, pe care le ținuse mereu ascunse, că iubirea care strălucea în ochii lui era adevărată și durabilă.

– La naiba, cât te iubesc!

El zâmbi.

– Atunci, sărută-mă, Ofelia.

Buzele ei le întâlniră pe ale lui și o bucurie imensă o inundă. De ce se împotriviise atât de mult? De ce irosise atâta vreme? De ce continuase să nege ceea ce știuse din momentul în care îl văzuse pentru prima oară, iar el îi vorbise despre Veneția și despre luna îndrăgostiților?

Se retrase puțin și îl studie o clipă.

– Dacă mă mărit cu tine...

– Când te măriți cu mine...

– Bine, bine, suspină ea. Când mă voi mărita cu tine, ai să mă duci la Veneția să-mi arăți luna îndrăgostiților?

– Ofelia, râse el, nu am atâția bani.

– Cum adică – și simți un gol în stomac – cum nu ai atâția bani?

– Toți banii familiei sunt la Jack. Eu mă zbat doar să-mi pun din nou ferma pe picioare.

– N-ai nici un ban? spuse ea încet.

– Nu.

– Și eu nu pot păstra banii pe care mi i-a dat Jack?

Un licăr de speranță răsună în glasul ei.

– Nt.

– Nici măcar câțiva?

– Nt.

– Încerci să-mi spui că am depus atâtea eforturi și atâtea energie, am ajutat la construirea unei opere, am învățat matroane durdulii cum să fie Crăiasa Zânelor, am înfruntat cai care râdeau

de mine, m-am aruncat de pe o verandă și mi-am pierdut sora, și nu numai că nu mai pot fi contesă, dar nici nu pot să păstrez vreun ban?

Fierbea de indignare.

– Nici măcar un dolar, rânji el. Va trebui să ne descurcăm doar cu dragoste.

– Dragoste... zâmbi ușor. Minunat.

Ce ironie, nu numai că ajunsese să creadă în acea emoție nedefinită, dar aceasta era tot ce-i rămânea.

– Nu ajunge? întrebă el cu blândețe.

Ofelia îl privi în ochi și își dădu seama că oricine ar fi zis atâtea minciuni ca ea ar fi recunoscut imediat un adevăr atunci când ar fi stat în fața lui. Și chiar era adevărul. La fel de adevărat ca emoția care strălucea în ochii lui. Ochii lui delicioși și întunecați. Întotdeauna iubise ciocolata.

– Ba da, ajunge.

Și totuși...

Își trecu un deget peste obrazul lui.

– Ai văzut, Tye, cum politicianii par să aibă mereu o groază de bani?

– Ofelia.

Aproape că îi mârâi numele.

– Doar mă gândeam, iubirea mea, că ai putea să-ți folosești poziția de primar ca un punct de plecare. Adică, sigur că n-ar trebui să fie prea greu să devii din primarul a ceea ce acum se cheamă Empire's End, de exemplu, guvernator și pe urmă să ajungi chiar în Senat și poate chiar preșe...

El răcni:

– Ofelia!

– Da, Tye?

Îl privi cu toată inocența de care era capabilă.

El o privi cu un asemenea amestec de exasperare și de dorință, că ea nici nu clipi când el scoase un oftat adânc, ridică un deget în aer și comandă:

– Funia!

Epilog

Empire's End, Wyoming, 1891.

– E totul gata. Tye dădu o palmă peste crupa calului pe care tocmai îl înhămasse și se întoarse către soția lui. Viața ar fi mult mai ușoară pe aici dacă ai învăța odată.

– Știu, știu, spuse Ofelia care mai auzise de nu știu câte ori același discurs. Viața ar fi mult mai ușoară dacă aș învăța să călăresc. Ei bine, nu. Nu vreau și nu poți să mă obligi.

El ridică o sprânceană și o trase în brațele lui.

– Credeam că pot să te determin să faci orice.

Ea privi în ochii lui de ciocolată și i se opri respirația. Trei ani mai târziu și cu un copil, și încă mai putea aprinde acea dogoare în interiorul ei, care îi înmuia genunchii și hotărârea. Nici nu mai trebuise să tragă în el. Niciodată.

El îi atinse cu buzele locul sensibil de sub lobul urechii, iar ea gemu.

– Tyler Matthews, oprește-te! Dacă nu-mi dai drumul, am să întârzii.

Cuvintele lui o gădilară pe gât.

– Nu înțeleg ce faceți voi, femeile, în fiecare marți și joi, de sunteți atât de preocupate.

– Ei, diverse. Zâmbi malițios. Activități femeiești, mai ales. Nimic care ar putea să te intereseze.

El îi dădu drumul și zâmbi.

– Probabil că nu. Vii înainte să se întunece?

– Întotdeauna.

Își atinse ușor buzele de ale lui și îl lăsă s-o ajute să urce în șareta pe care o cumpăraseră după ce se căsătoriseră, un model similar cu cel al lui Lorelie. Plesni din hățuri, iar calul chicoti la fel de sarcastic cum făceau toți caii în preajma Ofeliei. Auzise de curând de ultimul moft la modă, trăsurile fără cai și spera

să nu fie doar o simplă speculație. Eliminarea necesității de a avea de-a face cu acele nesuferite creaturi ar fi făcut, cu siguranță, viața mai plăcută.

De fapt, viața mergea destul de bine înainte, iar Ofelia abia aștepta întâlnirea de astăzi a Societății Culturale Feminine din Fiecare a Doua Marți și Joi După-amiază și Trupă de Teatru. Dacă norocul ținea mai departe cu ea, și avea nevoie de tot norocul împotriva doamnelor din Empire's End, atunci va avea destui bani ca să-l ducă pe Tye la Veneția și să-i arate luna. Lorelie spusese că va avea grijă de copil și promisese că nu-l va pierde. Bineînțeles, și Jenny va fi pe aproape. Ea și Zach nu se mai căsătoriseră până la urmă, cel puțin, nu încă.

În continuare, Ofelia era uimită de faptul că bărbații din Empire's End habar n-aveau despre activitățile Societății Culturale Feminine. Dumnezeu, orice idiot și-ar fi dat seama dacă ar fi fost mai atent la ceea ce avea înaintea ochilor, decât la ceea ce s-ar fi așteptat să vadă.

Se gândea destul de des la asta. Undeva în străfundurile minții ei, încerca să-și dea seama de ce întâmpinase asemenea dificultăți când nenorociții ăia de croitori din acel basm caraghios nu avuseseră prea multe probleme. Ca și ei, încercase să vândă ceva ce nu exista. Poate că planul ei fusese prea complex sau puțin cam prea pretențios. Poate că nici nu era o actriță atât de bună pe cât credea. Și poate că nu ar fi putut să trăiască „fericită până la adânci bătrâneți” dacă i-ar fi ieșit totul după cum plănuse.

Oricum, gândul o munea din când în când. De ce adesea oamenii nu vedeau ceea ce era sub nasul lor? Ce i-ar putea face pe niște bărbați destul de inteligenți, de altfel, să creadă că soțiile lor le spun chiar totul? Și de ce ar accepta cineva mascarada unei actrițe care se dă contesă, când ea nici nu-și putea aminti numele soțului decedat.

Și se întreba din când în când dacă acei croitori chiar au „trăit fericiți până la adânci bătrâneți” cu câștigul lor ilicit. Sau dacă vreodată și-au dat seama, la fel ca și ea, că viața are mai multe de oferit decât avantaje bănești obținute prin înșelătorie. Acum,

ea credea cu strășnicie, cu o convingere întărită de dragostea unui bărbat și de prietenia unor oameni foarte drăguți, că acesta era adevărul, indiferent dacă vindeai un castel care nu exista sau dacă păcăleai un oraș întreg doritor de respectabilitate, dar mai ales dacă vindeai... hainele cele noi ale împăratului.